

Itsetutkimuksen Tärkein Merkitys

Joulukuun 1977 ja helmikuun 1980 välisenä aikana luonnostelin joitakin muistiinpanoja Bhagavanin opetuksista, jotka Sri Sadhu Om antoi sekä minulle että joillekin ystäville. Monia vuosia myöhemmin nämä muistiinpanot löydettiin ja ystävät kehottivat minua jakamaan ne toisten kanssa, sanomalla, että ne sisältävät runsaasti ideoita, jotka auttaisivat niitä, jotka seuraavat itsetutkimuksen polkua.

En voi väittää, että tallensin juuri sen, mitä Sadhu Om sanoi, vaan vain sen vaikutelman, jonka se teki mieleeni, joten muistiinpanoni heijastavat omaa epätäydellistä käsitystäni siitä, mitä kuulin hänen sanovan. Sitä paisti, se, mitä hän sanoi, oli sovitettu sen henkilön ymmärryksen ja tarpeiden mukaan, jolle hän puhui, joten joskus hän sanoi asioita niin, että jos ne irrotetaan asiayhteydestään, ne näyttäisivät olevan ristiriidassa niihin selityksiin nähden, joita hän yleensä antoi Bhagavanin opetuksista. Siksi valitessani ja muokatessani otteita näistä muistiinpanoista julkaistavaksi tässä ja tämän sarjan myöhemmissä artikkeleissa, olen huolellisesti jättänyt pois kaikki osuudet, jotka sisältävät ajatuksia, jotka ovat merkityksettömiä Sadhu Om puheiden pääaiheelle.

Sri Sadhu Omin avustajana Michael James kääntää Bhagavanin tamilikirjoituksia ja **Guru Vachaka Kovain**. Monia hänen kirjoituksistaan ja käänöksistään on julkaistu, ja jotkut niistä ovat myös saatavilla hänen verkkosivuillaan; happinessofbeing.com.

Olen myös muokannut näitä muistiinpanoja, laajentaen ja mukauttaen niitä aina tarvittaessa, tehdäkseni ajatuksista sopivan selkeitä. Ne, mitkä julkaistaan tässä sarjassa, eivät ole Sadhu Omin suoria sanoja, eivätkä tarkkoja muistiinpanoja, jotka kirjoitin, mutta olen varma, että se välittävät kohtuullisen tarkasti niitä ajatuksia, joita hän ilmaisi.

Tämän sarjan otsikko viittaa siihen ydinsanomaan, josta Sadhu Om puhui tai kirjoitti, nimitäin, että Itsetutkimus on ensiarvoisen tärkeää ja että huomiomme kohdistaminen kohti Itseä on kaiken sen ainoa tavoite, jota Bhagavan opetti meille. Kokeaksemme sen mitä me todella olemme, meidän täytyy keskittyä itseemme innokkaasti ja valppaasti ja sulkea pois kaikki muu.

*Bhagavan käytti useita tamilin ja sanskritin termejä, jotka tarkoittivat 'itsensä huomioimista', 'itsensä valvontaa' tai 'itsetutkimusta', mutta useimmiten käytetty termi on tamilin *taṇṇāṭṭam*, joka on tanin (tanin järkähtämätön pohja ja vino muoto, joka merkitsee 'itseä') ja *nāṭṭamin* (joka tässä yhteydessä tarkoittaa tutkimista, tutkimusta, valvontaa, havainnointia tai huomiointia) yhdiste, joten aina kun Sadhu Om käytti termiä 'itsetutkimus', sen on ymmärrettävä olevan käänös *taṇṇāṭṭamista* tai jostakin muusta termistä, joita Bhagavan käytti tässä merkityksessä, kuten *tat-ga-vaṇam* (itsensä huomiointi), *atma-vichāra* (itsetutkimus), *svarupa-dhyana* (itsensä ajatteleminen), *svarupa-smaraṇa* (itsensä muistaminen), *atma-cintana* (itsensä meditointi), *ātmānusaṃdhāna* (itsensä miettiminen), *ahamukham* (sisäänpäin kääntyminen kohti minää) tai *ahanōkku* (katsoa sisäänpäin, kohti minää).*

-- Michael James

Osa I¹

3. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Guru toimii arvostelukykyemme (*viveka*) kautta. Gurun opetusten harkinta (*manana*) on itsessään hengellistä harjoitusta (*sadhanaa*), koska meidän harkintamme ja arvosteluky-

¹ Tämä sarja alkoi lehden MOUNTAIN PATH huhtikuun numerossa vuonna 2012.

kymme avulla meidän *vasanamme* (henkiset taipumukset eli tottumukset) heikentyvät ja mielemme pysyy tyynenä – toisin sanoen, itsetutkimuksen lepotilassa.

4. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Bhagavanin opettamat eri teoriat (koskien karmaa, *prarabdhaa*, antautumista, Jumalaa, guraa jne.) näyttävät usein olevan ristiriidassa keskenään, mutta eivät koskaan ristiriidassa itsensä huomioimisen (itsetutkimuksen)² tarpeellisuuteen. Kaikki tällaiset teoriat ovat vain vihjeitä tai apuvälineitä, jotka auttavat meitä takertumaan itsetutkimukseen. Ne soveltuvat erityyppisille mielille.

Itsetutkimus on ainoa vesitiivis teoria. Kaikki muut teoriat ovat täynnä porsaanreikiä ja ristiriitoja. Siksi, jos ne hiljaisuuden sijasta antavat mielelle aihetta epäillä, heitä ne sivuun tutkimalla kuka ajattelee niitä.

Itsetutkimus on kaikkien Bhagavanin opetusten päämäärä. Hän opetti meille, että itse yksin on olemassa ja on todellinen ja että kaikki muu on unta, mielikuvituksemme tuotetta. Hän sanoi, 'Keskity siihen, miksi tulit'; me tulimme tunteaksemme itsen emmekä oppiaksemme monia teorioita. Kuitenkin, hänen opetustensa ja teorioidensa perusteellisen ymmärtämisen avulla hän lupasi, että kykenemme hiljentämään mielemme kaikissa tilanteissa.

Bhagavan on antanut meille yksinkertaisen opetuksen: 'Sinun oma itsetietoisuutesi on ainoa asia, joka näyttää olevan pysyvä. Siksi tutki vain sitä: kiinnitä huomiosi siihen ja tartu siihen tiukasti'. Vaikka tämä opetus on yksinkertainen, se on suurin kaikista aarteista.

Armo toimii muistuttamalla meitä jatkuvasti itsestä. Itsensä unohtaminen (eli huomionsa kiinnittäminen johonkin muuhun) on kurjuutta; itsensä muistaminen on rauhaa tai autuutta.

Milloin tahansa syntyy epäilyksiä, kysymyksiä tai uusia ideoita, ajattele voivatko ne syntyä unessasi. Ilmeisesti he eivät voi, joten ne ovat sinulle ulkopuolisia. Siksi unohda ne ja pysy sellaisena kuin olit unessa.

Mieltä hallitaan tehokkaasti vain tiedolla. Kitke kaikki häiriöt innokkaalla ja terävällä arvostelukyvylä. Älä yritä luottaa pakotettuun hallintaan.

Krishna sanoi, että hän kiinnitti huomionsa niiden tarpeisiin, jotka aina mietiskelivät vain häntä ajattelematta mitään muuta (*Bhagavad Gita* 9, 22; *Bhagavad Gita Saram* jae 31). Mitä tämä tarkoittaa? Hän on meidän todellinen itsemme, ja mikään ei ole mitään muuta kuin häntä, joten hän voi kiinnittää huomionsa vain itseensä. Jos myös me kiinnitämme huomiomme vain itsen ajattelematta mitään muuta, missä on mitään 'tarpeita'? Muuna kuin itsenämme mikään ei ole todellinen, joten meidän tulisi kiinnittää huomiomme vain itsen.

Kun Ramasamy Pillai kysyi Bhagavanilta mitkä ajatukset pitäisi hylätä huonoina ja mitkä pitäisi hyväksyä hyvinä, hän vastasi, 'Hylkää kaikki ajatukset, jopa ajatus Bhagavanista'.

Älä koskaan ajattele olevasi aloittelija *sadhanan* alkuvaiheissa. Toimi aina ikään kuin itsetiedon koitto voisi tulla minä hetkenä hyvänsä.

Pystymme seisomaan omilla jaloillamme vain jos pystymme hylkäämään kaikki häiriöt – tapahtuipa mitä tahansa – terävällä arvostelukyvylä. Silloin kaikki kirjat, *satsang* ja muut ulkopuoliset tuet on tarpeettomia.

Mitä hyvänsä häiriöitä tulee, muista, että ne ovat, koska 'Minä olen'. Oman jokapäiväisen harjoituksen seurauksena ajatus 'Minä olen' vetää meidät välittömästi takaisin itsetutkimukseen.

Päämääräämme ei ole suorita reittejä. Eli jäykkä tai muodollinen lähestymistapa on mahdotonta, koska itsetutkimus on taidetta, ja jokainen tilanne on käsiteltävä asianmukaisesti, kun se syntyy. Bhagavan on antanut meille asevalikoiman, joka sopii kuhunkin tilanteeseen, joten kun suojaus ei toimi, käytä miekkaa. Kun mieli sekoittuu, antautumisen asenne voi auttaa, mutta kun mieli on hiljainen, älä ajattele, 'minun pitäisi antautua; miten se tapahtuu?' vaan sen sijaan käytä sitä hiljaisuutta pysyäkseen itsenä.

² Käytän jatkossa termiä **itsetutkimus**, koska se soveltuu mielestäni parhaiten ja sitä käytetään suomalaisissa kirjoissa!

Ei ole sellaista asiaa kuin 'osittainen antautuminen'. Antautuminen on ainut todellinen antautuminen, kun se on täydellinen. Se, mitä kutsutaan 'osittaiseksi antautumiseksi' on vain harjoitusta, jonka tavoitteena on täydellinen antautuminen ja tätä harjoitusta on oikea arvostelukyky missä tahansa tilanteessa, joka johtaa mielen takaisin itsetutkimukseen.

5. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Oleskella 'Minä olen' ('päällä')³, missä vain se on mahdollista, on hyvää harkintaa (*mananaa*). Se on harjoitus, joka riipii pois kaiken kiinnostuksen muihin asioihin (toisiin ja kolmansiin persooniin) ja tekee itsessä pysymisestä helppoa.

Hyvä ja huono perustuvat rajoittavaan käsitteeseen 'Minä olen keho'. *Jnanin* kokemus on yksinkertaisesti 'Minä olen'. Vaikka saattaa tuntua siltä, että *jnani* näkee eroja, hän ei koskaan todella koe mitään eroja kuten hyvä tai huono. Hän tyytyy aina tietoon 'Minä olen'. 'Minä olen' on sekä tie ja päämäärä (kuten Bhagavan opettaa meille *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 579).

Bhagavan on suurin *siddha*. Hän tietää varsin hyvin mitä meille tarvitsee tehdä ja miten tehdä se. Vaikka me emme sitä tiedä, hän tekee työtään koko ajan.

Arvaamatonta käyttäytymistä ilmenee vain, jos oppilaassa tapahtuu syvälinen elämäntutkimuksen muutos, vaikka säilyttääkin jotain yksilöllisyyttä. Bhagavan sai aina aikaan tarvittavan asenteen muutoksen (todellisen itsetuntemuksen kokemuksen) yhdessä yksilöllisyyden menetyksen kanssa, joten ulospäin näkyviä muutoksia ei havaita heissä, jotka hän vapauttaa eikä 'minä' nouse heissä sanomaan 'Minulla on ollut tämä elämäntutkimuksen muutos' eikä hän sano mitään (eli hän ei sano, että on vapautunut).

Hänellä oli tapana asettaa esimerkiksi kovakuorinen hedelmä, jonka elefantti nielee kokonaisuena ja ulostaa ehjänä, mutta kun kuori rikotaan, sisuksen todetaan sulaneen. Samalla tavoin, kun Bhagavan sulattaa jokaisen egoa, ulospäin he näyttävät muuttumattomilta. Kukaan ei voi sanoa kuinka monta egoa Bhagavan on näin käsitellyt.⁴

Yhdessä säkeistään Muruganar lauloi Bhagavanille, 'Te olette antanut minulle *sahajan* [luontaisen tilani] ilman että sain kokea *nirvikalpa samadhin*, sulkea silmäni tai tehdä mitään *sadhanaa*'. Sellainen on Bhagavanin guruisuus, mutta jos häneltä kysyttiin, miten hän sen tekee, hän sanoisi, 'En tiedä; tiedän vain, että minä olen'.

Jnanan ja *ajnanan* välillä on vain hiuksenhieno raja. Sopivalla hetkellä järkytys voi tehdä jonkun kykeneväksi ylittämään rajan ja saada aikaan tämän pienen asennemuutoksen.

'Minä olen' ei ole sisä- eikä ulkopuolella. Pysy tosiseikassa, että 'Minä olen' on vailla rajoituksia. Pysy olemisen tunteessa. Se on itse ja se yksin on olemassa.

Karman teoria on täynnä porsaanreikiä, epäselvyyksiä ja kyseenalaisia oletuksia. Ensinnäkin se edellyttää, että olematon ego on olemassa tekijänä ja tämän väärän oletuksen päälle se pinoaa yhden jos toisenkin väärän oletuksen: Jumalan olemassaolon, *agamyän*, *sañcitan*, *prarabdhan*, niiden toiminnot jne. Älä epäile ainoastaan teoriaa; epäile oletko olemassa tekijänä.

6. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Pehdyttäminen on tarpeen vain ensimmäisen tai toisen tason opiskelijoille [*bhaktin* koulussa, jota kuvailtiin kirjassa *The Path of Sri Ramana*], koska heille on opetettava rituaaleja tai mantraja ennen kuin he voivat aloittaa sellaisia harjoituksia. Neljännen tason opiskelijoille ei pehdyttäminen ole tarpeen, koska se tosiseikka, että heidät on vedetty *sadgurun* luo, osoittaa, että he ovat kulkeneet jo tällaisten alustavien harjoitusten tuolle puolen.

Guru toimii suoraan etsijän kypsyneen mielen kautta käyttäen etsijän omaa arvostelukykyä

3 Teksti on "upon 'I am'". Ilmaus on; levätä tietoisuuden 'Minä olen' päällä, tietoisuudessa 'Minä olen'.

4 Vertaa *Sri Arunachala Aksaramanamalain* jakeeseen 89: 'Arunachala, joka, jokaiselle tuntemattomana, lumosi ja varasti mieleni?'

kääntääkseen hänen huomionsa kohti itseä. Jos etsijä tekee asianmukaista tutkimusta (*sravanaa*) ja harkintaa (*mananaa*) gurun sanoille, hän ymmärtää selvästi, että itsetutkimus on ainut harjoitus, joka on tarpeen ja että kaikki muut harjoitukset ovat tarpeettomia.

Todellinen etsijä ymmärtää, että 'Minä olen' on guru. Jos guru olisi pelkkä keho, hän katoaisi samoin kuin hän ilmestyi ja olisi siten hyödytön. Etsiä 'elävää' gurua on järjetöntä, koska 'elävästä' gurusta tulee ennemmin tai myöhemmin kuollut guru. Jos etsijä on ymmärtänyt gurun opetukset oikein, hän ei enää etsi gurua ulkopuolelta, koska hänellä on usko, että guru on aina läsnä hänen sisälleen (sinä mikä) 'Minä olen'⁵.

Bhagavanilla oli tapana sanoa, että gurun keho on verho, joka peittää hänet palvojiensa näkyvistä, koska se kätkee heiltä hänen todellinen muotonsa itsenä. Mitä hyötyä siitä on palvojille, joi-ta siunattiin hänen fyysisessä olemassaolossaan, nyt? Kaikilla heillä on nyt muisto, joka ei ole parempi kuin uni. Jos he ajattelevat yleästi, 'Olen nähnyt Bhagavanin', on se vain eräs heidän egonsa tilaisuus kasvaa.

Tulo Bhagavanin luo on merkinä meidän tietämättömyydestämme, mutta hän poistaa sen auttamalla meitä ymmärtämään, että hänen läsnäolonsa ei rajoitu mihinkään paikkaan, koska se (hänen läsnäolonsa) yksin on olemassa. Hän ei salli meidän tarttua mihinkään ulkoiseen, vaan saa meidät huomaamaan ja ymmärtämään, että 'Minä olen' yksin on ikuinen ja että guru ei siksi voi olla mitään muuta kuin se.

Olen nyt niin täysin imenyt itseeni Bhagavanin opetukset, niin lujasti niistä vakuuttunut, että en voi olla vakavasti kiinnostunut muusta *gurusta* tai opetuksesta. Mutta tämä ei ole virhe, koska niin luja vakaumus on tarpeen.

Kun Bhagavan sairastui syöpään, minä koostin kymmenen säettä sanoen, 'Jos te voitte muodostaa edes yhden selityksen (*sankalpan*), ajatella tätä avutonta olentoa, joka ei voi itse tehdä mitään' jne. Kun hän luki ne säkeet, hän hymyili ja se hymy osoitti minulle typeryyteni. Se sanoi minulle, 'Jos minun ajatukseni, katseeni tai kosketukseni voi auttaa sinua, kuinka paljon enemmän voi hiljaisuuteni?'

Ajattelu, katse ja kosketus ovat toimintoja, jotka edellyttävät kehon, mutta hänen hiljaisuutensa ei vaadi fyysistä läsnäoloa. Hiljaisuus on tehokkain ase, joten pyytää gurua käyttämään muita keinoja on kuin pyytäisi kenraalia käyttämään sorkkarautaa linnoituksen avaamiseen vaikka hän jo pommittaa sitä tykeillä, pommeilla ja maailman kaikkein tehokkaimmilla aseilla. Meillä on Bhagavanin sanat, jotka riittävät kääntämään mieleemme itseensä ja hänen hiljaisuutensa riittää tekemään mitä muuta hyvänsä tarvitaan.

Meidän on oltava tyytyväisiä *guruamme*, koska jopa henkisellä tiellä siveys (uskollisuus omalle gurulle) on tarpeen. Jos me jahtaamme muita *guruja*, on se merkinä vaeltelevasta mielestä ja arvostelukyvyn puutteesta, jotka vain estävät hänen armoaan tekemästä työtä.

Jos me teemme oikeanlaista harkintaa (*mananaa*) Bhagavanin opetuksille, me emme löydä sijaa tyytymättömyydelle.

9. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Meidän on varottava ruokkimasta 'minää' millään tavoin. Se on henkisen harjoituksen (*sadhanan*) tärkeä osa. Joka väännössä ja käännessä meidän on oltava valppaana tätä heräävää 'minää' vastaan. Istuminen hallissa [Bhagavanin 'vanhassa hallissa' Ramanasramamissa] on hyvää, mutta on myös välttämätöntä vahtia koko ajan, jotta emme ruoki 'minää'.

Meidän ei pitäisi edes ajatella tulevamme guruksi tai ohjaavamme muita. Tällaisten ajatusten välttäminen on hyvää opetuslapseutta. Meidän täytyy aina olla nöyrä ja vaatimaton. Jos me haluamme mainetta tai toisten arvostusta, silloin me emme ole parempia kuin maailmalliset ihmiset, koska yhä edelleen me ajatteleamme, että onni tulee itsemme ulkopuolisista asioista.

Miten pyrkijä voi (*seurustella maailmallisesti ajattelevien ihmisten kanssa?*) sekoittua maal-

5 "as 'I am'"

lisesti ajatteleviin ihmisiin? Heidän ajatusvirtansa on täysin vastakkainen kuin meidän. Jos käy yhä selvemmäksi ettei ole paikallaan tässä maailmassa ja jos on entistä vähemmän ja vähemmän mieltynyt (*seurustelemaan maailmallisesti ajattelevien ihmisten kanssa*)⁶ sekoittumisesta maallisesti ajatteleviin ihmisiin, on se merkinä edistyksestä.

Todellista edistymistä ei ole *kundalinin* nouseminen tänne tai sinne, vaan vain nöyryys. Olla jatkuvasti kaikin tavoin vaatimaton on varma keino *samadhiin*.

Bhagavan pyysi meitä olemaan hiljaa, mutta nykyisin niin kutsutut 'joogit' ja 'maharishit' huutavat niin paljon. Bhagavan eli kuin *jnanan* tilan täydellinen esimerkki, mutta mistä voit löytää sellaisen esimerkin kaikkien kuuluisien 'viisaiden' joukosta tänään? Tinnai Swami⁷ on lähin, jonka olen nähnyt siitä mitä Bhagavan opetti meille: täydellisen puuttumattomuuden. Vaieta ja olla puuttumatta mihinkään on paras tapa elää maailmassa.

Kun vanha nainen kirosi Bhagavanin, kun tämä vaelteli kukkulalla auringon lämmössä kaikkien hankalien kasvien keskellä, kysyen häneltä miksi hän ei vain pysynyt paikallaan, hän ei vastannut ylimielisesti, 'Mutta minä olen suuri *maharishi*', vaan pelkästään ajatteli, 'Kyllä, se on myös hyvää. Miksei? Pysyä vaiti on parasta'.

Meidän ei pitäisi haluta mitään tai olla mitään. Suuret pyhimykset ovat rukoilleet, 'Lähetä minut taivaaseen tai helvettiin. En pyydä edes vapautumista (*moksaa*). Salli minun takertua vain sinuun'.

Mitä hyötyä on muiden arvostuksesta? Enimmilläänkin se kestää vain tämän kehon eliniän.

10. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 273 Bhagavan sanoo, että itsetietoisuus (*satbodha* eli oleminen-tietoisuus), joka on olemassa ja loistaa kaikissa, kaikkina, on *guru*.

Jotta joku luokiteltaisiin neljänteen tasoon [*bhaktin* koulussa] hänellä täytyy olla varaukseton rakkaus guruun ja hänen täytyy yrittää laittaa tämän opetuksia käytäntöön ainakin niin pitkälle kuin niitä ymmärtää. Ellei hän vilpittömästi halua ja yritä seurata gurun opetuksia, hänellä ei ole todellista *guru-bhaktia*, jota edellytetään neljännellä tasolla.⁸

Esimerkiksi, siitä huolimatta että Devaraja Mudaliar sanoi, ettei hän ymmärtänyt itsetutkimusta, Bhagavan oli hänelle kaikki kaikessa. Niinpä hän seurasi itseantaumuksen polkua, koska hän ymmärsi sitä. Joku voi olla pohjasakkaa, mutta ehdoton usko guruun voi voittaa kaikki esteet hetkessä. Vaikka emme juuri nyt onnistu yrityksissämme pysyä itsenä, meidän pitäisi ainakin vilpittömästi haluta ja yrittää pysyä niin.

Edistymistä ei voi koskaan arvioida. Bhagavan tietää täsmälleen oikean lääkkeen, jota tarvitaan jokaisen kypsymiseksi, joten hän tietää, minkä *vasanan* (taipumuksen) vapauttaa kullakin hetkellä. Joku, joka saa 5% tänään, voi saada 100% huomenna, kun taas joku muu, joka saa 90% tänään, ei näytä parantuvan vuosiin. Ihminen saattaa aina olla kiinni maallisissa asioissa, mutta jos hän aina tuntee, 'Tämä kaikki on joutavaa höllynpölyä; milloin voin olla hiljaa?', hän voi toimia paremmin kuin joku, joka aina istuu meditaatiossa.

Naispuolinen harras kannattaja, joka asui lähistöllä, selitti Bhagavanille, ettei hän ollut kyennyt tulemaan tämän halliin viiteentoista päivään, koska hänen piti huolehtia sukulaisista, jotka olivat tulleet kylään. Tämä vastasi: 'Se on oikein. On parempi, että olit kotona sukulaistesi kanssa ja että mielesi oli täällä kuin jos olisit ollut täällä ja mielesi oli ajatellut heitä'.

Ramakrishna kertoi seuraavan tarinan: *Sadhu* vietti puhdasta elämää ja halusi auttaa hurskasta prostituoitua, joten hän laski niiden ihmisten lukumäärää, jotka kävivät naisen talolla, asettamalla kiviä kasaan, ja monien vuosien jälkeen hän kertoi naiselle, että kivikasa edusti hänen syntejään, jo-

6 Molemmassa suluissa ovat omat tunteeni! Joka härillä kyntää, se häristä puhuu!

7 Tinnai Swami oli Bhagavan palvoja ja artikkeli, jonka olen kirjoittanut hänestä julkaistiin Mountain Pathin v. 2004 kirjoituksessa Aradhana s. 75-83.

8 Vertaa *Nanarin* kahdennentoista kappaleen viimeistä lausetta? (Kuka minä olen?): '... kuitenkin on tarpeen jatkaa [käytöstä tai toimintaa] vääjäämättä sen polun mukaisesti, jonka guru on osoittanut'.

ten parantuakseen nainen lukitsi ovensa ja kuoli nälkään. Myös *sadhu* kuoli, mutta nainen otettiin taivaaseen, koska hän oli katuva, kun taas *sadhu* vietiin helvettiin, koska hänen mielensä oli aina oleskellut naisen synneissä.

Hän kertoi myös samanlaisen tarinan kahdesta ystävyksestä, joista toinen kuunteli *Bhagavatamia*, kun taas toinen meni bordelliin. Ensimmäinen katui päätöstään ja kadehti ystäväänsä, jonka hän ajatteli nauttivan bordellissa, kun taas toinen tunsu tympääntyneensä itseensä ja olisi halunnut kuunnella pyhää kirjaa. Ensimmäinen meni helvettiin ja toinen taivaaseen.

Näiden tarinoiden opetus on, että ulkoiset teot eivät ole yhtä tärkeitä kuin sisäiset ajatukset ja asenne. Samalla lailla, voimakas itsessä pysymisen kaipuu on välttämätöntä, vaikka epäonnistumme pyrkimyksissämme pysyä itsenä.

Ollaksemme vapaat meidän tarvitsee vain kokea olemuksemme sellaisena kuin se todella on vain hetken. Kun pyrkijä on riittävän kypsytynyt *bhaktikoulun* kautta, *guru* antaa hänelle lopullisen näpäyksen, ja näin hän edistyy viidenteen tasoon, joka on vapautuminen (*moksa*). Tämä voi sattua milloin tahansa.

Rakkaus pysyä itsenä on *guru-bhaktin* todellinen merkki.

Osa II

10. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Ihmiset haluavat jättää jotain maailmaan, kun he kuolevat, mutta kun keho kuolee, tämä maailma, joka on meidän heijasteemme, lakkaa olemasta. Jos välitämme maailmasta, emme ole ymmärtäneet Bhagavana kunnolla.

Kirjan *Kuka minä olen?* englanninkielisessä käännöksessä Armon Sanoissa (*Grace of Words*) maailman sanotaan näkyvän tai havaittavan 'näkyvänä objektiivisena todellisuutena' (joka on termi, joka Bhagavan ei käyttänyt alkuperäisessä tamilinkielisessä versiossa). Mitä 'objektiivinen todellisuus' tarkoittaa? Kohteet ovat yhtä todellisia kuin näkijä, mutta molemmat ovat epätodellisia. Todellisuus ei ole (objektiivinen) ulkopuolinen eikä (subjektiivinen) sisäpuolinen.

Jopa Krishna puhuu vakavimpien etsijöiden siirtyvän nauttimaan taivaallisista maailmoista ja palaavan sitten tekemään *sadhanaa* tässä maailmassa, ikään kuin kaikki nämä maailmat olisivat olemassa meidän poissa ollessamme.

Bhagavan sanoi, että sen lisäksi, että itse ei tiedä muita asioita, se ei tiedä edes itseään. Tietäminen on osa paria (tietäminen tai tietämättömyys) sekä kolmikkoa (tietäjä, tietäminen ja tiedetty), mutta itse on pelkkää olemista ja siten vailla kaikenlaista tekemistä, mukaan lukien tietäminen. Oleminen on tietämistä, mutta ei sanan tavallisessa merkityksessä, joka viittaa toimintaan. Sen vuoksi kun Bhagavan sanoi, että itse ei edes tiedä itseään, hän tarkoitti, että sen itsetietoisuus ei ole toimintaa, vaan sen olemisen luonnollinen tila. Hän ei tarkoittanut, että se ei tiedä 'Minä olen', vaan että se on vailla sellaista tietämistä, jona me sen yleensä käsitämme.

Tämä maailma ei ole mitään muuta kuin omien *vasanoidemme* (taipumustemme) heijaste, joten jokainen, joka reagoi siihen sellaisilla tunteilla kuten uteliaisuus, halu, suuttumus, pelko tai viha, on kuin pieni lapsi tai apina, kun se ensi kerran kohtaa oman heijastuksensa (kuvansa) peilissä. Aluksi se on utelias, sitten se suuttuu, sitten se antaa iskun ja lopulta se juoksee peloissaan takaisin äitinsä luo.

Jos me haluamme jotakin Jumalalta tai gurulta, meillä ei ole *deva-bhaktia* tai *guru-bhaktia* [todellista rakkautta Jumalaan tai *guruun*] vaan vain *visaya-bhaktia* [rakkautta esineisiin (asioihin) tai tavoitteellisiin kokemuksiin]. Vasta kun me emme halua mitään, meidät luokitellaan kolmanteen (b) tai neljänteen tasoon ['*bhaktin* koulussa', jota kuvaillaan kirjassa *The Path of Sri Ramana*].

Kun he ensi kerran tulevat gurun luo, jopa vilpittömät pyrkijät haluavat *moksan*, rauhan tai miksi muuksi he sitä kutsuvat. *Mumuksutva* on tarpeen neljännettä tasoa [*guru-bhaktia*] varten, mutta se mitä *guru* saa pyrkijän ymmärtämään on, että *moksa* (vapautuminen) ei ole minkään saamista

vaan kaiken menettämistä. Neljännen tason päämääränä on oppia tämä ja kun se on opittu täysin, olemme viidennellä tasolla [puhtaassa *svatma-bhaktissa* eli itsen rakastamisessa, joka on *moksan* tila].

Monet, kuten Muruganar ja Natananandar, tulivat Bhagavanin luo pelkän *mokshan* vuoksi ja he rukoilivat sen mukaisesti. Heidän rukouksensa puhdisti heidän mielensä ja antoi heille arvostelukyvyn ymmärtää, että täydellinen yksilöllisyyden menetys on ainut todellinen *moksha*.

Bhagavan on opettanut meille kuinka rukoilla: *Aksaramanamalain* 30. säkeessä hän lauloi, 'Tuhoamalla [maallisen] suuruuteni ja tekemällä [minusta] alastoman [*nirvanan* tilassa], antakaa minulle [teidän] armonne suurenmoisuus'.

Hän sanoi, että jopa luopuminen (kuten se yleensä ymmärretään) ei ole todellista *deva-bhaktia*, koska kaikki on jo Jumalan, joten me voimme vain palauttaa sen, mikä ei ole koskaan ollut meidän, kuten hän opetti meille *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 486: '[Kuvitellessamme itsemme Jumalasta erillään olevaksi] me rakastavasti tarjoamme tämän itsen Jumalalle, joka on olemassa [meidän todellisena] selvästi koettuna itsenä, on aivan samaa kuin lohkaisisi [palan] makeaa sokeria *Ganapatin* [patsaasta] ja tarjoaisi [sen takaisin palvontana] *Ganapatille*'. Ennen kaikkea todellinen *deva-bhakti* ei ole ilmestymistä erillisenä itsenä, edes luovuttamalla sitä Jumalalle.

Upadesa Undiyarin säkeessä 29 hän lauloi, 'Pysyminen tässä [itsetietoisuuden] tilassa, [joka on] tapa kokea ylin autuus vailla [ainoatakaan] orjuuden tai vapauden [ajatusta]⁹, on pysymistä Jumalan palvelemisessa'. Näin pysymällä, ilmestymättä erillisenä 'minänä', me säästämme Jumalalta vaivan pelastaa meidät itse luomastamme tietämättömyydestä. Tämä on parasta palvelua, jonka voimme hänelle tehdä ja on näin ollen ainoa todellinen *deva-bhakti*.

13. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Mielessä tuntuu aina siltä, että itsetutkimus on vaikeaa, koska se ei koskaan voi keskittyä itseän. Vain itse voi keskittyä itseän.

Kun ranskalainen palvoja kertoi hänelle, että Swami Siddheswarananda [Ramakrishna Mission-keskuksen perustaja ja johtaja Ranskassa] oli sanonut, 'Hyvin harvat ovat tienneet kuka Bhagavan on', Muruganar vastasi, 'Se on totta. Bhagavanin *ashrami* ei rajoitu tämän yhdistyksen neljän seinän sisäpuolelle. Koko maailmankaikkeus on hänen *ashraminsa*. Koko maailmankaikkeus on hän'. Myöhemmin hän lisäsi, 'Bhagavan yksin on olemassa'.

Hänen viimeisen sairautensa aikana, kun jotkut palvojat ehdottivat, että hän rukoilisi Bhagavania lievittämään hänen kärsimystään, Muruganar vastasi: 'Voit rukoilla Jumalaasi, mutta minä en voi. Minun Jumalani ei vastaa. Minun Jumalani ei voi vastata'.

Sastra-Vasana (taipumus opiskella lukuisia hengellisiä ja filosofisia tekstejä) luodaan vain jos joku tyytyy *sravanaan* (lukemiseen) ja pinnalliseen *mananaan* (harkintaan). Jos oppinut *pandit*, joka pyrkii nimeen ja maineeseen, harrasti hieman syvempää *mananaa*, saattaa pohtia näin: 'Jos brahman, yksi itse, yksin on olemassa, miksi haluan toisten arvostusta? Missä ovat kaikki muut? Kuka minä olen?'

Jos *gurun* sanojen harkintaa tehdään vain käytännöllisen *sadhanan* apuna, se ei luo mitään *sastra-vasanoita*. *Gurun* sanat kääntävät mielen aina takaisin itsetutkimukseen, koska ne kaikki viittaavat vain itseän.

Nuori ja vakava pyrkijä, jonka mieli on vielä tuore, tarvitsee vain vähän *mananaa*. Aina kun hänen mielensä eksyy ulospäin, hän ajattelee, 'Kaikki, mikä havaitaan viidellä aistilla, on minun tuntemaani, joten minkä tahansa tietäminen osoittaa vain, että minä olen', ja näin hän palaa helposti itsetutkimukseensa.

Nididhyasanan (itsen miettimisen) aikana hieman *mananaa* (eli vain muutamat ajatukset) voivat joskus auttaa estämällä mielen hajautumista pois itsetutkimuksesta, mutta lopulta kaikkien näiden apukeinojen on poistuttava. Kysymisessä Kuka Minä Olen? Bhagavan sanoo, että tulee aika,

⁹ Tekstissä on kaksi rinnakkaista selitystä, joista toinen menee; 'ylin autuus vailla orjuutta tai vapautta'.

jolloin meidän on unohdettava kaikki mitä olemme oppineet. Unohtaa toinen ja kolmas persoona (kaikki muut kuin itsemme) on rauhaa; heidän muistamisensa aiheuttaa huolta.

Kun Natanananadar oli nuori, hän sanoi kerran vanhemmalle palvojalle, joka esitti Bhagavanille monia kysymyksiä siitä miten *atma-vicharan* harjoitetaan: 'Kun ääretön, itsestään loistava 'Minä' seisoo sisälläsi kuin kallio, miksi sinulla on niin paljon epäilyksiä?'

19. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Välinpitämättömyys (*vairagya*) tulee vain tiedon kautta. Sitä kehittävät harkinta (*manana*) ja arvostelukyky (*viveka*), ja sitä pitää yllä varma vakaumus, että kaikki on 'Minää', että mikään ei ole omasta itsetietoisuudestamme riippumatonta, ja että itse yksin ole olemassa.

Miksi sanotaan, että mieli tai ego on olemassa nukkuessa, jotta se tietäisi 'tyhjiyden'? Miksei sen sijaan ymmärretä, että se on itse, joka tietää sen 'tyhjiyden', ja että tämä 'tyhjiys' ei itse ole mitään muuta kuin itse. Jos voit ymmärtää tämän, niin silloin voit ymmärtää, että itse tietää myös tämän 'täyteyden' ja että 'täyteys' ei myöskään ole mitään muuta kuin itse.

Itse asiassa egoa tai mieltä ei ole olemassa edes nyt, joten miksi sanoa, että se esiintyy nukkuessa? On vain yksi 'Minä', niinpä 'Minä', joka tietää kaiken tämän, on vain itse. Miksi myöntää egon olemassaolo?

Bhagavanin polulla me emme voi myöntää mitään 'tyhjiyden' tai 'täyteyden' tilan kokemusta, sillä voidaksemme kokea sellaisen tilan, meidän olisi oltava siinä olemassa ja näin ollen se ei olisi tyhjä itsestämme, vaan vain muista asioista. Koska mitään muuta ei ole olemassa, se olisi täynnä itseämme ja siten *purna* eikä *sunya*. Jokaiselle, joka kuvitteli, että on saavuttanut tyhjiyden, Bhagavan sanoi, 'Tutki kuka kokee sen'. Edes se ei ole tarpeen, jos me olemme vakaasti kiinni itsetutkimuksessa.

Ulladu Narpadu Anubandhaman mangalam-säkeessä Bhagavan sanoo, että kaikki on itseä: itse on se, jossa, jota, josta, jota varten, jonka ja mitä kaikki todellisuudessa on. Totuuden mukaan, jopa tämä (jokapäiväinen aktiivisuutemme) on itsetutkimusta. Miksi sitten Bhagavanin johtolangat ovat tarpeen? Vain koska me nyt erehdymme luulemaan luonnollisen itsetietoisuutemme tilan olevan meistä erillään olevien asioiden (esineiden) tilan. Ainoaksi keinoksi poistaa tämä virheellinen toiseuden ja moneuden kokemus Bhagavan pyysi meitä keskittymään vain itseen.

Vanhempi palvoja ei käynyt Bhagavanin luona vähään aikaan, koska hän ajatteli, että hänes-tä voisi tulla Bhagavanin kaltainen itseksensä. Pitkän ajan kuluttua hän palasi juuri kun Bhagavan oli neulomassa joitakin lehtilevyjä ja Bhagavan sanoi hänelle: 'Katso, me näemme niin paljon vaivaa ommellaksemme nämä levyt, mutta syötyämme niistä, me heitämme ne pois. Bhagavan on kuin lehtilevy: vasta kun hän on toimittanut tarkoituksensa, sinun pitäisi heittää hänet pois'. Siksi Bhagavan ja vihjeet, jotka hän on meille antanut, ovat tarpeen kunnes koemme itsetiedon pilkahduksen ja sen jälkeen näemme, että me – yksi itse – yksin on olemassa ja että Bhagavan ja hänen johtolankansa ovat myös vain itseämme.

Kun mielemme kokee esineitä, se on kuin kun auringonvalo osuu peiliin ja heijastuu seinälle. Heijastus (joka on kuin esineet, jotka koemme) on valoa, heijastava peili (joka on kuin meidän kokeva mielemme) on valoa – ja kun sitä katsoo suoraan, se näyttää olevan toinen aurinko – ja aurinko (joka on kuin itse, mielemme tietoisuuden valon lähde) on valoa. Kaikki on valoa ja valo on yksi. Samalla lailla, me ja kaikki, mitä me koemme, on vain yhtä tietoisuuden valoa, joka on itse.

Voiko mieli ilmestyä ilman itsen apua? Voiko se olla olemassa ilman itsetietoisuutta? Kaikki on niin yksinkertaista, mutta epäkypsä mieli ajattelee, 'Silloinhan itsetietoisuus on vain kuin syvänen tyhjiyyttä. Se ei näytä kovin maukkaalta kaikkiin ulkopuolisen maailman mielenkiintoisiin asioihin verrattuna'. Mitä voimme sanoa heille? Me emme voi muuttaa heitä, joten meidän täytyy vain antaa heidän hieman kärsiä kunnes he ymmärtävät, että ykseys on rauhaa ja moninaisuus on tuskaa.

Varjossa on mukavaa, auringossa korventaa. Meillä on aina vapaus kääntyä sisäänpäin näh-

däksemme valon ja siten nauttia varjosta. Kun me vanhan tapamme voimalla vaellamme ulos, sanomme Bhagavanille, 'Se oli vain *layaa*, haluan *nasaa*' ja hän vastaa, 'Palaa jälleen lähteelle ja katso onko siellä olemassa moninaisuutta. Kääntymällä toistuvasti tietoisesti pois moninaisuudesta me tällä tavoin tulemme näkemään, että se ei ole olemassa meistä erillään, ja että se ei sen vuoksi ole mitään mitä meidän tarvitsee pelätä. Jotkut saavuttavat tämän toteutumisen vain muutaman yrityksen jälkeen, mutta toisilta se vie kauemmin, koska heidän tarkkaavaisuutensa ei ole niin terävää ja kirjasta.

Otteita äänityksestä: 13. Maaliskuuta 1977

Sadhu Om: Itsetutkimus jatkuu aina. Se ei tarvitse ponnistusta.

Tässä koko filosofia perustuu periaatteeseen, että ihmisiä ei tyydytetä huomioimalla toisia tai kolmansia persoonia, joten *vairagyan* (vapaus erilaisuuden kokemisen halusta) on oltava perusta. Ihmisen pitäisi tietää, että huomion kiinnittäminen toiseen tai kolmanteen persoonaan tuo kurjuutta.

Kun Bhagavanilta kysyttiin, 'Miksi meidän pitäisi kiinnittää huomiomme ensimmäiseen persoonaan eli *atmaniin*?', hän vastasi, 'Jos et kiinnitä huomiota ensimmäiseen persoonaan, sinä kiinnität sen sijaan huomiosi toiseen tai kolmanteen persoonaan. Jos et tee *atma-vicharaa*, teet *anatma-vicharaa*. Kumpikaan ei ole tarpeen. Oleminen ei ole tekemistä eikä osallistumista'. Siihen saakka kunnes ihminen tulee siihen tulokseen, että huomion kiinnittäminen toisiin tai kolmansiin persooniin – tai jopa ensimmäiseen persoonaan – on viime kädessä tarpeetonta, hänen pitäisi kiinnittää huomionsa ensimmäiseen persoonaan. Mutta jos se koetaan väsyttäväksi, ole vapaa myös tästä ja ole tyytyväinen pelkkään olemiseesi.

[Myöhemmin Sadhu Om selitti, että tämä on kuin sanoisi, 'Jos et pidä tästä kruunasta, voit saada tämän klaavan', tietäen, että molemmat kolikot ovat sama. Pysyminen vain olemisessamme on tila, jossa huomio kiinnitetään ainoastaan itseen.]

On oltava ensimmäinen persoona, joka kiinnittää huomionsa toiseen tai kolmanteen persoonaan. Eikö ensimmäisen persoonan ole oltava olemassa ennen kuin se voi alkaa kiinnittää huomioon mihinkään toiseen tai kolmanteen persoonaan ja eikö se tiedä mitä se on? Sen jälkeen kun on herätty unesta sinä-ja-sinä, ensimmäinen tieto, joka tulee meille on oma olemassaolomme. Se itsessään on itsensä huomioimista. Tietää, että 'minä olen se-ja-se' on ensimmäisen persoonan tieto. Miten tämä tieto tulee? Vain tarkkailemalla ensimmäistä persoonaa. Joten ensimmäisen persoonan tarkkaileminen jatkuu aina, vaikka me kiinnitämme huomiomme toiseen tai kolmanteen persoonaan. Ilman ensimmäisen persoonan huomioimista, toista tai kolmatta persoonaa ei voi esiintyä.¹⁰

Toisen tai kolmannen persoonan tietäminen osoittaa ensimmäisen persoonan läsnäolon. Kun maailma tiedetään, se osoittaa, että ensimmäinen persoona on läsnä. Tämä on itsensä huomioimista ilman ponnistuksia. *Jnani* kiinnittää huomiota aina tällä tavalla. Hän ei oikeastaan kiinnitä huomiota, koska hän on itsetietoinen. Jos hän tietää jotain, hän tietää selvästi, 'Koska minä olen, nämä tiedetään. Koska minä olen, kuulen tämän. Koska minä olen, haistan tätä'. Tämä 'Minä olen' on muuttumatonta tietoa. Tämä jatkuva itsetietoisuus ei katoa, kun hän näyttää kiinnittävän huomionsa toiseen tai kolmanteen persoonaan.

Tämä on *jnanin* ja *ajnanin* välinen ero. *Ajnani* unohtaa, että hän kokee olemistaan, kun taas *jnani* ei unohda tätä. Hän on täysin tietoinen tästä 'Minä olen'. Miten tämä tietoisuus voi olla ellei ole huomiota? Koska tietoisuus ja huomio ovat yksi ja sama, jos olemme tietoisia siitä, että 'Minä olen', me kiinnitämme huomiomme siihen mikä 'Minä olen'. Sellainen itsetietoisuus ei rasita eikä ensimmäinen persoona unohdu, vaikka kiinnitetään huomiota toiselle tai kolmannelle persoonalle.

Voimmeko me todella unohtaa itsen? Ei, me emme voi. Me emme voi tietää muuta kuin itsen.

Syväunessa itsetietoisuutemme on vailla toista tai kolmatta persoonaa. Unessa me emme tarvitse mitään ulkopuolisia indikaattoreita, ketään toisia tai kolmansia persoonia, tietääksemme, että

¹⁰ Ilman 'minää' ei voi olla 'sinää' eikä 'häntä'!

'Minä olen'. Itsetietoisuus on aina läsnä unessa. Vaikka toiset ja kolmannet persoonat, ulkoiset tunnusmerkit puuttuvat, me emme epäile onko totta, että 'Minä olen' vai enkö ole. Olemisemme on meidän huomioltamme; meidän *satimme* on meidän *citimme*; pelkkä olemisemme on tietämistä.

Nyt me haluamme tietää, joten meidän täytyy huomioida. Huomioiminen on verbi, mutta vaikka 'Minä olen' on myöskin verbi, se ei ole toimintaa, *kriya-rupaa*, vaan vain olemista, *sat-rupaa*. Joten 'Minä olen':ssa¹¹, pelkässä olemisessä, ei ole räsitätä ja näin ollen ei myöskään väsymistä. Itsetietoisuus on meidän *svabhavamme*, meidän tosi luontomme, ei meidän tekemisemme eikä ponnistelumme. Se on pysyvää jopa nukkuessa.

Kun me kerran havaitsemme, että me olemme täysin tietoisia olemisestamme unessa, me tiedämme, että me olemme täysin tietoisia siitä kuolemassa ja *pralayassa* (maailmankaikkeuden hajoamisessa). Me yksin olemme; mitään ei koskaan tuhoudu.

Nukkuessa ei ole pelkoa. Bhagavan sanoi, 'Kun on ajatuksia, on pelkoa. Kun ajatukset laantuvat, ei ole pelkoa'. Pelko, suru ja halu eivät ole mitään muuta kuin ajatuksia. Ajattelu luo niitä. Nukkuessa me pysymme yksin, ilman ajatuksia. Kun me olemme yksin, ei ole pelkoa. Pelko tulee vain koska on ajatuksia ja ajatukset huijaavat meitä. Me voimme olla pelottomia vain kun olemme täysin yksin, kun me yksinkertaisesti pysymme sellaisina kuin me todella olemme, vailla ajattelua. Unessa ei ole pelkoa, koska ei ole ajattelua.

Ajattelija on ensimmäinen ajatus, 'minä'-ajatus. Kuka ajattelee? Ego, ensimmäinen persoona. Tämä ensimmäinen persoona, ensimmäinen ajatus, nousee hereille unesta. Ensimmäisen persoonan tieto on ensimmäinen tieto, jonka me saamme kun heräämme unesta. Siksi itsetietoisuus jatkuu aina. Ennen kuin me tiedämme sen, meidän on tehtävä ponnistus kiinnittääksemme huomiomme itseen, ja sen jälkeen kun me tiedämme sen, meidän ei koskaan tarvitse huolehtia siitä tai mistään muusta.

Itsen tietäminen tapahtuu sekunnin murto-osassa. Se saa kaiken, koko maailmankaikkeuden, hajoamaan.

Elokuvan näyttämiseksi sekä valo että pimeys ovat tarpeen. Projektorissa on valo, mutta filmillä on tummempia osia, jotka estävät valon läpikulkua. Vain vähemmän tummat osat eivät estä valon siirtymistä näytölle. Jos puhdas valo olisi läsnä, ei elokuvaa nähtäisi. Samoin, jos filmillä olisi tasaisen pimeä kalvo, mitään ei olisi nähtävissä. Siksi sekä valo että pimeys ovat välttämättömiä. Jotta tämä maailma näkyisi, sekä *vidya* (tieto eli itsetietoisuus) että *avidya* (tietämättömyys eli itsensä unohtamisen) ovat tarpeen. Mutta onko pakko seurata tätä näytöstä?

Osa III

23. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Kerran eräs rakennustarkastaja kysyi Bhagavanilta: 'Kuinka me voimme elää puhdasta elämää tässä maailmassa?' ja hän vastasi, 'Sinä tunnet *nattan-kalin* [kiven, joka on asetettu tien varteen seisomista varten], joita meillä on kylissämme Madurain alueella. Pane merkille kuinka monenlaista käyttöä niillä on: kyläläiset laskevat taakkansa sen päälle, kun he tahtovat levätä; lehmät käyttävät sitä kyhnytystolppana; betelinpureksijat¹² tyhjentävät ylimääräisen *chunnambun* [sylkinesteen] sen päälle ja toiset sylkevät sille. Meidän täytyy elää tässä maailmassa niin kuin nuo *nattan-kalit*.'

Vain meidän käsityksemme mukaan Bhagavan näyttää olevan myötätuntoinen. Hänellä ei todellakaan ole myötätuntoa, koska myötätunto merkitsee muiden olemassaoloa, ja hänen mukaansa muita ei ole. On kuitenkin myös oikein sanoa, että hänellä on täydellinen myötätunto, koska hän rakastaa meitä kaikkia itsenään, joten hän todella kärsii jokaisen meidän kärsimyksistä. Huomaa itsen-

11 Teksti ”in 'I am’”. Voisiko sen ilmaista ”tunteessa 'Minä olen’”? Mutta kysymyksessähän ei itse asiassa ole tunne vaan ehdoton kokemus 'Minä olen'!

12 Arekapalmua kasvatetaan sen hedelmän, betelpähkinän, takia varsinkin Intiassa, Malesiassa ja Taiwanissa. Siemenessä on alkaloideja, joten se on pureskeltuna päihdyttävä.

sä tuntemisen paradoksaalinen luonne. Siinä yhdistetään yhteensopimattomia vastakohtia. Se tekee myötätunnotomuudesta täydellisen myötätunnon. Kuka voi ymmärtää itsetiedon tilan?

'Rakkaus on meidän olemuksemme, halu on meidän kasvannaisemme (paiseemme)'. Rakkaus haluaa ykseyttä, halu tahtoo moninaisuutta. Rakkauden pyrkimys on kohti ykseyttä, ja halun kohti moninaisuutta. Rakkaus on aina itseensä tyytyväinen, halu on aina tyytymätön. Rakkauden täyttymisen ja täydellisyyden tila on itserakkaus (*svatma-bhakti*), joka on absoluuttisen ykseyden kokemus, mutta halu ei koskaan voi täytyä.

Siksi kaikki *joogat* tai *sadhanat* tähtäävät kohti ykseyttä (jota joskus kutsutaan Jumalan tai todellisuuden kanssa 'yhteen liittymiseksi'), ja mielen yksipisteisyys on heidän ajopelinsä. *Sadhana* on kasvua halusta rakkauteen, ja itserakkaus on tämän kasvun liikkeellepaneva voima. Tämän kasvun kehitys kohti rakkautta johtaa pyrkijän rakastamaan vain yhtä Jumalaa tai yhtä guraa, joka on dualistisen rakkauden korkein muoto ja tehokkain keino kehittää täydellistä itsensä rakastamista.

Guru osoittaa pyrkijälle, että ainut keino saavuttaa täydellinen itserakkaus on itsensä tarkkaaminen. Siksi pyrkijä harjoittaa innokkaasti itsetutkimusta, mutta siihen saakka kunnes hänen harjoituksensa puhkeaa todelliseksi itserakkaudeksi, hän takertuu jatkuvasti guruunsa rakkautensa kohteena. Hänen *gurubhaktinsa* on tuki ja apu, joka vakauttaa ja vahvistaa hänen kasvuaan kohti itsensä rakastamista. Tämä on se tila, jota Bhagavan kuvaa *Aksaramanamalain* säkeessä 72:

Arunachala, suojele [minua] tukena, johon takertua, jotta en putoaisi alas kuin hento köynnös ilman tukea.

Pyrkijän rakkaus ja usko omaan guruunsa ajaa hänet jatkuvasti takaisin itsetutkimukseen, mikä on gurun opettama polku, ja sen seurauksena hän tulee yhä vakuuttuneemmaksi siitä, että hänen oma itsensä on hänen gurunsa todellinen muoto. Näin hänen dualistinen *guru-bhaktinsa* liukenee luonnollisesti ja kitkattomasti ei-kaksinaiseksi *svatma-bhaktiksi* (pelkäksi itsen rakastamiseksi), mikä on hänen todellinen luontonsa. Ehdoton uskollisuus guruun ja hänen opetuksiinsa on siksi *sadhanan* olennainen tekijä, ja vain se yksin tuottaa itsetiedon paljon kaivatun hedelmän.

Sri Arunachala Stuti Panchakamissa Bhagavan opettaa meille *guru-bhaktin* todellisen luonteen. Esimerkiksi:

Arunachala, kun pakenin sinuun [ainoana] Jumalanani, sinä tuhosit minut täysin. (Aksharamanamalai jae 48)

... Onko minun tähteni mitään epätäydellisyyttä [tai valituksen aihetta]? ... Tee mitä haluat, rakkaani, anna minulle vain jatkuvasti kasvava rakkaus jalkojasi kohtaan. (Navamanimalai jae 7)

... Mitä valittamista? Sinun tahtosi on minun tahtoni, [ja] se [yksin] on onnea minulle, elämäni herra. (Patikam jae 2)

On välttämätöntä yrittää harjoittaa itsetutkimusta ennen kuin voi ollenkaan kirjoittaa kommentteja tai kääntää Bhagavan teoksia. Vain jatkuvalla yrittämisellä ja epäonnistumisella hän voi alkaa ymmärtää hänen opetuksiaan.

Otetaan esimerkiksi *Ulladu Narpadun* ensimmäinen lause: 'Ilman sitä mitä on, onko tietoisuus se, joka on olemassa?' Mielelle, jota ei ole totutettu itsetutkimuksen harjoittamiseen, tämä tuntuu hyvin abstraktilta ajatukselta, koska ensimmäinen sana *ulladu* ('mikä on' eli olemassaolo) tuo välittömästi mieleen olemassa olevat asiat (esineet), joten tällainen mieli ymmärtää tämän lauseen tarkoittavan, 'Jolleivät asiat (esineet) ole olemassa, voidaanko niitä tietää?' Mutta Bhagavan osoittaa aina kohti itseä, niinpä sanalla *ulladu* hän ei tarkoita mitään muuta kuin 'Minää', joka on ainoa todellisuus, joka yksin on todella olemassa.

Mutta tämän ymmärtävät välittömästi vain ne, jotka ovat läpimärkiä itsetutkimuksen harjoittamisesta. Tällainen henkilö ymmärtää tämän lauseen tarkoittavan, 'Voiko erillään siitä mitä on (eli 'Minä') olla mitään tietoisuuden olemista (mitään tietoisuutta 'olen')? ', jonka he ymmärtävät merkitsevän, 'Itsetietoisuuteni (*cit*) ei ole mitään muuta kuin olemistani (*sat*)'. Se on niin yksinkertaista, mutta tavallisille ihmisille se näyttää abstraktilta.

Kaikkien kirjoitusten ja gurujen tavoitteena on kohdistaa huomiomme itseemme, mutta kuten *Path of Sri Ramana* ensimmäisessä osassa sanoin, tähän asti ne ovat kaikki aloittaneet pitämällä kiinni siitä virheellisestä käsityksestä, että ego on todellinen, ja niin ne aloittavat opetuksensa tästä näkökulmasta. Mutta miksei aloiteta lähteestä – siitä, mitä on todella todellinen? Bhagavan oli valankumouksellinen, joten hän ei koskaan myöntänyt, että meidän näkökulmamme oli oikea, vaan sen sijaan hän aina osoitti suoraan kohti yhtä itsestään selvää todellisuutta, 'Minä olen'.

Nykyään ihmisillä on niin paljon outoja käsityksiä joogasta, mutta *Ulladu Narpadussa* Bhagavan on antanut meille selkeän käsityksen siitä, mitä todellinen jooga oikeastaan on.

Olemme Murugarille velkaa *Ulladu Narpadun* kokoamista. Jos se ei johtuisi hänestä, nuo 21 jaetta olisi jätetty huomiotta [viittaus 21 Bhagavanin laatimaan harhateille johtavaan säkeeseen, jotka Murugar kokosi yhteen ja pyysi häntä 21 heinäkuuta 1928 puhumaan laajemmalti työstä, joka paljastaa todellisuuden luonteen ja keinot, joilla voimme kokea sen, mikä sai hänet kokoamaan kolmen viikon aikana *Ulladu Narpadun*, joka lopulta sisältää vain kolme alkuperäisistä 21 jakeesta (eli säkeet 16, 37 ja 40), jättäen muut kahdeksantoista täydennykseen (*anubandham*)]. Bhagavan luotti niin hiljaisuuden voimaan, että hän ei pitänyt tarpeellisena kirjoittaa tai tallentaa opetuksiaan, joten olemme Murugarille velkaa kolmen pääasiallisen *sastran* [pyhiä tekstejä], jotka sisältävät Bhagavanin filosofiaa, nimittäin *Upadesa Undiyarin*, *Ulladu Narpadun* ja *Guru Vachaka Kovain*, keräämisestä ja kokoamisesta.

24 Joulukuuta 1977

Sadhu Om (kun Bhagavanilta kysyttiin, miksi hän kirjoitti Nan Yar?:n (Kuka minä olen?) uudelleen, kun kirjoitelmasta jätettiin ensimmäinen lause pois hänen 19. kysymyksen vastauksesta, joka oli aikaisemmassa kolmenkymmenen kysymys-vastaus-versiossa: (Jumala ja guru vain osoittavat tien saavuttaa *moksha* [vapautuminen], mutta he eivät voi¹³ itse [tai omalla ponnistuksellaan] vakiinnuttaa yksilöitä *mokshaan*): Se, mitä hän sanoi, on totta, sillä jos haluamme *mokshan*, Jumala tai guru ei koskaan voi antaa sitä meille. Tahtominen eli haluaminen on rakkautta eli *priya*, joka on yksi osa todellisuuden, *sat-cit-anandan* (oleminen-tietoisuus-autuus) kolmesta aspektista, joka tunnetaan myös *asti-bhati-priyana* (oleminen-loistaminen-rakkaus), joten se on itsen luontoa, ja siten edellytys *mokshaan*. Ehkä hän jättää tämä lauseen pois, jotta ihmiset eivät käsitä sitä väärin ja lannistu, koska Jumalan tai gurun armo toimii meissä kylvämällä *mokshan* halun siemenen ja sitten kasvattamalla sen täysin kukoistavaan *svatma-bhaktin* (itsen rakastamisen) tilaan, joka itsessään on *mokshan* tila.

26. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Ajatuksen, sanan ja teon tulisi aina olla sopuoinnussa, jokaisen sopuoinnussa kahden muun kanssa, koska vain silloin voi armo virrata sydämessämme. Vain silloin armo virtaa vapaasti, kun sillä on selkeä ja avoin väylä. Jos ajatus, sana ja teko ovat ristiriidassa keskenään, jokaisen seuratessa oma reittiään, armon virtaus estyy.

En ymmärrä miten ihmiset voivat elää niin [viitaten luottamuksen rikkojien käyttäytymiseen], koska heidän mielensä eivät koskaan voi olla levossa. Sellaisilla ihmisillä armo ei koskaan voi virrata ennen kuin he korjaavat petollisen asenteensa ja käytöksensä.

28. Joulukuuta 1977

13 Uudemmassa 28 kysymys-ja-vastaus-versiossa, joka on laadittu ja julkaistu ensimmäisen kerran vuonna 1932, n. 5 vuotta sen jälkeen, kun Bhagavan oli kirjoittanut esseensä version, toimittaja (jonka henkilöllisyys ei ole nyt tiedossa) muutti viimeisen verbin tässä lauseessa (20. kysymyksen vastauksen ensimmäiseen lauseeseen kyseisessä versiossa) *serkka mudiyadu*:sta, joka tarkoittaa 'ei voi liittää yhteen [tai saada aikaan]', *serkkaar*:iin, joka tarkoittaa 'ei tahdo liittää [tai saada aikaan]'.

Sadhu Om: Tahtominen on *priya* (rakkaus, hellyys tai ilo), itsemme *ananda*-aspekti. Ellemme halua *mokshaa*, guru ei koskaan voi antaa sitä meille. Nyt me haluamme moninaisuutta, kun näin käytämme alkuperäistä vapauttamme tahtomiseen ja toimintaan [joka on *brahmanin*, todellisen luontomme, äärettömän vapauden heijastusta], me näemme moninaisuuden. Guru opettaa meitä haluamaan ja rakastamaan vain ykseyttä. Hän taivuttaa meidät puolelleen rakkaudella ja me rakastamme häntä niin paljon, että uskomme, että se, mitä hän opettaa meille, pitää paikkansa, niinpä me hänen opetuksensa mukaisesti haluamme pysyä sellaisina kuin me todella olemme. Hän sanoo, 'Pelkästään ole', joten me yritämme pysyä itsenä ja lopulta rakkautemme hukuttaa meidät (egomme) itseen.

Kuka haluaa moninaisuutta? *Vedat* sanovat, 'Sinä olet se'. On aina palattava tähän 'Minään', joten mitä se on? Gurun tehtävänä on vain saada meidät kiinnostumaan tämän 'minän' tutkimisesta ja tuntemisesta – saada meidät haluamaan pysyä itsenä. Ihmiset ajattelevat, että muita tekijöitä, kuten meditaatiota, *tapasta* jne. tarvitaan, mutta kaikki mitä todella tarvitaan on vain halu olla.

Ja kuka on guru? Todellisuudessa Jumalaa ja gurua ei ole missään. Sinä yksin olet olemassa. Kun heräät tästä unesta, huomaat, että Jumalaa tai gurua ei ole eikä mitään egoa pyrkimässä *muktiin*.

Ramakrishna sanoi kerran, että Jumalan *anugraha* (armo) on valmis, ja että gurun *anugraha* on valmis, mutta että yhden henkilön *anugrahaa* tarvitaan. Toisin sanoen oma *anugrahasi* on se mikä on nyt välttämätöntä.

Kun me olemme tulleet gurun luo, ei ole syytä huoleen. Kaikki muu seuraa omalla ajallaan. Kerran vuoden 1948 Golden Jubilee juhlallisuuksien aikana olin niin varma hänen armostaan, että kirjoitin kymmenen innostunutta säettä sanoen: 'Kuka voi kuolla? Voiko kuolema koskaan koskettaa minua uudelleen? Kääntäkööt Brahma, Vishnu ja Siva minulle selkänsä! Brahma on nyt todella mennyt yhden luoduistaan', jne. Bhagavan vain luki sen ja pisti sen sivuun. Muutamaa kuukautta myöhemmin, kuitenkin, olin jälleen rukoilutuulella. Olin masentunut ja tunsin itseni avuttomaksi ilman hänen armoaan. Tulin hänen eteensä tällä tuulella ja löysin hänet lukemasta minun Jubilee-säkeitäni. Häpesin mielialaani. Hänen ei tarvinnut sanoa mitään. Se oli hänen tapansa opettaa minulle, että ei ole tarvetta alakuloisuuteen.

Ihmiset haluavat 'elävän gurun'. Oletan, että he odottavat hänen näyttävän tien 'elävän Jumalan' luo. Guru haluaa meidän näkevän itsemme *brahmanina*, mutta me haluamme nähdä *brahmanin* ihmisen muodossa. Bhagavan sanoi aina, että itse yksin on guru, ja että hänen ruumiinsa on tarpeeton. Hän todisti tämän antamalla todellisen tiedon väläyksen vasta ruumiinsa jättämisen jälkeen. Muruganar sanoi, että Bhagavan sanoi aina, että hänen ruumiinsa oli todellisuuden päällä oleva peite, ja niin valo vain kirkastui, kun hänen ruumiinsa kuoli.

Ihmiset sanovat minulle: 'Sinun on hyvä sanoa että elävä guru on tarpeeton, mutta sinulla oli elävä guru'. Heille sanon, että se, mitä olen oppinut elävältä gurultani, on, että elävä guru on tarpeeton, ja kaikki muutkin voivat oppia saman, jos he opiskelevat Bhagavanin teoksia ja harjoittavat hie-
man *mananaa* (harkintaa) niiden merkityksestä.

Ellet ymmärrä, että itse on guru, edes elävä guru ei voi auttaa sinua. Useimmat ihmiset, jotka olivat Bhagavanin kanssa, eivät saaneet *mokshaa*, koska he eivät halunneet sitä. Bhagavan opettaa meille, että ennemmin tai myöhemmin meidän on oltava tyytyväisiä itseen, joten miksi emme tyydy siihen nyt?

Ihmiset ajattelevat, että gurun on oltava henkilö, mutta guru on vain ensimmäinen persoona, todellinen 'Minä' meissä. Tyytymättä tähän ensimmäinen persoonaan, he menevät etsimään toista persoonaa gurukseen. Tavoitteenamme tulisi kuitenkin olla vain päästä eroon jopa ensimmäisestä persoonasta (egostamme) – hukuttamalla väärä yksilöllisyytemme itseen.

Kun gurumme sanoo, että hän ei voi antaa meille *mokshaa* ellemme halua sitä, meidän pitäisi ajatella, 'Mitä, olenko minä todella niin tärkeä tekijä?', ja näin meidän olisi syytä vetää huomiomme takaisin itsemme. Itse asiassa, guru antaa meille *mokshan* saamalla meidät haluamaan sitä, ja siksi hän aina korostaa meille tarvetta toivoa sitä ja tehdä työtä sen eteen.

Todellakin, guru on kaikki kaikessa, joten hän on välttämätön ja hän yksin voi antaa meille

mokshan. Hän on kuitenkin oma itsemme, *sat-cit-ananda*, joten hän antaa meille *mokshan*, joka on meidän olemassaolomme (*satin*) luonnollinen tila, tiedon (*citin*) ja rakkauden (*anandan*) avulla. Hän saa meidät tuntemaan ja rakastamaan häntä omana itsenämme.

29. Joulukuuta 1977

Sadhu Om (vastauksessaan kysymykseeni tekikö hän mitään *sadhanaa* niinä vuosina ennen kuin hän tuli Bhagavanin luo): Kaipasin armoa ja ajattelin aina Jumalaa. Siinä on kylliksi *sadhanaa*!

Jotkut sanovat nähneensä valon Bhagavanin kuoleman hetkellä, kun hän oli palaamassa *Skandalokaan* [Skandan maailmaan, joka oli Sivan nuorempi poika]. Ensin he yrittävät rajoittaa hänet ruumiiksi ja sitten he yrittävät rajoittaa hänet valoksi. Heidän mielensä ovat niin sidoksissa rajoituksiin, että heidän täytyy rajoittaa jopa rajatonta. Bhagavan sanoi aina: 'Älä ajattele että tämä keho on minä. Minä loistan jokaisessa teistä 'minänä'. Keskity vain siihen'.

Kuinka usein ja kuinka monta elämää me olemme huijanneet itseämme uskomaan, että sosiaalinen palvelumme on epäitsekästä? Me teimme sen vain omaksi tyydytykseksemme tai kunniaksemme. On aivan luonnollista, että jokainen meistä rakastaa itseään. Olemme kaikki luonnostaan itsekkäitä, joten meidän pitäisi ensin selvittää, mitä on itse. Kun tunnemme itsemme sinä, joka todella olemme, koemme kaiken ei minään muuna kuin itsenämme ja näin meidän itsekkyytemme on korkein hyve. Vain *jnani* tietää kuinka olla todella itsekäs, koska tuntematta itseä me emme voi tietää, mitä todellinen (rajoittamaton) itsekkyyys on.

Antautumisen polulla pyhimykset laulavat, 'Lähetä minut taivaaseen tai helvettiin, mutta älä koskaan anna minun unohtaa sinua', ikään kuin taivas ja helvetti olisivat todella olemassa. Heidän rukouksensa osoittaa vain heidän täydellistä rakkauttaan Jumalaan. He opettavat meille oikeaa asennetta, mutta he tietävät, että taivaalla ja helvetillä ei ole todellista olemassaoloa. Kaikki nämä kaksinaisuudet – taivas ja helvetti, hyvä ja paha, Jumala ja yksilöt – ovat olemassa vain mielessä. Joten lopulta meidän on opittava tyyntymään tämä mieli.

Kun tulin ensimmäistä kertaa Bhagavanin luo ja kuulin hänen toistavan jatkuvasti, että jokaisen on lopulta tultava itsetutkimuksen polulle, mietin puolustiko hän vain omaa opetustaan, mutta pian ymmärsin miksi hän itsepintaisesti väitti, että asia on niin. Lopullisena päämääränä on vain ykseys ja kokeaksemme ykseyden, mieleemme täytyy tyyntyä, joka voi tapahtuu täysin vasta kun emme keskity mihinkään muuhun kuin itseemme.

Niin kauan kuin me keskitymme mihinkään muuhun kuin itseemme, mieleemme ei voi tyyntyä, koska muiden asioiden huomioiminen pitää sitä käynnissä, koska se, joka kokee toiseuden, on vain tämä mieli. Kun mieli tyyntyy täysin, vain itsetutkimus jää jäljelle, ja vain itsensä tutkiminen yksin on absoluuttisen ykseyden tila. Bhagavanilla oli tapana toistaa tätä opetusta päivittäin, ehkä kymmenen tai kaksikymmentä kertaa, mutta silti me emme muuttuneet. Hän ei myöskään muuttanut opetustaan, koska hänelle tämä totuus oli niin selvä.

Meidän kaikkien perusvirheenä on, että me pidämme kehoa 'minänä'. Tämä syvään juurtunut tunne 'Minä olen tämä sen ja sen niminen keho' on kaikkien ongelmien juuri. Jos tämä nauhoitin ei toimi, meidän täytyy keskittyä siihen eikä muihin asioihin, koska vain silloin voimme korjata sen. Samalla tavalla, korjataksemme tämän väärän henkilöllisyyden, 'Olen se-ja-se', meidän täytyy keskittyä siihen tietääksemme, mitä se todella on: mikä tai kuka minä olen?

Vasta silloin, kun me näin tutkimme itseämme, tulee väärä liite 'se-ja-se' putoamaan pois, ja se, mitä jää jäljelle, on vain todellisuus, 'Minä olen'. 'Minä olen se-ja-se' on *naivedyam* [Jumalalle tarjottua ruokaa], ja kun Bhagavan on tuhonnut lisäkkeen 'se-ja-se', jäljelle jää vain 'Minä olen', joka on hänen *prasadaminsa* [Jumalan ruuan puhdistettu jäännös, joka jaetaan hänen seuraajiensa kesken hänen armonsa merkinä].

'Minä olen' yksin on todella olemassa, joten se on Jumalan ja gurun todellinen muoto. Hoitaa ja vaalia tätä saastaista kehoa 'minänä' on siksi pahinta epäjumalan palvontaa. Jos me luovumme tästä epäjumalan palvonnasta tuntemalla totuuden itsestämme, voimme palvoa kaikkea Jumalana, kos-

ka me tiedämme, että mikään ei ole muuta kuin hän, meidän todellinen itsemme.

Osa IV

31. Joulukuuta 1977

Sadhu Om: Jumalalle tai Gurulle antautuminen toisena tai kolmantena persoonana ei koskaan voi antaa tietoa (*jnanaa*); vain antautuminen voi johtaa antautumiseen. Vain tieto voi antaa tietoa. 'Minä olen' on ainoa todellista tietoa, niinpä vain kiinnittyminen siihen voi johtaa tietoon. Itsetutkimus on ainoa todellinen keino, paras mahdollinen menetelmä.

1. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Kun me heräämme unesta, koemme uuden tiedon selkeyden ennen kuin tulemme tietoiseksi kehosta ja maailmasta. *Sadhanan* harjoitus yrittää tarttua tähän selkeyteen.

Istuminen Vanhassa Hallissa [jossa Bhagavan asui] ei ole välttämätöntä, jos sinulla on mahdollisuus olla tietoinen tästä selkeydestä muina aikoina. Silti Vanhassa Hallissa mietiskelemisestä ei ole haittaa. Jos sinun ei pitäisi tehdä niin, Bhagavan estää sinua tekemästä niin; sinun ei tarvitse huolehtia siitä. Vanhassa Hallissa on jotain erikoista, joka automaattisesti muistuttaa meitä omasta olemisestamme, mutta silti voimme yhtä hyvin olla tietoisia olemisestamme missä tahansa muualla.

Itselle ponnistus on tarpeetonta, koska itsetietoisuus on luonnollista ja vaivatonta. Ponnistusta tarvitsee vain mieli. Itsen luonteena on huomioida itsensä ja mielen luonteena (taipumuksena) on huomioida toisia ja kolmansia persoonia. *Sadhana* on tarkoitettu vain mielelle ja pyrkimys huomioida 'minä'-tunnetta tapahtuu vain pitämällä mieli hiljaa – sen puhtaan itsetietoisuuden luonnollisessa tilassa.

Ei ole täysin oikein sanoa, että itsetutkimus alkaa ponnistuksella ja päättyy ponnistuksettomuuteen, mutta *sadhakan* (lääkäriin) vuoksi voimme sanoa niin. Ponnistusta tarvitaan niin kauan kuin mieltä on muistutettava sen todellisesta luonteesta 'Minä olen', mutta kun myös jopa tietoisuus toisista ja kolmansista persoonista tuo automaattisesti mieleen oman olemassaolon, 'Minä olen' [koska se, joka on tietoinen niistä on 'Minä'], niin ponnistusta ei enää tarvita. Kun näemme vain aaltoja, meidän on nähtävä hieman vaivaa huomataksemme niiden alla olevan valtameren, mutta kun tiedämme, että aallot eivät ole mitään muuta kuin merta, ponnistusta ei tarvita.

Kaikissa ajatuksissa on sisältönään osa mennyttä tai tulevaa. Voitko tehdä ajatuksen tästä hetkestä? Jos yrität vakavasti tehdä niin, kaikki ajatukset, myös ajatus 'minä', lakkaavat. Tämä on eräs vihje itsetutkimukseen. Kuten näet, johtolankoja on paljon.

Kysymys: Käytännössä me emme koskaan todella kiinnitä huomiota itseen. Koko sen ajan, minkä me vietämme Vanhassa Hallissa, me vain yritämme tehdä niin. Jos me todella kiinnittäisimme huomiomme itseen edes hetken, se olisi vapautuminen, eikö totta?

Sadhu Om: Mitä, tarkoitatko, että edes nyt et ole vapaa? Etkö ole aina itsetietoinen? Sinä tiedät 'Minä olen', ja tiedät jostakin vain, jos olet siitä tietoinen. Silloinkin kun olet tietoinen toisista ja kolmansista persoonista, se on 'Minä', joka on tietoinen, ja että 'Minä' on aina tietoinen itsestään.

Tällainen *manana* [mietiskely tai syvä ajattelu] on olennaista siihen saakka kunnes ymmärrät täysin, että itsetutkimus on luonnollista ja ikuista ja että kaikki muu loistaa itsetietoisuuden valon johdosta. Tämä *manana* johtaa sinut aivan rajalle asti. *Nididhyasana* [mietiskeleminen, puhtaan itsetietoisuuden harjoitus] kestää itse asiassa vain hetken. Kun todella harjoitat sitä, minkä olet kuullut ja ymmärtänyt, sinä ylität rajan ja se on *jnanaa*.

Älä ota mieltä huomioon, sen ei tarvitse koskettaa meitä. Me emme ole mieli, joten kun me menetämme kiinnostuksemme siihen, se kuolee luonnollisen kuoleman. Siksi Bhagavan aina ohjaa huomiomme itseen. Hän ei koskaan salli meidän kiinnostuvan ajattelevasta mielestä tai mistään

muusta kuin 'minä'-tunteesta.

'Mikä on tämä 'minä'? Mikä on se lähde, josta se ilmestyy?' – Kaikki mitä tarvitaan on, että kiinnostustamme tätä 'minä'-tunnetta kohtaan olisi lisättävä. Se on *bhaktia*.

Tutkimus, usko ja *bhakti* eivät ole keskenään ristiriidassa. Ne ovat kaikki välttämättömiä. Tutkimus alkaa uskosta. Ellei meillä ole uskoa guruun, joka kertoo, että itsetutkimus on keino todelliseen onneen, me emme olisi kiinnostuneita tutkimaan ensimmäistä persoonaa. Ja kun me harjoitamme itsetutkimusta, sisäisen selkeytemme kokemus vahvistaa uskoamme ja siten rakkautemme gurua kohtaan kasvaa.

Jotkut ihmiset ajattelevat, että he voivat harjoittaa itsetutkimusta, joten he eivät tarvitse uskoa tai *bhaktia*. Sellaiset ihmiset eivät tiedä mitä *bhakti* on eivätkä mitä tutkimus oikeasti on.

Ulkopuolisen *gurun* tarkoituksena on saada meidät ymmärtämään itsetutkimuksen tarpeellisuuden ja palavan rakkauden sytyttämisen siihen sydämessämme. Siihen ei tietenkään tarvita elävää ihmistä. Bhagavanin kirjat palvelevat samaa tarkoitusta ja hän antaa meille muita palvoja ja muita ulkoisia apuvälineitä tarpeen mukaan. Ympäristö tai olosuhteet, joissa elämme, tarjoaa guru, joka tietää mikä on sopivin ympäristö kehittämään meitä.

Kun alamme yrittää itsetutkimusta ensimmäiseen persoonaan, sisäinen guru, joka on itse, alkaa toimia. Aina kun me keskitymme 'Minään', *gurun* työ on käynnissä. Heti kun me olemme saaneet maistaa itsetutkimusta, rakkautemme sitä kohtaan luonnollisesti lisääntyy ja kypsyy, kuten kumpallon vauhti, kun se pomppii alas portaita.

Jnanin todellisen suurenmoisuuden ajattelemisen on hyvä keino hiljentää mieli. Kun Arjunan pojanpoika, kuningas Parikshit kirottiin niin, että hän kuolisi seitsemässä päivässä, hän meni *gurunsa*, Suka Brahmarishin luo. Suka kertoi hänelle, että tämä oli onnekas, koska hän oli turvassa seitsemän päivää ja sitten hän alkoi kertoa tälle tarinaa Krishnasta. Parikshit oli niin kuuntelemansa Krishnan suurenmoisuuden vallassa, että kuusi päivää kului huomaamatta ja kun Suka muistutti, että hän kuolisi sinä päivänä, hän vastasi, 'Kuka kuolee, vain tämä keho!' Krishnasta kuuleminen oli antanut hänelle *jnanan*. Joskus, kun minulla oli tapana ajatella Bhagavana ja hänen todellista suuruuttaan, tunnit liukuivat ohi huomaamattani. Suuret *jnanit* ovat sellaisia, että jopa heidän ajattelemisensa voi hiljentää mieleemme.

2. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Kun me olemme vilpittömästi alkaneet pitää Bhagavana *gurunamme*, meillä ei ole syytä huoleen: me olemme kuin lapsi äitinsä sylissä. Silti me emme voi odottaa Bhagavanin valinneet meitä hänen opetuslapsikseen, koska hänen näkökannaltaan ei ole muita, joten on meidän asiamme päättää, että hän on ainoa *gurumme* ja suojelijamme.

Kun me olemme varauksetta päättänyt tämän, silloin me olemme todella yhteydessä eli *satsangassa* hänen kanssaan. Tämä on todella se *satsanga*, johon hän viittaa *Ulladu Narpadu Anubandhamin* viidessä ensimmäisessä säkeessä. Kun me nautimme tästä *satsangasta*, hän toimii sekä sisä- että ulkopuolella. Ulkopuolella hän muokkaavat fyysisiä olosuhteitamme sopiviksi ja sisällä hän työskentelee syvällä meidän *cittamimme* sisällä, josta hän kitkee meidän *vasanamme* polttamalla, kuivaamalla, syytämällä ulos tai käsittelemällä niitä millä tahansa muulla sopivalla tavalla. Me emme ehkä havaitse mitään muutoksia, tietenkään, koska mieli ei ole sopiva väline mittaamaan omaa kehitystään.

Hänen hiljaisuutensa vaikutus on tietenkin riippuvainen [meidän vastaanottavaisuudestamme] meistä, vakiintuneesta taipumuksesta. Kuten hän sanoo *Nan Yar?:*ssa (Kuka minä olen?), meidän on vääjäämättä seurattava *gurun* osoittamaa polkua. Meidän on oltava vilpittömiä rakkaudessamme häneen. Hän sanoo, että hän itse loistaa jokaisessa meissä 'minänä', joten jos me todella rakastamme häntä, me luonnollisesti ja onnellisesti kiinnitymme tähän 'Minään'. Kun me näin olemme hänen käsissään, hän saa meidät tekemään kaiken tarvittavan. Kun meidän pitäisi tehdä itsetutkimusta, hän saa meidät tekemään niin ja kun me tarvitsemme joitain muita kokemuksia, hän järjestää

myös ne.

Jos Bhagavan oli todella sopiva *guru* (meidän todellinen itse), kun hän ilmeni kehona, niin hänen olla sopiva *guru* myös nyt. Mutta silloin hän oli kaikkien (Brahmanin) viiden aspektinsa, *sat-cit-ananda-nama-rupa* [oleminen-tietoisuus-autuus ja nimi-ja-muoto] kera, kun taas nyt hän on vaila *nama-rupaa*, väärää muotojaan ja siksi hän loistaa esteettä puhtaana *sat-cit-anandana*. Siksi hänen voimansa on nyt ääretön. Hänellä oli aina tapana sanoa, että hänen kehonsa verhosi hänen todellisen luonteensa ja että he, jotka pitivät tätä kehoa *gurunaan*, pettyisivät. Nyt kun hänen kehonsa on kuollut, hän on jättänyt meidät ilman ulkopuolista muotoa, johon takertua, joten meillä ei ole mitään muuta vaihtoehtoa kuin hyväksyä, että 'Minä olen' yksin on guru. Olen huomannut, että monet opetuslapset, jotka ovat tulleet hänen luokseen hänen ruumiillisen kuolemansa jälkeen, ovat paljon vilpittömämpiä ja heillä on selkeämpi ymmärrys kuin useimmilla heistä, jotka tulivat aiemmin [koska he takertuivat vain hänen fyysiseen muotoonsa].

Nyt hän pelastaa meidät sekoittamasta häntä kehoon, joten mitä etua saisimme muiden kehojen luo menemisestä, joiden väitetään olevan suuria *mahatmoja*? Kun hän on sanonut, että suurin *mahatma* on sisäpuolella, niin miksei unohdeta noita muita *mahatmoja* ja pysyä rauhallisesti tänä *mahatmana* (meidän todellisena itsenä)?

Käyttämällä Bhagavanin meille antamaa mittatikkua, me voimme nyt huomata, että jokainen ehkä-*guru*, joka johtaa ryhmiä ja lentää ympäri maailmaa ajatellen, että hän opastaa toisia, ei ole todellinen *guru*, koska *guru* ei näe ainoatakaan tietämätöntä *jivaa*, jota ohjata. Bhagavan ei koskaan yrittänyt ohjata ketään, vaan pysyi vain hiljaa ja hänelle oli aina suuri ihme, kun ihmiset tulivat hänen luokseen sanoen: 'Bhagavan, minä en tunne itseäni, joten osoittakaa minulle tie itsen'. Mitä hän voisi vastata? Hän voisi esittää vain vastakysymyksen: 'Kuka ei tunne kenen itseä? Kuka on tämä minä?'

Mantra on joukko pyhiä tavuja ja sana tarkoittaa kirjaimellisesti 'se, joka suojelee, kun sitä meditoi', tulee samasta juuresta kuin *manas* (mieli) ja *manana* (meditaatio tai syvä mietiskely). Ketä suojataan? Ego! Jumalan nimen tulee vähintään johtaa meidät Jumalaan, mutta *mantra* suojelee meitä (egoamme, mieltämme tai yksilöllisyyttämme) vain Jumalalta. Intiassa on ollut niin paljon puhetta *mantraista*, että nykyään ihmiset eivät ole tyytyväisiä ellei heille anneta *mantraa*. Silti, *mantra*rat ovat vain maallisia asioita varten, joten Bhagavan ja Ramakrishna eivät koskaan perehdyttäneet ketään *mantraihin*.

Bhagavanin opastus, joka koski *mantra-japaa*, oli, että meidän pitäisi katsoa lähdeä, josta *mantran* ääni nousee. Mitä hän tällä tarkoittaa? Koska ääni nousee vain hänestä, joka toistaa *mantraa*, hän tarkoitti, että meidän pitäisi olla välittämättä *mantrasta* ja sen sijaan tarttua nopeasti itsetutkimukseen.

Mielestä on tehtävä yksipisteinen, niin että se tarttuu vain yhteen asiaan, mutta sen vuoksi ei ole välttämätöntä harjoittaa keskittymistä kehenkään toiseen tai kolmanteen persoonaan, kuten hengityksemme, *mantraan* tai Jumalan muotoon. Yhtä hyvin voimme aloittaa keskittymisharjoituksemme tutkimalla ensimmäistä persoonaa, 'minää'. Jos haluamme oppia ajamaan polkupyörällä, jotta voisimme pyörällä Tirukoiluriin, ei ole tarpeen harjoitella jollakin avoimella paikalla täällä. Miksemme käynnistä harjoitustamme Tirukoiluriin johtavalla tiellä? Samalla tavoin, koska itse on tavoittemme, miksei aloiteta itsetutkimuksella?

Jotkut saattavat sanoa, että keskittyminen 'Minään' on paljon vaikeampaa kuin keskittyminen muihin asioihin, mutta miten he todistavat väitteensä? Kirjan The Path of Sri Ramana ensimmäisessä osassa olen selittänyt mikä on vaikeaa ja mikä helppoa. Riippumatta siitä mihin yrität keskittyä, kun huomiointisi vaeltelee, sinun täytyy vetää se takaisin tavoitteeseensa ja tämä on helppo tehdä olipa tavoitteena joko 'minä' tai jokin esine. Keskittyminen ensimmäiseen persoonaan on suora menetelmä eikä keskittyminen mihinkään muuhun ole millään tavoin helpompaa. Todellakin, kun harjoitetaan keskittymistä mihin tahansa kohteeseen, se vain lisää ulospäin suuntautuvaa mielen taipumusta ja siten estää meitä, kun me käännyimme kohti itseä.

Nan Yar?:ssa Bhagavan sanoo, '... kun ruumis kuolee, mieli tarttuu *pranaan* ja vie se men-

nessään'. Tämä tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että kun mieli vajoaa lähteeseensä, myös hengityksen taipumus tai tapa laantuu. Sitten kun mieli taas ilmestyy heijastaen uuden kehon, hengityksen toiminta käynnistyy automaattisesti ja välittömästi. Aina kun on kehotietoisuutta, on myös hengitystä. Hengitys on mielen syvälle juurtunut tapa ja jos yritämme havaita miten hengitys alkaa, mieli rauhoittuu. Tämä on toinen vihje itsetutkimukseen [koska se, mistä hengitys alkaa, on vain itsemme].

Tutkijat puhuvat itsestä riippumattomasta hermostosta, mutta sellaista ei ole olemassakaan. Jos he tahtovat nähdä miten nämä 'tahattomat' toiminnot alkavat, he ymmärtäisivät, että kaikki fyysiset toiminnot ovat mielen tahtomisen ajamia tekoja, joten niitä voidaan ohjata jos niitä tutkitaan terävällä ja pitkälle kehittyneellä mielellä.

Bhagavanilla oli tapana sanoa, että nukkuminen on puolisekavan mielen toimintaa ja valveil-laolo on täysin sekavan mielen toimintaa. Itse asiassa, mieli itse on sekasorto. Meillä on niin paljon sekavia uskomuksia – että me olemme syntyneet, että meillä on menneisyys ja tulevaisuus jne. – mutta jos me todella harkitsisimme kaikkia sellaisia asioita, näkisimme, että ne tiedetään vasta kun me tulemme olemassaoloon tänä mielenä. Jos me tutkisimme huolellisesti mieltä nähdäksemme kuinka ja milloin kaikki nämä ajatukset syntyvät, tulisimme huomaamaan, että 'Minä olen' yksin aina loistaa. Menneisyys ja tulevaisuus ovat vain nyt, nykyhetkessä, olemassa olevia ajatuksia.

Siksi minä olen *pukka*, ateisti. Sanon aina: älä usko sitä mitä et tiedä! Ainut asia, minkä tiedämme suoraan ja varmasti, on 'Minä olen'. Tiedämme syntymästämme vain kuulemalla sen muilta, mutta tiedämme nämä 'muut' vasta kun tiedämme itsemme. Nykytietomme menneisyydestä ovat vain muistista tai ulkoisista lähteistä, jotka ovat toisia tai kolmansia persoonia, saatuja ajatuksia, mutta me tiedämme toisen ja kolmannen persoonan vasta kun tiedämme ensimmäisen persoonan. Myös uskomme tulevaisuuteen luottaa toiseen tai kolmanteen persoonaan, nimittäin meidän älymme päättelykykyyn. Jopa nykyhetken kokemuksemme tunnetaan epäsuorasti vain mielemme ja aistiemme kautta. Näin ollen kaikki tieto on vain alkuperäisen tiedon, 'Minä olen', heijastusta. Se on kaikki oman itsetietoisuutemme hataraa heijastusta ja näyttää todelliselta ja merkittävältä pelkästään meidän sekavuutemme vuoksi, joka häviää jos me innokkaasti tutkimme ensimmäistä persoonaa tai nykyhetkeä.

Nan Yar?:ssa Bhagavan sanoo, että he, jotka ansaitsevat gurun armollisen silmäyksen, pelastuvat varmasti, mutta *gurun* silmäyksellä ei tarkoiteta hänen fyysisen silmänsä vilkaisua. Jos me haluamme tietää katsooko joku meitä, meidän on katsottava heitä ja koska itse on guru, meidän täytyy kääntyä itseemme päin nähdäksemme katsooko itse meitä. Todellakin, *guru* katsoo aina meitä, joten pelastuaksemme meidän on vain keskityttävä häneen, joka loistaa 'minänä'.

Monet sanovat minulle, 'Tämä itsetutkimus on vaikeaa, joten kertokaa meille, mitä itseantautuminen on', mutta *Nan Yar?*:ssa Bhagavan sanoo, että itsetutkimus yksin on itseantautumista:

Olemalla täysin imeytyneenä atma-nishthaan [itsessä pysymiseen], jossa ei ole edes pienintä sijaa muulle ajattelulle herätä kuin atma-cintana [itsetutkimuksena], on itsensä antamista Jumalalle.

Kun ihmiset kysyvät minulta, mitä mietiskelyä Bhagavan opetti, minä vastaan, että mietiskely tarkoittaa ajattelua, mutta Bhagavan kehotti meitä olemaan ajattelematta – lopettamaan mietiskelyn. Näin hän opettaa meille *Ulladu Narpadun* ensimmäisessä *mangalam*-säkeessä:

... Koska olemassa oleva todellisuus on olemassa ilman ajattelua sydämessä, kuka voi [tai miten] mietiskellä [sitä] olemassa olevaa todellisuutta, joka on nimeltään 'sydän'? Olemalla sellaisena kuin se on sydämessä, vain se on 'mietiskelyä'. Koe [näin].

Kaikkien joogien tavoitteena on tehdä mielestä yksipisteinen niin että sillä on voimaa pysyä tiukasti lähteellään. Tämän vuoksi olen aina suositellut ihmisiä tarttumaan yhteen *guruun* ja seuraamaan vilpittömästi hänen opetustaan. Vaikka *guru* on väärä, niin kauan kuin *guru-bhakti* on vilpi-

töntä, teidän mielenne yksipisteisyys antaa teille pian selkeyttä nähdä, että hän on väärä. Tämän vuoksi Bhagavan arvosteli ihmisiä, jotka kulkivat *mahatmalta* toiselle. Esimerkiksi *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 121 hän sanoo:

Sinä, joka haluat nähdä ihmetellen tämän ja tuon mahatman! Jos tutkit ja koet oman mahatmasi [suuren itsen] luonteen sinussa, [näet että] jokainen mahatma on vain [se] yksi [oma itsesi].

Jos kohtaat todellisen *mahatman*, hän opettaa sinulle, että sinussa oleva *atma* on sama kuin kaikissa *mahatmoissa* oleva *atma* ja että on siis turhaa mennä muihin *mahatmojen* luo. Yksipisteinen *guru-bhakti* on olennaisen tärkeää vilpittömässä itsetutkimuksen harjoituksessa.

Toinen vihje itsetutkimusta varten on yrittää tarkalleen havaita milloin, miten ja mistä ajatus syntyy. Tällainen huomiointi saa mielen automaattisesti tyyntymään. Ajatus ilmestyy vain silloin, kun on itsensä tarkkaamattomuutta (*pramadaa*), keskittymistä johonkin muuhun kuin itseän.

Osa V

3. Tammikuuta 1978

Kysymys: Onko nykyhetken huomiointi samaa kuin itsetutkimus?

Sadhu Om: Kyllä, tai pikemminkin se on vihje, joka johtaa itsetutkimukseen. Huomion kiinnittäminen mihinkään toiseen tai kolmanteen persoonaan ei ole mahdollista tarkalleen nykyhetkellä, koska ajatukset, jotka ovat keskittyneet toisiin tai kolmansiin persooniin, ovat aina liikkeessä. Tällainen aaltoileva huomiointi ei koskaan voi tuottaa tietoa siitä, mikä on todellista, koska jotta voisi tietää, mikä on todellista, huomion on pysyttävä paikoillaan [koska hiljaisuus¹⁴ on todellisuuden luonne].

Jos etsit nykyhetkeä toisten ja kolmansien persoonien joukosta, et löydä sitä, vaan löydät vain jatkuvan liikkeen menneisyydestä tulevaisuuteen. Kuitenkin, jos keskityt ensimmäiseen persoonaan, keskittyminen pysyy liikkumatta, ja kun keskittyminen on liikkumatta, se vajoaa lähteeseensä. Silloin tiedät, että itse on aina läsnä 'nytyssä'¹⁵ ja että kaikki muu on olematon.

Kun ihmisiä pyydetään kiinnittämään huomiota 'nyttiin', he huomaavat etteivät voi tehdä niin, koska he keskittyvät vain toisiin ja kolmansiin persooniin. Itsetutkimuksen vihje on olennaisen tärkeä, koska vain silloin voimme ymmärtää, mitä nykyhetki todella on.

Ulladu Narpadun ensimmäisen *mangalam*-säkeistön ensimmäisessä lauseessa Bhagavan kysyy: 'Ilman [tai lukuun ottamatta] sitä, mikä on, voiko olla olemisen tietoisuutta?' Eli jos ei olisi sitä, mikä on, eli 'Minää', voisiko olla tietoisuutta 'olen'? Tämä tietoisuus 'olen', joka on itseloistava, osoittaa selvästi, että jotakin todellista on olemassa ja tämä todellinen jokin ei voi olla muu kuin tämä tietoisuus [koska tietoisuus 'olen' on omakohtainen tietoisuus – tietoisuus vain itsestään eikä mistään muusta]. Tämä lause viittaa selvästi olemassaoloon ja 'minän' tietoisuuteen eikä minkään kohteen tietoisuuteen, koska kohteiden tietäminen riippuu 'minästä'.

Koska tämä todellisuus 'Minä' on olemassa ajattelun tuolla puolen, sydämessä ja sitä kutsutaan siksi nimellä 'sydän', miten sitä voi mietiskellä? Tämä osoittaa selvästi mietiskelyn järjettömyyden. Kaikki uskonnot opettavat, että meidän pitäisi ajatella tai mietiskellä todellisuutta tai Jumalaa, mutta koska se on olemassa ajattelun tuolla puolen, miten voimme ajatella tai mietiskellä sitä? Siksi Bhagavan opettaa meille, että hiljentyneenä sydämessä oleminen sellaisena kuin se on – eli sinä mikä 'Minä olen'¹⁶ – yksin on sen 'mietiskelemistä' oikein. Eli ainut tapa, jolla me voimme todella 'mietiskellä' sitä mikä on todellinen, on pysyä sellaisena kuin me olemme, ilman ajattelua. Koska se,

¹⁴ Myös liikkumattomuus.

¹⁵ Puhutaan tarkasta hetkestä nimeltä nyt. Se tarkoittaa tiukempaa määritelmää kuin nykyhetki. Ihmisten mielissä nykyhetki liukuu, mutta nyt on nyt! Kääntäjän kommentti.

¹⁶ Niin kuin "as I" minänä, englannin kielessä kirjoitetaan "as I am", jota ei oikein voi kääntää 'minä olen', joten käytän sanontaa "sinä mikä 'Minä olen'". Ehkä se pitäisi vielä kirjoittaa "sinä mikä 'Minä olen' on"?!.

mikä on todellista, on ajattelun tuolla puolen, ajattelu ei koskaan voi viedä meitä siihen. Tavoitteen saavuttamiseksi meidän on luovuttava kaikesta ajattelusta [myös ensimmäisestä ajatuksesta, 'minästä', joka ajattelee] ja vain olla kuten se on.

4. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Nyt, valvetilassa, me sanomme niin monia asioita [syvä-] unen tilasta, koska meillä ei ole selvää käsitystä siitä mitä uni on. Jos tutkimme kunnolla unta, huomaamme, että unen ja *jnanan* välillä ei ole eroa. Voimme nyt ajatella nukkumista esimerkkinä onnesta, josta nautitaan ilman 'minää', maailmaa ja Jumalaa. Rakkautemme nukkumista kohtaan osoittaa meidän rakkauttamme egottomuuteen kuten Bhagavan antaa ymmärtää *Ulladu Narpadun* säkeessä 3: '[...] se tila vailla 'minää' miellyttää kaikkia'. Se, mitä me nyt kutsumme nukkumiseksi, näyttää rajoittuneelta, koska herätessämme me ilmestymme taas 'minänä', mutta *jnanalla* ei ole tällaista rajoitusta, joten *jnanan* onni on rajatonta.

Nykyään ihmiset yrittävät ylistää Bhagavana sanomalla, että hän on suuri, koska hän sanoi jotain, jota Buddha sanoi, jotain toista, jota Kristus sanoi, jne, ikään kuin hänen suuruutensa ei voisi seistä itsekseen. Kristus, Buddha, Sankara, Ramakrishna ja muut olivat kaikki loistavia esimerkkejä *jnaneista*, mutta ulkonaisesti he vaelsivat väittäen, opettaen ja perustaen uskontoja, kun taas Bhagavan on *jnana* itse, joten hän vain pysyi hiljaa. On järjetöntä yrittää osoittaa hänen suuruutensa näiden *jnanien* valossa, koska hänen suuruutensa on kaikkien valojen itsevalaiseva lähde. Muutoin se on kuin pönkittäisi bambulla Arunachalan juurta ja sanoisi, että me autamme mäkeä pysymään pysyissä, vaikka itse asiassa useita tällaisia bambuja voi kasvaa sen päällä.

Meille sanotaan, että me heijastamme maailman, mutta tämä ei tarkoita, että näkijä on projektori. Me, näkijä (mieli tai ego), olemme osa heijastusta, kuten Bhagavan sanoo *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 160:

Epäaito henkilö [eli sielu], joka käyttäytyy kuin 'minä', esiintyy kuvana varjokuvien joukossa [tässä maailmakuvassa, joka on kuin elokuva].

Kuka on tämä 'minä', jota sanomme projektoriksi? Kun tutkimme 'Kuka minä olen?' huomaamme, ettei projektorია eikä sen heijastusta ole olemassa.

Todisteet maailmasta ja Jumalasta ovat hyödyttömiä, kuten Bhagavan opettaa meille *Ulladu Narpadun* säkeissä 2 ja 3. Maailman moninaisuus mahdollistaa kaksinaisuudet kuten todellinen tai epätodellinen, tietoisuus tai tiedottomuus ja onnellisuus tai onnettomuus. Siellä missä on kaksinaisuutta, on epäilyä. Itse on yksi vailla kaksinaisuutta, joten itsetietoisuus ei anna sijaa kaksinaisuuksille tai epäilyille. Siksi meidän tulisi välttää Jumalan tai maailman tutkimista ja sen sijaan tehdä vain 'minän' tutkimista. Sen jälkeen 'minä' katoaa yhdessä Jumalan ja maailman kanssa. Siitä johtuva 'egottomuuden tila miellyttää kaikkia' (*Ulladu Narpadun* säe 3), kuten havaitaan unemme kokemuksen perusteella.

5. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Jos 'minää' pidetään muotona, myös maailma ja Jumala koetaan muotona (*Ulladu Narpadu* säe 4). Jopa 'muodottoman' Jumala käsitys on henkinen muoto tai kuva. *Nirguna dhyaana* eli muodottoman Jumalan palvonta on turhaa toimintaa, kuin henkilön, joka ajaa takaa horisonttia, jotta voisi koskettaa kaiken läpäisevää tilaa (*Sri Arunachala Ashtakamin* säe 3).

Todellisuutta ei voida löytää mietiskelyllä, joka keskittyy mieleen ja sen kuviin. Se voidaan löytää vain ei-mietiskelyllä, joka on itsetutkimusta. Siitä huolimatta Bhagavan sanoi, että meidän ei pitäisi ajatella, että *saguna*-palvonta [jumalan palvonta muotona] on hyödytöntä. Meidän pitäisi harjoittaa joko *saguna*-palvontaa tai itsetutkimusta.

Ulladu Narpadun säkeessä 4 Bhagavan kysyy: 'Voiko se, mitä nähdään, olla muuta kuin silmä [joka näkee sen]?' Eli koetun luonne ei koskaan voi olla erilainen kokijan luonne. Siksi maailman ja Jumalan ilmestyminen riippuu näkijän, 'minän' ilmestymisestä ja niiden muodot riippuvat näkijän muodosta.

'Silmää' käytetään tamilin kielessä myös tarkoittamaan *jnanaa* [tietoa tai tietoisuutta], joten 'loputon [rajaton tai ääretön] silmä' on itse, joka – ollessaan rajaton ja muodoton – voi nähdä vain rajattomuuden ja muodottomuuden. Siksi itse ei koskaan voi nähdä mitään nimeä tai muotoa eikä mitään muuta kuin itseään. Se kokee vain muodottoman itsetietoisuuden, 'Minä olen'.

Bhagavan ilmaisee tämän *Sri Arunachala Aksharamanamalain* säkeessä 27: 'Oi Arunachala, kirkassäteinen aurinko, joka nielaisee kaiken [koko universumin ilmentymän] ...' (katso myös *Sri Arunachala Pancharatnamin* säettä 1). Toisin sanoen, puhtaan itsetietoisuuden valossa, joka on Arunachala, ego-'minä', maailma ja Jumala katoavat.

Kun on ruumistietoisuutta, on maailmatietoisuutta. Jos yhtäkään viidestä tupesta ei koeta 'minäksi', ei maailmaa eikä Jumalaa voida havaita (*Ulladu Narpadun* säe 5). Maailma ja Jumala luodaan, koska käsitetään 'minä' väärin kehoksi. Siksi sekä maailman ja Jumalan luoja on vain 'minä', joka kuvittelee olevansa keho, joten meidän pitäisi tutkia 'kuka on tämä minä?' Tästä me voimme päätellä, että maailma ja Jumala ovat vain yhtä todellisia kuin ajatus 'Minä olen tämä keho', ja koska tämä ruumissamaistus on epätodellinen, niin ovat myös tämä maailman ja Jumala.

Miten *vasanat* [henkiset taipumukset tai luonteenlaadut] poistetaan? Nyt me uskomme näiden *vasanoiden* olevan 'minä' tai 'minun'. Tämä karkea keho on niiden laajentuma. Syväunessa me emme koe niistä mitään, joten me oletamme, että ne pysyvät silloin siemenmuodossa ja selittääkseen syväunen näennäistä tietämättömyyttä (joka on olemassa vain meidän heränneen mieleemme näkemyksessä), me oletamme kausaalikehon, jonka muodon ajatellaan olevan kaikkien *vasanoiden* koko ydin. Tämä kausaalikeho näyttää peittävän tai estävän meidän puhtaan itsetietoisuutemme ja siksi se on tietoinen vain pimeän tietämättömyyden tilasta.

Kuitenkin, kun me harjoitamme itsetutkimusta valvetilassa, meistä tulee paljon kirkkaammin tietoisia itsetietoisuudestamme *vasanoidemme* leikistä huolimatta, joten me olemme tietoisia siitä jopa nukkuessa. *Vasanat* nähdään silloin kuin mieleemme, joka on itsetietoisuuden kirkkaan valon heijaste, himmeän valon luomina varjoina.

Niin kauan kuin me keskitymme *vasanoihin* ja niiden tuotteisiin (ajatuksiimme, haluihimme ja maailman esineisiin), me jatkamme uskoamme, että ne ovat 'minä' tai 'minun' ja siten sitoudumme niihin. Kuitenkin, jos me emme välitä *vasanoistamme* ja sen sijaan keskitymme ainoastaan 'Minään', me tuhoamme ne – eli me paljastamme niiden olemattomuuden.

Meidän ei pitäisi lannistua *vasanoidemme* vahvuuden ja niiden ilmeisen loputtoman leikin tähden. Meidän tulisi muistaa, että ne ilmenevät, koska minä olen, mutta ne eivät vaivaa meitä unen aikana vaikka me edelleen jatkamme olemassaoloamme. Siksi, minä olen todellinen ja *vasanat* ovat epätodellisia. Tällä vahvalla vakaumukselle meidän tulisi olla rohkea ja pysyä kiinnostumatta *vasanoistamme* ja siksi meidän pitäisi jatkaa itsetutkimusta häiriintymättä.

Bhagavan antoi meille seuraavan määritelmän todellisuudesta: vain se, joka on ikuinen, muuttumaton ja itsetietoinen, on todellinen. [Näin mikään muu kuin 'Minä' ei ole todellista, koska kaikki muu on ohimenevää, vaihtelevaa eikä itsensä vaan vain 'minän' tietämää.]

Kun me hyväksymme sen maailman olemassaolon, jonka näemme, meidän pitäisi hyväksyä voiman – jota voimme kutsua Jumalaksi – olemassaolo, joka on vastuussa siitä ja ohjaa *prarabdhaamme*, joka on sitä mitä joudumme kokemaan tässä maailmassa. Kuten Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 1:

Karman antamat hedelmät toteutuvat Jumalan määräyksen mukaisesti. Voiko karma olla Jumala, sillä karma on jada [vailla tietoisuutta]?

Kuitenkin, koska Jumala ei näy kuten aistein havaitut kohteet, sanomme, että me emme usko

häneen. Tämä on samaa kuin sanoisi, että näemme kuvia valkokankaalle, mutta emme näe valoa, joka ne valaisee. Maailma on noita kuvia ja Jumala on itsetietoinen valo, 'Minä olen', mikä tekee maailman ilmestymisen ja *karman* toiminnan mahdolliseksi.

Maailma ei ole olemassa kehosta tai mielestä erillään, kuten Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeissä 5 ja 6. Maailma on pelkkä mielen laajentuma, joka heijastuu kehon viiden aistin kautta. Maailmakuva heijastetaan ruudulle, joka on mieli; sen valaisee mieli; ja se nähdään mielellä. Siksi, koska tämä mieli ei ole mitään muuta kuin itse, Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 1:

[...] *Nimien ja muotojen kuva [maailma], hän, joka näkee [sen], näyttö josta [se] riippuu ja leviävä [tietoisuuden,] valo [joka valaisee sen] – kaikki nämä ovat hän [ensimmäinen asia' eli perusta], joka on itse.*

Erehtyä pitämään kehoa, joka on yksi kuvista, 'minänä' ja näin tuntea, että maailma, joka on kaikki muut kuvat, on muuta kuin 'minä' ja sen ulkopuolella, on harhaa (*mayaa*). Ilman tätä harhaa 'minä olen tämä keho' ei maailmakuva näkyisi. Siitä, että me näin rajoitamme 'minän' ajattelemalla sen olevan kehon sisällä, syntyvät käsitteet 'sisä-' ja 'ulkopuolella'.

Niin kauan kuin harha 'Minä olen tämä keho' koetaan todelliseksi, myös maailma koetaan todelliseksi. Siksi ainoa keino kokea maailman epätodellisuus ja olemattomuus on tutkia tätä tunnetta 'Minä olen keho'. Kun me teemme niin, se katoaa ja sen jälkeen meitä ei enää vaivaa tämän maailman virheellinen ilmenemistapa.

6. Tammikuuta 1978

Swami Natanananda: Mikä on mietiskely? Kuka voi mietiskellä? Voiko keho mietiskellä? Voiko itse mietiskellä? Mietiskely on vain keino ruokkia olematonta 'minää'. Todellista *sadhanaa* on olla valppaana, koko ajan, tämän ilmestyvän 'minän' varalta.

Yksi keino estää 'minän' ilmestymistä on yrittää käyttäytyä [sekä sisäisesti että ulkoisesti] jokoisessa tilanteessa samoin kuin luulisit Bhagavanin käyttäytyvän. Jos harjoitat tätä, tulee olemaan yhä vähemmän ja vähemmän 'minää' ja enemmän ja enemmän Bhagavana, kunnes lopulta tulet hänen nielaisemakseen.

Aina kun rauha häiriintyy, se johtuu 'minän' ilmestymisestä. Rauhasta ei voida nauttia, kun 'minä' on aktiivinen. Siksi ainoa keino pitää kiinni rauhasta on olla itse valppaana, joka on häiritsevien ajatusten tunkeutumisen vartiointia. Itsetutkimus ei ole toimintaa, vaan viileää valppaana olemisen tilaa, terävästi vahtien 'minää' ja siten ehkäistä henkisen aktiivisuuden tunkeutumista.

Mietiskely, joka on henkistä toimintaa, on epätodellista, joten se ei koskaan voi paljastaa sitä mikä on todellista. Mietiskelemättömyys, joka on vailla henkistä toimintaa, yksin voi paljastaa todellisuuden. *Ulladu Narpadun* ensimmäisessä *mangalam*-säkeessä Bhagavan sanoo:

[...] *Koska todellisuus ('Minä olen') esiintyy ilman ajattelua sydämessä, kuinka mietiskellä sitä todellisuutta, joka on nimeltään 'sydän'? Olemalla sydämessä sellaisena kuin se on [eli sinä mikä 'Minä olen']¹⁶ yksin on mietiskelemistä [oikein kohti todellisuutta].*

Koska ajattelu keskittyy toisiin tai kolmansiin persooniin, ainoa tehokas keino välttää ajattelua on itsetutkimus. 'Minän' ilmestyminen on toisiin ja kolmansiin persooniin keskittymistä, joten keskittyminen ensimmäiseen persoonaan yksin voi saada 'minän' häviämään.

Syynä siihen miksi Bhagavan korostaa, että maailman ulkonäkö riippuu harhasta 'minä olen tämä keho', on sytyttää *vairagya* [välinpitämättömyys] saamalla meidät ymmärtämään, että 'minä olen keho' on kaiken kurjuuden juuri ja että siksi se täytyy kitkeä. Harhan puun oksien tai jopa rungon leikkaaminen on turhaa, koska sen taustalla oleva juuri 'minä olen keho' on tuhottava. Se tuhoetaan ainoastaan itsetutkimuksella. Siksi Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 26:

Jos ego, joka on alkio [tai juuri], tulee olemassaoloon, kaikki tulee olemassaoloon. Jos egoa ei ole olemassa, mitään ei ole olemassa. Ego itse on kaikki kaikessa. Siksi tiedä, että tutkiminen 'mikä on tämä [ego]?' yksin on kaikesta luopumista.

Meidän on lennettävä kahdella siivellä; *vivekalla* [arvostelukyvyyllä] ja *vairagyalla* [välinpitämättömyydellä].

Sadhu Om: Meillä kaikilla on selkeä tieto omasta olemassaolostamme 'Minä olen'. Jos me annamme merkitystä vain tälle ja yritämme pysyä sinä, se on itsetutkimusta, vartiointia 'minän' ilmestymistä vastaan, toisten ja kolmansien persoonien huomioimisen välttelyä ja valppautta ajatusten tunkeutumista vastaan.

Kaikessa, mitä me teemme, on 'olemista': olen kävelemässä, olen ajattelemassa, jne. Jos me keskitymme tähän 'olemiseen' ja yritämme pysyä sinä, se riittää. Ei tarvitse olla huolissaan ajatuksista: tulkoot tai menkööt. Ajatukset ovat vain ajatuksia, koska osallistumme niihin. Jos jätämme ne, niitä ei ole olemassa. Meidän 'olemistemme' (*asmitvan*) tunne merkitsee itsetuntemusta eli pelkkää olemista. Pelkkä oleminen on lopullinen päämäärä. Siksi Natananandar sanoi, että jonain päivänä me nauramme tämänhetkisille ponnisteluillemme.

Osa VI

7. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Kun sellaiset tunteiden aallot kuten halu, himo tai pelko ilmestyvät, yritä väistää niiden kohtaamista joko itsetutkimuksella tai muuten pohtimalla niiden tarpeettomuutta ja välttämälä niitä *vivekalla* (arvostelukyvyyllä) ja *vairagyalla* (välinpitämättömyydellä). Jos aallot edelleen kasvavat ja mistään näistä menetelmistä ei ole apua, rukoile Bhagavana. Rukouksella, joka tulee tuskaisesta sydäimestä, on oma voimansa. Aina kun olemme avuttomia, rukous on paras aseemme. Hän on aina valmis auttamaan avuttomia, jos heidän rukouksensa on vilpiton.

Ansiokkaat teot (*punya karmat*) tehtynä *kamyatalla* (oman hyödyn halusta) eivät puhdistu mieltä. Teot tehtynä ilman tällaista halua (eli *nishkamy karmat*) puhdistavat mieltä, mutta ne ovat vähätehoisimpia keinoja.

Ellei palvontaa ja rukousta tehdä egoa nöyryyttävällä asenteella, ne eivät puhdistu mieltä. Ylpeänä tehty palvonta vain ruokkii egoa. Parempaa kuin palvonta on *sravana* (gurun opetusten kuuntelu tai opiskelu) ja *manana* (niiden harkinta). Pyhimysten elämäkertojen lukeminen ja heidän käyttäytymisensä ja opetustensa pohdiskelu auttavat meitä tyyntymään egoamme. Parempaa kuin se on *satsanga*: todellisten *sadhujen* [*jnanien*] seurassa voimme toimia vain nöyrästi. *Satsanga* (yhteys *satiin*, totuuteen) puhdistaa mieltä monin tavoin, mutta parasta *satsangaa* on pysyä hiljaa sinä mikä 'Minä olen'¹⁶. Kuten Sankara sanoo *Vivekacudamanissa* [säkeessä 364], sata kertaa parempaa kuin *sravana* on *manana*, mutta yksi *lakh* (satatuhatta) kertaa parempaa kuin *manana* on *nididhyasana* (tutkiskelu), joka on pelkkää pysymistä tarkkaavaisesti sinä mikä 'Minä olen'¹⁶.

Sen todellisuus, joka nähdään, on samaa luokkaa kuin hän, joka näkee. Jumala, jonka näet, on vain yhtä todellinen kuin sinä, joka näet hänet. Jos palvelet Jumalaa nimessä ja muodossa, mielesi puhdistuu ja jos se puhdistuu riittävästi, hän ilmestyy *guruna* opettaakseen sinulle itsetutkimuksen harjoitusta. *Gurua* ei ole vain palvottava – häntä on myös toteltava. *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 274 Bhagavan sanoo:

He, joilla ei ole mieltä [mielen selkeyttä] tunnistaa, että jnana-guru – joka näkyy ihmisen muodossa [vaikka hän todellisuudessa] pysyy tiukasti [tietoisuuden, 'Minä olen'] ylimmässä tilassa – on muodoton, [sen vuoksi] kantavat jumalattoman käyttäytymisen ja synnin iestä.

Tämä ei tarkoita sitä, että *guru-bhakti* (*gurulle* antautuminen) olisi väärin, vaan että antautumisemme ei ole todellista *guru-bhaktia* elleemme myös harjoita sitä mitä hän opetti meille. Vaikka *gurun* ulkoinen muoto ja hänen opetuksensa ovat omien *vasanoidemme* (taipumustemme) heijastetta, ne kuitenkin herättävät meidät, niin kuin leijona, jonka norsu näkee unessaan.

Itsetutkimus on tehokkain keino mielen puhdistamiseksi. Mitä enemmän yrität keskittyä itseän ja mitä enemmän näin koet itsessä pysymisen onnea, sitä selvemmin ymmärrät ja olet vakuutunut siitä, että kaikki onni tulee vain itsestä ja että herääminen 'minänä' on kurjuutta. Näin sinun *vairagyasi* (välinpitämättömyytesi)¹⁷ lisääntyy ja kiintymyksesi asioihin (esineisiin) vähenee.

Aina kun sinulla on joitakin vapaita hetkiä, mieti: 'Mitä on tämä egoelämä? Nyt uskon tämän kehon olevan 'minä' ja tämän maailman olevan todellinen. Tunnen kiintymystä asioita, ihmisiä ja olosuhteita kohtaan, mutta olen kokenut tätä elämää vain joitakin vuosia ja muutaman vuoden kuluksena tästä minä lopetan kokemasta sitä ikuisesti. Siksi, minkä tähden minun pitäisi kiinnostua tai olla kunnianhimoinen tästä ohimenevästä ja turhasta elämästä? Kaikki nämä asiat näyttävät olevan olemassa vain siksi, että minä olen olemassa, joten minun pitäisi yrittää selvittää tämän 'minän' takana oleva totuus?' Mitä enemmän mietit näin, sitä enemmän menetät kiinnostusta elämääsi ja sitä enemmän haluat pysyä juuri sinä mikä 'Minä olen'.¹⁶

Kun ihmisillä oli tapana sanoa minulle, 'Olet onnekas, koska olit Bhagavanin kanssa', saatoinkin joskus huomata egon ilmestyvän minussa ylpeänä. Kuitenkin Bhagavanin armosta ajattelin hyvän vastauksen: 'Sairaalassa on poliklinikka vähäisten vammojen hoitoon, mutta pahimmat tapaukset päästetään vuodeosastolle, jossa hoito tapahtuu lääkärin henkilökohtaisessa valvonnassa. Sama tapahtuu tällä henkisellä suunnalla, joten olen niin avuton tapaus, että Bhagavan joutui päästämään minut omalle vuodeosastolleen hoitaakseen minua henkilökohtaisessa valvonnassaan'. He, jotka eivät olleet Bhagavanin fyysisessä läsnäolossa, ovat onnekkaita, koska he ovat suojassa siltä harhalta, että sekoittaisivat hänet hänen kehoonsa.

Tietämättömyyttä on kahta tyyppiä: 'minä tiedän' ja 'minä en tiedä'. Molemmat riippuvat ilmestyyvästä 'minästä' ja molemmat häviävät kun tämä ilmestyyvä 'minä' tutkitaan. *Ulladu Narpadun* säkeessä 9 Bhagavan sanoo:

Parit [vastakohtat kuten tietäminen ja tietämättömyys] ja kolmikot [havaitun tiedon kolme tekijää: tietäjä, tietäminen ja tiedetty] ovat olemassa [vain] kiinnittymällä 'yhteen' [nimittäin mieleemme eli egoomme, joka yksin kokee sellaisen tiedon tai tietämättömyyden]. Jos [jokainen] katsoo mielen sisään [löytääkseen] mitä tämä 'yksi' on, ne [parit ja kolmikot] lakkaavat olemasta [koska egon, josta ne ovat riippuvaisia, havaitaan olevan olematon]. Vain he, jotka ovat nähneet [tämän egon olemattomuuden], ovat niitä, jotka ovat nähneet todellisuuden. Katso, he eivät häiriinny.

Jnanan (tiedon) tilassa ei 'minä' voi ilmestyä sanomaan joko 'Tunnen itseni' tai 'En tunne itseäni'. Tämä on se totuus, jota Bhagavan opettaa meille sekä *Ulladu Narpadun* säkeessä 33, että *Sri Arunachala Ashtakamin* säkeessä 2:

Sanomalla 'En tunne itseäni' [tai] 'Olen tuntenut itseni' joutuu naurunalaiseksi. Miksi? Jotta saisi itsensä kohteena tietoonsa, onko olemassa kaksi itseä? Koska yhtenä oleminen on jokaisen kokema totuus.

Kun [minun] mieleni sisällä minä tutkin kuka näkijä on, [ja], kun näkijä [siten] tuli olemattomaksi, huomasin sen, joka pysyi [nimittäin aluton, loputon ja ehjä oleminen-tietoisuus-autuus]. Mieli ei [nyt] ilmesty sanomaan 'Minä näin', [joten] millä tavalla mieli voi ilmestyä sanomaan 'En nähnyt'? Kenellä on valta valaista tätä puhumalla, kun muinoin [jopa] sinä [Dakshinamurtina] selvensit [sen] puhumatta? Vain valaistaksesi tilasi puhumatta, sinä seisot loistaen maasta taivaaseen

¹⁷ Tässä kohdin käytetään ilmausta haluamattomuus, joka on täysin sama asia!

liikkumatta [tai kuin vuori].

Sanoa 'Tunnen itseni' on yhtä absurdia kuin sanoa 'En tunne itseäni'. *Ulladu Narpadun* säkeessä 12 Bhagavan sanoo:

Se, mikä on täysin vailla tietoa ja tietämättömyyttä, on [todellista] tietoa. Se, joka tietää [jotakin muuta kuin itsensä] ei ole todellista tietoa. Koska se loistaa ilman mitään, mikä on muuta [kuin itse] tietää tai tuntee, itse on [todellista] tietoa. Sen tietäminen ei ole tyhjyyttä.

Kerran Bhagavan sanoi Muruganarille: 'Ei ole vain niin, että itse ei tiedä muita asioita, vaan se ei tiedä itseään edes tietona 'minä olen tämä'. *Upadesa Undiyarin* säkeessä 26 hän sanoo: 'Olla pelkästään itse on itsen tuntemista, koska itse on vailla kahta...'. Eli ei ole kahta itseä niin, että yksi voisi olla toisen tiedossa. Koska itse on jakautumattomasti yksi ainut, se voi tietää itsen vain olemalla itse. Ja koska itsestään tietoisena oleminen on sen aito luonne, sen itsenä oleminen on itse asiassa itsensä tuntemista.

Ulladu Narpadun säkeessä 8 Bhagavan sanoo:

Kuka hyvänsä palvoo [sitä] missä tahansa muodossa antaen [sille] minkä hyvänsä nimen, on tie nähdä se [nimetön ja muodoton] olemus [absoluuttinen todellisuus eli Jumala] nimessä ja muodossa. Kuitenkin tiedä, [että] oman todellisuutensa tietäminen vajoamalla ja tulemalla yhdeksi tämän todellisen olemuksen todellisuuden kanssa, on [sen] näkemistä todellisuudessa.

Tässä 'oman todellisuutensa [tai totuutensa] tietäminen' voi tarkoittaa joko egon olemattomuuden tai sen, mitä me todella olemme, tietämistä. Kuitenkin 'egon olemattomuuden tietäminen' sopii paremmin tähän yhteyteen, kun otetaan huomioon ilmaus 'vajoamalla tähän todellisen olemuksen todellisuuteen', vaikka molemmat merkitsevät samaa asiaa. Katsotaanpa sitä kummalta kannalta hyvänsä, 'oman todellisuutensa' voi tietää oikein vain meidän vajoamisellamme ja tulemalla yhdeksi sen todellisen olemuksen todellisuuden kanssa, joka on meidän todellinen itse.

Palvoa sitä todellista olemusta (jota kutsutaan myös 'ylimmäksi todellisuudeksi' tai 'Jumalaksi') missä tahansa nimessä tai muodossa voi olla keino nähdä siitä näkyjä siinä nimessä ja muodossa, mutta se ei voi olla keino kokea sen todellisuuden, joka on vailla nimeä ja muotoa, todellisen luonteen tietoa. Jotta voisi tietää todellisuuden todellisen luonteen, täytyy tietää oma todellinen luonteen, tietäjä. Sen vuoksi *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 1073 Bhagavan sanoo:

Koska monet Jumalan [muodot], joita saadaan [visioina tai muina sellaisina dualistisina kokemuksina] selkeällä [puhdassydämisellä] palvonnalla, käyvät läpi ilmaantumisen ja katoamisen ja [siten] tuhoutumisen, vain oma [todellinen] luontomme, joka on aina olemassa selkeänä [tai varmasti], on Jumalan todellinen muoto, joka on olemassa muuttumatta.

Jos Jumala koetaan tai tunnetaan muuna kuin tietäjänä, hänestä tulee tietämisen kohde ja siten hänen olemassaolonsa on riippuvainen tietäjästä. Koska tietäjä on epätodellinen, niin on myös se, mitä se tietää. Siksi, absoluuttinen todellisuus eli Jumala voidaan tietää todella vain, kun tietäjä on yhtä sen kanssa. Kun molemmat, tietäjä ja tiedetty, sulavat yhdeksi todellisuudeksi, se on todellista tietoa.

8. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavan aloittaa *Ulladu Narpadun* säkeen 13 sanomalla: 'Itse, joka on yltäkyläistä tietoa (jnanaa), yksin on todellista; tieto siitä, joka on monistettua [eli moninaisuuden tietoa]

on tietämättömyyttä (*ajnanaa*)'. Itsetuntemus loistaa kuin 'olen'¹⁸. Moninaisuus tässä sisältää maailman, Jumalan ja egon. Koska mitään ei ole olemassa ellei sitä tiedetä (koeta), moninaisuuden tietomme on itsessään tämän moninaisuuden olemassaoloa.

Sitten hän jatkaa samaa säettä sanomalla: '*Edes [tätä] tietämättömyyttä, joka on epätodellista, ei ole olemassa erillään itsestä, joka on tietoa. Kaikki moninaiset koristeet ovat epätodellisia; sano, ovatko ne erillään kullasta, joka on todellista*'. Toisin sanoen, ei edes moneuden tietoa ja olemassaoloa voi olla olemassa erillään tai riippumatta siitä mikä 'Minä olen'. Moninaisuus on kuin erilaiset kultakoristeet ja 'Minä olen' on kuin kulta, niiden olemus. Aivan kuten kultaseppä näkee vain kullan, samoin *jnani* näkee vain 'Minä olen', joka on *jnanaa*. Kun *jnani* sanoo, että maailma on epätodellinen, hän tarkoittaa, että moninaisuus on aina olematonta ja kun hän sanoo, että maailma on todellinen, hän tarkoittaa, että 'Minä olen' yksin on olemassa.

Uskonnot yrittävät saada Jumalan, joka on kolmas persoona, tulemaan toiseen persoonaan, jotta hänet voidaan tiedostaa suoraan (*sakshat*), mutta myös toiset persoonat ovat epäsuorasti tiedossa vain ensimmäisen persoonan kautta. Kun sen, mikä 'Minä olen'¹⁹, valo kulkee meidän *vasanoidemme* kalvon läpi, se näkyy kahdessa muodossa: sekä näkijänä (ensimmäisenä persoonana) että nähtynä (toisena ja kolmantena persoonana). Ensimmäinen persoona, 'minä olen se ja se', on yksi *vasanoiden* laajentumisesta – eli se on yksi kuvista (nimi ja muoto) heijastettuna olemisen ruudulla tietoisuuden valon toimesta. Se on ensimmäinen *vasana*, kaikkien muiden *vasanoiden* juuri.

Tamilin kielessä ensimmäistä persoona kutsutaan nimellä *tanmai-y-idam*, joka tarkoittaa kirjaimellisesti 'itsellinen paikka', koska jokaista kolmesta kieliopin persoonasta pidetään 'paikkana' (*idam*). Toinen persoona on nimeltään *munnilai-y-idam*, 'paikka, joka seisoo edessä' ja kolmatta persoona kutsutaan *padarkkai-y-idamiksi*, 'paikaksi, joka levittäytyy'. Siksi Bhagavan käsittelee näitä kolmea 'paikkaa', kun hän sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 14:

Jos ensimmäinen persoona (tanmai) on olemassa, toisen ja kolmas persoona (munnilai-padarkkaigal) ovat olemassa. Jos ensimmäinen persoona lakkaa olemasta [kun] omasta aloitteestaan tutkii ensimmäisen persoonan totuuden, toinen ja kolmas persoona päättyvät ja tanmai [todellinen 'itseys'], joka loistaa yhtenä [jakautumatta kolmeksi näennäisen erillisiksi persooniksi tai 'paikoiksi'], yksin on oma [todellinen] tila, joka on itse.

Sen vuoksi 'Minä olen' on todellinen *tanmai* ja 'minä olen se ja se' on varas, toinen persoona, joka esiintyy kuin olisi ensimmäinen persoona eli *tanmai*. Todellisen tieto (*jnana*) saavutetaan vasta kun kehon ja henkilön, jota pidettiin 'minänä', ensimmäisenä persoonana, havaitaan olevan toisia persoonia, asioita, jotka eivät ole 'Minä'.

Yksi tärkeä pointti, joka huomataan tässä säkeessä, on, että Bhagavan ei sano, että tämä väärä ensimmäinen persoona, ego, todella on olemassa, vaan sanoo vain ehdollisesti: '*Jos ensimmäinen persoona on olemassa ...*'. Hän ei koskaan itse asiassa hyväksynyt sen olemassaoloa.

Ennen kuin tulevat Bhagavanin luo, ihmiset uskovat yleisesti, että itse koetaan, jos he pääsevät eroon kaikista ajatuksista, jotka ovat toisia tai kolmansia persoonia. He eivät ymmärrä, että ensimmäisen persoonan, joka on kaikkien ajatusten juuri, on myös mentävä. Siksi, kun jotkut ihmiset tulevat ja kysyvät minulta, mikä minun kokemukseni on, sanon, että minulla ei ole mitään kokemusta, koska ilman kokijaa ei voi olla kokemusta.

18 Tekstissä käytetään ilmausta "as 'am'". Sana 'am' on osa ilmauksesta 'I am' 'Minä olen' eli sen olemista, joka on eli minän. Vaikka käännän ilmauksen "as 'I am'" muotoon "sinä mikä 'Minä olen'", on helppo ilmaista "as 'I'" "minänä", mutta ilmausta "as 'am'" on vaikea ilmaista sanalla 'olena'!

19 Tekstissä on ilmaus "the light of 'I am'", josta käännös "'Minä olen' valo" johtaisi hieman harhaan. Tämä viittaa myös alaviitteeseen 16: "sinä mikä 'Minä olen'!"

Osa VII

9. Tammikuuta 1978

Sadhu Om [vastauksena kysymykseen selibaatista]: Miksi etsiä onnea mistään muusta kuin itsestä? *Ulladu Narpadun* säkeessä 14 Bhagavan sanoo:

Jos ensimmäinen persoona ['minä', ego eli subjekti] on olemassa, toiset ja kolmannet persoonat ['sinä', 'hän'²⁰, 'se', 'tämä', 'tuo' jne] ovat olemassa. [Kun] omasta aloitteestaan tutkii ensimmäisen persoonan totuuden, jos ensimmäinen persoona häviää, toiset ja kolmannet persoonat päättyvät ja tila [eli 'itseys'], joka [silloin] loistaa yhtenä [ei jakautuneena näiksi kolmeksi persoonaksi], on todellakin itsen [todellinen] tila.

Ulladu Narpadun säkeet 14, 15 ja 16 olisi ymmärrettävä kokonaisuutena, koska ne käsittelevät ajan ja paikan todellisuutta. Tamilin kielessä ensimmäistä, toista ja kolmatta persoona kutsutaan 'kolmeksi paikaksi' eikä 'kolmeksi persoonaksi', joten säe 14 tarkastelee näiden kolmen 'paikan' jakautumista, kun taas säe 15 tarkastelee kolmen ajan, nykyisyyden, menneisyyden ja tulevaisuuden, jakautumista. Säe 16 lopettaa tarkastelun korostamalla jälleen sekä ajan että paikan epätodellisuutta.

Koko valveillaolomme ja nukkumisemme aikana me yleensä sivuutamme ensimmäisen persoonan ja nykyhetken ja keskitymme sen sijaan lähinnä toiseen ja kolmanteen persoonaan sekä menneeseen ja tulevaan. Kaikki ajatuksemme koskevat toista ja kolmatta persoona sekä mennyttä ja tulevaa, mutta jos yritämme tehdä ajatuksen ensimmäisestä persoonasta tai nykyhetkestä, mieli häviää, koska 'Minä' ja 'nyt' eivät ole muuta kuin itse. Näin ollen, kun tutkii 'mitä (milloin tai missä) on nykyhetki?' on täysin samaa kuin kun tutkii 'kuka (tai mikä) minä olen?'.

Me olemme kuin kolmikulmaisessa vankilassa oleva ihminen. Koska me keskitymme kolmesta seinästä vain kahteen (toiseen ja kolmanteen persoonaan tai menneeseen ja tulevaan), uskomme, että olemme vangittuna, mutta jos yritämme kääntää huomionamme kohti kolmatta seinää (ensimmäistä persoona tai nykyhetkeä), huomaamme että sellaista seinää ei ole ja että orjuutta ei sen vuoksi koskaan ole olemassa.

Kun ensimmäisen kerran havaitsimme, että kolmatta seinää ei ole olemassa, me haluamme juosta siihen suuntaan voidaksemme paeta vankilasta. Tätä voi verrata *sphuranan* kokemukseen, itsetietoisuuden tuoreeseen selkeyteen, joka syntyy, kun tutkimme ensimmäistä persoona tai nykyhetkeä. Mutta silloin guru saa meidät huomaamaan, että koska kolmas seinä on tosiasiallisesti olematon, meidän vankeutemme (orjuutemme) on myös olematonta ja näin meidän halumme karata häviää ja olemme täysin tyytyväisiä pysymään siellä, missä olemme. Tätä voi verrata *sphuranan* häviämiseen, tilaan, jossa itsetietoisuuden täydellisen selkeyden havaitaan olevan meidän todellinen luontomme pikemminkin kuin jotain uutta. Tämä on meidän luontainen tilamme (*sahaja sthiti*), jossa olemme täysin valmiita olemaan juuri se, mitä olemme.

Meidän huomionamme ikuinen vaeltelu yhdestä, toisesta tai kolmanteen persoonasta toiseen, ja edestakaisin vaeltelumme menneen ja tulevan välillä, on kuin heilurin heilumista, jonka keskiakselina on 'Minä olen' tai 'nyt'. Aivan samoin kuin heiluva heiluri ei koskaan ole irti sen keskiakselista, muttei koskaan lepää siinä, huomionamme ei koskaan ole poissa kosketuksesta sen keskukseen 'Minä olen' tai 'nyt', muttei koskaan lepää siinä. Tila, jossa huomionamme lepää 'minä olen-' ja 'nyt'-tilassa, tunnetaan *atma-nishthana* tai *samadhina* (mikä tarkoittaa *sama-dhi*: tasaista, vakaata, tasapainoista tai tyyntä mieltä) ja on samaa kuin heilumatta lepäävä heiluri.

Koska meidän huomionamme ei koskaan lepää, aika ei koskaan lepää ja niin nykyhetkeä ei koskaan todella koeta. Aika on lakkaamatonta virtaa menneestä tulevaan. Jos yritämme tietää nykyhetken totuuden keskittymällä toiseen ja kolmanteen persoonaan, olisimme kuin ihminen, joka yrit-

20 Tekstissä on tämän rinnalla myös sana 'she' eli naispuolinen hän, jota suomenkielessä ei ole!

tää astua oman päänsä varjo päälle [koska toinen ja kolmas persoona koetaan näennäisessä ajan virrassa eikä tarkassa nykyhetkessä]. Jos yritämme mitata jotain tietämättä mittauksemme yhden yksikön arvoa (olivatpa ne dollareita, kiloja tai mitä tahansa), emme tiedä sen arvoa, mitä olimme mitanneet. On yhtä turhaa yrittää tietää menneisyyden tai tulevaisuuden totuutta tietämättä nykyisen todellista luonnetta, kuten Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 15:

Menneisyyden ja tulevaisuuden sijainti riippuu nykyisyydestä. Kun ne esiintyvät, ne kummatkin ovat vain nykyisyyttä. [Siksi] nykyisyys on ainut [kerta, joka todella on olemassa]. [Näin] tietämättä nykyisyyden totuutta, menneisyyden tai tulevaisuuden tuntemisen yrittäminen on kuin yrittäisi laskea ilman [tietämättä yksikön arvoa] ykköstä.

Totuus nykyisyydestä on, että sitä ei ole olemassa. Jos tiedämme tämän, silloin voimme arvioida kaiken muun tiedon todellisen arvon.

Esillä oleva paikka ja aika, 'täällä' ja 'nyt', on 'Minä olen'. Toista tai kolmatta persoonaa ei todella voi olla olemassa tässä ja nyt, koska ne ovat kaikki kohteita, jotka tuntee ensimmäinen persoona, joka yksin on 'täällä' ja siten ne vievät muihin paikkoihin kuin 'täällä'. Toiset ja kolmannet persoonat ovat alttiina muuttumiselle ja siten ajalle, joten ne ovat olemassa ainoastaan jatkuvassa ajan virrassa menneestä tulevaan pysähtymättä koskaan nykyisyyteen. Siksi niitä ei koskaan voida kokea tarkalleen nykyhetkellä, 'nyt'²¹. Näin ollen 'olla tässä ja nyt' voi tarkoittaa vain olemista itsessä, mikä on meidän luonnollinen itsetietoisuutemme tila. 'Tässä ja nyt' ei ole objekti; se on subjekti, 'Minä' ja siten se voidaan tietää vain nonfiguratiivisella²² huomiolla.

10. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: *Nishtha* tarkoittaa 'olla pysähdyksissä'. Heiluri voi seistä vain omassa keskustassaan; se ei voi pysähtyä joko oikealle tai vasemmalle. Samoin mieli ei voi pysähtyä keskittymällä toisiin tai kolmansiin persooniin [koska mihinkään muuhun kuin itseän keskittyminen vetää sen pois sen keskustasta]; se voi olla pysähdyksissä vain omassa keskustassaan, keskittymällä vain itseän. Kun se seisoo keskustassaan, se ei ole enää mieli, vaan on vain itsensä.

Läsnäolo edellyttää tietämistä. Jos sanomme, että itse on läsnä, se merkitsee, että me tiedämme itsen. Bhagavan muistutti meitä usein siitä, että itse on täällä ja nyt, aina tunnettuna tai 'oivallettuna'. Itsetuntemus on kaiken muun tiedon perusta, kuten hän sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 13:

Itse, joka on tietoa (jnanaa), yksin on todellinen. Moninainen tieto [tieto moninaisuudesta] on tietämättömyyttä (ajnanaa). Edes [sellainen] tietämättömyys, joka on epätodellista, ei ole olemassa erillään itsestä, joka on tietoa. Kaikki koristeet ovat epätodellista; sano onko niitä erillään kullasta [niiden olemuksesta], joka on todellinen?

Muut asiat voidaan tietää vain, jos itse on tiedossa. Minkä tahansa kohteen tietäminen on itsen tietämistä. Tämä ei tarkoita sitä, että kohde koetaan 'minänä', vaan ainoastaan, että kohde voidaan tietää vain jos 'Minä' tunnetaan, koska voidakseen kokea 'minä tiedän tämä kohteen', 'minän' täytyy kokea itsensä.

Kun ihmiset kysyvät minulta, tunnenko itsen, vastaan aina: 'En tiedä mitään mitä sinä et tiedä. En tunne mitään ihanaa ja kunniakasta itseä. Minä vain tiedän, että minä olen.'

Nan Yar?:ssa (Kuka minä olen?) Bhagavan sanoo, että ellei käsitys maailmailmiöstä lakkaa,

21 Nyt = ikuisuus. Nykyisyydellä eli ikuisuudella ei ole alkua eikä loppua. Ajalla on alku ja loppu eli se alkaa ennen nykyisyyttä eli ikuisuutta ja päättyy nykyisyyden eli ikuisuuden jälkeen. Näin ollen aika on nykyisyyden eli ikuisuuden ulkopuolella ja on täten pelkkä mielen luoma harha! Kääntäjän kommentti.

22 Nonfiguratiivinen taide on abstrakti kuvataide, jonka teoksissa ei ole mitään tunnistettavaa hahmoa. Itsetutkimuksessa huomio kohdistetaan siihen, jolla ei ole mitään tunnistettavissa olevaa hahmoa eli itseän.

itseä ei voida tuntea sellaisena kuin se todella on. Silti, vaikka maailma havaitaan, se osoittaa silti, että itse on tiedossa, koska se koetaan vain koska 'Minä olen'. Siksi Bhagavan sanoo *Arunachala Ashtakamin* säkeessä 6: '[...] *Oi Armon Vuori, anna niiden näkyä tai olla näkymättä [mitä sillä on väliä?] Sinusta erillään, niitä ei ole olemassa!*'

Mielen luonteena on vaeltaa ja tietää monia asioita, mutta miksi se vaivaa sinua? Koska pidät tätä mieltä 'minänä', sinusta tuntuu, että huomiosi vaeltelee. Mutta oletko sinä se mieli? Olet se, joka tietää mielen.

Bhagavan käytti usein termiä *udasina bhava*, mikä tarkoittaa välinpitämättömyyden asennetta ja meille on välttämätöntä, että meillä on tällainen mielen asenne. Siihen tarvitaan samaistumisen muutos: sen sijaan, että uskotaan, että mieli on 'Minä', pidetään sitä, joka tietää mielen, 'minänä'. Olen leikkiläni kutsunut tätä identiteetin 'vääreännöksen' muutokseksi, vaikka todellinen vääreännös on meidän nykyinen väärä samaistumisemme mieleen.

Mielen huolenpitona on aina tietää jotain, mutta se, mikä sinun täytyy ymmärtää, on, että mielellä ei ole mitään keskittymisen voimaa itsessään. Mielen keskittymisen voima on olemassa vain koska me keskitymme mieleen. Jos sen sijaan keskitymme siihen, joka tietää mielen, miten vaelteleva mieli voi vaikuttaa sinuun?

JK [J Krishnamurti] sanoo, 'Tarkkaile; tarkkaile ja anna mielen ottaa oma suuntansa', ikään kuin se ei tekisi niin joka tapauksessa, jopa ilman meidän lupaamme. Tavallaan se, mitä hän sanoo, on oikein, vaikka en tiedä tarkoittaako hän sitä oikealla tavalla vai ei. Se, mitä hänen pitäisi tarkoittaa, on: pysy pelkkänä tarkkailijana. Jos teet niin, tarkkaileminen loppuu välittömästi, sillä jos keskityt tarkkailijaan, tarkkailtavaan ei keskitytä – sitä ei tiedetä – ja siksi sitä ei ole olemassa. En ole itse kuullut häntä itseään, ja kaikilla heillä, jotka kertovat minulle mitä hän sanoo, näyttää olevan erittäin huono käsitys siitä mitä hän tarkoittaa.

Useimmat uskonnot sanovat, että Jumala loi maailman ja että sinä olet jokin pieni maailmassa, mutta tämä vain lisää meidän sekaannustamme. Bhagavan sanoo, '*Sinä olet ja maailma näkyy vain koska sinä olet*'. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että maailma todella havaitaan; se vain tuntuu näkyvän. Toisin sanoen, sen ilmaantuminen ei ole kuin sellaisen ilmaantumista, joka todella on olemassa, kuten vesi, joka tulee näkyviin, kun avaamme hanan, vaan on juuri päinvastoin kuten jonkin sellaisen ilmaantuminen, joka vain näyttää olevan olemassa, kuten vesi, joka näkyy kangastuksessa.

Sen vuoksi lopeta itsesi samaistaminen joko maailmaan tai maailman tietäjään. Yritä vain pysyä sinä mikä 'Minä olen'¹⁶, pitämättä 'Minä olen' minään muuna, kuten kehona tai mielenä. Tiedät muut asiat vain koska 'Minä olen' tunnustetaan joksikin muuksi. Näin väärä 'minä' tai mieli herää. Jos 'Minä olen' ei samaisteta mihinkään, kaikki ajatukset ja käsitykset häviävät.

Sinun ei todellakaan ole vaikea kääntää huomiotasi kohti tätä kolmatta seinää, mutta niin kauan kuin samaistat mielesi 'minään', käy ilmi, ettet ole onnistunut.

11. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Tamilin kielellä Bhagavan käytti usein sanaa *nam*, ensimmäistä persoonaa sisällytettynä²³ monikon pronomiinilla, 'me', merkitsemään itseä, kuten *Ulladu Narpadun* säkeessä 16:

Kun tutkimme, ilman meitä, missä ovat aika ja paikka? Jos olemme keho, meidät kiedotaan aikaan ja paikkaan. [Mutta] olemmeko me keho? Koska me olemme yksi nyt, silloin ja aina, yksi täällä, siellä ja kaikkialla tilassa, olemme [vain] me, ajaton ja paikaton me.

Tämän säkeen ensimmäisen lauseen ei pidä tulkita tarkoittavan 'missä ovat aika ja paikka

²³ Tamilissa on kaksi erillistä ensimmäisen persoonan monikon pronominia: *nam*, joka sisältää sen, jota tarkoitetaan, ja *nangal*, jossa jätetään huomioimatta se, jota tarkoitetaan. Viitattaessa itsen, Bhagavan käytti aina osallistavaa *namia* mieluummin kuin pois sulkevaa *nangalia*.

erillään meistä?', koska tämä voisi merkitä sitä, että aika ja paikka ovat todellisia. Se, mitä Bhagavan tarkoittaa kysymällä tämän retorinen kysymyksen, on, että kun tutkimme, mitään ei ole olemassa ilman meitä: me yksin olemme eikä ole aikaa eikä paikkaa. Tämä epäsuora merkitys toistetaan viimeisessä lauseessa, joka voi tarkoittaa joko 'olemme [vain] me, me, jotka olemme vailla aikaa ja paikkaa' tai 'olemme [vain] me, me; aikaa ja paikkaa ei ole olemassa'.

Kun Bhagavan kirjoitti ensimmäisen kerran tämän säkeen, hän viittasi vain aikaan, mutta sitten hän muutti sitä viittaamalla myös paikkaan. Alkuperäisessä versiossa, joka on nyt *Upadesa Tannippakkalin* (Opastuksen Yksittäiset Säkeet) säe 13, hän kirjoitti:

Ilman meitä, missä on aika? Jos emme tutki itseämme, ja näin luulemme olevamme keho, aika nielee meidät. [Mutta] olemmeko me keho? Olemme aina yksi nyt, menneessä ja tulevassa [ajassa]. Siksi olemme [vain] me, me, jotka olemme nielleet ajan.

Aika ja paikka (tai tila) ovat mielen tai *mayan* ensimmäiset ilmentymät ja ilman tätä ajan ja paikan käsitystä mieli ei voisi syntyä. Siksi, paetaksemme tästä ajan ja paikan vankilasta, meidän pitäisi kiinnittyä ensimmäiseen persoonaan tai nykyhetkeen. Keskittyminen on voima, joka saa kaiken ilmestymään. Kääntämällä se kohti itseään, samaa keskittymisen voimaa voidaan käyttää kaiken liittämiseksi takaisin sen lähteeseen. Me, tämä keskittymisen voima, yksin olemme. Miksi samaistat itsesi henkilönä? Me olemme, mutta miksi lisätä siihen liite 'henkilö'? Ota yksinkertaisesti selvää mikä tämä 'Minä olen' on.

Hengellisessä harjoituksessa (*sadhanassa*) on kaksi prosessia, toinen on nouseva ja toinen laskeva. Nouseva prosessi kieltää kaiken 'ei-minänä' puhdistamalla meidät pelkäksi tietoisuudeksi 'Minä olen' irrottamalla sen kaikista tarpeettomista apuliitteistä ja tämä johtaa *sphuranan*, itsetunteumuksen tuoreen ja voimakkaan selkeyden, nousuun. Laskeva prosessi on omaksua kaikki 'minänä', tunnustamalla, että 'Minä' yksin olen olemassa ja kaikki muu näyttää olevan olemassa vain siksi, että minä olen. Tämä laskeva prosessi johtaa *sphuranan* vajoamiseen, joka on meidän luontainen tilamme (*sahaja sthiti*).

12. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: *Upadesa Undiyarissa* jokaisen säkeen kolmesta rivistä toinen ja kolmas päättyvät sanaan *undipara*, joka on yhdiste kahdesta sanasta, *undi*, joka tarkoittaa 'nousta', ja *para*, joka tarkoittaa 'lentää', joten se voi tarkoittaa 'nouse ja lennä', mutta myös 'leiki *undia*', muinaista lasten leikkimää peliä, joka ehkä sisälsi hyppimistä ja laulua. *Undiyar* on siis vanhan tyylinen laulu, joka on sävelletty tiettyyn runomittaan, ja tällaisia lauluja oli alun perin kokoonpantu liitettäväksi tähän peliin. Tällä leikkittyisellä laululla Bhagavan ilmaisi korkeimman totuuden, koska tällaiseen totuuteen voi tarttua vain lapsenomainen mieli.²⁴ Lapsen mieli on kuin puhdas liuskekivi, kun taas vanhemman henkilön mieli on kuin syvään raapustettu liuskekivi, jota rasittavat monet syvään juurtuneet uskomukset ja ennakkokäsitykset.

²⁴ Kirjassa *Crumbs from His Table* (Murusia Hänen Pöydältään), luvussa 13, 'Joitain Yllättäviä Vaaratilanteita', Ramananda Swarnagiri muistelee: 'Sri Bhagavan korjasi virheitä ja avusti joitakin enintään kymmenvuotiaita nuoria muistamaan Hänen sanskritinkielistä kirjaansa *Upadesa Saram* ja kirjoittaja nauroi, niin sanoakseni, partaansa, näiden nuorten valmentamisen turhuudesta, nuorten, jotka eivät voineet ymmärtää tämän erittäin metafyyssinen runouden aakkosia. Lausumatta sanaakaan Sri Bhagavan kääntyi kohti häntä ja huomautti, että vaikka nämä lapset eivät ehkä ymmärtäneet näitä runoja nyt, mutta ne olisivat heille suureksi avuksi ja tuottaisivat heille suurta helpotusta ja iloa, kun he tulivat vanhemmiksi ja kokisivat vaikeuksia'.

Osa VIII

13. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Häntä ei voi tunnistaa mistään ulkoisista merkeistä, joka on viidennellä tasolla [ei-kaksinaisessa itsensä rakastamisen tilassa (*svatma-bhakti*), joka on *bhaktikoulun* korkein vaihe, jota kuvataan kirjan *The Path of Sri Ramana* toisen osan luvussa 2]. Yleensä he näyttävät käyttäytyvän kuin *pukka* palvojat neljännellä tasolla [*guru-bhaktin* vaiheessa].

Saiva Siddhantan neljä gurua, Appar, Jnanasambandar, Manickavachagar ja Sundaramurthi, olivat kaikki *jnaneja* siitä lähtien, kun ne alkoivat laatia säkeitä, mutta he viettivät koko elämänsä kuin toinen tason opiskelijat [palvojat, jotka palvovat tai rukoilevat Jumalan monia nimiä ja muotoja], vierailen monissa temppeleissä ja kirjoittaen säkeitä temppeleiden jumalten ylistykseksi.

Jopa Bhagavan käyttäytyi kuin Arunachalan hyvä palvoja. Hän teki *giri-pradakshinan* (kieroksen vuoren ympäri) ja kannusti muita tekemään samoin. Hän ei koskaan sallinut kenenkään kävellä itsensä ympäri, seppelöidä häntä tai tehdä hänelle *pujaa*. Sen sijaan, hän aina tarkoitti Arunachalaa gurun muotona, sanomalla, että se on todellinen 'Ramana Sadguru' ja usein hän liikuttui kyyneliin lukiessaan tai kuullessaan stotria [palvontalauluja]. Viimeisenä iltanaan hän ei ollut avannut silmiään kahteen tuntiin, mutta noin klo 8, kun aloimme laulaa *Aksharamanamalaita* kertosaäkeellä 'Arunachala Siva', hän avasi silmänsä hetkeksi ja siitä klo 8,47 asti palvonnan kyöneleitä virtasi pitkin hänen poskiaan. Hän jätti ruumiinsa, kun lauloimme säettä 72:

Suojele minua, Arunachala, ollen minulle tuki, johon tarttua, niin etten painuisi maahan kuin pehmeä köynnös ilman mitään mihin tarttua.

Kerran kävellessään vuorta ympäri, Bhagavan teki Durvasan pyhäkön *pradakshinan* esimerkkinä muille ja sanoi leikillään, 'Vaikka me emme välitä muista pyhäköistä, meidän ei pitäisi sivuuttaa Durvasaa' [koska Durvasa oli muinainen tietäjä, joka tunnettiin kuumasta luonteestaan]. Hän ei kuitenkaan koskaan heittäytynyt minkään jumaluuden tai henkilön eteen.

Muruganar oli myös esimerkkinä neljännen tason *bhaktista*. Hän osoitti aina suurta kunnioitusta Bhagavana kohtaan kaikin mahdollisin tavoin, kuten arvostamalla hänen kuvaansa suuresti eikä koskaan lähestynyt hänen kuvaansa kengät jalassa. Pelkkä Bhagavanin nimen maininta sai hänen silmänsä vuotamaan kyöneleitä. Näin tehdessään hän oli esimerkkinä siitä opetuksesta, jonka Bhagavan antoi *Ulladu Narpadu Anubandhamin* säkeessä 39:

Koe aina advaitaa [ei-kaksinaisuutta] sydämessäsi, [mutta] älä koskaan laita sitä toimintaan. Oi poikani, advaita on soveliasta kolmessa maailmassa, mutta tiedä, että guru advaita ei ole sopivaa [eli vaikka jollakin on esitettävänä ei-kaksinaisuuden tila jonkin kolmesta Jumalasta, Brahman, Vishnun ja Sivan läsnä ollessa, hänen ei pitäisi koskaan vaatia ei-kaksinaisuuden tilaa gurun seurassa].

Kun ihmiset kysyvät minulta miksi teen *pradakshinan* ja osoitan kunnioitusta Arunachalalle, minä vastaan: 'Jos näet minut egona, niin silloin on oikein, että teen niin, tai jos näet minut itsenä, niin silloin se en ole minä, vaan vain tämä keho, joka tekee niin.' Advaitaa ei voi panna toimintaan, koska se on tila, joka on täysin vailla toimintaa, koska kaikki toiminta merkitsee kaksinaisuus. Silti, toiminta ei voi muuttaa sitä, että ei-kaksinaisuus on totuus.

Joku sanoi kerran Bhagavanille, "Bhagavan, tämä itsetutkimus on erittäin vaikeaa. Voinko sen sijasta harjoittaa sitä-ja-sitä joogaa tai mietiskelyä?", johon hän nyökkäsi puoltavasti. Sen jälkeen, kun tämä henkilö lähti, jotkut palvojat ihmettelivät miksi Bhagavan tuntui antavan suostumuksensa tällaisille harjoituksille, jolloin hän selitti:

"Hän sanoo, 'Itsetutkimus on vaikeaa', mikä tarkoittaa, että hän ei halua harjoittaa sitä, joten mitä minä voin tehdä? Vaikka pyydän häneltä, ettei hän harjoittaisi tätä muuta joogaa tai meditaatioita, hän ei vielä harjoita itsetutkimusta. Muutaman kuukauden kuluttua hän palaa ja sanoo, että meditaatio on vaikeaa ja kysyy voiko hän sen sijaan tehdä *japaa*. Ja sen jälkeen, kun on harjoittanut jonkin aikaa *japaa*, hän huomaa mielensä vielä vaeltelevan, niin silloin hän tulee ja kysyy, voiko hän laulaa stotria. Kaikki tämä tarkoittaa sitä, että hän on kykenemätön tekemään mitään. Jos joku kykenee tekemään edes pienen ponnistuksen laulaa stotria tai tehdä *japaa* tai muuta *sadhanaa*, hän voi nähdä saman verran vaivaa kiinnittyäkseen tunteeseen 'Minä olen'."

Toisessa yhteydessä joku kertoi Bhagavanille, että he pelkäsivät, että he tuhlaavat aikaansa, jos he harjoittivat itsetutkimusta, koska vaikka he olivat yrittäneet harjoittaa sitä, he huomasivat, että heistä aina tuli tarkkaamattomia, ja niin hän kysyi, että eikö siis olisi parempi, jos he harjoittaisivat sen sijaan jotain *japaa*. Bhagavan vastasi: "Sinulla ei ole mitään pelättävää. Olet kuin henkilö, joka ei uskalla päästää irti oksasta vaikka seisoo rungolla. Luuletko, että vaikka menetät otteesi itsen, itse voi koskaan menettää otteensa sinuun?"

14. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Kun Muruganarilta kerran kysyttiin muista guruista, hän vastasi, 'Minä olen auringon sokaisema, joten en näe mitään muuta'.

Kuten Bhagavan selittää *Ulladu Narpadun* säkeissä 17 ja 18, *ajnani* rajoittaa 'minän' kehon laajentumaan (muotoon) ja todellisuuden maailman laajentumaan. Tämän seurauksena *ajnanit* eivät pidä 'Minää' ja todellisuutta yhtenä ja samana. *Jnani*, toisaalta, näkee, että 'Minä' loistaa kuin rajaton itse ja että todellisuus loistaa maailman muodottomana perustana, ja tietää siksi, että todellisuus on 'Minä'.

Koska *jnani* tietää, että itse yksin on todella olemassa,²⁵ hän ei näe mitään ei-itsenä ja siten hän tietää, että jopa keho on 'Minä' ja että jopa maailman on todellinen. Meidän pitää kuitenkin varoa ymmärtämästä väärin *jnanin* lausuntoa, että maailma on todellinen. Se, mitä *jnani* näkee todellisenä, on vain maailman 'olevuus'. Sekä *jnani* että *ajnani* sanovat, 'Tämä on pöytä', mutta *ajnani* näkee vain sen muodon ja siksi erehtyy siinä, että sen 'olevuus' on sen muodon omaisuutta, kun taas *jnanin* näkökannalta ainoastaan 'olevuus' [oleminen eli *sat*] on todellinen, joten pöytä ei ole mitään muuta kuin tätä ääretöntä, jakamatonta ja siten muodotonta 'olevuutta'.

Sen vuoksi, koska *jnani* kokee kehon 'minänä' ja maailman todellisenä, hän näyttää käyttäytyvän aivan kuten *ajnanit*, mutta heidän välisensä ero lepää 'minän' ja todellisuuden ymmärtämisessä. Vaikka tämä heidän näkökulmiensa välinen ero on hyvin hiuksenhieno, se on todella valtava, kuten on ero vuorenhuipun ja laakson välillä.

Sadhanan aikana meidän on hylättävä kaikki muu kuin 'Minä' *anatmana* [ei-itsenä tai 'ei omanani'], mutta kun me koemme 'minän' sellaisena kuin se todella on, huomaamme, että mikään ei ole muuta kuin sitä. Kun harjoitetaan kaiken muun kuin 'minän' hylkäämistä keskittymättä mihinkään sellaiseen, sitä kuvataan toisinaan nousevaksi prosessiksi, kun taas todellisen itsetiedon tilaa, jossa kaikki koetaan ei minään muuna kuin 'minänä', kuvataan toisinaan laskevaksi prosessiksi, vaikka se ei oikeastaan ole 'prosessi', vaan meidän luonnollinen olotilamme.

25 Vaikka tässä yhteydessä sana 'itse' ilmeisesti tarkoittaa vain sitä, mitä me todellisuudessa olemme eikä egoa, joka me nyt näytämme olevan, joten, kuten kaikissa muissakin yhteyksissä, olen tietoisesti välttänyt vallalla olevaa tapaa hyödyntää ensimmäistä isoa kirjainta 'I' 'itsessä', koska on jotain luonnostaan dualistista yrittää erottaa toisistaan isokirjaiminen 'itse' ja pienikirjaiminen 'itse', kun Bhagavan on opettanut meille, että tosiasiaa ei ole kahta itseä. Koemmepa itsemme sellaisena kuin me todella olemme tai jonain muuna (kuten kehona, mielenä tai henkilönä), olemme aina sama yksi itse. Joissakin yhteyksissä 'itse' voi viitata selkeästi siihen, mitä me todella olemme ja toisissa yhteyksissä se voi viitata selkeästi siihen, mitä me nyt näytämme olevan, mutta monissa yhteyksissä tämän eron vetäminen ei auta ja voi itse asiassa olla este. Tamilin kielessä Bhagavan käytti joskus sanaa *tan*, mikä tarkoittaa itseä, ilmaisemaan meidän todellista itseä yhdessä osassa lausetta ja kuvaamaan meidän näennäistä itseä (egoa) toisessa osassa samaa lausetta ja koska tamilissa ei ole isoja kirjaimia, hän jätti meidät ymmärtämään asiayhteydestä mitä hän tarkoitti. (MJ).

Sen vuoksi, se, mitä Bhagavan kuvailee *Ulladu Narpadun* säkeissä 17 ja 18, on tämä 'aleneva prosessi', '*sahaja samadhin*' tila, jossa kaikki on hyväksytty 'minänä'. Tämä on se tila, mitä ilmaistaan sellaisissa sastrojen lausunnoissa kuin '*Kaikki tämä on brahmania*', mutta koska panditit ajattelevat, että brahman on ikään kuin kolmas persoona, he eivät ymmärrä tällaisten vihjeiden todellista merkitystä.

Brahmania on aina pidettävä ensimmäisenä persoonana, 'minänä', koska se on meidän puhtaan ei-kaksinaisen itsetietoisuutemme luonnollinen tila. Vasta kun joku näin ymmärtää brahmanin olevan vain 'Minä', voi hänellä olla oikea ajattelutapa (*dristi*), jota tällaisten pyhien kirjoitusten lausuntojen tarkoituksena oli teroittaa, joka on ajattelutapa, jota tarvitaan *sahaja samadhin* harjoitukseen. Tämä ajattelutapa on asenne: 'Kaikki tämä on vain koska minä olen' – eli varmuus siitä, että kaikki mitä koen, eli mieli, keho ja maailma, ja kaikki mitä tapahtuu niissä, ei voisi olla olemassa, jos en minä ole olemassa kokemassa niitä, joten ne ovat täysin riippuvaisia minun olemisen-tietoisuudestani, 'Minä olen'. Takertumalla lujasti tähän asenteseen, voi harjoittaa itsetutkimusta vaikka ryhtyy ulospäin suuntautuvaan toimintaan.

18. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Se itsetutkimus, jota harjoitamme muun toimintamme keskellä, ei ole kovin syvää tai voimakasta, joten meidän pitäisi myös varata aikaa harjoittaa sitä intensiivisemmin. Kun teemme niin, meidän päämääränämme olisi kääntää huomiomme 180° pois muista asioista kohti itseä. Jos me kerran onnistumme kääntämään huomiomme 180° kohti itseä, koemme täydellisen itsetietoisuuden selkeyden, joka on puhdas jopa minkään muun asian pienimmästäkin tietoisuudesta. Tämä on todellisen itsetietoisuuden tila, joka tuhoaa täysin illuusion, että me olemme tämä mieli, niin että tämän jälkeen harha, että koemme jotain muuta kuin 'minän', ei voi koskaan palata.

Yrittäessäsi kääntää huomiosi 180° kohti itseä, aina kun tunnet, että itsetutkimuksestasi on tulossa löysä, älä yritä lisätä painetta. On parempi antaa huomiosi palata 0° hetkeksi ja tehdä sitten uusi yritys. Jos haluat täryyttää jotakin, on parasta vetäistä nyrkki heti takaisin, koska silloin lyönnilläsi on mahdollisimman suuri vaikutus. Samoin, jos aloitat yrityksesi kääntää huomiosi kohti itseä 0°:sta, ponnistuksellasi on suurin voima.

Kun lakkaamatta toistat tämän kaltaisia uusia yrityksiä, kykenet vähitellen kääntämään huomiotasi enemmän ja enemmän kohti itseä: 40°, 60°, 75° ja enemmän. Kunkin uuden yrityksen välissä voit hyödyllisesti käyttää aikaa, kun olet levossa 0° (eli huomioimalla toisia ja kolmansia persoonia) tekemällä *mananaa* (harkitsemalla Bhagavanin opetuksia) tai *sravanaa* (lukemalla hänen opetuksiaan). Kaikkina tällaisten yritysten välisinä aikoina sinun tulisi myös pitää huolta siitä, että olet välinpitämätön niitä kokemuksia kohtaan, joita voi tulla, koska siten voit rakentaa *vairagyan* (vapaus halusta kiinnostua mistään muusta kuin 'minästä') vahvan perustan ja *bhaktin* (rakkauden keskittyä vain 'Minään'), josta kykenet ennemmin tai myöhemmin tekemään lopullisen harppauksesi kääntymällä täydet 180° kohti itseä.

Joidenkin kypsiä kokeilajien ei edes tarvitse tehdä tällaista lakkaamattomia yrityksiä kääntä kohti itseä, koska he ovat aina valppaan tietoisia itsestä, odottaen hetkeä, jolloin he voivat tehdä lopullisen harppauksen, täydellisen 180° käännoksen kohti itseä. Heidän harjoituksensa on kuin kuulantyyntäjän kääntymistä hänen valmistautuessa työntämään kuulansa.

Kun Janaki Matha opetti minua ensin harjoittamaan sellaisia meditaation dualistisia muotoja kuten *murti-dhyanaa* [Jumalan muodon meditoimista], huomasi, että tällaisen meditaation jatkuva harjoitus sai minussa aikaan näkyjä ja muita sellaisia jumalallisia kokemuksia, mutta ymmärsin pian, että tämä ei ollut tie kokea itse. Vain *svarupa-dhyana* [itsen meditointi, joka on toinen Bhagavanin käyttämä termi kuvaamaan *atma-vicharan* harjoitusta] voi valmistaa jonkun kokemaan itsen sellaisena kuin se todella on.

19. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Meidän on vaikea seurustella sellaisten *sadhakoiden* kanssa, joilla on muita ajatussuuntauksia. Kun me kuulemme heidän ideoitaan ja näkemyksiään muista guruista, me luonnollisesti tunnemme itsemme yksinäisiksi, koska me rakastamme Bhagavana ja ajattelemme vain häntä ja hänen opetuksiaan. Mutta meidän on varottava saarnaamasta. Me emme saa ilmaista Bhagavanin näkemystä kenellekään ellei meitä siihen pyydetä.

Muut gurut kuten Buddha ja Sankara menivät maailmaan opettamaan ideoitaan, mutta Bhagavan on osoittanut, että se ei ole välttämätöntä. Maailma on kuin varjo, joten jos menet ulos kohti sitä opettaaksesi sitä, se väistää sinun tarttumistasi, mutta jos vetäydyt itseesi, se seuraa sinua ja häviää sinne. Jos pidät ääneti yllä 'minälle' omistautumisen tulta, jonka Bhagavan on sytyttänyt sisällesi, palamassa sydämesi sisällä toistuvalla *sravanalla*, *mananalla* ja *nididhyasanalla* (hänen opetusensa opiskelulla, harkinnalla ja harjoituksella), se on paras tapa opettaa maailmaa seuraamaan häntä.

'Toimi ilman palkkioiden halua', sanoo Bhagavad Gita. Itsetutkimus ei oikeastaan ole toimintaa eli karmaa, koska se on vain olemisen tila, tekemättä mitään, mutta niin kauan kuin luulemme sen olevan jotain, joka meidän on tehtävä, se on ainutta 'tekemistä', joka ei tuota mitään hedelmiä eli *karma-phalaa*. Siksi itsetutkimus on ainutta todellista *karma-joogaa*. Siksi Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 10 ja *Ulladu Narpadu Anubandhamin* säkeessä 14:

Oleminen, olla vajonneena paikkaan, josta [me] nousimme – tämä on karmaa ja bhaktia, tämä on joogaa ja jnanaa.

Tutkimalla ketä nämä, karma, vibhakti, viyoga ja ajnana koskevat, yksin on karmaa, bhaktia, joogaa ja jnanaa. Kun joku tutkii, ilman 'minää' näitä [vikoja] ei koskaan ole olemassa. Pysyminen jatkuvasti itsenä on todellisuutta.

Jos me ilmestymme 'minänä', meistä tuntuu, että sitoudumme toimintaan (*karmaan*) ja *vibhaktin* (antautumattomuuden) tilaan tai olemaan vailla Jumalan todellista rakastamista, *viyogaan* (erillisyyteen) Jumalasta ja *ajnanaan*, meidän todellisen luonteemme (tietämättömyyteen). Sen vuoksi, vajoaminen takaisin itseän, lähteeseen, josta nousimme, tutkimalla kuka olen minä, joka kokee sellaista *karmaa*, *vibhaktia*, *viyogaa* ja *ajnanaa*, on oikeaa neljän joogan harjoitusta tai tietä yhdistymiseen: *nishkamya karmaa* (haluamatonta toimintaa), *bhaktia* (omistautumista), *raja joogaa* ja *jnanaa* (itsetietoisuutta). Kun me näin tutkimme, väärä 'minä' häviää ja katoaa, ja kun se puuttuu, ei ole ketään, joka kokee mitään *karmaa*, *vibhaktia*, *viyogaa* tai *ajnanaa*. Se, mitä silloin jää jäljelle, on ainut todellisuus, joka on tila, jossa me pysymme jatkuvasti itsenä nousematta koskaan olemaan tai kokemaan jotain muuta.

Kunju Swami: Vanhempana, sen jälkeen, kun hän oli esittänyt kaikki oikeustapaukset ashramia vastaan, Perumal Swami tuli Bhagavanin luo ja valitti, 'Kun olin nuorukainen, tulin tapaamaan teitä *mokshan* [vapautumisen] tähden, mutta te sallitte minun joutuvan harhaan heikon *buddhini* [mielen tai älyn] vuoksi. Nyt minä varmasti joudun helvettiin', johon Bhagavan vastasi, 'Luuletko etten minä ole myös siellä?'²⁶

Eräässä tilanteessa, luettuaan Bhagavanin elämäkertaa, uusi palvoja kysyi vihaisesti häneltä,

26 Toisessa yhteydessä Kunju Swami kertoi minulle samanlaisen tarinan: Sen jälkeen kun ashram oli voittanut oikeusjutun, jonka Perumal Swami oli esittänyt sitä ja Bhagavana vastaan paikallisessa tuomioistuimessa, hän tuli Bhagavanin luo ja julisti vihaisesti, 'Vaikka voitit tämän jutun, en jätä sinua rauhaan. Vien sen korkeampaan oikeuteen ja jatkan taistelua kunnes voit. Jos olet Jumala, kuten he väittävät, voit laittaa minut helvettiin, mutta silloinkaan minä en jätä sinua', johon Bhagavan hiljaa vastasi, 'Vaikka menet helvettiin, minä en jätä sinua'. Ymmärsikö Perumal Swami vai ei sitä mitä Bhagavan tarkoitti, nämä hänen sanansa olivat armollinen varmuus siitä, että hän ei koskaan hylkää häntä vaan varmasti pelastaa hänet. Kuulin tämän tarinan myös muista lähteistä, joten uskon, että se on luotettava. (MJ)

'Mikä tyyppi tämä Perumal Swami on?' Mutta Bhagavan vastasi hellästi, 'Se on *namma* [meidän] Perumal' ja jatkoi kehumalla häntä, kuvaten kaikkea sitä hyvää palvelua, jota hän oli tehnyt. Bhagavan ei pelkästään tunne mitään vihamielisyyttä ketään kohtaan, vaan hän ei myöskään salli meidän tuntea vihamielisyyttä ketään kohtaan.

Osa IX

20. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Valveillaolon aikana, kun et tunne rakkautta kiinnittyä itseen, et voi kuin kiinnostua toisista ja kolmansista persoonista [asioista, jotka ovat muuta kuin itseä, ensimmäistä persoonaa], joten niinä aikoina on parasta turvautua *sravanaan* (Bhagavanin opetusten opiskeluun) ja *mananaan* (niiden harkintaan).

Yrittää ajoittainen keskittyä itseen on kaikkein tehokkain tapa edetä. On turhaa taistella yhtäjaksoisesta itseen keskittymisestä, koska se olisi kuin seisoi syvällä mudassa ja yrittäisi nostaa joutain pois: mitä enemmän yrität, sitä syvemmälle vajoat. Tukeva jalansija on välttämätöntä ja sen tarjoavat *sravana* ja *manana*. Jalansijana on *vairagya* [välinpitämättömyys], joka on vapautta halusta osallistua mihinkään toisen tai kolmannen persoonan päämäärään ja *bhakti* [omistautuminen], joka on rakkautta keskittyä vain ensimmäiseen persoonaan.

Koko elämämme pitäisi kulkea tällä tavoin, pitäen mielemme varattuna *sravanalle*, *mananalle* ja *nididhyasanalle* [itsetutkiskelulle]. *Sravana* ja *manana* voivat kestää kauan, riippuen yksilön mielestä, mutta oikea *nididhyasana* kestää vain sekunnin murto-osan. Saatamme pystyä kääntymään 179° pois kaikesta muusta kohti itseä, mutta sekään ei ole täydellinen *nididhyasana*: se on vain yritys täydelliseen *nididhyasaan* ja se on kuin yhdeksän ja puolen metrin hyppy yli kymmenmetrisen kaivon. Jotta voisimme laskeutua turvallisesti toisella puolella, meidän on hypättävä täydet kymmen metriä. Samalla lailla, kokeaksemme itsemme niin kuin me todella olemme, meidän täytyy kääntyä täydet 180°.

Toisaalta on tarpeen tietää minkä tyyppinen *sravana* on tehokasta. Ollakseen tehokkainta, *sravanan* täytyy keskittää ja ohjata ajattelua vääjäämättä vain yhteen suuntaan niin että tämän ja tuon lukeminen useilta eri guruilta ei ole oikeaa *sravanaa*. Sinun täytyy ensin löytää guru, jonka ajatussuunnan voit hyväksyä, sitten selvittää mitä hänen todelliset opetuksensa ovat ja sitten harjoittaa vain niitä. Vaikka on olemassa useita kirjoja, joihin Bhagavan vastaukset vierailijoiden kysymyksiin kirjataan ja vaikka ne sisältävät monia hyödyllisiä ideoita, pelkkä niiden lukeminen ei ole riittävää *sadhanaa*, koska monet niiden ideoista ovat vastauksia, jotka Bhagavan antoi kysymyksiin, joita erityyppiset ihmiset kysyivät häneltä monista eri näkökulmista, joten tällaiset vastaukset eivät useinkaan edusta hänen ydinkirjoituksiaan, koska hän aina räätälöi vastaukset kunkin kysyjän tarpeiden, huolenaiheiden ja toiveiden mukaan ja sen mukaan, mikä oli heidän kykynsä tai halunsa ymmärtää sitä, sanoipa hän heille mitä hyvänsä.

Sen vuoksi, ymmärtääksemme tällaisia vastauksia oikealta näkökulmalta, meidän täytyy tarkastella niitä hänen tosiasiallisten opetustensa selkeässä valossa, joten jokainen, joka ei vielä ole selkeästi ja täysin ymmärtänyt hänen keskeisiä opetuksiaan, ymmärtää todennäköisesti väärin tai sekoittaa keskenään joitakin vastauksia, joita on tallennettu sellaisiin kirjoihin. Sen vuoksi, jos tahdomme tehdä *sravanaa* oikein ja tehokkaasti, meidän on huolellisesti ja toistuvasti tutkittava ja harjoitettava Bhagavanin omia alkuperäisiä kirjoituksia kuten *Nan Yar?* (Kuka olen?), *Upadesa Undiyar*, *Ulladu Narpadu*, *Anma Viddai* ja *Ekatma Panchakam*.

Näitä muutamaa lyhyttä tekstijä lukuun ottamatta mitkään muut kirjat eivät ole tarpeen, jotta vilpittömän etsijä ymmärtäisi Bhagavanin keskeiset opetukset oikein. Edes kirjan *The Path of Sri Rama* ei pitäisi olla tarpeellinen ja sen teki tarpeelliseksi vain se, että ihmiset saivat minut selvästi ymmärtämään sen alueen laajuuden, missä he eivät olleet ymmärtäneet hänen opetuksiaan oikein, osittain, koska he eivät olleet tutkineet alkuperäisiä kirjoituksia riittävän huolellisesti, mutta sekaan-

nusta aiheuttivat myös joko muut kirjat, joita he olivat lukeneet tai heidän luottamuksensa puutteellisiin käännöksiin ja hänen opetustensa tulkintoihin.

Esimerkiksi jotkut kirjoittajat kuvittelevat *sphuranan* olevan jonkinlaista 'tykytystä', 'sykin-tää' tai 'tärinää' sydämessä, joten he ovat kirjoittaneet, että tämä on sitä, josta meidän täytyisi pitää kiinni. Kuitenkin, mikä hyvänsä, mikä tykyttää, sykkii tai värisee on ilmeisesti jotain muuta kuin 'Minä', joka sen kokee, joten se on vain toinen persoona. 'Minän', ensimmäisen persoonan, kokeminen on sellaista, että sitä ei voi kuvata millään tavalla. Kun Bhagavan käytti termiä *sphurana*, hän tarkoitti vain *aham-sphuranaa* ('Minän' kirkasta loistetta), joka ei ole uutta tietoa jostain muusta kuin 'Minästä', vaan vain uusi tieto 'Minästä', omasta itsestämme. Eli se on meidän uutta selkeää itsetietoisuuttamme. Se on sen saman 'Minän' tuntemista, jonka me aina koemme, mutta se koetaan uudentyypillisellä selkeydellä. Koska se on niin selkeä, kun se koetaan, sitä vastaan ei nouse mitään epäilyjä, aivan kuin silloin, kun olet täysin tyytyväinen syötyäsi runsaan aterian, niin ettei epäilyä voi nousta mieleesi siitä oletko vai etkö vielä nälkäinen. Heti kun sen koet, et selkeyttä nimeltä *sphurana* voi koskaan unohtaa ja jos pidämme siitä lujasti kiinni, se johtaa meidät automaattisesti *sahaja sthitiin* (luonnolliseen tilaan).

Vaikka meidän on toistuvasti yritettävä keskittyä itseän, tällaisten yritysten välillä meidän on myös oltava valppaana välttämällä aina keskittymästä tarpeettomiin ajatuksiin. Useimmat ajatukset, joita me ajattelemme joka päivä, eivät ole todella tarpeellisia ja niiden ainoana tarkoituksena on kääntää huomionne pois itsestä, joten meidän on pikku hiljaa viljeltävä tapaa olla kiinnostunut ainoastaan itsetutkimuksesta sen sijaan, että huomioisimme jotain muuta, jota voimme ajatella. Jos jokaisen hetken, jonka käytämme kiinnostumalla tarpeettomista ajatuksista, me käyttäisimme keskittymällä itseän, suurin osa jokapäiväisestä ajastamme käytettäisiin itsetutkimukseen. Siksi välinpitämättömyys niitä ajatuksia kohtaan, jotka koskevat jotain muuta kuin itseä, on vahva tuki meidän harjoittaessamme itsetutkimusta.

Bhagavan oli niin välinpitämätön kaikkea kohtaan, että hän ei kokenut edes mielensä, puheensa tai kehonsa toimia omanaan, joten hän ei koskaan tuntenut 'minä ajattelen', 'minä puhun' tai 'minä teen'. Koska häneltä puuttui täydelleen tekijyys, hän kirjoitti Perumal Swamin puolesta säkeen ylistääkseen häntä Lord Subrahmanyana, mutta allekirjoitti sen 'Perumal',²⁷ ja Jagadiswara Sastrin puolesta hän kirjoitti säkeen *hridaya kuhara madhye ...* (sydämen-luolan keskellä ...),²⁸ jonka hän samalla lailla allekirjoitti 'Jagadisa'.

Hiljaisella mielellä voidaan päästä tuntemaan monia totuuksia menneistä ja tulevista tapahtumista, mutta tämä ei ole *siddhiä* (halutun yliluonnollinen voiman saavuttamista), koska se tapahtuu vain kun ei tahdota tai haluta sellaista kokemusta. Se on samalla tavoin vain rauhallinen ja hiljainen mieli, johon Bhagavanin hiljaiset opetukset voidaan vastaanottaa. Niitä ei vastaanoteta sanoin, vaan ainoastaan sisäisen ymmärryksen selkeytenä ja ne antavat meille niin vahvan vakaumuksen, että kukaan ei voi koskaan ravistella luottamuksemme siihen, mitä löydämme niiden avulla. Kamppailimme paikkaa kuinka paljon hyvänsä tehdäksemme niin, emme voi löytää sanoja ilmaisemaan sitä selkeyttä, jonka löydämme hänen hiljaisuutensa voiman kautta.

21. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Sallimalla valheen ja epäoikeudenmukaisuuden menestyä tässä maailmassa ja totuuden ja oikeudenmukaisuuden tukahtua, Bhagavan koettelee meitä. Jos sallimme 'minän' nousta ja protestoida, hän nauraa meille sisältäpäin: 'Niin sinä edelleen uskot tämän maailman olevan todellinen.' Siksi meidän velvollisuutemme on olla hiljaa. Jos meitä vastaan todella hyökätään, meidän on reagoitava siihen ikään kuin pyyhkäisisimme pois ampiaisen, mutta ottaessamme osaa tarvittavaan

²⁷ Tämä säe viittaa jakson 291 loppuosaan kirjassa *Keskustelut*, jossa mainitaan, että Bhagavan sanoi, että kirjoituksen säe oli hänen omansa, kun taas ajatukset oli Perumal Swamin, ja kun kysyttiin, onko hän samaa mieltä siinä olevan väit-tämän kanssa, hän vastasi, 'Samalla tavoin kuin, kun patsasta ylistetään Subrahmanyana'. (MJ)

²⁸ Tämän Bhagavanin tamilinkielisen säkeen käännös sisältyy *Ulladu Narpadu Anubandhamiin* säkeena 8. (MJ)

toimintaan, meidän pitäisi olla hiljaa sekä sisäisesti että ulkoisesti. Meidän ei pitäisi hautoa asiaa tai kantaa kaunaa häntä kohtaan, joka tekee meille väärin.

26. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Aivan kuten Bhagavan, Sri Ramakrishna opetti myös, että voimme tuntea Jumalan vain yrittämällä tietää, kuka on tämä 'minä', joka haluaa tuntea Jumalan.²⁹

Se, mikä on tärkeää antautumisessa, on, että meidän pitäisi haluta vain sitä, mitä Bhagavan haluaa meille. Jos meidän halumme ovat ristiriidassa sen kanssa, mitä hän haluaa meille, kuinka hän voi antaa meille *mokshan* (vapautumisen)? Se, mitä hän haluaa, on antaa meille *mokshan*, mutta *moksha* merkitsee vapautta halusta, joten jos me emme ole valmiita luopumaan kaikista haluistamme, hän ei anna meille *mokshaa*, koska hän ei pakota meitä hyväksymään mitään, mitä emme halua.

Jos haluamme vain sitä, mitä hän antaa meille, silloin voimme siitä hetkestä lähtien elää vapaana kaikista huolista ja murheista, koska ei voi tapahtua mitään, joka ei ole hänen tahtoaan, joten otamme mielihyvin vastaan mitä tahansa, mitä voi tapahtua. Siten ei ole mitään eroa itsetutkimuksen ja täydellisen itseensä luovuttamisen välillä. Jos me pysymme itsenä, emme koe mitään muuta kuin itsen ja siten ei tule samaistumista kehoon, joten miten voimme sitten haluta tai rukoilla kivun poistamista tai mitään muuta? Samoin, jos me antaudumme hänelle, meillä ei ole haluja tai huolia, joten miten voimme sitten rukoilla mitään?

Jos tahtomme ja toiveemme ovat täysin virittyneet hänen tahtoonsa, mitä meidän *vasanamme* (tottumuksemme tai taipumuksemme) voivat tehdä estääkseen hänen työnsä? Aito halukkuus antautua hänen tahtoonsa neutraloi tehokkaasti kaikkien muiden *vasanoiden* voiman.

Siksi ilman pienintäkään epäröintiä meidän pitäisi allekirjoittaa ja antaa hänelle avoin valtakirja – eli meidän pitäisi kokonaan luovuttaa hänelle alkuperäinen vapautemme tahtoa ja toimia – koska ei ole ketään, joka rakastaa meitä tai välittää meistä enemmän kuin hän. Hän rakastaa meitä kuin omaa itseään, niinpä hänen rakkautensa meitä kohtaan on jopa suurempaa kuin oma rakkautemme itseemme, koska hän rakastaa meitä sellaisena kuin me todella olemme, kun taas me rakastamme itseämme henkilönä, joka ei ole se, mitä me todella olemme.

Mitä voimakkaampi on meidän uskomme hänen rakkauteensa ja voimaansa, sitä hiljaisempi on mieleemme ja siten meidän elämämme on rauhallisempaa ja miellyttävämpää. Pelastaakseen meidät oman egomme luomasta orjuudesta, hän työskentelee jokaisessa meistä yhtä kovaa ja tehokkaasti. Olen niin varma tästä, että en kannan huolta kenestäkään. Varsinaisena minänä hän työskentelee meissä kaikissa ja hän tietää, mikä on paras tapa pelastaa jokainen meistä.

30. Tammikuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavanilla on erikoinen tapa ohjata palvojiaan: hän ei koskaan kerro meille, miten edistyneitä me olemme itsetutkimuksemme harjoituksessa. Hän on sellainen mestarillinen guru, ettei hän koskaan anna minkään 'minän' nousta meissä ylpeytenä tuntemaan 'Minä edistyn tällä polulla.' Vaikka saatamme olla hyvin kehittyneitä, me tunnemme itsestämme kaikkein arvottomimmiksi, kuten Bhagavan ilmaisee *Sri Arunachala Aksharamanamalain* säkeessä 39: '*Oi Arunachala, millä voimalla voin minä, joka olen huonompi kuin koira, etsiä ja tavoittaa sinut!*'

Vaikka me saatamme onnistua usein kääntymään 130° tai 140° pois kaikista muista asioista kohti itseä, me voimme silti olla sitä mieltä, että meidän yrityksemme ovat valitettavan riittämättömiä. Me olemme kuin pieniä lapsia, joiden kasvu näyttää itsestä huomaamattomalta tai jopa vanhemmista, jotka näkevät heitä päivittäin, mutta me kasvamme kuitenkin. Vaikka me emme tiedä mikä on meille parasta, Bhagavan tietää, ja siksi hän kypsyttää meitä tavalla, joka parhaiten sopii

²⁹ Lähellä 7. kappaleen loppua kirjassa *The Gospel of Sri Ramakrishna* mainitaan, että maanantaina 1. tammikuuta 1883 Sri Ramakrishna sanoi: 'Etsijä löytää viime kädessä Jumalan yrittämällä tietää kuka tämä 'Minä' on.' (vuoden 1942 amerikkalainen painos, s. 180). (MJ)

meidän nykyiseen kehitysasteeseemme.

Kun me ensi kerran tulemme Sri Ramanan polulle, on tarpeen järkeillä jonkin verran, joka antaa meille lujan uskon totuuteen, jonka hän on meille opettanut, mutta kun uskomme vakiintuu lujaksi, me voimme antaa itsemme sokeasti hänelle. Kun me tiedämme, että me olemme leveällä valteilla, jolla on vahvat kaiteet molemmin puolin estämässä meitä menemästä harhaan, me voimme sulkea silmämme ja ajaa sokeasti eteenpäin! Sen vuoksi painotan *The Path of Sri Ramanan* toisessa osassa, että palvojasta ei voi tulla *jooga-bhrastaa* (joogan polulta pudonnutta) sen jälkeen kun hän on tullut kolmansiin (b) tai neljänsiin luokkiin bhaktikoulussa [tasot, joissa hän on hankkinut yksipisteisen omistautumisen joko Jumalaan tai guruun]. Me olemme nyt vahvan tiikerin hampaissa oleva saalis, joten meitä ei koskaan hylätä.

Vaikka me emme voi millään tavoin arvioida edistymistämme itsetutkimuksen harjoituksessa, me voimme omia toiveitamme tarkastelemalla puolueettomasti arvioida, millä tasolla olemme bhaktikoulussa. Suhteellisen harvat ihmiset ovat todella kolmannella (b) tai neljännellä tasoilla, koska ollakseen niihin pätevä, hänen on oltava täysin omistautunut joko Jumalalle tai gurulle heidän itsensä vuoksi eikä minkään henkilökohtaisen hyödyn vuoksi, jota voidaan saada heiltä. Jopa Bhagavanin palvojien joukossa monet ovat parhaimmillaan kolmannella (a) tasolla, koska vaikka heidän omistautumisensa hänelle voi olla yksipisteistä (joka on kolmannen tason perusedellytys), he silti odottavat hänen suostuvan heidän henkilökohtaisten halujensa täyttymykseen ja rukoilevat häntä sen mukaisesti. Näin heidän rakkautensa Bhagavania kohtaan ei ole puhdasta, koska siihen sekoittuu heidän rakkautensa siihen, mitä he haluavat saada häneltä.

Vaikka monet *vasanamme* voivat olla meiltä piilossa, niin kauan kuin suurimpana toiveenamme on vain 'minän' tuhoutuminen, me olemme neljännellä tasolla. Vain silloin me olemme todella olleet tarttuneena gurun armon silmäykseen. Kun hän on näin tarttunut meihin, meidän ei tarvitse kantaa huolta salaisista *vasanoistamme*, koska jos salaiset halut nousevat mieleemme, hänen salainen armonsa varmasti tulee suojelemaan meitä.

Sravanan, *mananan* ja *nididhyasanan* (opiskelun, harkinnan ja itsetutkimuksen) pitäisi kulkea käsi kädessä. Vain harjoittamalla taidetta koet, mitä vaikeuksia se merkitsee ja tällainen kokemus auttaa sinua ymmärtämään selkeämmin ja syvemmin ohjeita, jotka olet saanut. Siksi joka kerta, kun liu'ut pois *nididhyasanan* yrityksestä, koska et ole onnistunut kääntymään täyttä 180°, voit palata *sravanaan* ja *mananaan* ja silloin huomaat, että sinulla on selkeämpi käsitys siitä, mitä Bhagavan on opettanut meille.

Korostaakseen *sravanaa* ja *mananan* tärkeyttä, joissakin muinaisissa advaitisissa teksteissä sanotaan, että vaikka oppilas on vihdoon ymmärtänyt totuuden, kun hän kysyy gurulta, miten hänen pitäisi viettää loppuelämänsä, guru vastaa, että hänen olisi edelleen samalla tavalla kuin ennenkin opiskeltava ja harkittava gurun opetuksia. Koska guru kieltää meitä ajattelemasta, jotkut päättelevät virheellisesti, että *sravana* ja *manana* ovat tarpeettomia, mutta tämä on kuin joku, joka yrittää syödä ilman käsiään, koska hänelle on kerrottu, että emme voi syödä muulla kuin suullamme. Jos voit pysyä hiljaa ajattelematta 24 tuntia joka päivä, se on hyvä, mutta jos et pysty aina välttämään ajattelua, on parasta ajatella vain Bhagavanin opetuksia.

Osa X

1. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Meidän on ymmärrettävä, että Bhagavan ei käytä sanaa *ulladu* [joka tarkoittaa 'mikä on' tai 'se mikä on'] tarkoittamaan jotain abstraktia olemisen tai todellisuuden käsitettä, kuten jotkut filosofit tekevät. Hän käyttää sitä yksinkertaisesti tarkoittamaan yhtä itsekseen olevaa ja itse-tietoista todellisuutta, 'Minä olen', joka on aina selvästi kaikkien tiedossa.

Kun 'Minä' pysyy sellaisena kuin se on ilman mitään liitteitä, se on ainut todellisuus, mutta

kun se näyttää ilmestyvän kuin 'minä olen tämä keho'³⁰, se on sellaisena epätodellinen. Toisin sanoen, sekakokemuksessa 'minä olen tämä keho', 'Minä olen' yksin on todellinen ja liite 'tämä keho' on epätodellinen. Täten todellisen ja epätodellisen sekasotku 'minä', joka tuntee 'minä olen tämä keho', on itse epätodellinen.

Koska tämä 'minä' on epätodellinen, miksi meidän pitäisi murehtia sen vikoja: *karmaa* [toimintaa], *vibhaktia* [antaumuksen puutetta], *viyogaa* [erillisyyttä] ja *ajnanaa* [itsen tietämättömyyttä]? Jos me tutkimme 'minää', jolla näyttää olevan näitä vikoja, me huomaamme sen olevan epätodellinen ja siten kaikki sen viat ovat myös epätodellista. Sen vuoksi *Ulladu Narpadu Anubandhamin* säkeessä 14 Bhagavan sanoo:

Sen tutkiminen, kenellä ovat nämä karma, vibhakti, viyoga ja ajnana, on itsessään karmaa, bhaktia, joogaa ja jnanaa. [Tämä johtuu siitä], että kun [joku] tutkii [itseään], [on selvää, että] ne [karma, vibhakti, viyoga ja ajnana] eivät koskaan ole olemassa ilman 'minää' [joka ei itse ole todellinen]. Vain oleminen pysyvästi itsenä on todellista.

Ensimmäinen ja ainut velvollisuutemme on selvittää tämän 'minän' totuus. Bhagavan sanoo *Nan Yar?*:ssa (Kuka minä olen?), että vaikka joku on pahin syntinen, jos hän sitoutuisi tiukasti itse-tutkimukseen (*svarupa-dhyanaan*), hän varmasti uudistuisi ja pelastuisi.³¹

Kaikkien niin kutsuttujen 'muiden polkujen' tarkoituksena on vain puhdistaa mieli, koska ne eivät voi itse tuhota egoa. Sen vuoksi Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 3:

Haluamatonta toimintaa (nishkamya karmaa) tehtynä [rakkaudella] Jumalaan puhdistaa mielen ja [siten] se näyttää polun vapautumiseen.

'Polku vapautumiseen' on vain *atma-vicharaa* [itsetutkimusta eli itsensä tarkkaa tutkimista], mutta vain mieli, joka on jossain määrin puhdistunut, pystyy huomaamaan, että tämä on ainut keino tuhota ego. Jos me olemme tajunneet tämän, meidän ei tarvitse seurata muita polkuja, koska *vichara* ei vain tuhoa meidän egoamme lopullisesti, vaan samanaikaisesti se myös puhdistaa mieleemme paljon tehokkaammin kuin mikään muu polku voisi.

Sen vuoksi muut polut kuin *atma-vichara* on tarkoitettu vain heille, jotka eivät ymmärrä, että oman yksilöllisyyden hävittäminen on päämäärä ja että *vichara* on ainut keino, jolla me voimme saavuttaa tämän tavoitteen. Sellaiset ihmiset eivät ole todellisia etsijöitä, sillä meistä tulee etsijöitä vasta, kun meillä on aitoa rakkautta saada tämä 'minä' laantumaan, jonka vuoksi *atma-vichara* on ainut keino. Muiden polkujen käyttämisen ainut hyöty on riittävä henkinen puhtaus, jolla kyetään ymmärtämään, että *atma-vichara* yksin on polku, jonka avulla me voimme saavuttaa lopullisen määränpäämme, vapautumisen tilan tai todellisen itsetuntemuksen.

Heidän näkökannaltaan *atma-vichara* näyttää olevan vain 'älyllistä itseanalyysiä', joilla ei ole riittävästi henkistä puhtautta ymmärtää, että me voimme tuntea itsemme vain keskittymällä itseemme ja sen seurauksena oltava todellista rakkautta itsetutkimukseen, joka yksin on *vicharan* oikeaa harjoitusta.

2. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavan korosti toistuvasti, että *atma-vichara* on ainut tie, suora tie kaikille ja myös helpoin tie. Esimerkiksi *Nan Yar?*:ssa hän sanoo:

Vain vicharan [tutkimuksen] kuka minä olen [avulla] mieli laantuu [eli lakkaa olemasta];

30 Alkuperäinen teksti ”as 'I am this body'” pitäisi kääntää 'tänä kehona, joka olen minä'!

31 Tässä tullaan siihen tosiseikkaan, että ihminen ei pelastu pelkästä armosta niin kuin meille yleisesti opetetaan ja uskotellaan, vaan hänen on itse tehtävä työtä (itsetutkimusta) armonsa eteen! (Kääntäjän kommentti.)

[...] Jotta mielen saisi laantumaan [pysyvästi], ei ole muita riittäviä keinoja kuin vichara. Jos sitä hillitään muilla keinoin, mieli pysyy ikään kuin vajonneena, [mutta] ilmestyy uudelleen. [...] Sen vuoksi pranayama [hengityksen hallinta] on vain mielen hillinnän tuki, mutta se ei saa aikaan ma-nonasaa [mielen tuhoutumista]. Aivan kuten pranayama, murti-dhyana [Jumalan muodon mietiske-ly], mantra-japa [pyhien sanojen kuten Jumalan nimen toistaminen] ja ahara-niyama [ravinnon rajoittaminen] ovat vain apuvälineitä, jotka hillitsevät mieltä [mutta eivät saa aikaan sen tuhoutumis-ta]. [...]

Guru Vachaka Kovain säkeessä 885 hän sanoo:

Jos ei käytä elintärkeää tietoisuuden ['Minä olen'] tutkimisen polkua, riippumatta ponnistuk-sista kaikilla muilla karmasta alkavilla keinoilla, kukaan ei saavuta itseä ja nauti itsestä, aarteesta loistamassa sydämessä.

Upadesa Undiyarin säkeessä 17 hän sanoo:

Kun [joku] tutkii mielen muotoa unohtelematta, [hänelle tulee selväksi, että] ei ole olemassa sellaista asiaa kuin 'mieli'. Kaikille tämä on suora tie.

Samoin, Maharshi's Gospel (Kirja 2, luku 1) on merkitty, että hän sanoi:

Ottipa tutkimuksesi minkä muodon tahansa, sinun on lopulta tultava yhteen Minään, Itseen. [...]

Itsetutkimus on ainut erehtymätön keino, ainut suora menetelmä, ymmärtää ehdoton, Abso-luuttinen Oleminen, joka sinä todella olet. [...] kaikki muut sadhanat [hengelliset harjoitukset] pait-si atma-vichara edellyttävät mielen säilyttämistä välineenä, jolla harjoittaa sadhanaa ja ilman miel-tä sitä ei voi tehdä. Ego voi ottaa erilaisia ja hienosyisempiä muotoja oman harjoituksensa eri vai-heissa, muttei itse koskaan tuhoudu. [...] Yritys tuhota ego tai mieli muiden sadhanoiden avulla kuin atma-vicharan, on aivan samaa kuin poliisiksi luullun varkaan oletetaan ottavan kiinni varkaan, joka hän itse on. Atma-vichara yksin voi paljastaa totuuden, ettei egoa eikä mieltä todella ole ole-massa ja tehdä hänet kykeneväksi oivaltamaan puhdas, erilaistumaton Itsen Oleminen tai Absoluut-ti.

[...] Olla Itse, joka sinä todella olet, on ainut keino oivaltaa autuus, joka on lakkaamatta si-nun.

Koska itse ei ole tietoinen mistään muusta kuin itsestä, 'Minä olen', 'olla itse' tarkoittaa yk-sinkertaisesti olla tietoinen vain 'Minästä', joka on kaikki mitä *atma-vicharan* harjoitus edellyttää. Kuten Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 26: *'Itsenä oleminen yksin on itsen tuntemista, koska itseä ei ole kahta. [...]*'.

Koska haluamme jatkuvasti kokea jotakin muuta kuin juuri 'Minää', meistä voi tuntua vai-kealta kokea vain 'Minää', mutta Bhagavan vakuuttaa meille, että tämä on oikeastaan hyvin helppoa – paljon helpompaa kuin mikään muu keino, jolla saatamme yrittää saavuttaa vapautumisen. Hän on vahvasti tätä painokkaasti *Atma-Vidya Keerthanamin* säkeessä 4:

Irrottaakseen karmasta alkavat siteet [ja] ylittääkseen syntymästä alkavan kärsimyksen, päinvastoin kuin mitkään [muut] polut, polku [atma-vichara] on erittäin helppo. Kun [hän] vain on, asettuen aloilleen ilman pienintäkään mielen, puheen tai kehon toimintaa, aah, [omassa] sydämässä itsen valo [tulee loistamaan esiin]. [Tämä on meidän] ikuinen kokemus. Pelkoa ei ole. Autuuden valtameri yksin [säilyy]. ([Siksi] aah, itsen tieto on äärimmäisen helppoa, aah, erittäin helppoa!)

Kaikki muut *sadhanat* edellyttävät mielen, puheen tai kehon tekevän jotain toimintaa (*karma*), kun taas *atma-vichara* edellyttää mielen laantuvan ilman vähintäkään toimintaa kohdistamalla koko huomionsa lähteeseensä, 'Minä olen'. Sen vuoksi, kun kaikki muut *sadhanat* ovat 'tekemisen' harjoitusta, *atma-vichara* on olemisen, sinä olemisen, joka me todella olemme, harjoitusta – täydellisellä itsetietoisuuden selkeydellä. Sen vuoksi, koska oleminen on helpompaa kuin tekeminen, *atma-vichara* on kaikista poluista helpoin.

Nishkama pujan, *japan* ja *dhyanan* ja kaikkien muiden *sadhanoiden* kuin *atma-vicharan* tarkoituksena on vain puhdistaa mieli. Mielen puhdistus on ainut hyöty, joka voidaan saada tällaisista *sadhanoista*, koska mikään niistä ei itse voi koskaan tuhota egoa. Puhtaan mielen etuna on, että 'se osoittaa polun vapautumiseen', kuten Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 3. Toisin sanoen, se tekee mielen kykeneväksi huomaamaan, ymmärtämään ja uskomaan vakaasti, että *atma-vichara* yksin on tie vapautumiseen.

Niinpä, kun Sri Bhagavan sanoo *Maharshi's Gospel* (Kirja 2, luku 1), '*Ainoastaan atma-vichara voi paljastaa sen totuuden, ettei egoa eikä mieltä todella ole olemassa*', hän ei ole puolueellinen eikä hän arvostele muita *sadhanoita*. Hän vain vakuuttaa sen totuuden, että vaikka muut *sadhanat* voivat puhdistaa mielen, ne eivät voi tuhota sitä. Siksi meidän ei pitäisi sotkea näitä henkinen puhdistautumisen polkuja 'vapautumisen polkuun', joka on se 'polku', jota Bhagavan opetti – polku, jota hän kuvailee *or vazhina* ['ainoana polkuna' tai 'utkimisen polkuna'] *Upadesa Undiyarin* säkeessä 14.

Todellinen etsijä on hän, jonka mieli on riittävän puhdistunut ymmärtämään, että ainoastaan *atma-vichara* voi olla 'polku vapautumiseen' ja siksi rakastaa sen harjoittamista. He, jotka eivät voi ymmärtää tätä, ovat parhaimmillaankin vain Jumalan palvojia.

Bhagavan sanoo, että *atma-vichara* on suora tie, ei siksi, että hän odottaa meidän hyökkäävän mieleen suoraan, vaan koska hän odottaa meidän kääntyvän suoraan kohti itseä, 'Minä olen' ja näin pysyvän itsessä välittämättä mielestä. Täten *atma-vichara* on, niin sanoakseni, mielen välttämistä ja siltä piiloutumista sen sijaan, että taistelisi mies miestä vastaan. Tätä Rama tarkoittaa menetelmässään Valin tappamisesta.

Valilla oli sellainen lahja, että hän saisi puolet sen vahvuudesta, jonka hän kohtasi taistelussa, joten hän oli automaattisesti paljon voimakkaampi kuin kukaan vastustaja, jonka hän joutui kohtaamaan. Siksi edes Rama ei voinut tappaa häntä mies miestä vastaan taistelussa, joten hänen täytyi piiloutua puun taakse ja ampua tätä takaapäin. Aivan kuten Vali sai puolet vastustajansa vahvuudesta, jos me yritämme taistella mieltä vastaan suorassa taistelussa, annamme sille puolet vahvuudestamme, koska huomiomme on se, joka hoitaa ja ravitsee sitä, joten mitä enemmän keskitymme siihen (eli sen jatkuvaan ajatusvirtaan), sitä enemmän annamme sille voimaa. Sen vuoksi ainut tapa tuhota mieli on keskittyä ainoastaan 'Minään' ja siten olla välittämättä kaikista muista ajatuksista, jotka muodostavat mielen.

Kaikki muut *sadhanat*, jotka ovat vain 'minän' suorittamia tekoja, joilla se yrittää tuhota mielen käyttämällä mieltä keinona tai välineenä ja tästä syystä Bhagavan vertaa niitä johonkin Valin vastustajaan tai varkaaseen, joka on olevinaan poliisi yrittäessään saada kiinni varasta tai henkilöön, joka yrittää päästä eroon omasta varjostaan. Siksi Bhagavan neuvoo meitä sivuuttamaan varjomme, mielemme tai egomme ja kääntämään huomiomme kohti aurinkoa 'Minä olen'.

Osa XI

3. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Vuonna 1949, kun Bhagavan sai sähkeen Manikkam Pillailta, jossa hänelle ilmoitettiin Sivaprakasam Pillain kuolemasta, hän sanoi kättään kieräyttämällä, 'Sivaprakasamista on tullut *Siva-prakasam* [Sivan valo].'

4. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Kun todellisuus on oman olemisemme totuus, miten voi mielen harjoittaminen keskittymään mihinkään toiseen tai kolmanteen persoonaan (muuhun kuin itseemme) auttaa meitä saavuttamaan tämän todellisuuden? Joku, jonka mieli näin kiinnittyy johonkin nimeen tai muotoon, ei voi ymmärtää edes älyllisesti mitä itsetutkimus todella on. Vaikka hän voi nauttia rakastamansa nimi- ja muoto-Jumalan seurasta, miten se auttaa häntä? Ramakrishna sanoi kerran, että vaikka Jumala haluaa viedä meidät itseen, hän ei voi, ellemmme halua häntä. Vain omalla halullamme ja ponnistuksellamme harjoittaa itsetutkimusta voimme saavuttaa todellisen itsetuntemuksen (*atma-jnanaan*).

Tavoite, jota kohti koko maailmankaikkeus pyrkii, on vain ajattelun tyyntyminen, koska onnellisuutta koetaan vain siinä tilassa kun ajattelu laantuu. Kaikki kokevat ajattelun täydellisen tyyntymisen syväunessa ja siitä johtuen kaikki ovat täysin tyytyväisiä siihen tilaan, mutta koska keskittymme vain toisiin ja kolmansiin persooniin valve- ja unitilassa, me emme harkitse asianmukaisesti ja siten ymmärrä, että se, mitä me etsimme, on vain ajattelun tyyntyminen. Bhagavan osoittaa meille virheemme ja kertoo meille, että meidän pitäisi yrittää kokea valvetilassa sitä onnea, jota koimme nukkuessa. Kuinka voimme tehdä niin? Lepotilassa me emme keskittyneet mihinkään toisiin tai kolmansiin persooniin, vaan koimme vain itseämme, joten meidän pitäisi yrittää tehdä samoin nyt.

Jopa tutkijat etsivät vain onnea, mutta he tekevät virheellisen arvion ja uskovat, että onni lisääntyy, jos koko ihmiskunnalla on mahdollisuus saada enemmän nautintoja viidellä aistilla. Mutta kun me vakuutumme siitä, että itse yksin on tavoitteenamme, miksi meidän pitäisi keskittyä mihinkään muuhun kuin itseemme? Bhagavanin opetusten itsenäisen ja huolellisen pohdinnan pitäisi vakuuttaa jokaiselle, että itse yksin on tavoitteenamme ja sen kautta antaa heille rakkauden keskittyä vain itseen.

Kaikki muut henkiset harjoitukset (*sadhanat*) vaativat meitä uskomaan sokeasti jotain, jota emme tiedä, koska niiden pitää saada meidät uskomaan, että jokin muu kuin me itse voi johtaa meidät itseemme. Itsetutkimuksen harjoitus on ainut tie, joka on selvästi kartoitettu ja tieteellinen, koska se on ainut tie, jossa [syy] yhteys harjoituksen (itse keskittymisen) ja tavoitteen (itsensä tuntemisen) välillä on ilmiselvä.

Kaikki uskonnot ja filosofiat kertovat meille, että uni on merkityksetön tila ja ne kaikki odottavat meidän uskovan jotain muuta kuin itseämme, mutta eräs Sri Ramana yksin pysähtyy sanomaan, että meidän ei pitäisi uskoa mitään muuta kuin itseä, 'Minä olen', koska me, jotka olemme olemassa muuttumatta kaikissa kolmessa tilassa, olemme yksin todellinen ydin (*mey-porul* tai *satvastu*). Kun Bhagavan on saanut meidät vakuuttamaan, meidän olisi lopetettava siitä huolehtiminen onko tämä tai tuo henkilö *jnani*. Meillä pitäisi uskoa itseemme ja siksi puskea kohti tavoitettamme huolehtimatta muista.

Jos epäilet, voitko sinä olla yksi niistä harvoista, jotka saavuttavat päämäärän, muista, että *Vedat* vakuuttavat meille, 'Sinä olet se' (*tat tvam asi*), niinpä sinä olet se, joka onnistuu, koska sinä olet jo se.

5. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavan ei pyydä meitä uskomaan mitään uutta. Hän ainoastaan osoittaa selvän totuuden, että me rakastamme vain itsestämme, ja että meidän rakkautemme muita asioita (keho, mieltä, Jumalaa ja maailman asioita) kohtaan on pelkkää teeskentelyä, koska me rakastamme niitä vain itseemme tähden. Hän sanoo, että jos me haluamme olla onnellisia, meidän pitäisi lopettaa teeskentely, että rakastamme jotain muuta kuin itseämme ja meidän pitäisi antaa rakkautemme itseen olla kokonaista eikä osittaista.

Kirjan *Nan Yar?* ('Kuka minä olen?') kappaleessa 12³² Bhagavan sanoo:

32 Tekstissä oli kappale 9, mutta oikein on 12.

Aivan kuten hengityksen hallinta (pranayama), Jumalan muodon mietiskely (murti-dhyana), pyhien sanojen toistaminen (mantra-japa) ja ravinnon sääntely (ahara-niyama) ovat vain apukeinoja mielen ohjaamiseksi [mutta eivät voi koskaan itse saada aikaan sen tuhoutumista]. Murti-dhyanalla ja mantra-japalla mieli saavuttaa yksipisteisyyden (ekagra). Aivan samoin, kun norsulle annetaan ketju pideltäväksi kärsässään, joka aina vaeltelee [siellä täällä yrittäen tarttua kiinni tavaroihin], tämä norsu kulkee eteenpäin pitäen kiinni vain ketjusta, sen sijaan, että yrittäisi saada kiinni mistään muusta. Samalla lailla, myös silloin, kun mieli, joka aina vaeltelee, koulutetaan pitämään kiinni jostain [Jumalan] nimestä tai muodosta, se pitää kiinni vain siitä. Koska mieli levittäytyy lukemattomina ajatuksina, kustakin ajatuksesta tulee hyvin heikko. Kun ajatukset laantuvat yhä enemmän ja enemmän, saavutetaan yksipisteisyys, ja mielellä, joka on siten vahvistunut, itsetutkimusta (atma-vicharaa) suoritetaan helposti. [...]

Tässä kohdin on pantava merkille muutos kahden ajatuksen järjestyksen välillä lauseessa, joka päättyy 'se pitää kiinni vain siitä' ja lauseessa, joka alkaa 'Koska mieli levittäytyy', koska ensimmäinen näistä kahdesta lauseesta koskee nimenomaan *murti-dhyanan* ja *mantra-japan* harjoitusta, kun taas toinen on yleistä huomiointia. Jos tämän kohdan merkitystä harkitaan huolellisesti verrattaessa siihen, mitä Bhagavan opettaa meille *Upadesa Undiyarissa* ja *Ulladu Narpadussa*, on selvää, että hän ei sano, että jos mielestä tulee yksipisteinen *nama-japan* tai *rupa-dhyanan* avulla, se sen kautta saa voiman pysyä lähteellään.

Toisin sanoen, *Upadesa Undiyarin* säkeessä 8 Bhagavanin sanoo, että ennemmin kuin *ananya-bhava* (meditoida jotain muuta kuin 'minää'), *ananya-bhava* (ei meditoida mitään muuta kuin 'Minää') on kaikenlaisten meditaatioiden joukossa paras. Se, mitä hän tarkoittaa *ananya-bhavalla*, on vain *atma-vichara* [itsetiedustelu eli itsetutkimus], koska *atma-vichara* on meditaatioharjoitusta vain 'Minään', kun taas kaikki muut harjoitukset sisältävät meditaation johonkin muuhun tai keskittymisen johonkin muuhun kuin 'Minään'. Sen vuoksi, vaikka hän sanoo, '*avan aham ahum ananya-bhava*', joka tarkoittaa 'toiseudeton meditaatio, jossa hän [Jumala] on minä', hän ei tarkoita, että meditoimalla ajatusta 'Hän on minä' (*soham bhavana*) on *ananya-bhava*, koska tämä ajatus on jotain muuta kuin 'Minä'. Jos me olemme todella vakuuttuneita siitä, että Jumala on 'Minä', meidän pitäisi mietiskellä vain 'Minää' eikä mitään ajatusta Jumalasta. Kuitenkin, vaikka *soham bhavana* ei ole *ananya-bhava*, se ainakin perustuu siihen vakaumukseen, että Jumala ei ole muuta kuin 'Minä', joten tästä säkeestä voimme päätellä, että se on parempaa kuin mikään meditaatio, jossa Jumalaa pidetään jotain muuna kuin 'minänä'.

Kuitenkin, *Ulladu Narpadun* säkeessä 32 Bhagavan sanoo, että *soham bhavanan* harjoittaminen *atma-vicharan* sijasta johtuu 'voiman puutteesta' (*uran-inmaiyinal*). Siksi, koska jopa *soham bhavanan* harjoitus johtuu heikkoudesta, meditaation harjoittaminen Jumalaan, ikään kuin hän olisi muuta kuin 'Minä', täytyy johtaa vielä suurempaan heikkouteen, joten miten minkään tällaisen meditaation voidaan sanoa antavan mielellemme voiman, jota se tarvitsee harjoittaakseen *atma-vicharaa* ja näin pysymään lähteellään?

Jopa Ramakrishnan kohdalla hänen kiintymyksensä Kalin nimeen ja muotoon osoittautui esteeksi, ja vain poikkeuksellisesta kypsyydestään ja Kalin armosta johtuen hän kykeni leikkaamaan tämän nimen ja muodon pois tiedon (*jnanan*) miekalla. Jos joku mietiskelee nimeä ja muotoa, mieli saavuttaa voiman nähdä Jumalan tässä nimessä ja muodossa, kuten Bhagavan opettaa meille *Ulladu Narpadun* säkeessä 8, mutta se ei ole henkistä voimaa, jota meiltä edellytetään pysyäksemme lähteellämme. Jos mielestämme tulee yksipisteinen keskittymällä johonkin toiseen tai kolmanteen persoonaan, tämä kiintymys haittaa meitä monia elämiä, estäen meitä tulemasta *atma-vicharan* polulle. Kavyakantha Ganapati Sastri oli kouluttanut mielensä niin hyvin keskittymällä *mantroiin* ja muihin toisen tai kolmannen persoonan kohteisiin, ettei hän kyennyt harjoittamaan itsetutkimusta, joten Bhagavan huomautti, että hän oli kuin kilpahevonen, joka voi laukata eteenpäin suurella nopeudella, mutta ei pysty ottamaan edes yhtä askelta taaksepäin.

Kuitenkin, jos joku harjoittaa *nama-japaa* aidolla rakkaudella Jumalaan, uskoen, että se vie

heidät hänen luokseen, heidän pyrkimyksensä ei mene hukkaan, koska muutaman elämän jälkeen Jumala, jonka nimeä (*nama*) he ovat toistaneet rakkaudella, ilmestyy heille gurun muodossa (*rupa*), joka neuvoo heitä jättämään sellaiset hyödyttömät harjoitukset ja harjoittamaan sen sijaan vain itsetutkimusta. Sen vuoksi, sen jälkeen kun me olemme tulleet Bhagavanin luo, miksi meidän pitäisi treenata mieliämme missään muissa harjoituksissa kuin itsetutkimuksessa? Jos joku kuitenkin haluaa harjoittaa jonkinlaista *japaa* (toistoa), Bhagavan esitti, että parasta *japaa* on vain toistaa 'minä, minä'. Jos teet Jumalan nimen *japaa*, näet Jumalan, kun taas jos teet 'minän', oman nimesi, *japaa*, tulet tuntemaan itsesi.

12. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavan suorittaa pikkiriikkisiä toimenpiteitä, jotka muuttavat radikaalisti pitkään kestänyttä virheellistä näkemystämme, että keho on 'minä' ja maailman on todellinen, näkemykseksi, että me yksin olemme. Jos tämä muutos tapahtuisi liian nopeasti, se asettaisi mieleemme liikaa paineita järkyttäen henkistä tasapainoamme ja voisi joko tehdä meistä hullun tai jopa ajaa meidät itsemurhaan. Mutta Bhagavan on erittäin taitava kirurgi, ja niin hän tietää oikean nopeuden, jolla muuttaa meidän näkemystämme. Jos me kuljemme liian lujaa, hänen on joskus pakko irrottaa virtaus hetkeksi, jonka hän tekee saamalla meidät tuntemaan välinpitämättömyyttä itsetutkimuksen harjoittamista kohtaan. Siksi meidän ei pitäisi lannistua tällaisista kokemuksista, koska ne tapahtuvat omaksi eduksemme ja hän voi joskus käyttää tällaisia ilmeisen välinpitämättömyyden kausia työntääkseen meidät aivan rajalle asti. Jopa Muruganarilla oli samankaltainen kokemus, tunne, että hän oli parantumaton tapaus.

Meidän pitäisi aina uskoa Bhagavanin vakuutukseen siitä, että me olemme kuin saalis tiikerin hampaissa ja ettemme voi koskaan paeta. Jos me pinnistämme liikaa, saatamme estää Bhagavanian työssään, joten hänen on joskus jopa lopetettava tämä elämä ja pantava meidät ottamaan uusi keho. Kuolema, itsemurha ja hulluus näyttävät olevan suuria asioita meille, mutta hänelle ne ovat pieniä tapahtumia, joita hän käyttää meidän hyödyksemme.

Intian kulttuuri tarjoaa hinduille monia purkuputkia, kun paine kasvaa liian suureksi. Jo ennen kuin tunsin Bhagavanin, tapanani oli ottaa vapaapäiviä työstä vain mennäkseni yksinäiseen paikkaan itkeäkseni Jumalalle. *Sat-sanga* oikeiden ystävien kanssa voi myös olla suureksi avuksi hankalina aikoina. *Sravana* ja *manana* (Bhagavanin opetusten opiskelu ja harkinta) ovat myös erittäin tärkeitä tällaisina aikoina. Ne ovat kuin suojaava linnoitus.

Kun sanon, että ajoittaiset itsetutkimuksen yritykset ovat tärkeää, muista, että levot yritysten välillä ovat yhtä tärkeitä kuin yritykset. Vaikka olet keskittynyt itseen vain muutaman sekunnin joka yrityksellä, näillä yrityksillä on oma vaikutuksensa, jota et tiedä. Näistä yrityksistä johtuen joskus muulloin – sanotaan jonkin muun työn ohella – sinusta tuntuu, että sinua automaattisesti muistutetaan pelkästä olemisestasi, 'Minä olen', mutta se ei ole mieli, joka saa sinut muistamaan. Se on samanlaista kuin, kun pistetään banaania neulalla: et tiedä kuinka lähellä neula on tullut toista puolta ennen kuin pistät käteesi.

'Minän' *japan* tekeminen on hyödyllistä niille aloittelijoille, jotka eivät pysty ymmärtämään, että 'minän' tietoisuus (eli meidän tietoisuutemme siitä, että minä olen) on jotain, joka eroaa meidän tietoisuudestamme kehostamme tai mistään muusta mielikuvasta. Harjoittamalla 'minän' *japaa* he voivat alkaa kokea silloin tällöin pelkkää 'minän' tietoisuutta. Kun he tunnistavat tämän tietoisuuden heidän pelkäksi olemassaolokseen, he voivat luopua *japasta* 'minään' ja sen sijaan harjoittaa yksinkertaista itsetutkimusta.

'*Summa iru*', joka tarkoittaa 'vain olla' tai 'olla hiljaa', on oikea tapa kuvata itsetutkimusta, koska itsetutkimus on yksinkertaisesti olla keskittymättä mihinkään muuhun kuin 'Minään', joten se ei aiheuta tutkimuksen siirtämistä mihinkään pois lähteeltä, joka on 'Minä'. Tamilin kielen adverbii *summa* merkitsee ei minkään tekemistä, koska jokainen 'tekeminen' tai toiminta aiheuttaa aina keskittymisen johonkin muuhun kuin 'Minään'. Kun me keskitymme vain 'Minään', huomiomme pysyy

sen lähteellä, sen lähteenä, 'Minä olen', niinpä itsetutkimus ei ole toimintaa, vaan vain olemisen tila. Yhdessä säkeistään Arunagirinathar laulaa, että kun Herra Muruga kertoi hänelle '*summa iru*', hän lakkasi tietämästä mitään, mikä tarkoittaa, että hän lakkasi keskittymästä mihinkään toiseen tai kolmanteen persoonaan.

Kun keskittyy oikein itseen, silloin siitä ei synny epäilystäkään, sillä itsetutkimuksesi on silloin oleva sinulle yhtä selvää kuin nykyinen tietosi 'Minä olen'. Toisaalta, me voimme myös sanoa, että et voi koskaan tietää, milloin sinä keskityt itseen oikein, koska siitä hetkestä lähtien kaikki tietäminen lakkaa ja oleminen yksin jää jäljelle. Bhagavan sanoi kerran, että se ei ole vain itse (*atman*), joka ei tiedä muita asioita, se on se, mikä ei tiedä itseään edes 'minä olen tänä'³³.

Tämä ajatuksen Sri Muruganar kirjasi *Meyttava Vilakkamin* säkeessä 831:

Itse ei ole tietämätön ainoastaan omasta luonteestaan vaan myös kaikesta muusta. Tällainen tietäminen yksin on todellinen 'Minä'.

Toisin sanoen, itsetuntemus on täysin toisenlaista tietoa kuin kaikki muu tieto, koska itse ei ainoastaan ole tietämätön itsestään tiedon kohteena, vaan myös sen itsensä tietäminen ei ole toimimista tai 'tekemistä', vaan vain olemista. Jonkin muun tietäminen on toimintaa, kun taas itse tuntee itsensä vain olemalla itse. Siksi *Upadesa Undiyarin* säkeessä 26 Bhagavanin sanoo:

Itsenä oleminen yksin on itsen tuntemista, koska itse on se, joka on vailla kahta [tietäjää ja tiedettyä kohdetta]. Tämä on tanmaya-nishta [pysyminen 'sinä', absoluuttisena todellisuutena nimeltä brahman].

Osa XII

14. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: (Vastauksena jollekin, joka lainasi ja esitti kysymyksiä J. Krishnamurtin ajatuksista). Toisinaan JK näyttää kuvailevan jnanin tilaa, mutta mitä hyötyä siitä on meille ellei meille kerrota, miten se tila saavutetaan? Hän sanoo, että meidän tulisi tarkkailla kärsimystä, ristiriitaa, jne. nykyhetken todellisuudessa, mutta se ei ole mahdollista, koska kärsimys ja ristiriita, jotka ovat toisia ja kolmansia persoonia (muita asioita kuin 'Minä', ensimmäinen persoona), muuttuvat jatkuvasti ajan virratessa menneisyydestä tulevaisuuteen, joten nykyhetkessä niille ei ole tilaa. Todellinen nykyhetki on äärettömän lyhyt, koska se on menneisyyden ja tulevaisuuden välissä oleva hienojakoinen rajaviiva, joten siinä ei ole mitään tilaa liikkumiselle tai muutokselle tai edes ensimmäisen persoonan vähäisimmälle nousulle. Siksi nykyhetkellä vain puhdas 'Minä olen' voidaan havaita. Itse asiassa hän pyytää meitä tiiviisti tarkkailemaan toisia ja kolmansia persoonia, kun taas Bhagavan kehottaa meitä suhtautumaan välinpitämättömyydellä (*udasina bhava*) toisiin ja kolmansiin persooniin – jättää ne täysin huomiotta ja kääntää huomionsa vain kohti ensimmäistä persoonaa.

Ulladu Narpadun ensimmäisen mangalam-säkeen ensimmäinen lause voidaan tulkita usealla eri tavalla, mutta ne kaikki tarkoittavat pohjimmiltaan samaa asiaa. Se voi tarkoittaa: "Jos ei olisi olemassa jotain, joka on todella olemassa [jolle annetaan nimi 'Minä'], voiko olla olemisen tietoisuutta [jolle annetaan nimi 'olen']?" tai se voi tarkoittaa, "Voiko olemisen tietoisuus ['olen'] olla jotain muuta kuin mitä on ['Minä']?" Sanat *ulla unarvu* voivat tarkoittaa joko 'olemisen tietoisuutta' tai 'tietoisuutta mietiskellä', joten tämä lause voi myös tarkoittaa "Muuna kuin sinä, mikä on ['Minä'], voiko olla mitään tietoisuutta mietiskellä [sitä]?"

Bhagavan kirjoitti tämän säkeen kumoamaan Intiassa suosion saaneen myytin, että todellisuutta on mahdollista mietiskellä. Alun perin hän kirjoitti vain kaksi viimeistä riviä, jotka tarkoitta-

³³ Teksti on "as 'I am this'" Ilmausta on vaikea kääntää suoraan. Sanotaanko näin, että itseään ei voi tietää minään, sillä tietäminen on vain olemista eikä minkään tietämistä, ei edes itsensä.

vat: 'Miten [tai kuka voi] mietiskellä asiaa, joka on [todella] olemassa? Tiedä, että sydämessä oleminen sellaisena kuin se yksin on, on [sen] mietiskelemistä.' Kuitenkin, kun Kavyakantha näki, että tässä säkeessä oli vain kaksi riviä ja kaikissa muissa säkeissä oli neljä riviä, hän ehdotti Bhagavanille, että hänen tulisi lisätä siihen vielä kaksi riviä, joten Bhagavan laati sitten kaksi ensimmäistä riviä. Tuloksena oleva säe tarkoittaa:

Jos ei olisi sitä, mikä on, voisiko olla olemisen tietoisuutta? Koska se, joka on, on sydämessä täysin vailla ajattelua, miten [tai kuka voi] mietiskellä sitä, jota kutsutaan 'sydämeksi'? Tiedä, että oleminen sydämessä sellaisena kuin se on [toisin sanoen, ilman yhtäkään ajatusta] yksin on [sen] mietiskelemistä.

Koko *Ulladu Narpadu* on tämän yhden perusajatuksen laajentuma. Itsen huomiointi ei ole mietiskelyä sanan tavanomaisessa merkityksessä, koska se ei ole mentaalista toimintaa. Saattaa näyttää siltä, että itsen keskittymisen yrittäminen on toimintaa, mutta todellisuudessa se on vain pyrkimys saada mieli tyyntymään. Kun me kiinnitämme huomion johonkin muuhun kuin itsen, mieli nousee ja on aktiivinen, mutta kun me yritämme kiinnittää huomion vain itsen, se tyyntyy ja lakkaa olemasta aktiivinen.

Me tiedämme aina 'Minä olen', joten me olemme aina tietoisia itsestämme ja siksi kiinnitämme huomion itseemme, mutta itsetietoisuutemme sekoittuu yleensä muiden asioiden tietoisuuteen, joten Bhagavan kehottaa meitä yrittämään kiinnittää huomion vain itsen, koska tällainen yritys on ainoa keino saada mieli tyyntymään. Itse asiassa mieli, joka yrittää kiinnittää huomionsa vain itsen, ei voi koskaan tehdä niin, koska mielen luonne on kiinnittää huomionsa toisiin ja kolmansiin persooniin, jotka ovat ei-itseä, mutta yrittämällä kiinnittää huomionsa vain itsen, se tulee liittymään lähteeseensä, todelliseen itseemme ja silloin itse yksin tulee jäämään jäljelle tuntemaan itsensä, niin kuin se aina tekee.

16. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: *Ulladu Narpadun* ensimmäisessä säkeessä termin *ser padam*, joka tarkoittaa yhdistävää, alla olevaa tai leviävää näyttöä, voi ajatella tarkoittavan aikaa ja tilaa, joka on, kannattelee ja leviää maailmailmiön alla. Koko säe tarkoittaa:

Koska me näemme maailman, hyväksymällä yhden alkuperäisen olennon, jolla on voima, joka muuttuu moneksi, on varmasti paras vaihtoehto. Nimen ja muodon kuva [maailma], hän, joka näkee [sen], kannatteleva näyttö [jolla se ilmenee] ja [tietoisuuden] levittäytyvä valo [, joka valaisee sen] – kaikki nämä ovat hän [yksi alkuperäinen olento], joka on itse.

18. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Verbi *urupadu* tarkoittaa yleensä muotoa tai uudistusta, koska *urun* peruskäsite on muoto, mutta *uru* voi tarkoittaa myös *svarupaa*, meidän 'omaa muotoamme' eli todellista itseämme, joten *Sri Arunachala Aksharmanamalain* säkeessä 33 termi *urupadu viddai* tarkoittaa *atma-vidyaa*, itsenä pysymisen tiedettä ja taitoa. Toisaalta *seppadi viddai* tarkoittaa harhaanjohtavaa taitoa tai tiedettä, joten se voi tarkoittaa mitä tahansa maallista kykyä. *Katru* voi tarkoittaa joko 'oppimista' tai 'häntä, joka on taitava' ja *ippadi* voi tarkoittaa joko 'tätä maailmaa' tai 'tällä tavoin'. Siten tällä säkeellä on kaksi vaihtoehtoista merkitystä:

Arunachala, opeta minulle itsenä pysymisen taito, hylkäämällä tämä harhaanjohtavien kykyjen oppisen maallinen harhaluulo.

Arunachala, luopumalla harhauttamasta minua tällä tavoin hänenä, joka on taitava harhakäsityksen taidossa, opeta minulle [sen sijaan] itsenä pysymisen taito.

Sadhu Om: (Vastauksena kirjeeseen). Lainausta kirjeestäsi: "En kyennyt mietiskelemään sillä tavalla, johon olin aina totuttautunut. Aiemmin mietiskely on ollut kovan ponnistuksen aktiivinen prosessi, jossa ego kaivoi esiin jotain vaikeasti tavoitettavaa 'Minä-Minää'. Nyt minä tunnen itseni yhä vähemmän ja vähemmän kykeneväksi keskittymään sisälle – jolla tarkoitan mentaalisen katseeni kohdistamista sisäänpäin kohti jotain hienovaraista keskusta. Itse asiassa, minusta tuntuu siltä, etten ymmärrä käsitettä 'itsetutkimus', joka tuntui niin kristallinkirkkaalta, kun aloitin tällä polulla. Muistan, että kerran, kun joku mainitsi kriyajooگان kohteen, te sanoitte jotain vaikutuksesta, että te hämmennyitte siitä, kuinka 'toiminta' saattoi johtaa 'toimimattomuuden' tilaan. Tämä tuntuu olevan tilanne, josta nyt löydän itseni. Vanha ajatus mietiskelystä, että sen tulisi olla sisältä etsimisen aktiivinen prosessi, tuntuu pudonneen tienvarteen – sillä kuka tekee etsintää ja minkä vuoksi?"

Itsen huomiointissa ei tulisi olla mitään räsittusta. Jokainen muu mietiskely saattaa tarvita ponnistusta, mutta vaikka sitä kutsutaan itsen huomiointiksi, se ei ole mitään muuta kuin henkistä lepoa, rentouttaa mieli kiinnittämästä huomiota muihin asioihin. Vaikka sanotaan, 'käännä mielesi kohti itseä', se ei ole mielen tekemä teko. Kun mieli ei tee mitään muuta kuin pitää itsensä levossa, se todella kiinnittää huomionsa itsen. Koska tämä on vaivaton tila, miten siellä voi olla mitään räsittusta? Mielellä tulee olemaan mielenvikaisuusreaktio tai hyppääminen mullin mallin olevalla tavalla vain, jos se räsittuu – toisin sanoen, jos se pakotetaan keskittymään mihinkään muuhun asiaan joko itsen huomiointin tai jonkun muun mietiskelyn nimissä.

Meidän itsessä pysymisen polullamme mieli palaa kotiinsa ja ottaa levon seikkailuistaan joo-gassa. Vaikka tätä kutsutaan 'itsen huomiointiksi', se ei ole mitään muuta kuin mielen täydellistä lepoa ja jos sitä harjoitetaan, se ei ole syy siihen, mitä olet valittanut kirjeessäsi, nimittäin 'räjähtäminen villoihin vihan ja väkivallan purkauksiin'. Kun, pitkän sadhanassa tehdyn ponnistelu- ja kampsailujakson jälkeen, ihminen luopuu tekemästä sadhanaa, silloin ja vasta silloin todellinen sadhana – itsen huomiointi – alkaa.

Sadhu Om: Bhagavan sanoi kerran: "He sanovat, että on erittäin vaikeaa pysäyttää ajatukset ja myös, että *tapasilla* mikään ei ole mahdotonta, mutta kuitenkin teenpä *tapasta* kuinka paljon hyvänsä, en voi ajatella yksittäistä ajatusta." Me ajattelemme nyt, että meidän täytyy ponnistella vettäksemme mieleemme takaisin toisista ja kolmansista persoonista, mutta itse asiassa me räsitamme itseämme kiinnittämällä huomiomme niihin. Levätä itsen huomiointin luonnollisessa tilassamme on vaivatonta, mutta se tuntuu tarvitsevan ponnistusta, koska me pidämme parempana kiinnittää huomiomme muihin asioihin. Siksi meidän on luovuttava tästä mieltymyksestä kiinnittää huomiomme mihinkään muuhun, sillä jos me teemme niin, ajatukset eivät enää tuota meille huolia. *Sravanalla* [opiskelemalla Bhagavanin opetuksia] ja *mananalla* [harkitsemalla niitä] me saavutamme välinpitämättömyyden tai piittaamattomuuden mihinkään muuhun kuin itsen ja *nididhyasanalla* [mietiskelyllä itsessä] me saavutamme rakkauden itsessä pysymiseen. Vaikka nämä näyttävät olevan kaksi erilaista harjoitusta, ne molemmat johtavat samaan suuntaan.

Yksi niistä monista uusista ideoista, joita Bhagavan on antanut meille, on se, että todellinen guru on guru vain oppilaan näkökulmasta. Vaikka toiset voivat väittää olevansa guruja, Bhagavanin ja hänen todellisten opetuslastensa joukossa ei ole ketään, joka sanoo: "Minä olen guru". Bhagavanilla oli aina tapana ylistää Jumalaa guruna, mutta kun häneltä kysyttiin, kuka on guru, hän viittasi Arunachalaan. Hän ei koskaan hyväksynyt oman muotonsa palvontaa, vaan kannusti aina ihmisiä kohdistamaan antaumuksensa (*bhaktin*) Arunachalaan. Kun ihmiset ylistivät häntä sadguruna, hän kysyi: "Mutta kuka toi minut tänne? Se oli Arunachala."

Samalla lailla hänen opetuslapsensa viittaavat aina vain häneen guruna eivätkä itseensä. He eivät ainoastaan tahdo sanoa, etteivät he ole guru, vaan he eivät tahdo edes omata vähäisintäkään tunnetta, että he ovat guru – se on todellisen opetuslapsen oikea tunnusmerkki. He eivät anna minikään 'minän' nousta esteeksi yhdenkään toisen etsijän ja Bhagavanin väliin.

Kun Aleksanteri Suuri valloitti Pohjois-Intian, hänelle kerrottiin suuresta viisaasta, joka asui läheisellä vuorella luolassa, joten hän meni tapaamaan häntä varhain eräänä aamulla ja löysi vanhan miehen, joka rätteihin pukeutuneena kyyhötti luolan sisäänkäynnissä lämmitellen itseään aamun auringonpaisteessa. Kun Alexander kysyi häneltä, mitä palvelua hän voisi tehdä hänelle, viisas pysyi aluksi ääneti, mutta kun Aleksanteri jatkoi, sanoen, että hän oli maailman kaikkein voimakkain keisari ja pystyi sen vuoksi antamaan hänelle kaikkea, mitä hän halusi, viisas lopulta vain heilautti kätään, jotta tämä astuisi sivuun, syyttäen Alexanderia siitä, että tämä estäisi auringon lämmityksen. Jos me nousemme 'minänä', ajatellen: "Minä voin opastaa muita", me seisoisimme esteenä näiden muiden ja Bhagavanin armon loisteen välissä samalla tavalla kuin Aleksanteri seiso i esteenä vanhan viisaan ja lämpimän auringonpaisteen välissä.

Bhagavan sanoi usein, että itse on guru, joten guru on aina ollut ja tulee aina olemaan kanssamme. Siksi meidän ei tarvitse etsiä guraa, koska hän tekee jo omaa osuuttaan, joten meidän tulisi huolehtia vain itsestämme etsimällä omaa todellista itseämme. Kuten Bhagavan sanoi teoksessa *Maharshi's Gospel* [Kirja 2, luku 2]:

Jos sinä etsit joko [Jumalaa tai guraa] – he eivät ole todellisuudessa kaksi, vaan yksi ja sama – ole varma, että he etsivät sinua suuremmalla huolella kuin voit koskaan kuvitella.

[...] Jumala tai Guru etsii aina vakavaa etsijää. Oliko kolikko väärennös, nainen ei olisi tehnyt niin pitkää etsintää. Ymmärrätkö, mitä se tarkoittaa? Hakijan on kelpuuttava itsensä antaumuksen, yms. avulla.

Mieli ei koskaan voi kuvitella tai ymmärtää, mitä työtä guru tekee sisäpuolella. Jos se yrittäisi, se olisi samaa kuin joku yrittäisi muistaa missä hän oli ja mitä teki isoisänsä häiden aikaan. Bhagavan oli erittäin hienovarainen, kun hän vastasi kysymyksiin, mutta tässä me yritämme tehdä siitä niin selvän ja yksinkertaisen kuin mahdollista. Koska hänen vastauksensa olivat niin hienovaraisia, meidän tulisi olla varovaisia, ettemme kiirehdi hätäisiin johtopäätöksiin siitä, mitä hän tarkoitti. Hänen antamiaan vastauksia ei ole aina kirjoitettu ylös täsmällisesti ja silloinkin kun ne olisivat, me voimme helposti ymmärtää väärin hänen sanomansa merkityksen tai syyn, miksi hän vastasi niin kuin vastasi.

19. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Täsmenämällä sitä, että itse ei ole minkään näkijä, havaitsija tai tietäjä, Bhagavan on antanut korjauslistan moniin *sastroihin* [vedantan muinaisiin teksteihin]. Jos me olimme juuri lukeneet *sastroja*, meille ei olisi riittävän selkeästi selvinnyt, että itse ei ole näkijä, koska tästä asiasta *sastroissa* esitetään monia ristiriitaisia ajatuksia. Esimerkiksi, sanaa *atman* [itse] käytetään usein tarkoittamaan *jivatmania* [yksilöä tai persoonallista itseä], ja *paramatmania* [kaukaisinta, perimmäisintä tai korkeinta itseä] käytetään tarkoittamaan todellista itseämme. Sanskritin sanakirjoissa sinä huomaat, että *atman* tarkoittaa itseä, omaa itseä tai 'Minää', mutta sitä käytetään tarkoittamaan ajatusta 'minä' sekä todellista 'Minää'. Tämä *atman*-sanan ympäröivä ja moniselitteinen merkitys ja erilaiset näkemykset, joissa sitä käytetään, ovat luoneet monia kiistoja ja siitä on tullut erimielisyyden pääasia buddhalaisten ja vedantalaisten välillä.

Bhagavan on välttänyt kaiken tämän sekaannuksen ja syntyneet kiistat selventämällä, että siinä merkityksessä, missä hän käyttää tätä termiä, *atman* on ainoa todellisuus – olemisen tietoisuus (*sat-cit*), joka loistaa 'Minä olen' kaikissa kolmessa valveillaolon, unen ja syväunen tilassa – ja että ego, mieli tai *jiva* [sielu tai yksilöllinen itse] on ajatus 'Minä olen keho', joka nousee ja loistaa vain valve- ja unetiloiissa. Lisäksi hän selitti, että se, mikä nähdään, ei voi olla luonteeltaan erilainen kuin silmä, joka sen näkee³⁴, ja että itse sen vuoksi tuntee vain *sat-cit-anandan* eikä koskaan voi tuntea

34 Tähän viitataan kysymyksessä: 'Jos metsässä kaatuu puu, jota kukaan ei havaitse, lähteekö kaatumisesta ääntä?'

nimiä ja muotoja. Kuten hän sanoo *Ulladu Narpadun* neljännessä säkeessä:

Jos itse on muoto, maailma ja Jumala ovat niin ikään muotoja; jos itse ei ole muoto, kuka voi nähdä niiden muodot ja miten [tehdä niin]? Voiko näkeminen olla [luonteeltaan] muuta kuin silmä [joka näkee sen]? [Todellinen] silmä on itse, ääretön silmä.

Koska itse on muodoton, se ei voi nähdä mitään muotoja ja sen vuoksi se ei koskaan voi olla toiseuden tiedostaja. Toiseus koostuu muodoista, joten se voidaan tietää vain muodolla ja siten toiseuden tiedostaja tai näkijä voi olla vain ego, ajatus 'Minä olen keho'.

Tällä ja monilla muillakin tavoilla Bhagavan on antanut meille valokeilan, jotta me voimme loistaa muihin opetuksiin nähdäksemme, että totuus saattaa olla niissä.

Osa XIII

23. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Vanha sanonta kuuluu: 'Ajattele, ajattele, kunnes et voi enää ajatella'. Se ei tarkoita maallisten asioiden ajattelemista, vaan vain gurun, hänen suuruutensa ja opetustensa ajattelemista, kunnes mieli ei voi enää muodostaa ajatusta.

Kun me ensimmäisen kerran tulemme gurun luo, rakkautemme häneen on niin suurta, että se valtaa koko mielemme, joten me menetämme kaiken kiinnostuksemme kaikkeen muuhun, mitä olemme aiemmin halunneet. Tämä on se, mihin Bhagavan viittasi *Guru Vachakan Kovain* säkeessä 318, kun hän sanoi 'guru-nathan jalat, jotka ovat ottaneet meidät omakseen sammuttamalla [halun naiseen, rikkauteen ja maineeseen] kolminkertaisen tulen'. Kuitenkin, tämä rauha ja vapaus haluista on vain väliaikaista, sillä guru tietää, että jotta voisimme pitää tämän rauhan pysyvästi, meidän täytyy hallita sitä itsessämme. Niinpä annettuaan meille haluamattomuuden onnen esimaun, hän panee meidät taistelutantereelle kohtaamaan kaiken, mikä on meissä sisällä.

Kuten Bhagavan sanoi kirjan *Maharshi's Gospel* kolmannessa luvussa vastatessaan hartaalle uskovaiselle, joka sanoi, että kun hän poistui hänen läsnäolostaan, rauha, jota hän koki siellä, jatkui jonkin aikaa pohjavirtana, mutta hiipui sitten pois: 'Jos vahvistat mieltä, tuo rauha jatkuu koko ajan. Sen kesto on verrannollinen mielen voimaan, joka saavutetaan toistuvilla [itsen huomiointin] harjoituksilla ja tällainen mieli pystyy pitämään kiinni [rauhan] virrasta'.

Se, mikä on tärkeää, ei ole meidän kykymme pysyä itsenä, vaan meidän rakkautemme tehdä niin. Tällainen rakkaus on todellista *bhaktia* ja ellei meillä ole sitä, Jumala ja guru eivät voi tehdä meille mitään. He eivät ime meitä itseän ennen kuin me täysin sydämin rakastamme hiljentyä ja olla imeytynyt ikuisesti.

Sanotaan, että guru on suurempi kuin Jumala, sillä kun Jumala tahtoo täyttää kaikki toiveemme, guru ei tahdo, koska hänen tehtävänsä on vain saada meidät haluamaan *mokshaa* (vapautusta). Kun me olemme joutuneet tiikerin hampaisiin (toisin sanoen, kun guru 'on ottanut meidät omakseen'), hän syyttää meissä rakkauden tulen itsessä pysymiseen. Hän panee meidät kokemaan kaikki ulospäin suuntautuvat taipumukset (*vishaya-vasanat*), jotka ovat meissä ja antaa meille rakkauden voittaa ne tarrautumalla tiukasti kiinni itsen huomiointiin, kuten hän opetti meitä tekemään *Nan Yar?:issa* (Kuka minä olen?).

Vaikka *vishaya-vasanat* [taipumukset tai halut kokea muita asioita kuin itseä], jotka tulevat muinaisista ajoista, nousevat [ajatuksina] lukemattomin määrin, kuten valtameren aallot, kaikki ne tuhoutuvat, kun *svarupa-dhyana* [itsen tarkkaavaisuus] lisääntyy ja lisääntyy. Antamatta tilaa edes epäilevälle ajatukselle 'Onko mahdollista lopettaa niin monia *vasanoita* ja pysyä vain itsenä?', on välttämätöntä takertua itsepäisesti itsen tarkkaavaisuuteen. [...]

Näiden kahden välinen mittelö, meidän rakkautemme olla itsen huomiointinissa ja ulospäin suuntautuvat taipumuksemme, on armon taistelu tai sota, jota hän lauloi *Sri Arunachala Akshara-*

manamalaisin säkeessä 74:

Arunachala, esittäkää [minulle] armon sota julkisella paikalla vailla menemistä ja tulemista.

Hän ei anna meidän piiloutua tästä taistelusta, vaan hän on aina meidän puolellamme ja hänen armollaan tulemme varmasti voittamaan. Mikään ei ole hänelle mahdotonta, kuten hän vakuutti meille *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 215:

'Ei ole olemassa työtä, joka on itsen voimalle mahdotonta. Se, mitä kutsutaan itsen voimaksi, on armon voima. [...]'.

On aikoja, jolloin hän (omaksi hyödyksemme) sallii meidän vasanoidemme päästä voitolle meistä ja silloin me tunnemme itsemme hyläytyksi ja rukouksemme häntä, 'Arunachala, heidän vuokseenko otitte minut omaksenne? Jos te nyt hylkääte minut, maailma tulee syyttämään teitä.' (*Aksharamanamalai* säe 4) ja '[...] Mitä väärää on tämä kurja poloinen tehnyt? Mikä pieni este nyt [estää teitä tappamasta minua kokonaan]? Miksi te kidutatte minua tällä tavalla, pitämällä minua osittain elävänä [keskeytyksissä elämän ja kuoleman välissä]? [...]' (*Patikam* säe 3). *Sri Arunachala Stuti Pancakamin* säkeet eivät ole vain tavallisia rukouksia tai lauluja laulamista varten. Ne kuvaavat todellisia kokemuksia, joita kaikkien etsijöiden on käytävä läpi. Mitä enemmän me edistymme sadhanassamme, sitä enemmän merkitystä me löydämme niistä.

Ihmiset valittavat, että itsetutkimus on vaikeaa, mutta he sanovat samaa itsensä luovuttamisesta tai *guru-pujasta* (gurun palvonnasta), jos he tuntevat näiden termien todellisen merkityksen. Mutta tulemmeko tänne jonkin helpon vuoksi? Ponnisteluja, joita ihmiset tekevät saavuttaakseen maallisia päämääriä, ei voi mitenkään verrata ponnisteluihin, joita etsijän on tehtävä kokeakseen itsetiedon. Sillä etsijöille koko elämämme on taistelua, Mahabharata-sotaa³⁵, koska meidän on aina oltava varuillaan, valppaana valvomassa egon nousua vastaan.

Meidän ei kuitenkaan tarvitse huolehtia siitä, voitammeko me vihollisemme (*vishaya-vasanamme*), koska kuten Krishna vastasi, kun Arjuna kysyi, kuinka hän voisi toivoa voittavansa omat jousiampujagurunsa: 'He ovat jo minun tappamiani. Taistele taistelusi ja jos kuolet prosessissa, mikä on menetys?' Tämä on todellista hengellistä elämää, taistella voittaakseen *vishaya-vasanamme* valvomalla tarkkaan niiden juurta, egoa ja siten estää sitä nousemasta. Tähän verrattuna, esiintyä loistavana guruna, nousta puhujakorokkeille, antaa kauniita luentoja, siunauksia, *vibhutia* ja niin edelleen, on kaikki pelkkää lasten leikkiä. Meidän ei odoteta palvelevan Bhagavana ulkoisesti tai levittävän hänen opetuksiaan, vaan vain pitämällä yllä omaa bhakti-tultamme palamassa sydämässämme yrittämällä jatkuvasti kohdistaa huomiomme vain itseemme, ensimmäiseen persoonaan.

Meidän ei tulisi yrittää lannistaa toisia, joiden tarkoituksena on ajaa takaa kelvottomia guruja. Menkööt ja saakoot selville itse. Vaikka me olisimme yrittäneet lannistaa heidät, he vain ajattelisivat, että me olemme ennakkoluuloisia tai fanaattisia. Jos he väittävät, että joku muu guru on toinen Ramana tai yhtä suurenmoinen kuin hän, meidän ei tulisi huolestua, koska se vain osoittaa, että he eivät ole ymmärtäneet, kuka Ramana todella on – että hän ei ole erillinen henkilö, vaan vain ainoa todellisuus, joka loistaa sinä mikä 'Minä olen'¹⁶ jokaisessa meistä.

Kuten Sri Krishna sanoi, viisaan henkilön ei tulisi aiheuttaa hämmennystä tietämättömien ihmisten mieliin, jotka (ihmiset) ovat kiintyneet karmoihin (*Bhagavad Gita* 3.26). Tästä syystä Bhagavan näytti usein antavan hyväksyntänsä muille harjoituksille kuin *atma-vicharalle* (itsekselylle tai itsetutkimukselle) ja miksi joka kerta, kun tällaisista harjoituksista häneltä kysyivät ihmiset, jotka olivat kiintyneitä niihin, hän aina rohkaisi jokaista ihmistä seuraamaan sitä harjoitusta, johon he uskoivat. Tämä on se syy, miksi minäkin lopetin Bhakti-luvun [*Sri Ramanan polun* II osassa] sanomal-

³⁵ **Mahābhārata** (sanskritiksi; ”Suuri Intia”) on intialainen uskonnollis-filosofinen suurepos. Se on hindulaisuuden keskeisimpiä tekstejä.

la, että ennen kuin ihminen on väsynyt mihin tahansa muuhun *sadhanaan*, jota he ovat harjoittaneet ja kysyneet omasta aloitteestaan, onko olemassa jotain parempaa tapaa, meidän ei tulisi sekaantua ja häiritä heidän uskoaan tällaisiin harjoituksiin, vaan meidän tulisi kannustaa jokaista heistä jatkamaan omaa polkuaan.

26. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Kun me luemme mitä tahansa Bhagavanin opetusta – kuten *Guru Vachaka Kovain* säettä 323, jossa hän kuvailee gurua sellaiseksi, joka läpäisee kaiken, sekä 'minän' että tämän, sekä sisä- että ulkopuolen, sekä tässä että muussa maailmassa – meidän tulisi pohtia sen vaikutuksia ja yrittää ymmärtää, mitä se tarkoittaa. Kaikki, mitä tarvitaan, on vain yksinkertainen näkemyksen muutos, ja asianmukainen *manana* [gurun opetusten pohdinta] sopivana ajankohtana saattaa riittää käynnistämään sen muutoksen kääntämällä huomiomme sisäänpäin.

28. Helmikuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavan on tuonut esiin vallankumouksellisia merkityksiä monille vanhoille ja perinteisille sanoille. Esimerkiksi, hän oli ensimmäinen, joka paljasti, että 'armo' (*arul*) ei ole mikään muu kuin itse ja että 'sydän' (*hridayam*) tarkoittaa myös vain itseä. Hän on mullistanut kirjallisuutta, filosofiaa, *sadhanaa*, itsetuntemuksen tilan kuvausta, jne. Sen vuoksi meidän ei tulisi antaa yhtäkään hänen kirjoistaan tarkistettavaksi, koska hyvin harvat ihmiset, riippumatta siitä kuinka opineita he saattavat olla, voivat arvostaa ja asianmukaisesti ymmärtää hänen ajatuksiaan tai tapaa, jolla hän käyttää sanoja. Se olisi samaa kuin antaisi pyhiä kirjoituksia, kuten *Bhagavad Gitan*, tarkistettavaksi. Maailma ei ole vielä valmis vastaanottamaan hänen opetuksiaan sellaisina kuin ne ovat. Siksi sanon, että meidän täytyy pitää hänen opetustensa hehku palamassa sisällämme. Meidän ei tarvitse levittää niitä, vaan meidän on säilytettävä ne niin hyvin kuin voimme.

Toiminnot (*karmat*) luokitellaan yleisesti kehon, puheen ja mielen toiminnoiksi, mutta tämä on vain pinnallinen luokittelu, koska meidän kehomme ja puheemme sekä kaikki niiden toiminnot eivät ole olemassa mielestämme erillään. Meidän mieleemme yksin on se, joka toimii kehomme ja puheemme kautta.

Me puhumme myös *triputista*, objektiivisen tiedon kolmesta tekijästä, nimittäin tietäjästä, tiedetystä ja tietämisestä, mutta jos tarkastelemme niitä huolellisesti, havaitsemme, että ne ovat vain egon, yhden 'minän' laajenemista, joka ('minä') nousee tietämään jonkin muun kuin itsensä. Mutta miten lopettaa tämä 'minän' nouseminen? Kuten Bhagavan selitti meille, ainoa tapa pysäyttää sen nousu on vahtia sitä valppaasti.

Kun ymmärryksemme terävöityy itsetuntemuksesta seuraavalla selkeydellä, tulemme oivaltamaan, että tämä 'vahtiminen' on pelkästään olemista – toisin sanoen, se on vain puhtaana itsetietoisuutena olemista, joka me itse asiassa olemme. Bhagavanin polku on oikeastaan vain täydellistä rentoutumista – tekemättä mitään muuta kuin vain olla, niin kuin me todella olemme. Tämä on koko henkisen tiedon summa ja sisältö.

1. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: Monet muut vanhat luokitukset, sellaiset kuin kolme kehoa (karkea, hienovarainen ja kausaalinen), viisi tuppea ja neljä *antahkaranaa* {'sisäiset henkiset kyvyt' tai henkiset osatekijät, nimittäin mieli (*manas*), äly (*buddhi*), tahto (*cittam*) ja ego (*ahankaram*)}, eivät ole tosiasiasa välttämättömiä. Kun tavoitteenamme on vain tietää, mitä me itse todella olemme, tällaiset luokitukset monimutkaistavat asioita ja kääntävät huomiomme pois olennaisesta, nimittäin itsestämme, ensimmäisestä persoonasta.

Kuten Bhagavan sanoi *Nan Yar?*:issa, luetella *tattvat* [erilaiset ontologiset periaatteet tai

olennaiset kategoriat asioille, joiden oletetaan olevan olemassa, mutta jotka ovat muuta kuin itsemme], jotka peittävät itsemme, on samaa kuin analysoi roskaa sen sijaan, että heittää ne pois. Kaikki, mikä meidän täytyy tietää, on se, mitä me itse olemme ja kun me tämän tiedämme, mitään muuta ei jää jäljelle tiedettäväksi.

Bhagavanin filosofia ja ajatukset, jotka hän ilmaisee *Ulladu Narpadussa*, ovat kaikki hyvin yksinkertaisia. *Sravanan* (hänen opetustensa kuuntelemisen, lukemisen tai opiskelemisen) ja *mananan* (niiden pohtimisen) tarkoitus ei ole lisätä älyllistä toimintaamme, vaan vain yksinkertaistaa ja selventää kaiken ymmärtämistämme ja siten supistaa ajattelumme levinneisyysaluetta, kunnes meillä ei ole enää jäljellä mitään, mitä ajatella. Toisin sanoen, kun hän opettaa meille, että kaikki on vain egomme laajentumaa (säe 26), ja että tämä ego katoaa, jos me keskitämme huomiomme siihen (säe 25), ei ole olemassa mitään muuta, mitä meidän tarvitsee ajatella.

2. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: 'Älä usko sitä, mitä et tiedä' on yksi Bhagavanin opetusten peruseriaatteista. Toisin sanoen, hän aloittaa opetuksensa pyytämällä meiltä, ettemme uskoisi mitään, jota emme tiedä omasta kokemuksestamme. Kaikkein itsestään selvin kokemus ja tieto, joka meillä jokaisella on, on vain 'Minä olen', joten meidän tulisi aloittaa tutkimalla, mitä tämä 'Minä' todella on. Kuten hän sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 11³⁶:

Tuntematta itseään, joka tietää, tietää [sen sijaan] muita asioita, on [vain] tietämättömyyttä; ilman [sitä], voiko se olla tietoa? Kun joku tuntee itsensä [egon], tiedon ja toisen [tietämättömyyden] perustan (*adharan*), tieto ja tietämättömyys lakkaavat.

Tässä 'itse' (*tannai*) tarkoittaa egoa, joka yksin tietää muita asioita ja joka siten on sekä niiden tietämisen että niistä tietämättömyyden ainoa perusta tai pohja. Koska tätä egoa ei todellisuudessa ole olemassa, 'tuntee itsensä' tarkoittaa egon olemattomuuden kokemista, ja kun joku kokee tämän, tieto ja tietämättömyys lakkaavat olemasta, koska niiden näennäinen olemassaolo perustuu täysin egon näennäiselle olemassaololle.

Me tiedämme, että kaikki nautinnot ja kärsimykset kokee vain 'minä', ego ja ettei niitä koeta syväunessa, jossa tätä egoa – tietäjää tai kokijaa – ei ole olemassa. Kuitenkin, me tiedämme, että olemme olemassa jopa syväunessa ja että me koemme siellä onnellisen tilan, johon ei vaikuta mikään kärsimys tai moninaisuus. Koska me näin tiedämme omasta kokemuksestamme, että voimme olla olemassa onnellisesti ilman egoa, moninaisuuden tietäjää, Bhagavan neuvoo, että meidän tulisi yrittää saavuttaa tämä egoton tila jopa nyt.

Egoa elätetään ja ylläpidetään nyt vain kiinnittämällä huomiota ja kokemalla asioita, jotka näyttävät olevan muuta kuin itseä, koska me tiedämme, että aina, kun se lakkaa kiinnittämästä huomiota mihinkään muuhun, se tyyntyy syväuneen. Syväunessa me emme tiedä mitään muuta kuin itsemme, 'Minä olen', joten se, mihin me kiinnitämme huomiomme syväunessa, on vain 'Minä olen'. Sen vuoksi me tiedämme päivittäisestä kokemuksestamme, että egomme tyyntyy aina, kun me kiinnitämme huomiomme vain itsemme. Sen vuoksi Bhagavan yksinkertaisesti ilmaisee meille sen, jonka me jo tiedämme omasta kokemuksestamme

Bhagavanin polulla ei voi olla pettymystä. Muut gurut saattavat pyytää meitä tulemaan heidän luokseen kokemaan gurun läsnäoloa, mutta Bhagavan sanoo: 'Älä pidä tätä kehoa guruna. Älä tule tänne odottamaan gurun läsnäoloa. Mene sisälle. Guru loistaa sinun sisälläsi sinä mikä 'Minä olen'¹⁶, joten hän on aina läsnä sinussa omana itsenäsi.'

Jos me haluamme etsiä tai luottaa mihinkään itsemme ulkopuoliseen, me tulemme varmasti pettymään, sillä mikä hyvänsä ilmenee ulkopuolella, se ennemmin tai myöhemmin katoaa. Sen

36 Kääntämässäni kirjassa 'Sri Ramana Polku 2' Sadhu Om on korjannut kirjan *Ulladu Narpadu* aiemmissa englanninkielisissä käännöksissä olleet virheet!

vuoksi Bhagavan neuvoo meitä kiinnittämään huomiota vain (tietoisuuteen)³⁷ 'Minä olen' – luottaa vain (tietoisuuteen) 'Minä olen'. Sen vuoksi, koska 'Minä olen' yksin on aina läsnä, jos me noudatamme hänen neuvoaan, kuinka me koskaan voimme pettyä?

Osa XIV

4. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: (vastauksena jollekin, joka kysyi lausunnosta, jonka J Krishnamurti teki kirjansa *Commentaries on Living* kolmannen osan luvussa 10: 'Ajatus luo ajattelijan, se on ajatteluprosessi, joka tuo ajattelijan olemassaoloon. Ajatus tulee ensin ja myöhemmin ajattelijaa, se ei ole toisinpäin'). Ajattelijaa ja sen ajatukset syntyvät samanaikaisesti. Ne ovat toisistaan riippuvaisia. Sen vuoksi on oikein sanoa, että tiettyssä mielessä ajatus todella tuo ajattelijan olemassaoloon, mutta on samalla lailla oikein sanoa, että ajattelijaa tuo ajatuksen olemassaoloon. Kumpikaan ei voi nousta tai pysyä ilman toista. Siksi on järjetöntä sanoa, että ajatus tulee ensin. Kenelle se tulee? Kuka tietää sen? Ajatusten ajattelijaa on myös ajatusten tiedostaja. Kuka muu kuin minä, ajattelijaa, tietää ajatukset?

Kuten Bhagavan sanoo *Nan Yar?*:issa (Kuka minä olen?):

Kaikista ajatuksista, jotka ilmestyvät mieleen, ajatus nimeltä 'minä' yksin on ensimmäinen [alkuperäinen, perustavanlaatuinen tai tärkein] ajatus. Vasta tämän nousemisen jälkeen nousevat muut ajatukset. Vasta ensimmäisen persoonan ilmestymisen jälkeen ilmestyvät toiset ja kolmannet persoonat; ilman ensimmäistä persoonaa ei ole olemassa toisia eikä kolmansia persoonia.

Jos ajattelijaa rauhoittuu, samoin tekevät sen ajatukset ja päinvastoin. Ajatukset ravitsevat ja ylläpitävät ajattelijaa, joten ajattelijaa (ensimmäinen persoona, ajatus nimeltä 'minä') ei koskaan rauhoitu keskittymällä ajatuksiin (toisiin ja kolmansiin persooniin). Kuitenkin, jos ajattelijaa kiinnittää huomiota itseensä, muut ajatukset jätetään siten huomioimatta ja näin he tyyntyvät. Yhdessä niiden kanssa myös ajattelijaa rauhoittuu, koska ajatuksen puuttuessa, ajattelijaa menettää luonteensa ajattelijana ja pysyy pelkästään sinä mikä 'Minä olen'¹⁶, joka ei ole ajattelijaa eikä ajatus.

Tästä syystä Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 25:

Tarttumalla muotoon muodoton aave-ego nousee olemassaoloon; tarttumalla muotoon se pysyy; tarttumalla ja ruokkimalla muotoa se kasvaa runsaasti; jättämällä [yhden] muodon, se tarttuu [toiseen] muotoon. Jos etsitään [tarkastellaan tai tutkitaan], se pakenee. Tutki [tai tiedä näin].

Ajattelijaa on ego, ensimmäinen ajatus nimeltä 'minä' ja muodot, joihin se tarttuu, ovat kaikki muita ajatuksia. Siksi, kun se lakkaa tarttumasta mihinkään ajatukseen yrittämällä tarttua vain itseensä, se pakenee – toisin sanoen, se rauhoittuu ja katoaa. Tämä on tärkeä salaisuus, jonka Bhagavan on paljastanut meille, koska se on ainoa tapa kitkeä egomme, kaikkien muiden ajatusten juuri.

Puhua 'todistavista ajatuksista', ikään kuin se olisi *sadhanaa* (henkistä harjoitusta), on mieleltöntä, koska me aina todistamme ajatuksiamme. Ajattelijan luonteena on todistaa eli olla tietoinen ajatuksistaan. Ajatusta ei voi syntyä ellei sitä koe tai todista ajattelijaa. Siksi 'todistavan' mielen toiminta on käynnissä aina, kun on olemassa ajatuksia.

Kuitenkin, jos meitä pyydetään 'pysymään todistajana', se tarkoittaa sitä, että meidän tulisi vetää huomiomme pois kaikesta, mitä todistamme (jotka ovat toisen ja kolmannen persoonan ajatuk-

³⁷ Lisäsin itse tähän sanan (tietoisuus), sillä jokainenhan tietää olevansa. Alkuperäisessä tekstissä olisi ollut ilmaus kiinnittää huomiota tai luottaa 'minä oleen', joka ei kuulosta järkevältä sanonnalta. Siksi oman olemisensa tietoisuuteen luottaminen kuulostaa järkevältä! Myöhemmin käytän ilmausta (siihen mikä 'Minä olen').

sia) ja sen todistamisen toiminnasta ja tulisi kohdistaa se vain todistajaan (ensimmäinen persoonan ajatukseen, 'minään'). Silloin sekä ajattelu että todistaminen lakkaavat ja ajattelija tai todistaja sulautuu lähteeseensä.

Bhagavanin ja meidän välillä on perustavanlaatuinen ero. Meidän mielestämme 'tietäminen' on toimintaa (*kriya*), kun taas hänen mielestään tietäminen on vain olemista. Tätä korosti se, mitä hän kerran sanoi: Itse (*atman*) ei ole ainoastaan se, joka ei tunne muita asioita, se on se, joka ei tunne itseään edes (tietoisuutena) 'minä olen tämä'³⁸.

Sri Muruganar ilmaisi tämän *Meyttava Vilakkamin* (*Sri Ramana Jnana Bodhamin* ensimmäinen osa) säkeessä 831:

Itse on tietämätön, ei ainoastaan omasta luonteestaan, vaan myös kaikesta muusta. Tällainen tietoisuus yksin on todellinen 'Minä'.

Ja *Ulladu Narpadun* säkeessä 12 Bhagavan sanoi:

Se, joka on vailla tietoa ja tietämättömyyttä, on [todellista] tietoa. Se, joka tietää, ei ole todellista tietoa. Koska se loistaa ilman mitään, joka on muuta [kuin se itse] tietää tai tulla tietoiseksi, itse on [todellista] tietoa. Tiedä, ettei se ole tyhjyyttä.

Mitä lauseella 'Se, joka tietää, ei ole todellista tietoa' annetaan ymmärtää, ei ole pelkästään, että mieli, joka tietää muita asioita kuin itsensä, ei ole todellista tietoa, vaan myös, että tietäminen toimintana ei ole todellista tietämistä, koska itse tuntee itsensä pelkästään olemalla itsensä eikä millään tietämisen toiminnalla, koska sen aito luonne tai olemus on itsetietoisuus. Tietäminen (toimintana) ei ole itsen luonnetta. Sen luonnetta on oleminen ja vain oleminen on todellista tietämistä. Siksi Bhagavan sanoi (kuten tallennettiin *Maharshi's Gospel:ssa*, Kirja 1, luku 7 [2002 painos, s. 40] ja *Maha Yogassa*, luku 12 [2002 painos, s. 191]), että jopa jnani on tietämätön, koska ei ole olemassa mitään muuta kuin hän itse hänelle tietää.

Se, ettemme tiedä mitään syväunessa, johtuu siitä, että me olemme tottuneet ajattelemaan tietämisen olevan toimintaa, jonka me tunnemme, kun taas itse asiassa syväunessa me tiedämme 'Minä olen' aivan yhtä selvästi kuin tiedämme valveilla ja unessa. Bhagavan ilmaisi sen osuvasti, kun hän sanoi, että tietoisuus plus keho ja maailma on valveillaoloa tai unta, kun taas tietoisuus plus ei mitään on syväunta. Tietoisuus yksin jatkaa olemassaoloaan kaikissa kolmessa tilassa, joten se yksin on todellinen.

5. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: Kirjassa *Kuka minä olen?* Bhagavan sanoo:

Koska jokaisessa [hengellisessä] tekstissä sanotaan, että *muktin* [vapautuksen] saavuttamiseksi on välttämätöntä hillitä mieli, sen jälkeen kun tietää, että *manonigraha* [mielenhillintä] on [sellaisten] tekstien perimmäinen tarkoitus, ei ole mitään hyötyä [saavutettavissa] tutkimalla tekstejä rajattomasti.

Kuitenkin, vaikka meidän ei tulisi lukea liian monia kirjoja, meidän ei tulisi ajatella, että voimme heittää pois kaikki kirjat ennen kuin kykenemme hillitsemään mielen. Kun me kykenemme pysymään itsenä, kirjat ovat tarpeettomia, mutta jos mielemme yhä siirtyy ulospäin *vishaya-vasanoiden* [taipumukset tai halut kokea muita asioita kuin itseämme] voiman takia, silloin Bhagavanin

³⁸ Alkuperäinen teksti on: ”as 'I am this'”. Se kääntyisi kai 'minä olen tänä', joka ei minusta kuulosta ihan siltä, mitä sen tulisi olla! Lisäsin eteen sanan (tietoisuutena) kuvaamaan sitä luuloa, mikä meillä on itsestämme. Seuraava säe 831 vahvistaakin tämän oletukseni!

opetukset ovat välttämättömiä. Hänen teostensa lukeminen on *sat-sangaa* [seurustelua sen kanssa, joka on todellista]. On olemassa tamilinkielinen sanonta, että Bhagavan, hänen opetuksensa ja hänen palvojansa ovat yksi.

Ramakrishna kertoi tarinan köyhästä metsurista, joka ansaitsi yhden tai kaksi rupiaa päivässä menemällä metsän reunaan hakkaamaan polttopuita. Eräänä päivänä hän tapasi sadhun, joka kehotti häntä: 'Mene pidemmälle sisään', joten hän meni pidemmälle metsään ja löysi paremmanlaatuista puuta hakattavaksi, jolloin hän pystyi ansaitsemaan enemmän. Muutaman viikon kuluttua hän tapasi sadhun uudelleen ja kiitti tätä ylen määrin hänen hyvästä neuvostaan, mutta sadhu vain vastasi: 'Mene pidemmälle sisään'. Joka kerta, kun hän tapasi sadhun, tämä toisti saman neuvon: "Mene pidemmälle sisään" ja aina kun hän noudatti tätä neuvoa, hän löysi jotain paljon arvokkaampaa, kuten santelipuuta, kunnes hän lopulta löysi kultakaivoksen. Samalla lailla, aina, kun mielemme menee ulospäin, *sat-sanga, sravana* [Bhagavanin opetusten kuunteleminen, lukeminen tai tutkiminen] ja *manana* [niiden pohdiskelu] kehottavat meitä, 'Mene pidemmälle sisään'.

Kun kalastaja heittää verkkonsa veteen, verkosta saattaa tuntua, 'Mitä minä voin tehdä? Minut on tuomittu. Minun luontoani painavat alas kivet, joten minun täytyy upota', mutta kalastaja vetää sen taas ylös yhdellä köydellä, jonka hän on kiinnittänyt siihen. Samalla tavalla, kun mielemme menevät ulospäin, Bhagavan vetää meidät takaisin rannalle opetustensa yhdellä köydellä, joiden opiskelua ovat *sat-sanga, sravana ja manana*.

6. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: Meitä ei ole pyydetä ainoastaan etsimään itseä, vaan pikemminkin etsimään egon totuutta. Egon totuus on, ettei sitä ole olemassa, joten jos me yritämme kiinnittää huomiomme siihen, se rauhoittuu ja katoaa ja yhdessä sen kanssa kaikki muut ajatukset lakkaavat. Jos me yritämme ajatella ensimmäistä persoonaa (joka on 'täällä') tai nykyhetkeä (joka on 'nyt'), mieli tulee varmasti tyyntymään ja lopulta sulautumaan takaisin itseemme, lähteeseensä, koska mitään sellaista asiaa kuin ensimmäinen persoona tai nykyhetki ei tosiasiaassa ole olemassa.

Aika ja paikka ovat kumpikin kuin kolmikulmaisia vankiloita. Aikavankilan kolme seinää ovat menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus, kun taas paikkavankilan kolme seinää ovat ensimmäiset, toiset ja kolmannet persoonat (joita tamilin kielessä kutsutaan nimillä *mu-v-idam*, kolme paikkaa). Meistä tuntuu, että me olemme sidotut näiden kolmikulmaisten vankiloiden sisään, koska me aina kohdistamme huomiomme vain menneisyyteen tai tulevaisuuteen tai toisiin tai kolmansiin persooniin, muttemme koskaan yritä kohdistaa huomiotamme pelkästään joko täsmälliseen nykyhetkeen tai ensimmäiseen persoonaan. Tämä on samaa kuin yrittäisi paeta vankilasta kahden kiinteän seinän läpi kääntymättä edes katsomaan kolmatta seinää. Jos me käännyimme katsomaan kolmatta seinää, ensimmäistä persoonaa tai täsmällistä nykyhetkeä, havaitsemme, ettei sellaista seinää ole olemassa ja ettei meitä sen vuoksi koskaan ole todella pantu vankilaan. Sen vuoksi 'paetaksemme' ajan ja paikan kolmikulmaisesta vankilasta, kaikki, mitä meidän täytyy tehdä, on kääntää huomiomme takaisin kohti olematonta ensimmäistä persoonaa tai nykyhetkeä, koska silloin tulemme huomaan, että me olemme aina olleet vain puhtaan itsetietoisuuden laajassa avoimessa tilassa.

17. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: Kun meidän *sravanamme* ja *mananamme* ovat täydellisiä, silloin myös meidän *nididhyasanamme* [itsemietiskely] tai *atma-vicharamme* [itsetutkimus] tulevat olemaan täydellisiä, emmekä me koskaan enää jätä itsessä pysymisemme luonnollista tilaa. Jos joku poistuu varjosta ja menee ulos auringonpaisteeseen, silloin hän ei ole vielä riittävästi ymmärtänyt, mitä helle on, joten helteeseen tarvitaan lisää *sravanaa* ja *mananaa*.

Kuitenkin, toisin kuin muut taiteet ja tieteet, jotka vaativat valtavan määrän opiskelua (*sra-vanaa*), henkisellä polulla se määrä, joka meidän täytyy opiskella, on hyvin vähäinen. Kaikki, mikä

meidän täytyy ymmärtää, on se, että mitä hyvänsä me näemme ulkopuolella, on vain meidän omaa olemistietoisuuttamme heijastuneena mieleemme ja aistiemme linssien kautta. Mutta käsittääksemme tämän, me tarvitsemme toistuvaa *sravanaa*, *mananaa* ja *nididhyasanaa*. He, joilla on onni tulla Bhagavanin luo ja opiskella hänen opetuksiaan syvällisesti, tulevat oppimaan enemmän niistä kuin he voisivat oppia opiskelemalla kaikkia muita pyhiä tekstejä. Se, mikä on tärkeää, ei ole yrittää harjoittaa *nididhyasanaa* pitkään, vaan tehdä monia lyhyitä, mutta toistuvia yrityksiä. Jos me yritämme pitkän aikaa, yrityksemme tulee vain heikommaksi ja heikommaksi. Se, mitä vaaditaan, on voimakkaat ja tuoreet yritykset ja sen vuoksi meidän ei tarvitse istua yhtäjaksoisesti pitkän aikaa. Me voimme tehdä toistuvia yrityksiä samalla, kun teemme *sravanaa* ja *mananaa*.

Kun Bhagavan kertoo meille toistuvasti, että ongelmana on meidän väärä näkemyksemme, meidän harhaanjohtava kokemuksemme 'Minä olen keho', miten koko päivän istuminen muuttaa tätä näkemystä? Vakaumuksen lujuus, jonka me saavutamme *sravanasta*, *mananasta* ja *nididhyasasta*, on se, joka antaa meille rakkauden itsessä pysymiseen. Jos meidän rakkautemme itsessä pysymiseen on heikkoa, se johtuu siitä, että meidän rakkautemme muihin asioihin on vahvaa ja siksi me tarvitsemme enemmän *sravanaa*, *mananaa* ja *nididhyasanaa*. *Sravanan* täytyy jatkua loppuun asti – toisin sanoen, kunnes itsessä pysymisestä tulee luonnollista.

Osa XV

23. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: Kerran oli guru, jolla oli monia opetuslapsia, joista useimmat olivat *grihasthoja* (perheellisiä). Kun he tulivat hänen luokseen ja kysyivät häneltä, kuinka nähdä Jumala, hän vastasi, että se, mitä he olivat jo tekemässä, oli oikea asia ja että hankkia vaimo ja lapsia ja viettää hyvää elämää oli paras tapa. Hänen nuorempien opetuslastensa joukossa oli kolme veljestä, joista vanhin kysyi kerran: 'Te kerrotte kaikille vanhemmille palvojillenne, että grihastha-elämäntapa on paras, joten tulisiko minunkin mennä naimisiin?' 'Kyllä, varmasti, se on paras asia minkä voit tehdä', vastasi guru. Vuoden tai kaksi myöhemmin toinen veli kysyi häneltä: 'Te neuvotte vanhempaa veljeäni menemään naimisiin, mutta minä haluan teidän kertovan minulle totuuden: onko se todella hyvää olla naimisissa vai ei? Olkaa niin hyvä ja antakaa minulle oikea vastaus, älkääkä myöhemmin neuvoko toisia päinvastoin.' 'Varmasti, avioliitto on paras asia. En neuvoisi ketään toisin', guru vastasi.

Muutaman vuoden kuluttua kaksi vanhempaa veljeä kysyivät häneltä: 'Te neuvotte meitä molempia menemään naimisiin, joten miksette silti ole antanut samaa neuvoa nuoremmalle veljellemme', johon hän vastasi: 'Koska hän ei ole koskaan kysynyt minulta. Te kysyitte minulta, joten annoin teille sopivan vastauksen, mutta hänellä ei ole koskaan ollut tällaista epäilyä, joten hänelle näyttää sopivan pysyä *brahmacharina* (selibaatissa). Häntä tyydyttää vain olla, joten hänellä ei ole taipumusta jäädä kiinni perhe-elämän mayaan.'

Tällainen on todellisen gurun luonne. Hän ei koskaan neuvo ketään tekemään mitään, ellei häneltä kysytä, muttei hän myöskään estä ketään tekemästä mitään, mitä he haluavat. Tästä syystä Bhagavan ei koskaan ollut huolissaan, jos ihmiset ymmärsivät tai tulkitsivat hänen opetuksiaan väärin. Hän ei koskaan korjannut heitä, elleivät he sanoneet, etteivät ymmärtäneet. Hänelle kaikki tämä puhe tietämättömyydestä ja itsensä tuntemattomuudesta oli kuin lasten leikkimästä leikkiä. Hän pystyi näkemään selvästi, että kaikki ovat vain itseä ja että kaikki siten tuntevat itsensä.

Me voimme leikillään sanoa, että hän oli olemukseltaan kovasydäminen, mutta se oli itse asiassa hänen korkeinta armoaan. Suurin armo, jonka hän voi suoda meille, on nähdä meidät ei kenään muuna kuin itsenään ja hänen hiljaisuutensa on kaikkein voimakkain ase, jota hän käyttää poistamaan palvojiensa valheellista tietämättömyyttä. Sellainen siunaus *mouna dikshalla* (hiljaisuudella) on äärimmäisen paljon tehokkaampaa kuin siunaus *sankalpa dikshalla* (ajatuksella). Hänen näkemyksensä mukaan *sastrat* (pyhät tekstit) olivat ainoastaan lapsille tarkoitettu leikki, koska hän tiesi, että sitä, mikä on todellista, ei koskaan voida ilmaista sanoin ja ettei edes hänen oma *Ulladu Narpa-*

dunsa voinut ilmaista sitä riittävästi. Sen vuoksi hän sanoi usein, että hänen todellinen opetuksensa on vain hiljaisuus.

Jos me pystymme ymmärtämään tämän, me voimme ymmärtää, miksi hän vastasi tiettyihin kysymyksiin sillä tavalla, jolla hän sen teki. Esimerkiksi, kuten Swami Natananandar kirjoitti *Sri Ramana Darsanamissa*, nuori poika kertoi kerran Bhagavanille, että hänen isänsä oli pyytänyt häntä toistamaan tiettyä '*sakti panchakshari*'-mantraa ja kysyi häneltä, voisiko hän siten saavuttaa vapautuksen, kuten hänen isänsä oli hänelle kertonut. Bhagavan vastasi: 'Kyllä', niinpä poika silloin kysyi häneltä, toistiko myös hän samaa mantraa, johon Bhagavan myös vastasi: 'Kyllä'.

Meidän ei tulisi kantaa huolta niistä palvojista, jotka olivat Bhagavanin kanssa monien vuosien ajan, mutteivät kyenneet ymmärtämään hänen opetuksiaan eikä heistä, jotka näyttävät lakanneen virtaamasta. Jos joku on nyt paikalleen pysähtynyt, he eivät ole koskaan todella virranneet. Jokainen, joka tulee Bhagavanin luo, sanoo yleensä: 'Minä olen tullut vain *mokshan* [vapautuksen] vuoksi', mutta kuinka moni todella haluaa hävittää yksilöllisyytensä? Hengellisellä taistelutantereella, vaikka tuhannet sotilaat kaatuvat ympärillämme, meidän ei tulisi piitata itsestämme, vaan tulisi nousta ylös ja mennä eteenpäin. Tällainen rohkeus ja usko ovat välttämättömiä. Jos me vilpittömästi seuraamme Bhagavanin opettamaa polkua, meitä ei koskaan hylätä.

Kenenkään ei tarvitse kertoa meille, milloin meidän tulisi luopua *sravanasta* ja *mananasta*. Kun me kykenemme pysymään pysyvästi itsenä, silloin me emme edes ajattele lukemista tai pohtimista, mutta niin kauan kuin me emme voi pysyä vakaasti itsenä, meidän on jatkettava *sravanaa* ja *mananaa*. Jos me luovumme *atma-vicharasta* [itsetutkimuksesta], meidän mieleemme kääntyy *loka-vicharaan* [tutkimaan maailmaa] ja siten me sidomme itseämme yhä enemmän.

Sri Ramakrishna havainnollisti tätä kertomuksella metsän kolmesta varkaasta, nimeltään *Sattva*, *Rajas* ja *Tamas*. *Tamas* halusi tappaa eksyneen kulkijan, jonka he olivat ryöstäneet, mutta *Rajas* taivutteli häntä, että heidän tulisi vain sitoa hänet lujasti ja jättää hänet sinne. Kuitenkin, *Sattva* palasi myöhemmin irrottamaan hänet ja vei hänet metsän [*mayan*] reunaan lähelle hänen kyläänsä [vapautusta]. Siellä kulkija kiitti häntä ylen määrin ja pyysi häntä tulemaan kotiinsa ja olemaan hänen vieraansa, mutta *Sattva* kieltäytyi sanoen: 'Minä olen varas, joten en voi lähteä tämän metsän turvallisuudesta.'

Bhagavanin opetukset ovat kuin *Sattva*. Ne johdattavat meidät turvallisesti metsän reunaan, mutta siellä meidän on jätettävä ne. Loppujen lopuksi meidän on jätettävä jopa rakkaimmat ystävästämme taaksemme ja palattava vain kotiin [kaikista liitteistä ja *gunista*³⁹ riisuttuna].

Äärimmäisen kypsälle etsijälle kirjoitetut tai puhutut sanat ovat tarpeettomia, koska he voivat vastaanottaa Bhagavanin *upadesan* hiljaisuudessa. Monet syvälliset totuudet voidaan oppia vain hiljaisuudessa.

25. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavan aloittaa *Ekatma Panchakamin* toisen säkeen sanoilla: 'Vaikka ihminen on aina olemassa itsenä', joten se, mitä hän sanoo siinä säkeessä, on tarkoitettu ensisijaisesti niille, jotka ovat tyytyväisiä oman olemassaolonsa, 'Minä olen', luonnolliseen tietoisuuteen. Jos me olemme täysin tyytyväisiä yksinkertaiseen tietoon 'Minä olen' emmekä sen vuoksi halua mitään muuta, me emme kohdistu huomioltamme mihinkään muuhun kuin 'Minä olen', joten mitä tarvetta meillä silloin olisi kysyä 'kuka minä olen?' tai 'mistä minä olen?' Kuitenkin, niin kauan kuin me tuntemme 'minä olen keho', 'minä olen tekijä', 'minulla on haluja', jne., me emme ole tyytyväisiä yksinkertaiseen olemassaolon tietoon 'Minä olen', joten tällaisessa tilassa meidän on välttämättä kysyttävä 'kuka on tämä minä?' tai 'mistä tämä minä nousee?'

Itseloistava olemassaolo, 'Minä olen', jonka tuntevat kaikki, on lopullinen totuus, joten se on kaikki, mitä meidän koskaan tarvitsee tietää. Mitään *sadhanaa* ei tarvita sen tuntemiseksi uudestaan. Siksi Bhagavan sanoi toistuvasti: 'Sinä tiedät, että olet olemassa ja tämä on kaikki, mitä sinun tarvit-

³⁹ *Gunat* ovat mielen sisäisiä ominaisuuksia eli *sattva*, *rajas* ja *tamas*.

see tietää', koska hän halusi meidän olevan tyytyväisiä tähän tietoon. Meidän ei tarvitse tehdä mitään, joten vain heille, jotka kysyivät 'Mitä minä voin tehdä?', hän ehdotti: "'Selvitä kuka tämä 'minä' on tai mistä se nousee'".

Meidän ulkoinen käyttäytymisemme ja ennen kaikkea mieleemme käyttäytyminen voi osoittaa, kuinka paljon voimaa meillä on kohdistaa huomiotamme itseän. Jos me olemme hyvin huolissamme siitä, mitä muut ajattelevat tai sanovat meistä, me emme kykene vapauttamaan itseämme ajatusten tyranniasta edes silloin, kun me yritämme kiinnittää huomiota itseemme. Rohkeutta tarvitaan. Jos me pystymme uskomaan päättäväisesti: 'Muut ihmiset ovat vain minun omia henkisiä heijasteitani, joten mikä sillä on väliä, mitä he ajattelevat tai sanovat minusta?', silloin meillä on uskoa ja voimaa pysyä itsenä ja näin me tulemme välinpitämättömiksi ylistykselle ja moitteelle. Siihen asti meidän täytyy jatkaa sinnikkäästi yritystämme kiinnittää huomiota itseemme, koska meidän huolemme maailmasta tulevat siten häviämään luonnollisesti. Tällaista välinpitämättömyyttä kutsutaan *udasinaksi*.

Me emme itse asiassa koskaan ole tekijä, koska kaikki teot tekee vain Jumala. Sen vuoksi meillä ei ole tarvetta luopua tekijyyden tunteesta. Kaikki, mitä meidän tarvitsee tehdä, on vain karttaa ottamasta itsellemme mitään tekijyyttä. Tämä on antaumuksen polku ja siten se on asenne, joka hyväksyy Jumalan ja maailman olemassaolon. Kuitenkin, jos me yritämme vilpittömästi seurata tätä polkua, silloin me omasta kokemuksestamme saavutamme sen kaltaisen tiedon ja näkemyksen, että Jumala tekee kaiken ja näin meidän omat ajatuksemme ja kiintymyksemme putoavat hiljalleen pois. Sen vuoksi jopa tällä *bhakti margan* (antaumuksen) polulla, ainoastaan tieto on se, joka antaa mielellemme rauhan ja hiljaisuuden. *Atma Bodhan* säkeessä 2 sanotaan, että ilman tietoa ei voi saavuttaa rauhaa, joka on vapauden tila.

Ainut olennainen vaatimus ei ole kyky hiljentyä ja pysyä hiljaa, vaan vain vilpitön rakkaus tehdä niin. Tällainen rakkaus on todellista *bhaktia* ja *bhakti* on *jnanan* äiti. Gurulle ei ole ongelma antaa meille *mukti* (vapautus), aivan kuten valtameri ei menetä mitään, kun yksi kupla puhkeaa.

31. Maaliskuuta 1978

Sadhu Om: Vähän ennen kuin hän jätti kehonsa, kun hän näki, että kaikki itkivät, Bhagavan huomautti: 'Sanotaan, että kaiken sen, mitä opetetaan pyhissä kirjoituksissa, ainoa tarkoitus on poistaa *duhkha nivritti* (kärsimys) ja saavuttaa *sukha prapti* (onnellisuus), mutta miten poistaa kärsimys, jota ei koskaan ole olemassa tai saavuttaa onnellisuus, joka yksin on aina olemassa?' Toisin sanoen, kuinka paljon painoa hän antoi kaikelle meidän kärsimyksellemme ja *sadhanoillemme* voittaa se.

Maharshi Vaymozhin [*Maharshi's Gospelin* tamilinkielisen version] luvussa 'Guru's Grace' todetaan, että joku kysyi Bhagavanilta, tiesikö hän mitään näkymättömien rishien ryhmästä, joka pitää huolta maailman asioista, johon hän vastasi, 'Jos näkymättömiä, miten nähdä heidät?', mutta kysyjä vastasi: '*Jnana-dristissä*', jolloin Bhagavan selitti hänelle, että *jnana-dristissä* (itsetiedon näkymässä) ei ole ketään muita, joita nähdä. Jos häneltä olisi kysytty, kuinka hän kykeni valistamaan muita hiljaisuudellaan, hän olisi vastannut samalla tavalla: 'Hiljaisuudessa ei ole muita, jotka valistaa.'

Jopa *Vivekacudamanissa* gurun viimeinen ohje opetuslapselle on mennä ja opettaa se, mitä hänelle oli opetettu, muille kypsille sieluille, joten me olemme hyvin onnekkaita synnyttyämme Bhagavanin aikaan ja opittuamme häneltä, että meille ei ole ketään muita, joita opettaa. Jnanille seisoa puhujakorokkeella pitämässä luentoa, on yhtä mieletöntä kuin lukita itsensä huoneeseen ja toistaa itselleen kaikkea sitä, minkä on oppinut. Jopa etsijälle pitäisi tuntua järjettömältä haluta ilmoittaa mitään muille.

Osa XVI

5. Huhtikuuta 1978

Sadhu Om: Miksi meidän pitäisi yrittää luokitella kaikki toiminta joko *prarabdhaksi* tai *agamyaksi*?⁴⁰ Me emme voi tietää, mikä toiminta on mitäkin, joten me varmasti erehdymme. Jos haluamme tehdä jotain, jonka uskomme olevan hyvää, kuten tulla asumaan Tiruvannamalaihin, meidän tulisi yrittää tehdä se, eikä meidän tulisi tehdä itseämme levottomiksi ajattelemalla, ettei se saata ole meidän *prarabdhasamme*. Me voimme tehdä mitä hyvänsä, mitä me pidämme tarkoituksenmukaisena – pääasia on vain, ettei salli minkään tehdä mieliämme levottomiksi.

Kerran Niranjanananda Swami kohtasi kriittisen ongelman, joten hän kysyi Bhagavanilta, mitä hänen pitäisi tehdä, johon Bhagavan vastasi: 'Tee se, mikä sinun mielestäsi on parasta, mutta muista vain se, että tärkein velvollisuutesi (*dharma*) on pitää mielesi rauhasa. Riippumatta siitä, mitä hyvänsä saatat päättää tai mitä tahansa voi tapahtua, älä anna sen häiritä mieltäsi.' Vaikka mitä tahansa voi tapahtua, meidän tulisi pitää sitä sinä, mikä on lopulta parasta.

Meidän tulisi pitää yllä *pravilapa dristiä*, mikä tarkoittaa sitä, että me katsomme kaiken olevan meitä, koska kaikki on egon laajentumaa, niin kuin kaikki se, mitä me näemme unessa. Mitä ikinä me koemme, se johtuu jumalallisesta suunnitelmasta, jonka ainoa tavoite on, että meidän tulisi herätä tästä unesta niin pian kuin se on mahdollista.

22. Huhtikuuta 1978

Sadhu Om: Meissä on tietämisen tai huomiooninnin voima, jota kutsutaan *cit-saktiksi* ja joka ei itse asiassa ole mitään muuta kuin *cit* [puhdas tietoisuus], jonka todellinen luonne on olla tietoinen vain itsestään. Kun tämä voima suunnataan kohti muita asioita, me kutsumme sitä 'mieleksi', jonka toimintaa on ajatteleminen, mutta kun se suunnataan kohti itseämme, se pysyy meidän todellisena itsenämme, jonka luonteena on pelkkä oleminen. Sen vuoksi *nistha* [oleminen] missä tahansa toisessa tai kolmannessa persoonassa on ajattelemista, kun taas itsemme ajatteleminen on *nisthaa* [olemista tai pysymistä sinä mikä me todella olemme].

12. Toukokuuta 1978

Sadhu Om: Yritin kerran saada selville, miksi jokainen olento, joko ihminen tai ei-ihminen, tekee saman virheen samaistamalla kehon 'minäksi'. Kaikissa niissä me näemme samoja vikoja, kuten halua, ahneutta, himoa ja vihaa ja kaikki nämä juurtuvat tähän virheelliseen käsitykseen 'Minä olen tämä keho'. Silloin ymmärsin, että jos olisi olemassa monia olentoja, olisi olemassa monia virheitä, mutta oli olemassa vain yksi. Koska minä pidän kehoani 'minänä', minä näen tämän 'minä olen keho'-samaistuksen jokaisessa olennessa, jonka heijastan. Koska minulla on halu johonkin, näen saman halun toisissa. Se on aivan kuin unessa, jossa me näemme omat halumme ja pelkomme kaikissa uniolennoissa. Ne virheet, jotka me näemme muissa, ovat vain omia virheitämme. Jos haluamme poistaa 'minä olen keho'-ajatuksen muista olennoista, meidän on poistettava se itsestämme. Silloin me tulemme havaitsemaan, ettei kellään ole tätä virheellistä käsitystä.

Miettiessäni tällä tavalla, minä muistin, miten Bhagavan kerran sanoi (viitaten tiettyyn palvojaan, joka oli pyytänyt toista palvojaa hakemaan Bhagavanin suostumusta tietyn rakennuksen rakentamiseksi ashramissa sanomalla, että jokainen haluaa sen), 'Kuka sanoo, että jokainen haluaa sen? Se on vain hän, joka haluaa sen.'

Kun Bhagavan sanoi, ettei meidän tulisi jatkuvasti lukea lukemattomia määriä kirjoja, hän

40 *Prarabdha karmaa* on se, joka käyttää itsensä loppuun tässä elämässä, kun taas *agamy karmaa* ovat tässä elämässä tehtyjen tekojen hedelmät, jotka kypsyvät tulevassa syntymässä.

viittasi niihin kirjoihin, jotka analysoivat ja käsittelivät ei-itseä. Niin kauan kuin meillä ei ole riittävä *vairagyaa* (välinpitämättömyyttä) kiinnittää jatkuvasti huomiomme itseemme, meidän täytyy jatkuvasti lukea kirjoja, jotka kehottavat *vairagyaan*. *Vairagyaan* kehottamiseksi, joka (*vairagya*) merkitsee toisiin ja kolmansiin persooniin huomion kohdistamisesta luopumista, Bhagavanin omat teokset ovat täysin riittäviä. Jopa vain yksi hänen teoksistaan, sellainen kuin *Nan Yar?* (Kuka minä olen?), on riittävä. *Vairagya* on ainoa asia, jota meiltä puuttuu ja kun se vakiintuu sydämiimme, kaikki ongelmat ratkeavat.

16. Toukokuuta 1978

Sadhu Om [jakaa neuvon joillekin uusille vierailijoille]: Ajattele tarkkaan sitä tosiasiaa, että itsetuntemus on kaiken muun tiedon perusta, ja että sen vuoksi kaikkein tärkeintä on saavuttaa oikea tieto siitä, mitä sinä itse olet. Mitä enemmän sinä mietit pitkin näitä linjoja, sitä enemmän sinä tulet rakastamaan tuntea itsesi. Jos sinä kasvatat tällaista rakkautta, sinä saavutat varmasti myös itsetuntemuksen. Rakkaus ja tieto ovat erottamattomia. Itse asiassa ne ovat yksi ja sama asia.

22. Toukokuuta 1978

Sadhu Om: Jotkut ihmiset valittavat kuumenneista aivosta, tunnepurkauksista tai sen kaltaisista *atma-vicharan* [itsekselyyn tai itsetutkimukseen] harjoituksen seurauksena. Tämä osoittaa, etteivät he harjoita sitä oikein. Jos me harjoitamme itsen huomiointia oikein, me tulemme huomaamaan sen olevan suurta helpotusta ja rentoutumista normaalista henkisestä toiminnastamme.

Kuitenkin, niin kauan kuin *vasanamme* [ulospäin suuntautuvat taipumuksemme] ovat vahvoja, meidän mieleemme liikkuu usein ulospäin, joten toistuvat ponnistuksemme olla sisäänpäin kääntynyt luovat jonkin verran kitkaa ja jännitystä. Siksi jatkuvaa *nididhyasanaa* [itsen huomioinnin harjoitusta] ei suositella ja sen vuoksi meitä kehoitetaan sen sijaan ajoittain lepäämään hetken ja tekemään hieman *sravanaa* [lukemista] tai *mananaa* [pohdintaa]. Meidän *vasanamme* ovat vahvoja vain siksi, että me olemme kiintyneet voimakkaasti tähän elämään, mutta samalla kun teemme *sravanaa* ja *mananaa*, me jatkuvasti muistutamme itsellemme tämän egoelämän arvottomuudesta, mikä auttaa heikentämään *vasanoitamme* ja siten tekee itsen huomioinnin harjoituksesta helppoa ja tavanomaista. Tämän vuoksi vuorottelevia *sravanaa*, *mananaa* ja *nididhyasanaa* suositellaan.

Hänen vastauksessaan kysymykseen kaksi *Upadesa Manjarin* luvussa kaksi Bhagavanin sanoi, että tämän *vicharapolun* harjoittaminen on mahdollista ainoastaan *pakviselle* [heille, jotka ovat henkisesti kypsiä eli täysin kehittyneitä] ja että muiden pitäisi harjoittaa *sadhanoita*, jotka sopivat heidän omalle erityiselle mielentilalleen. Tässä yhteydessä meidän tulisi ymmärtää *pakvin* tarkoittavan jokaista, joka haluaa luopua egostaan eli erillisestä yksilöllisyydestään. *Sadhanat*, jotka hän kertoo muille, joita heidän tulisi harjoittaa, eivät ole keinoja saavuttaa *manonasaa* [mielen tai egon tuhoutumista], vaan ainoastaan saavuttaa muita tavoitteita, kuten *citta-suddhia* [mielen puhtautta], jumalallisia näkyjä, taivaallisia kokemuksia, maallisia nautintoja tai mikä muuta tahansa he saattavat haluta. *Atma-vichara* on vain heille, jotka haluavat lopettaa luvun, koska he ovat kyllästyneet toistuvasti heijastamaan egojen, maailman ja Jumalan kuvia. Jos joku ei ole kiinnostunut *atma-vicharasta*, hän ei luonnollisestikaan halua sulkea lukua, joten hänen tulisi seurata mitä tahansa muuta polkua, joka miellyttää häntä. *Sadhanai Saramissa* minä tein selväksi, että *atma-vichara* on vain heille, jotka haluavat päästä eroon egoistaan ja että vain sellaisten ihmisten tulisi lukea sitä.

26. Toukokuuta 1978

Sadhu Om: Hiljainen mieli ei ole meidän tavoitteemme. Tavoitteemme on saavuttaa oikea tieto 'minästä'. Mieli on hiljaa syväunessa, nukutuksessa ja kaikissa muissa *manolayan* [mielen väliaikaisen tyyntymisen] muodoissa, mutta se jälleen hyppää toimintaan. Vain itsetiedolla se tuhotaan

täysin. Sen vuoksi älkäämme välittäkö mielestä, vaan suhtautukaamme välinpitämättömyydellä siihen, onko se hiljainen vai aktiivinen ja sen sijaan kohdistakaamme kaikki huomiomme vain kohti 'minän' tuntemista. Jos me teemme niin, mieli lopulta sulautuu itseemme ikuisesti, joten siellä ei silloin ole sille mahdollisuutta olla joko hiljainen tai aktiivinen.

Oppiaksemme kolmen tilan salaisuuden, jotka muodostavat koko nykyisen elämämme, meidän on opittava pysymään valveen ja unen välisessä tilassa. Ainoa käytännöllinen tapa saavuttaa tämä, on kohdistaa huomio yksinomaan 'Minään'.

[Vastauksena jollekin, joka kysyi: 'Tulisiko meidän yrittää kiinnittää huomiomme itseemme silloin, kun syömme, puhumme, kävelemme, jne.?'] En voi neuvoa sinua tekemään niin, koska kuten olen oppinut keskustelemalla tästä ystäväni kanssa, useimmat etsijät eivät yleensä halua tehdä niin. Jos sinä haluat, sinä voit varmasti yrittää, sillä missä on tahtoa, siinä on tie, mutta ehdotan, että sinun tulisi kokeilla tätä harjoitusta ainakin silloin, kun et ole sitoutunut muuhun toimintaan.

Aloita henkisesti sanomalla 'minä' ja yritä sitten tarttua tämän sanan tuomaan itsetietoisuuteen. Sinä saatat pystyä tarttumaan siihen vain muutamaksi sekunniksi kerrallaan, mutta jopa tämä on hyödyllistä. Kun huomaat, että huomioinnistasi on tullut ulospäin kääntynyt, sinun tulisi yrittää uudestaan ja sinun tulisi jatkaa yrittämällä toistuvasti, kunnes huomaat, että kiinnostuksesi tehdä niin herpaantuu ja silloin sinun tulisi levätä hetken aikaa.

On erittäin tärkeää aloittaa yrittää, vaikka vain muutaman minuutin päivässä. Sen tehoa, että ainakin yrittää vähän, mutta toistuvasti, voi havainnollistaa tarina kamelista ja teltasta. Arabiassa mies nukkui teltassaan ja hänen kamelinsa nukkui ulkona, mutta ulkona oli hyvin kylmää. Aluksi kameli työnsi turpansa teltaan ja mies salli sen, ajatellen: 'Kyllä, kurja olentoparka, ulkona on kylmää'. Sitten kameli työnsi hiljalleen koko päänsä sisään ja edelleen mies salli sen. Vähitellen se työnsi enemmän ja enemmän ruumistaan sisäpuolelle, kunnes se lopulta täytti koko teltan ja mies huomasi makaavansa itse ulkopuolella. Samalla lailla, jos me yritämme olla itseämme huomioivia ainakin muutamia hetkiä silloin tällöin joka päivä, niin se työntää vähitellen ulos meidän kiinnostuksemme kaikkeen muuhun ja siten johtaa meidät lopulta tavoitteeseemme.

On tärkeää saavuttaa mieltymys harjoittaa itsen huomiointia. *Sat-sangalla*, joka tarkoittaa Bhagavanin opetusten lukemista, niistä keskustelua, niiden pohdiskelua ja harjoittamista, ja jatkuvalla muistamisella, että itsetuntemus on ainoa varteenotettava tavoite elämässä, me saavutamme yhä enemmän mieltymystä siihen. Tämä mieltymys tulee johtamaan meidät tavoitteeseemme.

[Vastauksena jollekin, joka kysyi: 'Joten tarkoittaako tämä sitä, että meidän on kehitettävä tahdonvoimaa?'] Kutsutpa sitä tahdonvoimaksi, rakkaudeksi, *bhaktiksi* tai miksi hyvänsä: se on sataprosenttisesti paikalla kaikissa olennoissa, joten sitä ei tarvitse kehittää. Jopa muurahaisella on tahdonvoimaa saavuttaa se, mitä se haluaa. Se, mitä meidän täytyy tehdä, ei ole kehittää tahdonvoimaamme, vaan kohdistaa se oikeaan suuntaan, nimittäin kokea se, mitä me itse todella olemme. Nyt me haluamme niin monia muita asioita, mutta se, mitä meidän on opittava haluamaan, on vain tietää, kuka tämä 'Minä' on.

Ongelmana on se, että vaikka me kaikki sanomme, että haluamme tuntea itsemme, heti kun me alamme kohdistaa huomiotamme itseemme, joku muu kohde ponnahtaa mieleemme ja huomioinnistamme tulee ulospäin suuntautunut. Sen vuoksi meidän on opittava pitämään itsen huomioinnista enemmän kuin mitä me pidämme mistään muusta. Bhagavan sanoi kerran: 'Jokainen, joka tulee tänne, sanoo, että he haluavat *moksan* (vapautuksen) ja ainoastaan *moksan* ja ettei heillä ole muita haluja tässä tai seuraavassa maailmassa, mutta jos minä aikoisin esittää heille minuutin näytteen *moksasta*, kaikki varikset lentäisivät pois ja vain minä jäisin istumaan tänne.'

Kenenkään ei tarvitse pelätä kehon kuolemaa. Loppujen lopuksi me kaikki tiedämme kokeemuksesta, että voimme jättää tämän kehon ja ottaa toisen, kuten me teemme joka päivä unessa. Itse asiassa me olemme suuria *siddhoja*, koska unissa me otamme niin monia eri kehoja, koska mieli voi toimia vain silloin, kun se kokee itsensä kehona. Monet tavalliset ihmiset ovat valmiita luopumaan kehostaan perheensä, maansa tai kielensä vuoksi, koska me kaikki pyrimme samaistamaan itsemme johonkin suurempaan kuin siihen kehoon, jonka me nyt koemme itsenämme. Todellinen kuolema on

egomme kuolema, mutta sellaisen kuoleman voimakas pelko tulee vain kypsille sieluille, kuten tapahtui Bhagavanin tapauksessa.

Osa XVII

3. Kesäkuuta 1978

Sadhu Om: Ihmisillä on monia erilaisia kiintymyksiä – aistinautintoihin, rikkauteen, perheeseen, kansallisuuteen, kastiin, uskontoon, sosiaaliseen asemaan, nimeen, maineeseen, jne. – mutta Bhagavan on oikein diagnosoinut, että kaikkien kiintymystemme juuri on meidän egomme, joka on meidän *dehabhimanamme* eli perustavanlaatuinen kiintymyksemme kehoon 'minänä'. Sen vuoksi hän usein neuvoi meitä: 'Tutki, kuka on se, joka kaipaa ja parkuu *moksa* (vapautumista)', koska jos tutkimme tätä, meidän egomme katoaa yhdessä sekä sen kehokiintymyksen että sen vapautumisajatuksen kanssa, jota se kaipasi niin paljon.

[Vastatessaan jollekin, joka huomautti: "Tämä *brahmastra* [korkein ase] nimeltä 'Kuka minä olen?', jonka Bhagavan on antanut meille, on niin selvästi kaikkia aseita voimakkaampi, mutta *vairagyan* [välinpitämättömyyden] puutteesta johtuen meillä ei ole voimaa käyttää sitä", **Sadhu Om** vastasi]: Se saattaa olla totta tällä hetkellä, mutta hän, joka on ollut niin myötätuntoinen, että antaa meille tämän asean, antaa meille varmasti myös voiman käyttää sitä. Kun lapselle annetaan ensimmäisen kerran liuskekivi ja liitua, hän ei edes tiedä, miten niitä kumpaakin pidellään, joten hänen opettajansa tarttuu hänen käsistään ja ohjaa niitä kirjoittamaan A, B, C, jne. Samalla lailla Bhagavan on antanut meille tämän *brahmastran*, joten hän varmasti antaa meille myös mahdollisuuden hyödyntää sitä täysimääräisesti.

5. Kesäkuuta 1978

Sadhu Om: Tieto on voimaa tai vahvuutta. Me voimme nähdä tämän jopa karkealla tasolla: esimerkiksi, ihmiset ovat paljon voimakkaampia kuin kaikki muut olennot vain tietonsa vuoksi. Samalla lailla meidän *vasanamme* [ulospäin suuntautuvat halut tai taipumukset] näyttävät olevan vahvoja vain, koska meillä on virheellinen tieto maailmasta. Toisin sanoen, koska me virheellisesti pidämme maailmaa todellisena, meidän taipumuksemme olla kiinnostunut siitä, on erittäin vahva. Sen vuoksi *vasanamme* voidaan tuhota vain oikealla tiedolla.

Se, mikä on todella todellista, on vain itsemme, joten todellista tietoa on vain tieto itsestämme, mitä me todella olemme ja koska tietomme itsestä ei ole mitään muuta kuin me itse, me itse olemme todellista tietoa. Tästä syystä, saadaksemme todellista tietoa, meidän on kiinnitettävä huomiomme vain itseemme. Mitä enemmän me harjoitamme itsen huomiointia, sitä enemmän me tulemme saamaan oikeaa tietoa itsestämme ja maailmasta.

Koska todellinen tieto on vain itsetietoisuutta, jota kutsutaan *citiksi* ja koska tieto on voimaa, jota kutsutaan *saktiksi*, sanotaan, että *cit* on ainoa todellinen *sakti* ja että *cit-sakti* on kaikkien muiden voiman muotojen lähde, jotka näyttävät olevan olemassa ja olevan todellisia vain sen takia. Sen vuoksi, mitä hyvänsä Bhagavan sanoo todellisesta tiedosta *Ulladu Narpadun* säkeissä 10-13, soveltuu yhtä hyvin todelliseen voimaan. Esimerkiksi, kun hän sanoo säkeessä 10, 'Vain tieto, joka tuntee itsensä, joka on ensimmäinen, [tutkimalla] kenelle ovat nämä tieto ja tietämättömyys, on [todellista] tietoa', hän tarkoittaa, että vain tieto egon olemattomuudesta, joka (ego) on ensimmäinen, joka nousee ja joka yksin kokee muiden asioiden tiedon ja tietämättömyyden, ei ole ainoastaan todellista tietoa, vaan myös todellista voimaa; kun hän sanoo säkeessä 11, että tietää muita asioita tuntematta itseään, ei ole todellista tietoa, vaan vain tietämättömyyttä, hän tarkoittaa, ettei myöskään se ole todellista voimaa; kun hän sanoo säkeessä 12, että se, joka tietää (nimittäin ego tai mieli), ei ole todellista tietoa ja että itse yksin on todellista tietoa, hän tarkoittaa, että ego, (joka yksin tietää jotain muuta kuin itsensä), ei ole todellista voimaa ja että me yksin olemme todellinen voima; ja kun hän

sanoo säkeessä 13, 'Itse, joka on tieto (*jnana*), yksin on todellinen', hän tarkoittaa jälleen kerran, että me yksin olemme todellinen voima.

Samalla lailla, koska termi '*siddhi*' tarkoittaa 'saavuttamista' ja koska sitä käytetään myös viittaamaan mihin tahansa erityisvoimaan, jonka joku saattaa saavuttaa, se, mitä hän sanoo todellisesta *siddhistä Ulladu Narpadun* säkeessä 35, soveltuu yhtä hyvin todelliseen tietoon. Toisin sanoen, kun hän sanoo: 'Tietää ja olla *porul* [ainoa todellinen olemus, joka on itse], joka on olemassa *siddhamina*, [joka on aina saavutettu], on [todellinen] *siddhi*', hän tarkoittaa, että tietää ja olla itsensä yksin on todellista tietoa.

Tämän vuoksi hän sanoo *Nan Yar?:in* (Kuka minä olen?) kuudennessa kappaleessa, 'Kun joku harjoittaa ja harjoittaa tällä tavoin [kääntämällä mieltään tai huomiotaan takaisin kohti itseään, sen lähde eli syntymäpaikkaa, aina, kun sitä kääntää pois mikään muu ajatus] mielelle voimaa (*saktia*) olla tiukasti vakiintuneena kotipaikassaan tulee lisääntymään'. Mitä enemmän me kohdistamme huomiota itseemme, sitä enemmän saavutamme itsetietoisuuden selkeyttä, joka yksin on todellista tietoa ja sellaisen selkeyden kirkkaassa valossa meidän *visaya-vasanoidemme* (uloispäin suuntautuneiden halujen tai taipumusten) voima tulee häviämään, koska ne saavat voimansa vain egostamme, joka on harhaanjohtava tieto 'Minä olen tämä keho'. Tämä *vasanoidemme* häviäminen on se, mihin hän viittaa *Nan Yar?:in* kymmenennessä kappaleessa, kun hän sanoo, 'ne kaikki tuhoutuvat, kun *svarupadhyanam* [itsen huomiointi] lisääntyy ja lisääntyy'.⁴¹

Kun me alamme harjoitella huomiomme kääntämistä takaisin kohti itseämme, itsen huomiointimme voima on aluksi suhteellisen heikkoa, joten me kykenemme huomaamaan jokaisen *vasanan* nousun ajatusten muodossa vasta sen jälkeen, kun ne ovat jo vieneet meidät mukanaan. Kuitenkin, harjoituksella meidän itsen huomiointimme voima lisääntyy ja mitä enemmän se lisääntyy, sitä helpommin me kykenemme havaitsemaan tarkan hetken, jolloin jokainen *vasana* syntyy ajatukseksi. Jos meidän itsen huomiointimme on vakaata, meidän kokemuksemme tuolla hetkellä on se, että tämä ajatus syntyy vain siksi, että minä tiedän sen, joten meidän huomionne tulee tarrautumaan itseemme, 'Minään', joka on tietoinen ajatuksesta ja siten ajatus rauhoittuu, koska siltä riistetään huomio, jota se tarvitsee jäädäkseen eloon. Joka kerta, kun me riistämme jokaiselta ajatukselta huomiomme tarttumalla tällä tavoin tiukasti itsen huomiointiin, me heikennämme *vasanaa*, joka antoi sille syntymän ja vahvistamme rakkautemme ja kykyämme pitää kiinni itsen huomiinnista.

Kun me harjoitamme itsen huomiointia tällä tavalla, meidän ei tulisi odottaa tai pitää silmällä seuraavan ajatuksen nousua, vaan meidän tulisi keskittää koko huomiomme vain itseemme. Jos varaudumme ajatuksiin, ne tulevat varmasti esiin, koska meidän mieleemme luonteena on laajentua lukuisten ajatusten muodossa aina, kun emme keskity pelkästään itseemme. Jos me yritämme keskittyä vain itseemme, aina, kun meidän itsen huomiointimme horjuu edes hieman, ajatus jostain muusta syntyy, mutta jos me olemme valppaita harjoituksessamme, me tulemme välittömästi huomaamaan jokaisen huojunnan itsen huomiinnissamme ja siitä seuraavan ajatuksen nousun, joten meidän tulee välittömästi kyetä kääntämään huomiomme takaisin itseemme ennen kuin se vei mukanaan.

Sen vuoksi itsen huomiointi on ainoa suora menetelmä, jolla me voimme saavuttaa voiman pysyä tiukasti itsessämme ja itsenämme, lähteenä, josta olemme nousseet tänä egona, ja ainoastaan pysymällä näin, me voimme heikentää ja lopulta tuhota kaikki *vasanamme*. *Vasanoitamme* olisi vaikea heikentää ja tuhota, jos ne olisivat todellisia, mutta koska niitä ei ole olemassa syväunessa, ne eivät ole todellisia, ja näin, jos meillä on vilpittömän rakkaus tietää, kuka me todella olemme, me voimme helposti tuhota ne kaikki pelkästään takertumalla tiukasti itsen huomiointiin.

Kuten Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 18, meidän mieleemme on pelkkä ajatusten kokoelma ja sen juuri on vain meidän egomme, ensimmäinen ajatus nimeltä 'minä'. Ja kuten hän sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 25, tämä ego nousee, pysyy ja kukoistaa vain tarttumalla 'muotoihin', joka on toinen nimi sen ajatuksille mistään muusta kuin itsestään, joten ainoa tehokas keino estää egomme nouseminen ja sen laajentuminen lukuisten ajatusten muodossa, on kiinnittää

41 Jotain näiden tapaista löytyy meille suomennetusta kirjasta "Kuka minä olen?", luvusta 11!

huomionsa pelkästään siihen. Toisin sanoen, koska me emme voi nousta ja pysyä tänä egona ilman, että kohdistamme huomion muihin asioihin, jos kiinnitämme huomiomme vain itseemme, tähän egoon, se rauhoittuu ja katoaa. Tämä on se, mitä hän tarkoittaa, kun hän lopettaa *Ulladu Narpadun* säkeen 25 sanomalla: 'Jos etsitään [tai kiinnitetään huomiota], tämä muodoton aave-ego pakenee'.

Koska tämä ego on epätodellinen, kuten kuvitteellinen käärme, se näyttää olevan olemassa vain, kun me emme katso sitä tarpeeksi tarkasti. Aivan kuten käärme katoaa, jos me katsomme sitä tarkasti, koska se on oikeasti vain köysi, meidän egomme katoaa, jos me katsomme sitä tarkasti, koska se on oikeasti vain meidän muodoton ja siten ääretön itseemme. Sen vuoksi, vain kiinnittämällä huomion egoomme, joka on mielemme juuri ja ensimmäinen ajatus, me voimme tuntea sen oikein – toisin sanoen, tietää, ettei sitä todellisuudessa ole olemassa – ja vain tuntemalla sen oikein voimme hallita sitä tai nujertaa sen.

Siten itsen huomioinnilla saavutettu tieto on korkein voima, jolla voimme voittaa mielemme ja koska koko maailmailmiö on pelkkä mielemme heijaste, mielemme voittaminen tarkoittaa koko maailman – sekä tämän, että jokaisen muun kuvitteellisen maailman – voittamista. Sen vuoksi itsen huomiointi on korkein ymmärrys, mutta koska jokaisella meistä on sisällään voimaa kiinnittää huomiota itseensä, se on 'suora polku kaikille', kuten Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 17.

Joskus sanotaan, että voittaaksemme mielemme, meidän on hallittava kaikkia halujamme, mutta me voimme hallita niitä vain tietämällä, mitä halu todella on. Tosiasiassa halua on täysin mahdotonta hallita kokonaan, koska halu on rakkautta, joka on meidän todellisen luontomme *priya-* eli *ananda-*aspekti. Toisin sanoen, se, mikä ilmenee mielessäme lukuisina haluina, on vain meidän rakkauttamme olla onnellinen ja tämä rakkaus on meidän todellisen itseemme aitoa luonnetta, joten sitä ei voi koskaan hallita tai voittaa. Sen vuoksi ainoa tie voittaa kaikki haluamme, on toteuttaa pohjimmainen rakkautemme olla onnellinen, jonka me voimme tehdä vain tietämällä, mitä me todella olemme.

Haluja, joita meillä on muihin asioihin kuin itseemme, on loputtomasti, koska aina, kun yksi tällainen halu tyydyttyy, toinen tulee nousemaan sen paikalle. Siksi me emme koskaan voi olla tyytyväisiä yrittäessämme tyydyttää halujamme yksitellen. Kaikkien halujemme juuri on vain meidän rakkautemme itseemme, joten meidän tulisi suunnata kaikki halumme muihin asioihin uudelleen tarkaisin kohti itseämme haluamalla ja yrittämällä kokea vain se, mitä me itse todella olemme. Tällä hetkellä itserakkautemme on hajallaan lukuisten halujen muodossa, joten siitä on tullut heikko ja sirpaleinen. Sen vuoksi, tehdäksemme siitä jälleen kokonaisen ja vahvan, meidän tulisi kohdistaa se sen todelliseen päämäärään, joka on me itse. Tekemällä niin, me tulemme tietämään, mitä me todella olemme ja silloin tulemme huomaamme, ettei meille todellisuudessa ole mitään muuta, mitä haluta.

Rukoileminen ei ole turhaa, eikä siitä ole pelkästään tilapäistä hyötyä. Meidän rukouksemme on omalle itsellemme. Se on omaa kaipuutamme itsellemme ja se tulee varmasti tuottamaan hedelmää. Loppujen lopuksi kaikki tämä – maailma, meidän elämämme – on vain entisten halujemme tai kaipuidemme seurausta. Jotkut ihmiset joutuvat kärsimään, koska he rukoilevat erityisiä asioista ja huomaavat, että tällaisiin rukouksiin näytetään harvoin vastattavan, mutta lopulta kaikkiin rukouksiimme tullaan vastaamaan paremmalla tavalla kuin mitä me voimme koskaan kuvitella, sillä kaikki kaipuamme tulevat lopulta täyttymään vasta, kun me tiedämme, mitä me todella olemme.

Kirjan *Sri Ramanan Polku* Osa II luvussa *Bhakti* minä sanon, että niin kauan kuin henkilö kolmannella (a) luokalla rukoilee yksipisteisellä antaumuksella rakastamaansa Jumalaa kaikkien halujensa täyttymiseksi, Jumala saattaa ilmestyä hänelle muodossa, mutta niin pian kun hän kehittyi kolmannelle (b) luokalle – toisin sanoen, niin pian, kun hän ymmärtää, että hänen tulisi luopua rukoilemasta Jumalaa täyttämään hänen mitättömät toiveensa ja sen sijaan rukoilla häntä antamaan vain itsensä – Jumala lakkaa ilmestymästä hänelle muodossa. Tämä johtuu siitä, että Jumala voi antaa itsensä palvojalleen vain opettamalla hänelle, ettei hän ole mikään muoto, vaan vain palvojan oma muodoton itse. Sen vuoksi Jumala voi usein täyttää kaipuamme paljon täydellisemmin ja tehokkaammin olemalla antamatta sitä, mitä me saatamme rukoilla kuin antamalla sen.

Niin kauan kuin me olemme itsestä tietämättömiä, me emme tiedä, mikä on meille todella

hyvää, joten sen sijaan, että pyydämme sitä, minkä uskomme olevan meille hyvää, meidän tulisi rukoilla vain sitä, mitä Jumala haluaa meille, sillä vain hän tietää, mikä on meille todella hyvää. Kuten Bhagavan laulaa *Sri Arunachala Padikamin* säkeessä 2, 'Teidän tahtonne on minun tahtoni; se on onnea minulle, elämäni Herra' ja *Sri Arunachala Navamanimalain* säkeessä 7: 'Mikä hyvänsä on teidän ajatuksenne [tai tahtonne], tehkää se, rakastettuni, antakaa [minulle] vain lisääntyvä rakkaus jalkaparianne kohtaan'. Yhdessä *Sri Ramana Sahasramin* [tuhat säettä rukoillen *jnanaa*] säkeistä minä laulan, että hän on antanut minulle enemmän kuin olen koskaan pyytänyt.

Osa XVIII

6. Heinäkuuta 1978

Sadhu Om: Kuningas Vajrangada Pandya, joka ensimmäisenä huomasi *Arunachala-pradaksinan* suurenmoisuuden, kulki vuoren ympäri kolme kertaa päivässä kolmen vuoden ajan. Se, mikä aluksi antoi hänelle mieltymyksen siihen, oli hänen odotuksensa, että hänestä voisi näin jälleen keran tulla Indra [*svargan* eli taivaan hallitsija], mutta kolmen vuoden kuluttua *viveka* (arvostelukyky) sarasti hänessä, joten hän rukoili Arunachaleswaralta vain *sayujyaa* (yhtymistä) hänen kanssaan. Näin hänen tekemänsä *Arunachala-pradaksinan* seurauksena hänen *kamya bhaktinsa* kehittyi *niskamya bhaktiksi* ja se arvostelukyky, jonka hän näin saavutti, teki hänestä riittävän kypsän saavuttamaan *Siva-sayujyan*. Tällainen arvostelukykyyn kypsyys on se hyöty, jonka me voimme odottaa johtuvan Arunachala ympäri kävelemisestä.

10. Heinäkuuta 1978

Sadhu Om: Monet ihmiset uskovat, että heidän kehityksensä sadhanassa voidaan mitata se ajan pituudella, jonka he kykenevät pysymään ilman ajatuksia, mutta pysyminen jonkin aikaa ilman ajatuksia ei ole sadhanan todellinen tavoite. Sen tavoitteena on vain tieto, mikä tarkoittaa selkeää tietoisuutta itsestä. Mikä hyötyä on pysyä viisi tuntia ilman ajatuksia, jos ihmisen kaikki halut, viha ja muut tällaiset puutteet palaavat kuudennen tunnin aikana? Joku saattaa pysyä kolmesataa vuotta tuntematta kehoa, mutta jos hän ei tunne itseään, mikä hyötyä hän voi siitä saada?

Sen vuoksi, kun me harjoitamme sadhanaa, meidän ei tulisi pyrkiä olemaan ilman ajatuksia niin pitkään kuin mahdollista, vaan meidän tulisi vain tuntea itseemme. Me tutkimme 'Kuka minä olen?' saadaksemme tietoa itsestämme. Kun me olemme ymmärtäneet, että kaikki meidän ongelmamme johtuvat virheellisestä tiedostamme 'Minä olen keho', meidän täytyy pyrkiä vain saavuttamaan oikea tieto itsestämme.

15. Heinäkuuta 1978

Sadhu Om: Pelkkä mieleemme takaisin vetäminen toisista ja kolmansista persoonista ei ole *atma-vicharaa* [itsekyselyä tai itsetutkimusta], vaan vain sen sivuvaikutusta. Huomion kohdistaminen itseemme yksin on *atma-vicharaa* ja kun me kohdistamme huomiomme vain itseemme, mieleemme vetäytyy näin muista asioista. *Upadesa Undiyarin* säkeessä 16 Bhagavanin sanoo:

'Jättämällä sivuun ulkoisen ilmiön, mieli tuntemalla oman valonsa muodon on yksin todellista tietoa'.

'Jättämällä sivuun ulkoisen ilmiön' tarkoittaa huomiomme pois vetämistä toisista ja kolmansista persoonista, mutta se itsessään ei ole todellista tietoa, koska jätämme koko ulkoisen ilmiön aina, kun me nukahdamme. Jotta voisimme tietää sen, mikä on todellista, meidän on tunnettava oma 'valomme muoto', joka on pohjimmainen tietoisuus, joka valaisee mieleemme. Sen vuoksi tässä sä-

keessä päälause on 'mieli tuntemalla oman valonsa muodon on yksin todellista tietoa', kun taas 'jättämällä sivuun ulkoisen ilmiön' on pelkkä sivulause, koska kun mieli kohdistaa huomionsa omaan itsetietoisuuteensa, 'Minä olen', sen huomio siten vetäytyy automaattisesti takaisin ulkoisesta ilmiöstä.

Pysyminen hetken ilman ajatuksia on epäilemättä rauhallinen ja miellyttävä kokemus, mutta se ei ole lopullinen ratkaisu ongelmiimme. Se, mitä on korjattava, on kuviteltu tietomme 'Minä olen tämä keho' ja koska se on virheellinen tieto itsestämme, se voidaan korjata vain oikealla tiedolla itsestämme.

Yleensä ihmiset olettavat, että vain se aika, jonka he viettävät mietiskelyssä, on sadhanaa, vaikka sadhana todellisuudessa jatkuu läpi valve- ja unitilojen ja on ollut lukemattomissa syntymissä. Kaikki, mitä me koemme elämässämme, jonka kaiken antaa gurun armo ja meidän jatkuvat pohdiskelumme elämän kärsimyksistä yhdessä jatkuvien yritystemme kanssa löytää näiden kärsimysten juuri itsestämme, on sadhanaa, koska kaikilla näillä menetelmillä me vähitellen saavutamme oikean arvostelukyvyn voiman ja siten mielemme kypsyytys lisääntyy, mikä tekee meidät kypsiksi itsetietoisuudelle.

Itsessä pysyminen ja itsen huomiointi ovat yksi ja sama asia. Pysyminen on (*sat*), kun taas huomiointi on tietämistä (*cit*) ja kuten Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 26, itsenä oleminen on itsensä tuntemista, koska itseä ei ole kahta ja koska, kuten hän sanoo säkeessä 23, ei ole olemassa muuta tietoisuutta kuin se, mikä tietää, että on, joten se, mikä on (*sat*), on itse tietoisuus (*cit*). Maailmanmielinen ihminen pysyy maailmassa, koska hän kohdistaa huomionsa maailmaan, kun taas hengellinen ihminen pysyy itsessään, koska hän kohdistaa huomionsa itseensä.

18. Heinäkuuta 1978

Sadhu Om: Guru yksin tuntee kaikki vasanat, jotka lepäävät piilossa sisällämme. Hän tietää, mitkä niistä hän voi sallia itävän ajatuksina, jotta me voimme tuhota ne arvostelukyvyn voimalla, jonka hän on antanut meille, toisin sanoen, tutkimalla kenelle ne ovat ilmestyneet. Hän tietää myös, mitä vasanoita hänen täytyy vielä estää itämästä, koska ne olisivat meille liian voimakkaita tuhota.

Jos sallittaisiin mennä naimisiin, jotkut etsijät uppoisivat maallisiin nautintoihin ja haluihin, kun taas toiset kehittäisivät välinpitämättömyyttä (*vairagyaa*), ajatellen sisäisesti: 'Mitä ovat nämä lihalliset nautinnot? Vain kaksi luista ja lihaista kehoa yrittää löytää nautintoa toisistaan'. Kuitenkaan he, joilla tällainen *vairagya* roihahtaa nopeasti esiin avioelämässä, eivät ehkä pystyisi saavuttamaan sitä, jos heille ei annettaisi tällaisen elämän makua, koska he silloin kaipaisivat tällaisia iloja, ajatellen kuinka ihanaa saattaisi olla kokea ne.

Sopivat olosuhteet, jotka saavat vasanamme itämään haluina tai ajatuksina, on kuin kastella siemeniä puutarhassa. Kastelemalla meidän vähemmän voimakkaita ja vaarallisia vasanoita tällä tavalla ja sallimalla meidän voittaa ne *vivekan* ja *vairagyan* avulla, guru antaa meille mahdollisuuden saavuttaa vähitellen voimaa kohdata ja voittaa paljon voimakkaampia ja vaarallisempia vasanoita. On kuitenkin olemassa joitakin vasanoita, jotka ovat niin vaarallisia, ettei hän koskaan salli niiden nousta, vaan antaa niiden sen sijaan kuivettua olemalla kiinnittämättä huomiota niihin, niin, että niistä tulee kuin kuivaa polttopuuta, joka tuhoutuu yhdessä juurensa, meidän egomme kanssa, kun *jnanatuli* lopulta leimahtaa esiin.

Vain guru voi tehdä kaiken tämän meille. Hän ei ainoastaan tiedä kaikkia nykyisiä ajatuk-siamme, vaan myös kaiken, mitä me mahdollisesti voimme ajatella, tehdä tai kokea. Meidän on tärkeää miettiä ja vakuuttaa itsemme tästä, jottei ego ylpeänä nosta päätään ajatellen 'Minä voin voittaa mayan'. Nöyryys on välttämätöntä. Omien egojemme voimalla me emme voi tehdä mitään. Me emme voi edes ajatella ilman hänen armoaan. Kuten Bhagavan sanoo *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 170:

'Jos jopa jumalat Vayu ja Agni [tuulen ja tulen jumalat] eivät kykene siirtämään tai

polttamaan mitättömän pientä olkea, voi kauhistus, kuka voi tai miten tehdä [mitään] itsekkäästi omilla voimillaan?'

On aina parempi olla nöyrä ja alistua. Antakaamme minkä tahansa tallata meidät jalkoihinsa, koska me emme voi painua yhtään enempää. Yhdessä säkeistäni minä annan seuraavia esimerkkejä: kotkan, jolla on vahvat kynnet ja nokka, voivat varikset ajaa tiehensä; mahtava elefantti nousee ylös ja siirtyy syrjään mustien muurahaisten jonon edestä, jotta ne eivät menisi sen kärsään; aurinko voi kuivata valtameren, mutta me voimme suojata itsemme siltä pienellä sateenvarjolla; juna voi vetää valtavia kuormia, mutta se ei voi vastustaa sitä, että se pysäytetään jarrulla, jonka sen kuljettaja tekee yhdellä sormella; Ganges voi pyyhkäistä elefantit mukaansa virtauksellaan, mutta se ei voi estää pieniä kaloja uimasta vastavirtaan. Samalla lailla, edes suuret joogit eivät voi voittaa tätä mayaa, mutta me voimme yksinkertaisesti luovuttamalla itsemme Bhagavanin armolle.

Kun me ajattelemme yhä enemmän ja enemmän näitä periaatteita, meidän välinpitämättömyytemme ja kaipuamme takertua hänen jalkoihinsa lisääntyy ja sen vuoksi me emme tahdo nousta ajattelemaan 'Minä minä voin tehdä'. Tämän taistelun Bhagavanin antamien *vivekan* ja *vairagyan* ja meidän taipumuksemme nousta tänä egona välillä on jatkuttava läpi koko tämän valvetilan. Tässä taistelussa me tunnemme usein itsemme kuin laivaksi, jota raju myrsky heittelee, mutta hän on meidän ruorimiehemme, joten meidän tulisi rukoilla häntä, kuten hän opetti meitä *Sri Arunachala Aksaramanamalain* säkeessä 79: 'Arunachala, suojelkaa minua, jotten olisi kuin perämiehetön laiva, jota suuri myrsky heittelee'.

28. Heinäkuuta 1978

Sadhu Om: Voima lepää olemisessamme, ei ajattelussamme. Sen vuoksi todellinen voima tulee ainoastaan itsessä pysymisestä. Aika ei ole tärkeä tekijä itsessä pysymisessä, koska me emme saavuta mitään hengellistä hyötyä pysymällä ajattelematta kahdeksan tuntia unitilassa. Huomio (joka on tietoisuutemme keskittämistä, *cit*) on ainoa tärkeä tekijä itsessä pysymisessä (joka on pelkkä olemisen tila, *sat*), koska meidän itsessä pysymisen intensiteetti on se, mikä määrää itsessä pysymisemme kiinteyden ja syvyyden. Tuntee itsemme yksin on olla itsemme ja se on yksin todellista voimaa (*sakti*).

Jos joku, tehtyään jotain tapasta ja saavutettuaan siten hieman enemmän voimaa kuin toiset, ottaa ihmisiä opetuslapsikseen, silloin, kuten Sri Ramakrishna sanoi, hän on kuin pieni vesikäärme, joka tarttuu isoon sammakkoon. Hän ei pysty nielemään heitä, muttei halua päästää heitä menemäänkään, joten molemmat joutuvat kärsimään. Otettuaan vastuulleen opetuslasten vasanat, tällaisen 'gurun' tulevat murtamaan opetuslasten halut.

Todellinen guru ei ole ihminen, vaan se on vain meidän oma rajaton ja siten persoonaton itsemme, koska vain meidän ääretön itsemme voi käsitellä ja tuhota kaikki meidän vasanamme ilman, että ne vaikuttavat häneen itseensä mitenkään.

Osa XIX

8. Elokuuta 1978

Sadhu Om: *Sri Arunachala Navamanimalain* ensimmäisessä säkeessä Bhagavan laulaa:

Vaikka tosiasiallisesti *acalan* [liikkumaton], siinä kokoussalissa [Chidambaramissa] hän [Herra Siva] tanssii äidin edessä, joka on *acalai* [*acalanin* puoliso]. Kun siitä Saktista [jumalallisesta äidistä] tulee rauhallinen [hänen] *acala*-muodossaan, tiedä, että hän loistaa ylevänä *Arunacalamina*.

Herra Siva on meidän oma todellinen itsemme, joka on muuttumaton ja siten ikuisesti liikkumaton (*acala*), vaikka sanotaankin, että Chidambaramissa hän otti Natarajan muodon tanssiakseen Kalin edessä rauhoittaakseen tämän kiihkeän tanssin. Tässä Kali, joka on Sakti, koko maailmankaikkeuden jumalallinen äiti, edustaa meidän loputtoman aktiivisia mieliämme, joka on kaikkien asioiden (ja esineiden) alkuunpanija. Kali on nimeltään *acalai*, *acalanin*, liikkumattoman Herra Sivan feminiininen muoto, koska pohjimmiltaan Kali ei ole mitään muuta kuin hän, samoin kuin mielemme ei ole pohjimmiltaan mitään muuta kuin meidän todellinen itsemme.

Aivan kuten Kalin kiihkeän tanssin täytyy rauhoittua, jotta hän voisi saada alkuperäisen liikkumattomuuden tilansa takaisin, meidän mielemme jatkuvan nousun ja aktiivisuuden täytyy tyyntyä, jotta voimme saada takaisin alkuperäisen tilamme täysin tyyneinä ja liikkumattomana itsetietoisuutena.

Muilla hengellisillä poluilla, joita tässä säkeessä edustavat muut pyhät paikat, kuten Chidambaram, mielillemme annetaan yksi ainoa toiminta, jotta se voisi nujertaa muut toimintansa. Niinpä, tarrautuakseen tähän yksittäiseen toimintaan, sen täytyy tehdä hellittämätöntä ponnistusta, joka on vaivalloista *tapasta* (ankaria pidättyvyyksiä) ja jota tässä siksi kuvaa Natarajan tanssi.

Atma-vicharan polulla, joka on täydellisen itsensä luovuttamisen polku ja jota tässä edustaa Tiruvannamalai, mitään vaivalloista toimintaa tai tapasta ei tarvita, koska yksinkertaisesti tyyneesti takertumalla rakkaudella itsemme, meidän mielemme tulee sulautumaan liikkumattomasti takaisin itsemme, aivan kuten Saktista tuli Tiruvannamalaissa tyyne yksinkertaisesti siksi, että hänellä oli musertava rakkaus Herra Sivaan hänen liikkumattomassa muodossaan Arunachalana.

Sen vuoksi tämä säe merkitsee sitä, että voidaksemme saada alkuperäisen liikkumattoman itsessä pysymisen tilamme takaisin, mitään mielemme toimintaa (tanssia) ei tarvita, koska lopulta me voimme pysyä sellaisena kuin me todella olemme vain luopumalla täysin kaikesta toiminnasta, jonka me voimme tehdä vain takertumalla päättäväisesti, vakaasti ja rauhallisesti itsen huomiointiin.

Jnanasambandhar ylisti Arunachalaa 'jñānat-tiraḷay nindra perumāṅ', 'suurena Herrana, joka seisoo jnanan tiiviinä massana', ja Bhagavanilla oli tapana selittää tätä sanomalla, että Arunachala on *jnanagni*, itsetiedon tuli, joka tuhoaa virheellisen tietoisuuden 'Minä olen tämä keho'.⁴² Kun Sundaramurti oli Tiruvanaikkavalissa, hän lauloi säkeen sanomalla, että Annamalain voivat tuntea vain he, jotka ovat menettäneet egonsa, siten havainnollistaen, että pelkästään ajattelemalla Arunachalaa kaukaa, suuret pyhimykset voivat ymmärtää sen salaisuuden. Ja kun Adi Sankara matkusti näillä alueilla, hän lähestyi Arunachalaa itäpuolelta, muttei mennyt kaupunkiin, koska hän näki joka hiekanjyvän täällä Siva-*lingana*, joten hän teki *namaskaran* (osoitti kunnioitusta) etäältä. Viitaten tähän, Bhagavanilla oli tapana sanoa, että todellinen maaperä täällä on *jnana-bhumia*, jnanan maaperää.

Yleensä ihmiset pitävät *sat-sangaa* hyvien ihmisten seurusteluna, mutta Bhagavan selvensi sen todellista merkitystä, selittäen, että todellinen *sat-sanga* on vain seurustelua *satina* kanssa ja koska *sat* ei ole mitään muuta kuin *atma-svarupa*, meidän oma todellinen itsemme, pysyminen itsesämme itsenämme on oikea ja täydellinen *sat-sangan* muoto.⁴³ Kuitenkin, siihen saakka kunnes pysytymme pysymään *satissa satina*, seuraavaksi paras *sat-sangan* muoto on seurustella sellaisten kuin Bhagavanin kanssa, joka pysyy *satina*.

Kuitenkin, niin kauan kuin koemme itsemme kehoksi, jokainen, joka pysyy *satina*, näyttää meille olevan keho, joten kun heidän kehonsa kuolee, meistä tuntuu, että me menetämme heidän *sat-sangansa*. Siksi Bhagavan opetti meille, että Arunachala on '*satina*' aito ruumiillistuma, joten koska Arunachala on aina täällä läsnä, *sat-sanga* sen kanssa on aina tarjolla meille. Lisäksi, koska me voimme seurustella Arunachalan kanssa pelkästään ajattelemalla sitä, *sat-sanga* sen kanssa ei rajoitu aikaan eikä paikkaan.

Kuitenkin, kun me voimme olla täällä, erityinen tapa olla *sat-sangassa* sen kanssa, on tehdä *pradakshina* (ympärikävely) sen ympäri. Aivan kuten koita houkuttaa kynttilän liekki ja lentää sen

42 Katso esim. kirjasta Keskustelut, keskustelu 529, s. 313.

43 Katso esim. kirjasta Keskustelut, keskustelu 283, s. 154 ja kirjasta *Day by Day with Bhagavan*, 16-7-46, 2002. s. 273.

ympäri, kunnes se lopulta tulee liian lähelle ja joutuu sen syömäksi, jos meitä kiinnostaa Arunachala ja kävelemme sitä ympäri, me lopulta joudumme sen syömiksi. Sitten *sat-sanga* on itsemurhataktiikkaa.

Kun magneetilla hivellään silmäneulaa, sen aiemmin suuntautumattomat molekyylit asettuvat samaan suuntaan ja siten kunkin molekyylin magneettinen ominaisuus ilmenee neulassa kokonaisuutena. Niinpä tällaisen hivelyn neulassa aiheuttama magneettisuus ei ole ominaisuus, jonka se uutena saavuttaa, vaan sellainen, joka oli jo sisäisenä siinä, vaikkakin tähän asti piilotettuna. Vaikka magnetismi on neulan todellinen luonne, se paljastuu vain sen yhteistoiminnalla magneetin kanssa.

Samalla lailla *sat-sangalla* me emme saavuta mitään, mitä meillä ei jo ennestään ollut, vaan meidän todellinen luonteemme paljastuu meille. Samoin kuin neulan luonnollinen magneettisuus paljastuu toistuvalla kosketuksella magneetin kanssa, tekemällä toistuvasti *pradakshinaa* Arunachalan ympäri tai seurustelemalla usein jnanin kanssa – joko olemalla hänen fyysisessä läsnäolossaan tai vielä paremmin opiskelemalla, pohtimalla ja harjoittamalla hänen opetuksiaan – me pystymme näkemään, että meidän todellinen luonteemme on *sat*.

9. Elokuuta 1978

Sadhu Om: Paras tapa juhlia Bhagavanin syntymän satavuotisjuhlaa olisi estää 'minän' nousu, joka nousee juhlimaan sitä niin monella muulla tavalla. Jos teemme tämän, 'minä' laantuu. Silloin me todella juhlimme hänen satavuotisjuhlaansa sillä tavalla, jolla hän haluaisi meidät sitä tekevän.

10. Elokuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavanin opetusten lukeminen, pohtiminen ja niiden harjoittamisen yrittäminen on välttämätöntä, koska tämä on keino, jolla hän valmistaa meitä ja sytyttää hänen *sphuranansa* (itsetietoisuuden tuoreen selkeyden) liekin sydämeemme. Jos me emme jatkuvasti opiskele, pohdiskele ja harjoita hänen opetuksiaan, me siten nostaisimme sisäisen muurin hänen ja itsemme väliin tukkimaan hänen armonsa virtauksen ja estämään sitä pääsemästä sydämeemme.

16. Elokuuta 1978

Sadhu Om: *Ulladu Narpadu Anubandhamin* säkeessä 31 Bhagavan sanoo:

Mey-jnanille [todellisuuden tuntijalle], joka on unessa lihaisan kehon sisällä, joka on kuin vaunut, [mielen tai kehon] toiminta, *nistha* [liikkumattomuus, toimimattomuus eli *samadhi*] ja syväuni ovat aivan samaa kuin henkilölle, joka nukkuu vaunuissa, ovat vaunujen liikkuminen, paikalleen seisahtuminen tai vaunut jätettynä yksin [härät vapautettuna].

Aivan kuten henkilö, joka nukkuu vaunuissa ei ole tietoinen liikkuvatko ne, seisahtuvatko ne vai pysyvätkö ne paikallaan valjastamatta, *jnani* ei ole tietoinen kehosta ja mielestä ovatko ne aktiivisia, *nisthassa* (liikkumattomuuden tai toimimattomuuden tilassa) vai unessa.

Eräessä hänen vastauksissaan, jotka on tallennettu kirjan *Maharshi's Gospel* ensimmäisessä luvussa Bhagavan käyttää tätä yhdenmukaisuutta, mutta kuvailee sitä paljon yksityiskohtaisemmin. Kuitenkin, kun me luemme sitä, mitä sinne on kirjoitettu, meidän tulisi pitää mielessä, että tämän vastaavuuden tarkoitus on vain selvittää meille, että *jnani*, joka ei ole mitään muuta kuin meidän oma todellinen itsemme, ei ole lainkaan tietoinen kehosta tai mielestä tai mistään muustakaan vuorottelevasta tilasta, koska, kuten hän usein selittää, nämä ovat olemassa vain *ajnanien* (heidän, jotka

ovat tietämättömiä ja siksi erehtyvät luulemaan olevansa keho ja mieli) näkemyksessä. Sen vuoksi meidän ei tulisi lukea sen enempää tästä vastaavuudesta kuin mitä sillä on pyritty ilmaisemaan. Esimerkiksi, kun *Maharshi's Gospeliin* tallennetaan, että hän sanoi, että vaunuissa nukkuva matkustaja 'ei tiedä näitä tapahtumia, vaan löytää itsensä eri paikasta, kun hän herää', meidän ei tulisi ymmärtää tämän merkitsevän sitä, että *jnani* lopulta herää *jnanan* 'valveilla olevasta syväunesta' ja tulee taas tietoisiksi kehosta.

Tarkasteltaessa osaa, 'samadhi on heidän paikalleen seisahtamista (koska *samadhi* tarkoittaa *jagrat-sushuptia*, toisin sanoen, henkilö on tietoinen, muttei osallistu toimintaan; härät ovat valjaisissa, mutteivät liiku)', suluissa annettu selitys ei ole se, mitä Bhagavan itse asiassa sanoi, vaan sen lisäksi hän, joka sen tallensi, koska se sekoittaa sitä merkitystä, jota hän käytti termistä *samadhi* tässä yhteydessä. Toisin sanoen, *jnani* on aina *jagrat-sushuptissa*, 'valveilla olevan syväunen' tilassa, koska hän on se, mihin Bhagavan viittaa täällä 'iäti valveilla olevana Itsenä', joka on hereillä siinä mielessä, että se on aina tietoinen itsestään, ja unessa siinä mielessä, ettei se koskaan ole tietoinen mistään muusta – mistään mielestä, kehosta tai maailmasta – joten, kun hän vertaa *samadhia* paikallaan pysyviin vaunuihin, se, mitä hän tarkoittaa *samadhilla*, ei ole *jagrat-sushuptin* pysyvä tila, vaan vain tilapäinen itseen imeytymisen tila, jossa *jnanin* keho ja mieli näyttävät joskus olevan. *Ajnanin* näkemyksen mukaan Bhagavanin kaltaisen *jnanin* keho ja mieli saattavat joskus olla aktiivisia ja toisina aikoina mennä sisään ja myöhemmin tulla ulos liikkumattomasta toimimattomuuden tilasta, joka on se, jota hän kutsuu *nisthaksi* tai *samadhiksi* tässä yhteydessä, mutta kuten hän selittää tämän vastaavuuden avulla, *jnani* on täysin tietämätön kaikkien tällaisten tilojen tulemisista ja menemisistä, koska hänen näkemyksessään ainoa tila on *jagrat-sushupti*, joka on ikuinen ja muuttumaton.

Kuitenkin, se, mikä tekee erityisen merkittävän tästä Bhagavanin vastauksesta, joka tallennettiin kirjaan *Maharshi's Gospel*, on asiayhteys, jossa hän käytti tätä vastaavuutta, koska hän yleensä käytti sitä havainnollistamaan sitä tosiseikkaa, että *jnani* ei ole tietoinen mistään mielestä tai kehosta ja siten mistään niiden toiminnoista tai tiloista, kun taas tässä yhteydessä hän käytti sitä selittämään, että jos me kiinnitämme huomiomme vain itseemme, emmekä mihinkään muuhun, meidän kehomme ja mieleemme tulevat siitä huolimatta tekemään mitä tahansa tekoja, jotka ne on määrätty tekemään, mutta me emme ole tietoisia niistä. Koska *atma-jnana* tai *jagrat-sushupti* on tila, jossa me emme ole tietoisia mistään muusta kuin itsestämme, saavuttaaksemme sen täällä ja nyt, meidän tulisi keskittää huomiomme vain itseemme ja siten pidättäytyttävä olemasta tietoinen mistään muusta.

Tämä on se, mitä hän tarkoitti, kun hän sanoi, että meidän tulisi harjoittaa *sahaja samadhia* jopa muiden toimintojemme keskellä ja johdannossaan *Drig-Drisy-Vivekamiin* hän selitti, että *sahaja samadhin* harjoittaminen tarkoittaa 'tanñaiyē bāhyāntara dhiruṣṭi-bhēdamindri eppōdum nād-hudal', 'aina tutkia [tai kiinnittää huomionsa] itseensä tekemättä eroa sisä- tai ulkopuolisen välille.' Olematta koskaan tietoinen mistään muusta kuin itsestään, on *sahaja samadhia* (joka on toinen nimi *manonasalle*, *atma-jnanalle* tai *jagrat-sushuptilla*) ja yrittää aina olla tietoinen ei mistään muusta kuin itsestään, on *sahaja samadhin* harjoitusta. *Sahaja samadhi* on meidän tavoitteemme ja ainoa tapa saavuttaa se, on harjoittaa sitä tässä ja nyt.

Osa XX

16. Elokuuta 1978 (jatkui)

Sadhu Om: Tässä Maharshi's Gospel:in ensimmäisessä luvussa Bhagavan antaa ymmärtää, että kehomme ja mieleemme teot, jotka on määrätty tehtäväksi, tulevat jatkumaan kiinnitimme päihin huomiotamme tai emme. Syy siihen, miksi hän viittasi tähän, oli vain kannustaa meitä kiinnittämään huomiota itseemme ja olla olematta huolissaan mistään muusta (minkä hän on myös tuonut esiin Bhagavad Gita Saramin säkeessä 31, joka on hänen Bhagavad Gitan 9.22 käännös). Tästä ei kuitenkaan tule päätellä, että keho ja mieli ja niiden teot ovat todellisia tai että ne todella ovat ole-

massa, kun me emme kiinnitä huomiota niihin, koska niiden ilmeneminen on pelkkää unta ja asiat, jotka ilmenevät unessa, näyttävät olevan olemassa vain silloin, kun olemme tietoisia niistä. Koko tämä maailma on kuvitelma eli mentaalinen väärennös (*kalpana*), joten kun meidän mielemme lakkaa kuvittelemasta tai tekemästä asioita todellisiksi, ne lakkaavat olemasta.

Tämä tulisi kuitenkin kertoa vain heille, jotka ovat riittävän kypsiä hyväksymään sen. Muille tulisi sanoa, että maailma jatkuu muuttumattomana, jos me kiinnitämme huomiota itseemme. Aina kun joku kysyi Bhagavanilta, pitäisikö heidän lopettaa työnsä tai pidettäisiinkö heidän perheistään huolta, jos he luopuisivat, hän tavallisesti vastasi: 'Kuka pyysi sinua luopumaan? Mitä hyvänsä työtä sinut on määrätty tekemään, se sinun on tehtävä', koska esittämällä tällaisia kysymyksiä he ilmaisivat, etteivät he ole vielä valmiita luopumaan.

Kun palvoja kysyi Bhagavanilta, onko *brahmacharya* välttämätöntä, se, mitä hän tarkoitti *brahmacharyalla*, oli selibaatti, mutta Bhagavan vastasi: 'Selibaatti ei ole välttämätöntä. Jos sinä pysyt *brahmanissa*, se on todellista *brahmacharyaa*'. Jos palvoja olisi ollut tarpeeksi kypsä selibaattiin, hän ei olisi esittänyt tätä kysymystä. Mutta ihmiset kysyvät tällaisia kysymyksiä ja kirjoittavat sitten kirjoja, joissa sanotaan, että Bhagavan sanoi, että *brahmacharya* ja luopuminen eivät ole välttämättömiä heille, jotka seuraavat *atma-vicaran* polkua. Ymmärtääksemme Bhagavanin suhtautumista tällaisiin asioihin, meidän ei tulisi esittää kysymyksiä, vaan meidän tulisi huolellisesti havainnoida sitä, mitä hän vastaa muiden esittämiin kysymyksiin. Hänen näkemyksensä ymmärtäminen ei ole helppoa ellei ihmisen mieli ole riittävän kypsä.

Kun päätin erota työstäni, Janaki Mata sai tietää aikomuksestani, joten hän kysyi Bhagavanilta, tulisiko minun tehdä niin ja hän vastasi tavalliseen tapansa sanoen, että ulkonainen luopuminen ei ollut välttämätöntä, joten paljon enemmän kuin vuoden minun oli odotettava. Kuitenkin, kun lopulta päätin kirjoittaa erokirjeeni, laitoin sen postimerkillä varustettuun, mutta sulkemattomaan kirjekuoreen ja annoin sen hänelle ja hän luki sen, laittoi sen takaisin kirjekuoreen ja palautti sen minulle ilman mitään kommenttia.

Tästä opin, että meidän ei tulisi mainita edes ystävillemme, mitä me aiomme tehdä, vaan meidän pitäisi vain tehdä se. Jos toimimme siinä luottamuksessa, että koko tämä elämä on vain unta ja että vain itsetuntemuksen saavuttamisella on merkitystä, armo huolehtii kaikesta muusta. Mutta ennen kuin me olemme riittävän kypsiä saamaan sellaisen luottamuksen, työskentely elantonsa saavuttamiseksi vaikuttaa tarpeelliselta.

19. Elokuuta 1978

Sadhu Om: *Rishit*, jotka harjoittivat rituaalisia tekoja Daruka Vanassa, uskoivat, ettei ole muuta Jumalaa kuin *karma* (toiminta), joten *Upadesa Undiyarin* ensimmäisessä säkeessä Bhagavan selittää, että koska *karma* on eloton, se ei voi olla Jumala eikä voi päättää, mihin toimintaan on milloinkin annettava mikäkin hedelmä, niinpä, tavan ja ajan, joissa jokaisen toiminnan on annettava hedelmä, määrittelee vain Jumala. Toisessa säkeessä hän selittää, että vaikka sen jälkeen kun toiminnan hedelmän on kokenut, sen toiminnan siemen, joka on *vasana* (taipumus) tehdä samanlaista toimintaa uudelleen, säilyy, siten saaden tekijän yhä syvemmälle upotetuksi toiminnan valtamereen, niinpä *karma* (toiminta) ei koskaan voi antaa vapautusta.

Kolmannessa säkeessä hän kuitenkin selittää, että jos me teemme toimintaa ilman mitään halua sen hedelmään, vaan yksinkertaisesti rakkaudesta Jumalaan, tarjoten sen hedelmän hänelle, se puhdistaa mielemme ja näyttää meille tien vapauteen. Tämä tarkoittaa sitä, että tällaisessa hengessä tehty *karma* ei itsessään ole polku vapauteen, vaan voi johdattaa meidät polulle puhdistamalla mielemme, koska vain puhdistettu mieli kykenee tajuamaan, ettei vapautumista voida saavuttaa millään teolla, vaan vain luovuttamalla itsensä täysin Jumalalle ja että ihminen voi luovuttaa itsensä vain kääntymällä sisäänpäin tarkkailemaan valppaasti egoa ja siten estää sitä nousemasta tekemään mitään *karmaa*.

Säkeissä 4–7 hän sitten selittää erilaisten toimintatapojen suhteellisen tehokkuuden, joita ih-

minen voi tehdä rakkaudesta Jumalaan. Säkeessä 4 hän sanoo, että *puja, japa* ja *dhyana* ovat vastavasti kehon, puheen ja mielen tekoja ja että kukin on tässä nousevassa järjestyksessä parempi kuin edellinen eli ne ovat lisääntyvässä määrin tehokkaampia puhdistaessaan meidän mielemme.

Säkeessä 5 hän sanoo, että jos ihminen uskoo kaikkien asioiden olevan Jumalan muotoja ja kunnioittaa niitä sen mukaisesti, se on hyvää *pujaa* eli Jumalan palvontaa.

Säkeessä 6 hän kuvaa erilaisia äänellisiä palvontoja ja *japaa* (Jumalan nimen tai pyhän *mantran* toistamista hänelle), sanoen, että kovalla äänellä tehty *japa* on paljon tehokkaampaa (mielen puhdistamiseksi) kuin ylistää Jumalaa laulamalla lauluja, että suussa vienosti kuiskattu *japa* on vielä paljon tehokkaampaa ja että mentaalisesti tehty *japa* on kaikista tehokkain ja on *dhanan* eli meditaation luokkaa.

Ja säkeessä 7 hän sanoo, että tasainen ja keskeytymätön meditaatio kohti Jumalaa, kuten kirkastetun voin tasainen virtaus, on parempaa kuin meditaatio, jonka muut ajatukset keskeyttävät. Tämä johtuu siitä, että mitä enemmän me rakastamme Jumalaa, sitä enemmän meidän mielemme vetäytyy ajattelemaan vain häntä, ja se, mikä puhdistaa mielemme, ei ole itse toiminta vaan se rakkaus, jolla me sen teemme.

Säkeeseen 7 asti Bhagavan keskusteli toiminnoista, jotka kaikki koskevat mielemme ulkoista virtausta, mutta säkeissä 8 ja 9 hän näyttää meille, kuinka voimme kääntää rakkautemme Jumalaan menemällä toiminnan tuolle puolen meidän pelkän olemisen luonnolliseen tilaan, joka on täydellisen itsensä luovuttamisen tila ja siten kaikkein täydellisin ilmaus rakkaudesta Jumalaan.

Säkeessä 8 hän sanoo, että mielummin kuin *anya-bhava* (Jumalan mietiskely jonain muuna kuin itsenä) *ananya-bhava* (hänen mietiskelemisensä ei minään muuna kuin itsenä) on 'kaikkein parasta', mikä tarkoittaa, että se on parasta kaikista *bhaktin* harjoituksista ja kaikista mietiskelyn muodoista ja säkeessä 9 hän sanoo, että sellaisella *ananya-bhavan* vahvuudella tai innolla, olemalla *sat-bhavassa* (ihmisen luonnollisessa olemisen tilassa), joka ylittää mietiskelyn, on *para-bhakti tattva*, korkeimman antaumuksen todellinen tila.

Niin kauan kuin me ajattelemme Jumalan olevan jotain muuta kuin itsemme, kun me mietiskelemme häntä, meidän tarkkaavaisuutemme siirtyy pois itsestämme kohti ajatustamme hänestä ja tämä mielemme ulospäin suuntautuva liike on toimintaa eli *karmaa*.

Toisaalta, kun me ajattelemme hänen olevan itsemme ja mietiskelemme häntä sen mukaisesti, me emme enää mietiskele pelkkää ajatusta hänestä, vaan vain itseämme, joten huomiomme ei siirry pois itsestämme, vaan se vain lepää liikkumattomasti itsessämme, sen lähteessä, joten tämä itsensä tarkkaaminen ei ole teko eli *karma*, vaan meidän pelkän olemisemme luonnollinen tila (*suma irupadu*).

Siksi Bhagavan sanoo säkeessä 9, että *ananya-bhavan* kiihkolla ja lujuudella me tulemme pysymään *sat-bhavassa*, ja että olemalla niin me tulemme ylittämään kaiken *bhavanan*, kuvittelun, mietiskelyn tai ajattelun.

Näin se, mitä Bhagavan tarkoittaa näissä ensimmäisissä yhdeksässä säkeessä, on, että vaikka me emme voi saavuttaa vapautumista millään teolla eli *karmalla*, jos meidän tekojamme motivoi vain rakkaus Jumalaan eikä minkään hetkellisen hyödyn halu, ne puhdistavat asteittain mielemme ja antavat meille mahdollisuuden ymmärtää, että Jumala on se, mikä loistaa meissä 'minänä', joten paras tapa mietiskellä häntä on mietiskellä ei mitään muuta kuin itseämme, ja jos me mietiskelemme vain itseämme, kaikki teot tulevat loppumaan, ja näin me vajoamme takaisin lähteeseen, josta me nousimme.

Siksi säkeessä 10 hän sanoo, että vajoaminen ja oleminen lähteessä, josta me nousimme (joka on me itse sellaisena kuin me todella olemme), on itsessään *karmaa*, *bhaktia*, *joogaa* ja *jnanaa*, mikä tarkoittaa, että se on kaikkien hengellisten polkujen kaikkein täydellisin harjoitus, jotka yleensä luokitellaan neljään kategoriaan, nimittäin *karma-jooga* (pyyteettömän toiminnan harjoitus), *bhakti-jooga* (antaumuksen harjoitus), *raja-jooga* (itsekurin harjoitus, kuten esimerkiksi hengityksen hallinta, keinona hallita ja kukistaa mieli) ja *jnana-jooga* (tiedon harjoitus, jonka Bhagavan selitti olevan vain *atma-vicaraa* eli itsetutkimusta).

Säkeeseen 8 Bhagavan sisällytti relatiivilauseen kuvatakseen *ananyabhavaa* paljon täydellisemmin, nimittäin 'avan aham ahum', joka tarkoittaa 'jossa hän on minä' ja mikä merkitsee sitä, että koska hän (Jumala) on 'Minä', mietiskelemällä 'Minää' (joka yksin on *ananya*, 'ei muu' kuin itsensä) ihminen mietiskelee häntä.

Kuitenkin, sanskritissa hän käänsi tämän lausekkeen 'soham iti', mikä tarkoittaa 'täten: hän on minä', ja siksi jotkut ihmiset tulkitsevat 'avan aham ahum ananya-bhavan' tarkoittavan *soham bhavanaa*, mietiskellä ajatusta 'hän on minä'. Tämä tulkinta ei kuitenkaan ole oikea, koska *ananya-bhava* tarkoittaa 'toiseudetonta mietiskelyä' eli 'sen mietiskelyä, joka ei ole toinen', joten se ei voi tarkoittaa ajatuksen 'hän on minä' mietiskelemistä, koska jokainen ajatus on jotakin muuta kuin itse.

Lisäksi säkeessä 9 Bhagavan selittää, että *ananya-bhavan* vahvuudella tai kiihkolla ihminen tulee vakiintumaan olemisen tilaan (*sat-bhavaan*), jota hän kuvailee *bhavanatitaksi*, mikä tarkoittaa 'ylittää mietiskely (tai mennä) mietiskelyn (tuolle puolen)', ja mikä sen vuoksi merkitsee kaikenlaisen ajattelun tuolla puolen olemista, joten tästä meidän tulisi päätellä, että se, mitä hän tarkoittaa 'avan aham ahum ananya-bhavalla', ei ole ajatuksen 'hän on minä' (*soham bhavana*) mietiskelemistä, koska minkä tahansa ajatuksen mietiskeleminen on mentaalista aktiivisuutta, niinpä niin kuin mikä muukin toiminta, sillä olisi taipumusta olla itseään säilyttävää, kuten Bhagavan vihjaa säkeessä 2.

Jotta me voimme mennä ajattelun tuolle puolen, meidän mielemme täytyy vajota, ja sen jälkeen kun se nousee, pysyy ja kukoistaa kiinnittämällä huomio johonkin muuhun kuin itsen, se tulee vajoamaan vain keskittymällä itsen, siihen, joka nousee ajattelemaan jotakin.

Kun etsijät alkavat seurata *bhaktin* polkua, he yleensä tekevät sen ajatuksella, että Jumala on jotakin muuta kuin itsensä, joten he palvovat, rukoilevat ja mietiskelevät häntä ikään kuin hän olisi toinen. Kuitenkin, koska Jumala ei ole muuta kuin itsemme, me emme voi koskaan saavuttaa häntä niin kauan kuin pidämme häntä toisena, joten lopulta meille on kerrottava, että hän on itse asiassa vain 'Minä', mikä on se, mihin Bhagavan viittaa, kun hän sanoo säkeessä 8 'avan aham ahum', 'jossa hän on minä'. Kuitenkin, kun meille kerrotaan, että hän on 'Minä', meidän ei pitäisi päätellä, että meidän tulisi mietiskellä ajatusta 'hän on minä', vaan vain, että meidän tulisi mietiskellä ainoastaan itseämme.

Kuten Bhagavanilla oli usein tapana sanoa, miksi meidän pitäisi mietiskellä Jumalaa jonakin kaukaisena ja tuntemattomana, kun hän itse asiassa on aina olemassa meissä ja on selvästi meidän tuntemanamme 'minänä', meidän omana Itsenämme? Koska 'Minä' on meidän lähin ja rakkain, ja se, mistä me olemme aina selvästi tietoisia, yksinkertaisin ja kaikkein tehokkain tapa rakastaa Jumalaa ja mietiskellä häntä on rakastaa häntä ja mietiskellä häntä vain 'minänä'.

Osa XXI

22. Elokuuta 1978

Sadhu Om: Arunachala toimii sytyttämällä arvostelukyvyn (*viveka*) kirkkauden sydämissämme. Sen vuoksi vaikka jotkut ihmiset tekevät *giri-pradakṣiṇaa* maallisten toiveiden täyttämiseksi, mitä enemmän he tekevät sitä, sitä enemmän selkeyttä tulee sarastamaan heidän sydämissään ja sen vuoksi he alkavat pohtia toiveitaan ja kysyä itseltään, onko onnea todella mahdollista saada tällaisten toiveiden täyttymisillä. Kuitenkin, nopeus, jolla tällainen selkeys sarastaa, riippuu kuitenkin siitä, kuinka vahvoja heidän toiveensa ovat, koska toiveet mihinkään muuhun kuin itsetuntemukseen (*atma-jnana*) ovat niitä, jotka sumentavat meidän mielemme ja siten estävät selkeyden, joka luonnollisesti loistaa syvällä meidän jokaisen sisällä.

Vaikka monet ihmiset tulivat Bhagavanin luo, hyvin harvoilla oli todella voimakasta rakkautta saavuttaa *atma-jnana*, koska heidän kykyään huomata ero ja oivaltaa, että todellinen onnellisuus ei sijaitse missään muussa, haittaavat heidän halunsa ja kiintymyksensä. Siksi nopeus, jolla jokainen palvoja kehitti todellista rakkautta *atma-jnanaan*, oli kääntäen verrannollinen heidän halujen-

sa ja kiintymystensä kiihkeyteen. Kuitenkin jokainen, joka on joutunut kosketuksiin Bhagavanin ja hänen opetustensa kanssa, joko hän ruumiillisena elinaikanaan tai sen jälkeen, tulee siten varmasti saavuttamaan vakaasti lisääntyvän arvostelukyvyn kirkkauden, vaikkei se ilmene välittömästi tai edes heidän nykyisen elämänsä aikana.

Bhagavanin opetukset ja hänen läsnäolonsa voima meidän elämässämme ovat kuin huolellisen puutarhurin kylvämä siemen. Kun Bhagavan on kylvänyt siemenen sydämessämme, hän kastelee, lannoittaa, suojelee ja kasvattaa sitä, kunnes se kasvaa mahtavaksi puuksi, joka tuottaa *jnanan* kallisarvoisen hedelmän. Jos maaperä, johon hän sen istuttaa, on jo rikasta, hedelmällistä ja syvää, se kasvaa ja tuottaa hedelmän suhteellisen nopeasti, kun taas jos maaperä on kuivaa, karua, kivistä ja matalaa, tarvitaan enemmän aikaa rikastuttaa, lannoittaa ja syventää sitä, jotta siemen voi itää, kasvaa ja kehittää voimakkaat ja syvät juuret.

Kuitenkin, onpa meidän sydämemme tila ollut millainen tahansa, kun Bhagavan kylvi siemenensä siihen, meidän ei tulisi ajatella sitä aikaa, jonka hänen siemenensä ottaa kasvaakseen puuksi ja lopulta kantaakseen hedelmän, koska aika on vain petollisen mielemme luoma harha. Se, mikä näyttää olevan sata vuotta yhdessä tilassa, voi tuntua kymmeneltä minuutilta toisessa tilassa. Sen vuoksi sanotaan, että *brahman* ei ole lähellä eikä kaukana. Kuten Bhagavan sanoo *Guru Vacaka Kovain* säkeessä 781:

”Ajatteleamalla 'Milloin minä tulen yhdeksi *yoganandan* [onneen yhdistymisen] kanssa, joka on itsessä pysymisen tila?' älä ahdistu [tai lannistu]. Siellä itsetuntemuksen todellisessa tilassa, joka on aina yksi [yksittäinen, ei-kaksinainen ja muuttumaton], mitä tahansa paikkaa [tai aikaa], joka on kaukana tai lähellä, ei ole koskaan olemassa.”

Kuten kaikki muukin, aika ja tila ovat mielemme luomuksia ja mielemme todellinen luonne on pettää meitä. Sen kyvyssä tehdä niin, mieli on todellakin *atisaya sakti* (poikkeuksellinen ja ihmeellinen voima), kuten Bhagavan sanoo *Nan Yar?*:issa, mutta se ei ole todellinen, joten jos me ahkerasti tutkimme, mitä se on, valppaasti havainnoimalla egoa, ajatusta, jota kutsutaan 'minäksi', joka on sen olennaisin ja keskeisin muoto, me tulemme huomaamaan, ettei itse asiassa ole olemassa sellaista asiaa, kuten Bhagavan opettaa meille *Upadesa Undiyarin* säkeessä 17:

”Kun ihminen tutkii mielen muotoa vailla unohtamattomuutta [se on, ilman *pramadaa* eli tarkkaavaisuuden velttoutta], [todetaan, että] ei ole olemassa mitään nimeltä 'mieli'. Tämä on suora polku kaikille.”

25. Elokuuta 1978

Sadhu Om: Todelliset *sadhut* ovat hyvin harvinaisia. Kerran siellä oli *sadhuksi* kutsuttu Buddha ja muutaman vuosisadan kuluttua yksi nimeltään Jeesus ja sitten toinen, jota kutsuttiin Sankaraksi ja äskettäin yksi nimeltään Ramakrishna, mutta tällä vuosisadalla tuli yksi todellinen *sadhu* ja kertoi meille: ”Minä en ole tämä keho. Minä olen se todellinen tietoisuus, joka loistaa autuaasti 'minänä' kaikkien elävien olentojen sydämissä, Jumalasta alkaen.” Tässä hänen ainutlaatuisessa ruumiillistumassaan Bhagavan paljasti monia hienovaraisia totuuksia, niin kuin tämän, tuoreella ja hienostuneella tavalla.

Aikaisemmin me uskoimme, että *sadhut*, kuten Buddha, Jeesus ja Sankara, kukin eli rajallisessa ajassa ja paikassa kaukaisessa menneisyydessä, joten he eivät enää ole kanssamme. Koska me uskoimme, että *sadhu-sanga* (seurustelu *sadhun* kanssa) tarkoitti olemista *sadhun* fyysisessä läsnäolossa, me ajattelimme, ettei meillä olisi *sangaa* yhdenkään *sadhun* kanssa, jonka keho ei ollut enää elossa. Mutta nyt meillä ei ole mitään syytä uskoa tätä, koska Bhagavan on selittänyt meille, ettei hän ole keho, vaan on aina läsnä jokaisessa meissä, niin että saadakseen hänen *sat-sangansa*, kaikki mitä meidän täytyy tehdä, on vain kääntyä sisäänpäin ja nähdä, että hän aina loistaa meissä selvästi 'minänä'. Koska hän ei rajoitu mihinkään aikaan tai paikkaan, hänen *sat-sangansa* on meidän saatavilla aina ja kaikkialla.

Kysymys: Onko tämän sanonnan merkitys, että *jnana* voidaan saavuttaa ajatteleamalla Aru-

nachalaa kaukaa? Tarkoittaako se sitä, että missä tahansa saatamme olla, vain kohdistamalla huomiomme Bhagavaniin, joka loistaa sydämessämme 'minänä', hän hävittää meidän egomme?

Sadhu Om: Kyllä, *Sri Arunachala Aksaramanamalain* ensimmäisessä säkeessä hän kertoo, että Arunachala on 'Minä', ja mitä hän vain sanoo Arunachalasta, se koskee myös häntä, koska hän itse on Arunachala, joten milloin tahansa missä tahansa ihminen voi olla, paras tapa saada hänen kanssaan *sat-sanga*, on vain kiinnittää huomionsa 'Minään'. Sen vuoksi se, mihin hän viittaa tässä säkeessä, on se, että jos ihminen mietiskelee syvästi ainoastaan 'Minää', hän hävittää tämän egon. Tämä on hänen vakuutuksensa meille.

Kysymys: Mutta mitä jos ajattelemme Arunachalaa tai Bhagavania muuna kuin itsenämme, kuten he näyttävät olevan? Onko tällainen *anya-bhava* (mietiskellä Jumalaa tai guraa muuna kuin itsenä) myös *sat-sangaa*?

Sadhu Om: Kyllä, myös se on *sat-sangaa*, ja se on paljon tehokkaampaa kuin pelkästään olla Bhagavanin fyysisessä läheisyydessä kuitenkin ajatellen muita asioita. Oleminen hänen fyysisessä läheisyydessään on fyysisistä *sat-sangaa*, kun taas hänen ajattelemisensa rakkaudella on henkistä *sat-sangaa* ja kuten hän sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 4, se, mitä tehdään mielellä, on paljon tehokkaampaa mielen puhdistamiseksi kuin se, mitä tehdään puheella, joka puolestaan on paljon tehokkaampaa kuin se, mitä tehdään keholla.

Ihmisillä, joiden huomio tavallisesti kääntyy ulospäin, on tapana liittää tarpeetonta tärkeyttä ulkoiseen *sat-sangaan*, koska he eivät pysty näkemään, mitä tapahtuu sisäpuolella. Kaikkein tärkein gurun tekemä työ ei sijaitse missään ulkoisissa muodoissa, teoissa tai tapahtumissa, vaan vain syvässä jokaisen meidän sydämessä. Loistaen meidän sisällämme itsetietoisuuden kirkkautena, guru muo- vaa ja valmistelee meitä niin, että me voimme saada suurimman hyödyn hänen ulkoisesta *sat-sangastaan* joko olemalla hän fyysisessä läheisyydessään, joka on edelleen meille saatavilla Arunachalan muodossa tai yhdistymällä hänen opetuksiinsa.

Hänen meissä jatkuvasti tekemänsä ehdottoman tärkeän työn luonne ja merkitys on kaiken inhimillisen ymmärryksen ulkopuolella, sillä ilman sitä kukaan ei koskaan olisi sopiva saamaan mitään hyötyä ulkoisesta *sat-sangasta*, koska se yksin voi puhdistaa ja selkeyttää mielemme, siten tehden meidät sopiviksi antamaan myöten hänen fyysisen läsnäolonsa hienovaraiselle vaikutukselle ja imemään ja omaksumaan hänen ulkoisia opetuksiaan. Jos ihminen ei ole sisäisesti valmis ja kypsä, hän ei saa niin paljon hyötyä mistään ulkoisesta *sat-sangasta*, mutta jos hänen mielensä on jo suurelta osin puhdistunut ja siten kirkas, hän tulee hyvin nopeasti saavuttamaan täyden hyödyn ulkoisesta *sat-sangasta*, nimittäin voimakkaan rakkauden kukoistamisen kääntyä takaisin ja hukkaa ikuisesti Bhagavaniin, joka on tietoisuutemme kirkas valo, joka valaisee meidän mielemme.

* * * * *

Sadhu Om: Vapaa tahto on meidän todellinen luonteemme. Koska me yksin olemme olemassa, mikä voi koskaan rajoittaa meidän vapauttamme? Vain silloin, kun rajaamme itsemme ruumiiksi, jolla näyttää olevan vain rajallinen vapaus, ja kun meidän vapautemme näyttää olevan rajallista, me tunnemme olevamme myös sen vastakohtan, kohtalon sitoma. Kuitenkin, vaikka meidän vapautemme näyttää olevan rajallista, ei ole olemassa mitään muuta kuin itsemme, joten ei ole olemassa mitään, joka voisi milloinkaan rajoittaa meidän vapauttamme millään tavoin. Sen vuoksi me olemme aina vapaita joko näkemään itsemme yhtenä ja jakaantumattomana, kuten me aina todellisuudessa olemme tai näkemään itsemme monina, kuten me näytämme olevan aina, kun nousemme egona.

Sen vuoksi eivät *karmat* eivätkä *vasanat* itse asiassa voi koskaan estää meitä kokemasta itsetietoisuutta (*atma-jnanaa*), koska itsetietoisuus on meidän todellinen luonteemme, kun taas *karmat* ja *vasanat* ovat vain harhakuvia, jotka näyttävät olevan olemassa vain egon näkemyksessä, joka (ego) me nyt näytämme olevan, emmekä omassa näkemyksessämme, joka me itse asiassa olemme. Ne näyttävät olevan olemassa vain siksi, että noustuamme tänä egona, me nyt katsomme ulospäin,

mutta jos me käännyimme takaisin ja katsomme sisäpuolelle nähdäksemme, mitä me todella olemme, ego katoaa yhdessä kaikkien *karmojensa* ja *vasanoidensa* kanssa, koska se ei ole sitä, mitä me itse asiassa olemme. Koska se nousee ja pysyy vain tarttumalla ulkoisiin ilmiöihin, se häviää ja katoaa, jos se päästää irti kaikista ilmiöistä yrittämällä nähdä ainoastaan itsensä, kuten Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 25:

'Tarttuva muoto, muodoton aave-ego nousee olemaan; tarttuvana muotona se pysyy; tarttumalla ja ruokkimalla muotoa se kasvaa runsaasti; jättäessään [yhden] muodon, se tarttuu [toiseen] muotoon. Jos sitä etsitään, se pakenee. Tiedä [näin].'

Jos meillä ei ole arvostelukykyä (*vivekaa*), me jatkamme nousuamme ja pysymistämme tänä egona valveilla ja unessa, ja aina, kun me teemme niin, me tuomme esiin sielun, maailman ja Jumalan kolminkertaisen ilmiön. Kuitenkin, koska me näytämme olevan tämä ego ja sen vuoksi luomme tällaisia ilmiöitä vain valveilla ja unessa, muttemme syväunessa, me olemme kuin typerä ihminen, joka sen sijaan, että suojautuisi auringon voimakkaalta lämmöltä lepäämällä puun varjossa, vaeltaa ulos hehkuvaan auringonpaisteeseen, kunnes hän ei kestä sitä enää, palaa silloin viileään varjoon joksikin aikaa ennen kuin taas vaeltaa ulos auringonpaisteeseen.

Kuitenkin, Bhagavan on nyt vetänyt meitä puoleensa, joten jos me seuraamme polkua, jonka hän on meille osoittanut, meidän mieleemme tulee vähitellen puhdistumaan ja siten saavutamme vakaasti lisääntyvän arvostelukyvyn selkeyden, jonka seurauksena me tulemme pikku hiljaa inhoamaan tätä egona nousemisen tottumusta ja tätä sielun, maailman ja Jumalan ilmiön luomista, ja sen vuoksi me ajattelemme: 'Miksi minun tulisi toistuvasti vaeltaa ulos korventavaan auringonpaisteeseen nousemalla tänä egona valveilla ja unessa ja sitten palata hetkellisesti puun varjoon vajoamalla syväuneen? Miksi en vain pysyisi rauhallisesti viileässä ja mukavassa varjossa?'

Kun meidän arvostelukyvystämme näin tulee kirkas ja syvään juurtunut, me tulemme kääntymään takaisin sisään ja yhdistymään ikuisesti lähteeseemme, ja näin me tulemme havaitsemaan, että me olemme aina olleet vapaita vain olemalla se, mitä olemme ja siten pysäyttämään kaikkien harhaisten ilmiöiden luomisen. Meidän ääretön vapautemme oli vain näennäisesti rajoittunut, ja se, mikä näennäisesti rajoitti sitä, oli meidän typerä mieltymyksemme vaeltaa auringossa luomalla sielun, maailman ja Jumalan ilmiön. Toisin sanoen, sen näennäinen rajallisuus johtui vain siitä, että me käytimme sitä väärin nähdessämme itsemme monina, sen sijaan, että näkisimme sen yhtenä äärettömänä kokonaisuutena, joka me itse asiassa olemme, niinpä me olemme aina vapaita lopettamaan käyttämästä sitä väärin ja pysymään juuri sellaisena kuin me aina olemme.

Osa XXII

29. Elokuuta 1978

Mey-t-Tava Vilakkam, Sri Ramaṇa Jnana Bodhamin ensimmäinen osa, kokoelma Muruganarin aiemmin julkaisemattomista säkeistä, jotka Sadhu Om oli kerännyt, säilyttänyt, järjestänyt ja muokannut huolellisesti, oli tarkoitus julkaista Bhagavanin pyhäkön edessä 3. syyskuuta, joten ashramin presidentti pyysi K. Natesania käymään ja kutsumaan Sadhu Omin osallistumaan tapahtumaan kunniavierana. Kuitenkin, koska Sadhu Om halusi välttää parrasvaloja, hän kohteliaasti kieltäytyi, sanoen, että kaikki kunnia kirjasta tulisi mennä vain Muruganarille, laatijana, ja Bhagavanille, hänen inspiraationsa ainoana lähteenä, mutta Natesan pysyi aikeessaan, sanomalla: 'Teidän täytyy tulla, koska te olette tämän projektin *mulam* (juuri)', johon Sadhu Om vastasi:

'Kyllä, mutta juurta ei koskaan tulisi paljastaa. Se, mitä ihmisille tulisi paljastaa ja näkyä, ovat vain puun runko, oksat, lehdet ja kukat, sillä jos paljastat juuren, koko puu kuolee. Siksi on asianmukaista, että kaikki ashramin tärkeät ihmiset osallistuvat tähän tapahtumaan, mutta sinun ei pitäisi vaarantaa kaikkia meitä kutsumalla minut ja paljastamalla minut maailmalle. On hyvä maallata rakennus, jotta se näyttää hyvältä ihmisten silmissä, mutta sinun ei tulisi kaivaa perustuksia maallataksesi niitä, koska silloin koko rakennus romahtaisi. Ainoastaan se, mitä tulisi paljastaa, olisi pal-

jastettava ja se, mitä tulisi pitää piilossa, tulisi aina pitää piilossa.

Sen sijaan, että ihminen paljastaisivat puun juuret, hänen tulisi sulloa niiden päälle lisää muttaa, jotta ne pysyisivät hautautuneena syvälle näkymättömiin, jotta ne voivat levitä ja tehdä sitä työtä, joka niiden tarkoituksena on tehdä, ravita, ylläpitää ja vahvistaa koko puuta. Samalla lailla, sen sijaan että paljastaisit minut maailmalle, sinun tulisi auttaa minua tekemään työtäni sullomalla muttaa suuhuni [viittaus Bhagavanin käyttämään sanontaan *Sri Arunacala Aksaramanamalain* säkeessä 88] ja pitämään minut hyvin piilossa maailman silmistä. Tällä tavalla me kaikki menestymme ja jokainen meistä tulee tekemään työn, jota varten me olemme tänne tulleet.'

Jonkin aikaa Natesan jatkoi yrittäen taivutella häntä, että hänen tulisi osallistua tapahtumaan ja lopulta hän sanoi: 'Teidän pitäisi tulla ja te voisitte tuoda kaikki ystävänne mukanne', johon Sadhu Om vastasi:

'Jokainen on vapaa tekemään niin kuin tahtoo, joten ketkä tahansa ystävät haluavat osallistua, tahtokoot tehdä niin. Ja ketkä ovat minun ystäviäni? Kaikki ovat ystäviä minun silmissäni, mutta kukaan ei ole minun. Kuten *Jnanacaravicarapaṭalam* [*Devikalottaramin* kappale, jonka Bhagavan käänsi tamiliksi] säkeessä 49 sanotaan, kukaan ei kuulu minulle, enkä minä kuulun kenellekään.'

Myöhemmin samana päivänä, vastatessaan toiselle ystävälle, joka kysyi häneltä: 'Millaista on *sadhun* elämä?' Sadhu Om sanoi: '*Sadhu* on kuin pilvi, joka sataa vetensä suoraan valtameriin [mikä tarkoittaa, että todellisen *sadhun* huomio virtaa aina takaisin lähteeseensä eikä koskaan käännä suuntaansa pois kohti maailmaa.]'

30. Elokuuta 1978

Sadhu Om: *Puranoissa* sanotaan, että he, jotka tekevät *anga-pradaksinan* [kiertävät jumaluuden tai temppelin ympäri] Arunachalan ympäri, saavat *vajra-kayan* [kehon, joka on yhtä kova tai sitkeä kuin timantti] *siddhin*. Me voimme nähdä esimerkkejä tästä tänään sellaisissa ihmisissä kuin Esaki Doctor, joka teki kerran *anga-pradaksinan* Arunachalan ympäri ja pystyy nyt tekemään *pradaksinan* joka päivä kuumassa auringonpaisteessa, aloittaen yhdeksältä aamulla ja palaten keskipäivällä. Mutta me olemme tulleet tänne jostain muusta syystä, koska Bhagavan on opettanut meille, että tällaiset *siddhit* ovat ohimeneviä ja arvottomia ja että ainoa todellinen *siddhi* (saavutus) on *atma-siddhi* (itsetuntemuksen saavuttaminen).

Ennemmin tai myöhemmin Arunachala poistaa kaikki muut *siddhit* palvojiltaan, mutta useimmissa tapauksissa hän ei anna yhtään tällaista *siddhiä* ja meille kaikille hän tulee asteittain antamaan *buddhin* (mielen selkeyden) ymmärtää, että kaikki muut *siddhit* paitsi *atma-siddhi* ovat arvottomia. Katso, mitä tapahtui Esaki Doctorin tapauksessa: aluksi hänellä oli mieltymys nimeen ja maineeseen, mutta sen jälkeen, kun hänelle oli jonkin aikaa annettu sen makua, hän sai *buddhin* ymmärtääkseen, että se oli arvotonta, joten nyt, kun se on poistettu, hän jatkaa *pradaksinan* tekemistä ääneti ja nöyrästi ilman viehtymystä mihinkään tarpeettomaan huomioon.

Sen vuoksi, vaikka me alamme tehdä *pradaksinaa* Arunachalan ympäri muusta syystä kuin egomme lopulliseksi tuhoamiseksi, Arunachala tulee asteittain puhdistamaan mielemme ja antamaan meille selkeyden ymmärtää, että egomme hävittäminen on ainut vaivan arvoinen päämäärä. Hän ei koskaan hylkää ainuttakaan palvojaansa, etenkin niitä, jotka tekevät *pradaksinaa*, sillä lopulta hän saa meistä jokaisen tajuamaan mitä on nähtävissä kääntämällä huomiomme sisäänpäin, kuten Bhagavan antaa ymmärtää *Sri Arunacala Aksaramanamalain* säkeessä 44:

Arunachala, [hiljaisuudessa] te sanoitte: 'Kääntykää takaisin sisälle, nähkää itsenne päivittäin sisäisellä silmällä [tai sisäänpäin suuntautuneella katseella]; [sitien] se tullaan tuntemaan'. Mitä [ihme]!

31. Elokuuta 1978

Sadhu Om: Sen jälkeen, kun me olemme tulleet Bhagavanin luo ja valinneet hänet guruksemme, meidän on oltava valmiita luopumaan monista aiemmista uskomuksista ja muokkaamaan ja parantamaan muita. Hän on antanut niin monia korjauslistoja meidän vanhoille ajattelutavoillemme. Toisin sanoen, kuten opettaja korjaa opiskelijan esseessä olevat virheet, hän on korjannut virheet siinä tavassa, jolla ihmiset ovat tulkinneet muinaisia tekstejä, ja hän on myös ilmaissut entistä hienostuneemmalla, mutta selkeämmällä tavalla monia totuuksia, jotka oli aiemmin piilotettu tällaisiin teksteihin vaikeaselkoisella tai epäsuoralla sanamuodolla.

Esimerkiksi, esittämällä sellaisia kysymyksiä kuin 'Miten voi minkään nimen tai muodon mietiskely tehdä ihmiselle mahdolliseksi saavuttaa se, joka on kaikkien nimien ja muotojen tuolla puolen?' ja 'Miten voi minkään sellaisen mietiskeleminen, joka rajoittuu aikaan ja paikkaan, tehdä ihmiselle mahdolliseksi ylittää ajan ja paikan?' hän on huomauttanut monien harjoitusten rajallisuuksista, että se, mihinkä meidät oli aiemmin johdettu uskomaan, veisi meidät suoraan lopulliseen päämääräämme.

Jokainen nimi ja muoto rajoittuu joka hetki tiettyyn paikkaan tilassa ja joka ikinen, joka rajoittuu paikkaan, rajoittuu myös ajanjaksoon. Sen vuoksi mietiskely tietyssä paikassa tai johonkin, joka sijaitsee tietyssä paikassa, voidaan tehdä vain yhdessä tilassa, koska aika ja paikka vaihtelevat tilasta toiseen, koska nykyisen tilamme (valvetilan) aika ja tila eivät ole olemassa unessa ja unen aika ja tila eivät ole olemassa tässä tilassa ja syväunessa ei ole ollenkaan aikaa eikä tilaa. Sen vuoksi miten voi mikään mietiskely johonkin, joka rajoittuu aikaan ja paikkaan ja jota voidaan tehdä vain kolmen tilan yhdessä tai kahdessa tilassa, antaa meille mahdollisuuden mennä ajan ja paikan tai kolmen tilan tuolle puolelle?

Tämän vuoksi hän sanoi *Ulladu Narpadun* säkeessä 8:

Kuka hyvänsä palvoo [nimetöntä ja muodotonta olemusta eli *brahmania*, lopullista todellisuutta] missä tahansa muodossa antaen [sille] minkä tahansa nimen, se on tie nähdä se olemus nimessä ja muodossa. Kuitenkin, tuntien oman todellisuutensa ja [siten] vajoamalla sisään ja tulemalla yhdeksi tämän todellinen olemuksen todellisuuden kanssa, vain se on [sen] näkemistä todellisuudessa. Tiedä.

Tamilinkielinen sana, joka tarkoittaa 'ydintä', jota hän käyttää tämän säkeen kahdessa päälauseessa, on *porul*, joka kuten sanskritinkielinen termi *vastu* tarkoittaa ydintä, olemusta, sitä, mikä on todellista tai mikä todella on olemassa, ja tämän *porulin* luonnetta hän selitti edellisessä säkeessä:

Vaikka maailma ja mieli nousevat ja häviävät samanaikaisesti, maailma loistaa mielen avulla. Vain se, joka loistaa ilmaantumatta tai katoamatta perustana maailman ja mielen nousemiselle ja häviämislle, on *porul* [todellinen olemus], joka on *pundram* [ääretön kokonaisuus eli *purnā*].

Koska *porul* on ääretön kokonaisuus, joka loistaa nousematta tai katoamatta, se on perusta tai alusta, josta ja jossa mieli ja kaikki sen havaitsema, nimittäin kaikki nimet ja muodot ilmestyvät valveilla ja unessa ja katoavat syväunessa. Vaikka *porul* on siis se, joka ilmestyy kaikkina niminä ja muotoina, se itse on nimetön ja muodoton, joten nähdäksemme se sellaisena kuin se on, meidän täytyy nähdä se kaikista nimistä ja muodoista riisuttuna.

Kuitenkin, vaikka se on nimetön ja muodoton, mieli voi antaa sille minkä tahansa nimen tai muodon ja palvoa sitä vastaavasti, ja tekemällä näin mielellä on mahdollisuus nähdä se nimessä ja muodossa, kuten hän sanoo säkeen 8 ensimmäisessä lauseessa. Kuitenkin, koska sillä ei tosiasiaassa ole ainuttakaan nimeä tai muotoa, sen näkeminen nimessä ja muodossa ei ole sen näkemistä sellaise-

na kuin se todella on, vaan on vain sen näkemistä 'manomayam-am katcina', henkisenä näkynä tai mielen muodostamana kuvana, kuten hän myöhemmin sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 20.

Sen vuoksi hän säkeen 8 toisessa lauseessa selittää, miten me voimme nähdä sen 'todellisuudessa' tai sellaisena kuin se todella on. Koska mieli voi nousta ja pysyä vain tarttumalla muotoon, kuten hän sanoo säkeessä 25, niin kauan kuin se on olemassa, se näkee yhden todellisen olemuksen monina niminä ja muotoina, jotka muodostavat tämän tai minkä tahansa muun maailman, joten me emme voi nähdä yhtä todellista olemusta eli *porulia* sinä mikä se on niin kauan kuin me luulemme itsemme olevan tämä muodon havaitseva mieli.

Sen vuoksi, nähdäksemme *porulin* niin kuin se todella on, meidän täytyy nähdä itsemme sellaisena kuin me todella olemme, ja sen vuoksi hän toisessa lauseessa sanoo:

'Kuitenkin, tuntee oma todellisuutensa ja [siten] vajota sisään ja tulla yhdeksi sen todellisen olemuksen todellisuuden kanssa, on yksin [sen] näkemistä todellisuudessa.'

Se, mitä me itse asiassa olemme, on vain nimetön ja muodoton *porul*, joten kun me näemme oman todellisuutemme, mieli, joka me nyt tunnumme olevan, vajoaa ja yhdistyy ikuisesti *poruliin* ja *poruliksi* ja tämä yksin on sen näkemistä sinä mikä se todella on.

Aikaisemmin uskottiin, että termi 'sydän' viittaa paikkaan kehossa, jossa Herra eli *atman* asuu, ja koska sydäntä kutsutaan myös metaforisesti *guhaksi* (luolaksi eli piilopaikaksi), yksi Herra Subrahmanyan nimistä on Guhesa (luolan Herra tai luolassa asuva Herra). Kuitenkin Bhagavan huomautti, että 'sydän' tarkoittaa ydintä, keskusta, oman itsemme sisäistä tai sisintä osaa, kuten tarkoitetaan sanskritinkielisellä termillä *hrdaya* [josta joissakin tapauksissa tulee *hrd* tai yhdisteessä *hrt*], eikä se sen vuoksi viittaa mihinkään fyysiseen paikkaan, vaan vain meidän todelliseen itseemme.

Esimerkiksi *Sri Arunachala Pancaratnamin* säkeessä 2 hän selitti selvästi, että se, mitä kutsutaan 'sydämeksi' tai *hrdayaksi*, on itse asiassa vain Arunachala, puhtaan tietoisuuden ääretön tila, jossa tämä koko maailma ilmestyy ja katoaa kuin kuva valkokankaalla ja joka loistaa ikuisesti jokaisen meidän sisällä 'minänä'.

Punainen Vuori [Arunachala], koko tämä [maailmailmiö], joka on [henkinen] kuva, nousee, pysyy ja vajoaa vain teissä. Koska te tanssitte ikuisesti sydämässä 'minänä', he sanovat, että teidän nimenne on sydän.

Samalla tavalla Bhagavan huomautti, että vaikka useiden muiden kukkuloiden, pyhien paikkojen ja temppeleiden sanotaan olevan Herra Sivan asuinpaikkoja, Arunachala ei ole pelkkä hänen asuinpaikkansa, vaan hän itse. Toisin sanoen, aivan kuten sydän ei ole vain *atma-svarupan* [meidän oman todellisen itsemme] asuinpaikka, vaan *atma-svarupa* itse, samoin Arunachala ei ole vain Sivan asuinpaikka, vaan Siva itse. Tämä on tärkeä vihje heille, jotka pyrkivät menemään ajan ja paikan ja nimen ja muodon tuolle puolen: vaikka Arunachala näyttää olevan vuori, nimi ja muoto, joka sijaitsee rajallisessa paikassa, se on oikeastaan se, joka tanssii ikuisesti sydämässämme 'minänä', yhtenä äärettömänä ja siten muodottomana puhtaana itsetietoisuuden tilana, joka on termin 'sydän' todellinen merkitys.

Osa XXIII

1. Syyskuuta 1978

Sadhu Om: Niin kauan kuin me pyydämme polkua, jota seurata, guru voi osoittaa meille vain tietoisuuden (*citin*) polun, 'Kohdistu huomio itseesi', tai onnen (*anandan*) tai rakkauden (*priyan*) polun, 'Rakasta Jumalaa tai guraa, joka olet sinä itse'. Se, mitä kaikki *jnanit* ovat opettaneet sanojen kautta, ovat vain nämä kaksi polkua: *jnana* ja *bhakti*, itsetutkimus ja itsensä luovuttaminen.

Jopa Dakshinamurti opetti vain näitä kahta polkua niin kauan kuin hän vastasi neljän Sana-kadin viisaan kysymyksiin, mutta lopulta hänen oli sulauduttava takaisin itseensä, jotta voisi opettaa heille, kuinka yhdistyä sisällä ja vain olla, joka on olemisen (*satin*) polku ja jota voidaan opettaa vain hiljaisuudella eikä sanoilla. Tämän vuoksi Bhagavan sanoi usein, että hiljaisuus on korkeinta opetusta ja se jatkuu ikuisesti sydämessämme, koska se on meidän todellinen luontomme.

Jotta voisimme oppia, mitä hiljaisuus aina opettaa meille, meidän on käännettävä koko huomiomme sisäänpäin, joka edellyttää voimakasta ja kaiken kuluttavaa rakkautta. Toisin sanoen, ilman rakkautta (*bhaktia*) me emme voi seurata *jnanan* polkua, joka on vain omaan itseemme keskittymisen harjoitusta, ja ilman, että kiinnitämme innokkaasti ja pysyvästi huomiota itseemme, me emme voi oppia, mitä hiljaisuus aina opettaa meille sydämessämme, joka on vain olemista. Sen vuoksi rakkauden (*priyan* tai *anandan*) polku saavuttaa huippunsa itsensä tarkkailussa, joka on *citin* polku, ja itsensä tarkkailu johtaa vain hiljaa olemiseen, joka on *satin* polku.

Ainoastaan hiljaisuuden avulla meidän todellinen luonteemme voidaan tehdä meille tunnetuksi, kuten Bhagavan viittaa *Ekanma Pancakamin* (*kalivenba*-version) viidennessä säkeessä:

Se, mikä on aina olemassa omalla valollaan, on vain se *ekatma-vastu* [yksi itseolemus]. Jos tuolloin *adi-guru* [alkuperäinen guru, Dakshinamurti] teki sen *vastun* tunnetuksi puhumalla sanomatta sanaakaan, sano, kuka voi tehdä sen tunnetuksi puhumalla?

Samalla lailla, vain paljastaakseen itsensä hiljaisuuden kautta, tämä meidän todellinen luontomme ilmenee ulkoisesti Arunachalan liikkumattomassa muodossa, kuten Bhagavan selittää *Sri Arunachala Astakamin* toisessa säkeessä:

Kun [näki] tutki mielen sisällä, kuka näki on, minä näin mitä jäi jäljelle, kun näkijästä [näin] tuli olematon. Mieli ei noussut sanomaan 'minä näin', [niinpä] millä tavalla mieli voisi nousta sanomaan 'minä en nähnyt'? Kenellä on voimaa valaista tätä puhumalla, kun muinaisina aikoina [jopa] sinä [Dakshinamurtina] valaisit sitä puhumatta? Vain valaistaksesi tilaasi puhumatta, sinä seisot kukkulana [tai liikkumatta] loistaen maasta taivaaseen.

Ja se, mitä Arunachala opettaa meille hiljaisuudella, on vain olla – pysyä paikallaan nousematta egona tekemään mitään mielellä, puheella tai keholla – kuten Bhagavan sanoo *Sri Arunachala Aksaramanamalain* säkeessä 36:

Arunachala, sanoen sanomatta: 'Seiso [pysähdy, pysy tai jää jäljelle] puhumatta', sinä vain olit [tekemättä mitään].

Olemisen (*satin*) polkua ei voida opettaa sanoin, koska tämän polun luonne ei eroa sen päämäärän luonteesta ja koska päämäärä on täydellinen hiljaisuus, jota ei tahraa egon nousu, se voi tulla tunnetuksi vain hiljaisuudella. Toisin sanoen, tällä polulla ei ole mitään tehtävää, joten ei ole olemassa mitään harjoituksia, joita voidaan määrätä. Vain ollakseen, egon ei tarvitse tehdä mitään, eikä se saa tehdä mitään. Kaikki, mitä siltä vaaditaan, on vain kuolla: se on, vajota ja kadota ikuisesti.

Tiruttellenamin (*Sri Ramaṇa Sannidhimurain* 3. painos, 1974, säe 1578) säkeessä 27 Muruganar laulaa, että heti kun hän tuli Bhagavanin, joka on *sat-tattva* (se, mikä todella on olemassa), läsnäoloon, hän kuoli ilman kuolemaa. Tämä on se, mitä meidän täytyy tehdä, jotta vain olisimme.

Kuinka meidän on sitten kuoltava ilman kuolemaa? Koska me nousemme ja pysymme tänä egona vain keskittymällä muihin asioihin kuin itseemme, me voimme ikuisesti lakata nousemasta vain keskittymällä omaan itseemme, ja sen vuoksi meillä on oltava kaiken tuhoava rakkaus luovuttaaksemme itsemme täydellisesti hänelle. Sen vuoksi ainoa keino saavuttaa meidän pelkän olemi-

semme (*sat-bhavan*) luonnollinen tila, on seurata *citin* ja *anandan* kaksoispolkuja: *jnanaa* ja *bhaktia*, itsetutkimusta ja itsensä luovuttamista.

Tämä on se, mitä Bhagavan tarkoitti *Upadesa Undiyarin* kahdeksannessa ja yhdeksännessä säkeessä ja joissa hän sanoo, että *ananya-bhava* (keskittyminen ei mihinkään muuhun kuin itseensä) on parasta kaikista *bhaktin* harjoituksista, ja että tällaisen itseensä keskittymisen kiihkolla me tulemme vakiintumaan *sat-bhavaan* (olemisen tilaan), joka on kaiken henkisen aktiivisuuden tuolla puolen:

Mieluummin kuin *anya-bhava* [mietiskely, jossa Jumalan ajatellaan olevan muuta kuin minä], *ananya-bhava*, jossa hän on [hänen ajatellaan olevan ei kukaan muu kuin] minä, on varmasti paras kaikista [*bhaktin* harjoituksista ja mietiskelyn lajeista].

[Tällaisen] mietiskelyn [*ananya-bhavan* eli itseensä keskittymisen] vahvuudella [kiihkolla, lujaudella tai vakaudella], oleminen *sat-bhavassa* [omassa 'olemisen tilaasaan' eli 'todellisessa olemisessaan'), joka ylittää [kaiken] *bhavanan* [ajattelun, kuvittelun tai mietiskelyn], yksin on *para-bhakti tattva* [todellinen olemus tai korkeimman antaumuksen todellinen tila].

Sanoilla egoa voidaan ohjata osallistumaan, katsomaan, etsimään, tutkimaan, näkemään, tuntemaan, tietämään, rakastamaan, antautumaan ja niin edelleen, mutta vain hiljaisuudella sitä voidaan opettaa vain olemaan.

* * * * *

Sadhu Om: Kaikki, mitä tarvitaan, on selvittää miten mikään maailmankuva tulee olemassa-oloon ja katoaa. Valveilla ollessa ja unessa meillä on voima nähdä itsemme monena, kun taas syväunessa me menetämme tämän voiman ja sen vuoksi me emme näe mitään muuta kuin itsemme. Tämä voima on se, jota me kutsumme mieleksi ja se on se, joka tuottaa moninaisuuden ilmiön valveilla ja unessa. Yritys selvittää, mikä tämä voima on ja miten se ilmestyy tuottaakseen yhden maailman toisensa jälkeen, on se, mitä kutsutaan *atma-vicaraksi* (itsensä tutkimiseksi tai itsetutkimukseksi), koska me voimme saada selville mikä se on ja miten se nousee vain innokkaasti keskittymällä itsemme, joka nyt näyttää olevan tämä mieli, jokin, joka näkee kaiken tämän moninaisuuden.

Tämä itsensä tarkkaamisen harjoitus on niin yksinkertainen, ja se on ainoa keino havaita, miten mikään maailma tai mikä tahansa muu kuin itse näyttää olevan olemassa, mutta *sadhanan* eli henkisen harjoituksen nimissä opetetaan niin monia muita harjoituksia. Kaikki muut henkiset harjoitukset edellyttävät kohdistamaan huomion johonkin muuhun kuin itseensä, kun taas *atma-vicara* edellyttää huomion kohdistamista vain itseensä, joten se määrittää kaikista henkisistä harjoituksista yksinkertaisimmaksi, joten se ei vaadi mitään apuvälinettä. Itse asiassa mikä tahansa apuväline olisi jotakin muuta kuin itseämme, joten se kääntäisi huomion pois itsestämme, siten tehden tyhjäksi sen todellisen tarkoituksen. Sen vuoksi se, mitä Bhagavan on opettanut meille, on yksinkertainen, suora ja ainoa tehokas keino meille tuntea itsemme sinä, mikä me todella olemme ja siten hävittää egomme eli mielemme, joka on vain virheellinen tieto itsestämme.

6. Syyskuuta 1978

Sadhu Om [vastauksena jollekin, joka viittasi kirjan *Talks* (Keskustelut) kohtaan 49, jossa todetaan, että Bhagavan sanoi: "'Minä' nousee esiin jokaisen ajatuksen kanssa ja sen katoamisen kanssa myös tämä 'minä' katoaa. Monta 'minää' syntyy ja kuolee joka hetki", ja myös Chadwickin lausuntoon, että 'egot, joihin me samaistamme itsemme muuttuvat', ja kysyi, onko todella olemassa

monia egoja vai vaan yksi: 'Minä', joka nousee, on ego ja on olemassa vain yksi ego. Kun Bhagavan sanoi, että se nousee ja katoaa yhdessä ajatuksen kanssa, hän ei tarkoittanut, että eri ego nousee jokaisen ajatuksen kanssa, vaan vain, että sama ego nousee ja katoaa jokaisen ajatuksensa kanssa.

Kun Chadwick kirjoitti, että 'egot, joihin me samaistamme itsemme muuttuvat' (*A Sadhu's Reminiscences*, 3. painos, 1976, s. 9), mitä hänen olisi pitänyt sanoa, on se, että ne apuvälineet, joihin ego samaistaa itsensä, muuttuvat, koska mihin tahansa me samaistamme tai identifioimme itsemme, on apuväline (*upadhi*) ja 'me', jotka samaistamme itsemme johonkin lisäosaan, on ego, koska meidän todellinen itsemme (*atma-svarupa*) ei koskaan samaista tai identifioi itseään mihinkään muuhun kuin itseensä, koska sen selkeässä näkemyksessä mitään muuta kuin itse ei ole olemassa.

Toisin sanoen, kuten Bhagavan usein selitti, *atma-svarupa* on aina tietoinen itsestään vain sinä mikä 'Minä olen'¹⁶, kun taas ego on se, joka on aina tietoinen itsestään 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen se', jossa 'tämä' ja 'se' viittaavat mihin tahansa lisäosaan, joita ego kulloinkin luulee itsensä olevan. Toisin sanoen, puhdas itsetietoisuus 'Minä olen' on se, mitä me todella olemme, joka on se, jota kutsutaan *atma-svarupaksi* ('omaksi muodoksi' tai 'omaksi todelliseksi luonteeksi'), kun taas lisäosaan sotkettu itsetietoisuus 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen se', on ego.

Tästä syystä egoa kuvataan *cit-jada-granthiksi*, solmuksi (*granthiksi*), jonka muodostaa tietoisuuden (*citin*) sekoittuminen apuvälineiden kanssa, jotka ovat kaikki tietoisuuteen kykenemättömiä (*jada*). Ego on väärä 'minä', joka on aina tietoinen itsestään 'Minä olen tämä keho', joka on yhdistelmä, joka koostuu todellisesta ja epätodellisesta elementistä. Todellinen elementti on 'Minä' tai 'Minä olen', joka on puhdas itsetietoisuus (*cit*), ja epätodellinen elementti on 'tämä keho', joka on tiedostamaton (*jada*).

Sitä tosiseikkaa, että ego on yksi eikä monta, Bhagavan selittää *Ulladu Narpadun* säkeissä 23 ja 24 viittaamalla siihen 'நான் ஒன்றே' (*nan ondruna*), joka tarkoittaa 'yksi [nimeltään] minä' tai 'yksi [joka nousee] minänä':

Tämä keho ei sano 'minä' [toisin sanoen, se ei ole tietoinen itsestään 'minänä']. Kukaan ei sano 'Nukkuessa minä en ole olemassa' [vaikkei hän ollut silloin tietoinen mistään kehosta]. Sen jälkeen, kun yksi [nimeltään] 'minä' nousee, kaikki nousee. Tutki [harkitse, määritä tai selvitä] hienovaraisella mielellä, missä tämä 'minä' nousee.

Jada keho ei sano 'minä'; *sat-cit* ei nouse; [mutta näiden kahden] väliin nousee yksi [väärä kokonaisuus] [minänä] [rajoittuneena] ikään kuin kehon laajuuteen. Tiedä, että tämä [yksi rajallinen itsetietoisuus, joka nousee (luulona) 'minä olen tämä keho'] on *cit-jada-granthi* [solmu, joka sitoo tietoisesta ja ei-tietoisesta yhteen, ikään kuin ne olisivat yksi], *bandha* [orjuus], *jīva* [elämä tai sielu], hienovarainen keho, ego, tämä *samsara* [vaeltelu, ikuinen liike, levoton toiminta, maallinen olemassaolo tai syntymän ja kuoleman sykli] ja *manam* [mieli].

Kuten hän sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 33: 'Olla yksi on totuus, [kuten] jokainen [tietää] kokemuksesta'. Sen vuoksi, koska me aina olemme yksi, voi olla olemassa vain yksi 'Minä', joten ego on aina sama ego, vaikka lisäosat, joihin se samaistaa itsensä, muuttuvat jatkuvasti.

Jos ego ei aina olisi yksi ja sama ego, vaan se sen sijaan olisi joka hetki eri ego, karman teoria ei olisi pätevä, koska ego, joka kokee menneen toiminnan hedelmän, ei olisi sama ego, joka teki sen toiminnan. Asia ei kuitenkaan ole näin, kuten Bhagavan antaa selvästi ymmärtää *Ulladu Narpadun* säkeessä 38:

Jos me olemme toiminnan tekijä, me tulemme kokemaan siitä johtuvat hedelmät. [Kuitenkin] kun joku tuntee itsensä tutkimalla, kuka on toiminnan tekijä, tekijäyys tulee poistumaan ja kaikki kolme karmaa [*agamyā*, *sancita* ja *prarabdha*] tulevat pu-

jahtamaan tiehensä. [Tämä on] vapautumisen tila, joka on ikuinen.

'Me', joka tekee teon ja 'me', joka kokee siitä saadun hedelmän, ovat yksi ja sama ego. Vaikka *karman* teoria ei ole lopullinen totuus, se on totta niin kauan kuin me näytämme olevan ego, se, joka kokee sekä tekijyyden (*kartrivan*) tunteen, 'Minä olen tekemässä tätä', että kokijuuden (*bhoktrivan*) tunteen, 'Minä olen kokemassa tätä'. Sen vuoksi, koska ego ei ole se, mitä me todella olemme, vaan vain se, mitä me näytämme olevan, jos me tutkimme itseämme, joka nyt näyttää olevan tämä ego ja siten tiedämme, mitä me todella olemme, tämä ego yhdessä sen *kartrivan*, sen *bhoktrivan* ja kaikkien sen *karmojen* kanssa lakkaavat olemasta ja se, mitä silloin jää jäljelle, on vain meidän luonnollinen tilamme, joka on ikuisesti vapaa *karman* orjuudesta.

Osa XXIV

6. Syyskuuta 1978 (jatkui)

Sadhu Om [jatkaen edellisessä osassa käytyä keskustelua siitä, että egoja on vain yksi eikä monta]: Vaikka toisinaan sanotaan, että unessa oleva ego on eri kuin valvetilan ego, se todellisudessa tarkoittaa sitä, että ego samaistaa itsensä kummassakin näissä tiloissa olevaan eri ruumiiseen. Jos ruumiimme vahingoittuu unessa, herättäessämme huomaamme, että heräävä ruumiimme ei ole vahingoittunut, sillä kumpikaan näistä ruumiista ei ole oma itsemme, koska ne kumpikin ovat vain väliaikaisia lisäosia. Kuitenkin me olemme tietoisia itsestämme unessa 'Minä olen vahingoittunut', ja tämä sama me olemme nyt tietoisena itsestämme 'Minä en ole vahingoittunut', joten vaikka ruumiit ovat erilaisia, me, molempien kokija, olemme epäilemättä sama. Tämä kokeva 'me' on ego eli mieli.

Tämän egon nouseminen (syntymä) ja vajoaminen (kuolema) tapahtuvat liian nopeasti, jotta sen voisi havaita, ja siksi meidän elämämme jokaisessa valveillaolo- tai unitilassa tuntuu olevan katkeamaton kokemussarja, aivan kuten elokuva, joka ilmestyy valkokankaalle, näyttää olevan katkeamaton sarja toimintoja ja tapahtumia, koska nopeus, jolla kukin yksittäinen kuva ilmestyy ja häviää näytöltä, on liian nopea, jotta silmämme tunnistaisivat ne erillisinä kuvina, joiden välillä on pieni tauko. Me voimme ymmärtää tämän selvemmin ottamalla huomioon seuraavat seikat:

Oletetaan, että joku kysyi meiltä 'Muistatko syntymäsi?' Me vastaisimme 'En', ja sitten keskustelu saattaisi jatkua seuraavasti:

'Mistä sitten tiedät, että olet syntynyt tietyllä hetkellä ja tietyssä paikassa?'

'Koska vanhempani kertoivat sen minulle.'

'Tarvitsetko vanhempiasi kertomaan sinulle, että olet nyt olemassa?'

'En, minä tiedän itse, että minä olen.'

'Miksi sinun on sitten luotettava vanhempiesi todistukseen tietääksesi, että sinä olet syntynyt? Jos tieto 'Minä olen syntynyt' olisi yhtä selkeä kuin tieto 'Minä olen', tarvitsisitko ketään toista kertomaan, että sinä olet syntynyt?'

'Vaikka en muista syntymääni, minä tiedän, että olen syntynyt. Tarvitsen muita kertomaan minulle milloin ja missä minä synnyin, mutta en tarvitse ketään kertomaan minulle, että olen syntynyt, koska jos en olisi syntynyt, en olisi täällä nyt.'

'Kuinka kauas taaksepäin elämässäsi muistat?'

'Varhaisimmat muistoni voivat olla peräisin kolmannelta vuodeltani tai niillä main.'

'Jos sinulta kysyttäisiin sama kysymys unessa, etkö antaisi saman vastauksen?'

'Kyllä, uskon, että antaisin, koska kun näen unta, luulen olevani hereillä, joten muistan valve-elämäni tapahtumat ikään kuin ne olisivat tapahtumia, jotka olivat tapahtuneet kyseisessä uni-elämässä.'

'Joten nähdessäsi unta koet itsesi uniruumiina, ja vaikket voi muistaa tuon uniruumiin syntymää, uskot, että sinä (tuo ruumis) synnyit, eikö totta?'

'Kyllä, mutta selvästi se oli virheellinen uskomus, koska uneni oli kestänyt vain vähän aikaa.'

'Nyt tässä nykyisessä tilassa sinä sanot, että uni kesti vain vähän aikaa, mutta nähdessäsi unta sinulla oli muistoja, jotka ulottuivat taaksepäin kolmanteen vuoteesi tai niille main, joten tuolloin unielämäsi näytti kestäneen niin monta vuotta. Nyt tiedät, että muistosi unessa pettivät sinut, koska se, mitä muistit silloin lapsuudestasi, ei ollut koskaan tapahtunut siinä unessa, silti vaikka nähdessäsi unta sekä muistosi että kaikki mitä unessasi koit, tuntui olevan totta. Perustuen siihen mitä muistat vanhempiesi kertovan sinulle, unessa uskot et ainoastaan siihen, että olet syntynyt, vaan myös siihen, että olet syntynyt tietyllä hetkellä ja tietyssä paikassa, eikö totta? Mutta sen jälkeen, kun poistuit siitä unesta, sinä tiedät nyt, että nuo uskomukset ovat kaikki väärinymmärryksiä, koska uniruumiisi oli vain mentaalinen heijastus, joten kuinka voit olla varma siitä, että uskomuksesi syntymästäsi tässä tilassa eivät ole samalla lailla virheellisiä? Voitko olla varma, ettei tämä ruumis ole myöskin vain mentaalinen heijastus? Nyt sinulla on muistoja lapsuudestasi ja sitä seuraavista vuosista, mutta voitko olla varma, että mikään näistä tapahtumista todella tapahtuivat?'

'Ei, en voi olla varma mistään muusta kuin nykyhetkestä.'

Tämän vuoksi Bhagavan kirjoitti *Ulladu Narpadun* säkeessä 15, että nykyisyys on ainoa, mikä tarkoittaa sitä, että nykyhetki on ainoa hetki, joka tosiasiallisesti on olemassa. Menneisyys ja tulevaisuus ovat vain ideoita, jotka esiintyvät nykyhetkellä, mutta kuten kaikki muutkin ideat tai ajatukset, ne voivat tapahtua vain jatkuvasti kulkevan ajan harha-aistimuksessa. Ilman tällaista harhakuvaa mitään ei näyttäisi tapahtuvan, koska tapahtumat tuovat mukanaan muutoksen ja muutos voi näyttää tapahtuvan vain ajan kuluessa.

Jos aika ei näyttäisi kuluvan, mikään ei voisi ilmestyä tai kadota, niinpä se, mikä olisi olemassa ja loistaisi, on vain se, mikä aina on olemassa ja loistaa, nimittäin 'Minä olen'. Kaikki muu ilmestyy ja häviää, mukaan lukien ego, joten sen ilmestyminen ja katoaminen merkitsee ajan kuluminen harhaluuloa. Todellisessa nykyhetkessä – toisin sanoen äärettömän pienessä ja koskaan muuttumattomassa tilassa juuri menneen hetken ja välittömän tulevaisuuden hetken välissä – mikään ei voi ilmestyä tai kadota, niinpä se, joka loistaa, on vain 'Minä olen', tietoisuutemme omasta olemassaolostamme.

Palaten kuvitteelliseen keskusteluunne, meiltä kyselevältä henkilöltä voidaan silloin kysyä:

'Kuinka voit silloin olla varma, että olet syntynyt tai että kuolet? Nykyhetkessä olet olemassa, joten ei sinun syntymääsi eikä kuolemaasi tapahdu nyt. Siksi sinun ideasi, että olet syntynyt ja että tulet kuolemaan, ovat molemmat vain sokeita uskomuksia, eikö totta?'

'En voi kieltää, että ne molemmat ovat uskomuksia, mutta minulle ei ole selvää, mihin tämä johtaa.'

'Se tulee selväksi lopussa. Sillä välin ajatellaanpa vielä vähän enemmän kuolemasta. Sinä et muista syntymääsi, mutta tunnetko edes kuolemaasi?'

'En tunne, koska en ole vielä kuollut, joten minulla ei ole kuolemisen kokemusta.'

'Mieti, mitä tapahtuu, kun uni loppuu: jätät uniruumiisi, mutta oletko tietoinen sen ruumiin kuolemasta? Heräätkö vasta sen jälkeen, kun se on kuollut? Luuletko, että ihmiset sinun unessasi ovat nyt haudanneet tai polttaneet sen?'

'En, tietenkään en. Se vain katoaa ja löydän itseni tässä ruumiissa.'

'Kyllä, sinä joko heräät ja löydät itsesi tässä ruumiissa tai jossakin muussa uniruumiissa, tai nukahdat ja lakkaat olemasta tietoinen yhdestäkään ruumiista. Sama tulee tapahtumaan, kun nykyinen unesi loppuu. Joko sinä nukahdat joksikin aikaa tai alkaa uusi uni, jossa löydät itsesi jossakin toisessa ruumiissa, jonka näkökulmalta tämän ruumiin elämä näyttää olevan unta. Sinä et koskaan ole tietoinen itsestäsi 'Minä olen kuollut', koska kaikki ajatukset, mukaan lukien sellainen ajatus kuin 'Minä olen kuollut', voivat syntyä vasta, kun olet tietoinen itsestäsi ruumiina. Nukkuessa et ole tietoinen itsestäsi ruumiina, joten et ole tietoinen yhdestäkään ajatuksesta, kun taas valveilla ja unessa olet tietoinen itsestäsi ruumiina, ja tästä syystä olet tietoinen ajatuksista.'

Jos me ajattelemme näiden linjojen mukaisesti, on selvää, ettemme voi kokea syntymäämme tai kuolemaamme, joten miksi me pelkäämme syntymää ja kuolemaa? Pelkäämme kuolemaa, koska

emme halua olla erillään tästä ruumiista, koska me erehdymme, että se on oma itsemme, mutta me olemme siitä erillään joka kerta kun me nukahdamme, mutta me emme pelkää nukahtaa. Me toivottamme unen tervetulleeksi rauhallisena lepotaukona kaikesta valveillaolon ja unen lakkaamattomasta henkisestä toiminnasta, ja me emme pelkää sitä, koska me uskomme heräävämmme uudelleen tänä samana ruumiina.

Bhagavan sanoi usein: 'Älä usko sitä mitä et tiedä'. Me uskomme, että olemme syntyneet ja että tulemme kuolemaan, mutta me emme koskaan koe omaa syntymäämme tai omaa kuolemaamme. Kaikki, minkä me tiedämme varmasti, on, että me olemme nyt olemassa, joten miksi meidän pitäisi uskoa mihinkään muuhun? Syntymä, kuolema ja kaikki muut asiat saattavat tuntua olevan olemassa, mutta onko jokin niistä todella olemassa? Koska ainoa olemassaolo, josta voimme olla varmoja, on omamme, miksi meidän pitäisi uskoa minkään muun olemassaoloon? Ennen kuin me voimme tietää, onko jokin muu todellinen, meidän on ensin tunnettava oma todellisuutemme: kuka minä olen? Kaiken muun tutkiminen on turhaa, ennen kuin olemme tutkineet ja saaneet selville, mitä me itse oikeasti olemme.

Koska me emme voi kokea joko tämän ruumiin syntymää tai kuolemaa, joka on karkea esi- ne, kuinka me voimme kokea joko tämän egon eli mielen syntymän (nousemisen tai olemassaoloon tulemisen) tai kuoleman (vajoamisen tai lakkaamisen), joka on hienovarainen aine?

Ennen kuin me nousemme egona, me emme ole tietoisia mistään muusta, koska kuten Bhagavan sanoo Ulladu Narpadun säkeessä 26, kaikki muu tulee olemassaoloon vain kun ego tulee olemassaoloon, eikä mitään muuta ole olemassa, kun ego ei ole olemassa. Meidän todellinen luontomme ei ole tietoinen egon ilmestymisestä tai katoamisesta – itse asiassa se ei ole tietoinen egosta ollenkaan, koska ego on vain väärä tietoisuus itsestämme, kun taas meidän todellinen luontomme on selkeä itsetietoisuus, jota ei määritä minkä tahansa muun ilmestyminen. Siksi se, mikä on tietoinen egosta, on vain ego itse.

Ego ei kuitenkaan voi koskaan olla tietoinen olemattomuudestaan, koska sen on oltava olemassa ollakseen tietoinen mistään. Koska se ei ollut tietoinen itsestään ennen kuin se tuli olemassaoloon, se tulee tietoiseksi itsestään vasta, kun se tulee olemassaoloon, mutta sinä aikana, kun se on tietoinen itsestään, se on jo tullut olemassaoloon, joten se ei koskaan voi olla tietoinen todellisesta tulostaan olemassaoloon. Joko se ei ole olemassa, jolloin se ei ole tietoinen itsestään, tai se on tietoinen itsestään, jolloin se on jo olemassa, joten se voi olla tietoinen muutoksesta olemattomasta näennäisesti olemassa olevaksi vasta kun se muutos on tapahtunut. Samalla lailla se ei koskaan voi olla tietoinen olemassaolonsa loppumisesta, koska sillä hetkellä, kun se on lakannut olemasta, se ei ole tietoinen mistään.

Siksi ego ei koskaan voi olla tietoinen tulemisestaan olemassaoloon tai lakkaamisestaan olemasta, ja siksi me emme koskaan voi tuntea tarkkaa heräämisemme hetkeä tai tarkkaa hetkeä, kun nukahdamme. Bhagavan pyytää meitä kuitenkin yrittämään selvittää, miten ego tulee olemassaoloon, vaikkemme koskaan voi nähden sen todella tulevan olemassaoloon. Nähdäksemme milloin tai miten se tulee olemassaoloon, tai milloin tai miten se lakkaa olemasta, meidän täytyy kiinnittää huomiomme siihen erittäin tarkasti, ja kun katsomme sitä tarpeeksi huolellisesti, me tulemme huomaamaan, ettei sellaista asiaa oikeasti ole olemassa, koska se, mikä oikeasti on olemassa, on vain oma todellinen luontomme, joka on puhdasta itsetietoisuutta.

Sen vuoksi meidän ei pitäisi kuvitella, että jos harjoitamme riittävän innokkaasti itsen huomiointia, meidän huomiointimme voimasta tulee niin terävä ja hienovarainen, että kykenemme tunnistamaan egomme nousemisen ja vajoamisen joka hetken murto-osassa, koska jos me kiinnitämme itseemme tarpeeksi huomiota, se ei tule nousemaan ollenkaan. Toisin sanoen, jos kiinnitämme huomiomme itseemme erittäin tarkasti, lähde, josta ego nousee, se, mikä tulee meille selväksi, on: Minä yksin olen olemassa, joten sellaista asiaa kuin ego ei ole koskaan tullut olemassaoloon.

Osa XXV

6. Syyskuuta 1978 (jatkui)

Sadhu Om [jatkaen edellisessä osassa käytyä keskustelua egosta, jonka todetaan olevan olemassa olematon, jos me kiinnitämme siihen huomiomme tarpeeksi tarkasti]: *Vivarta vadaa* [väitettä, jonka mukaan ego ja kaikki sen havaitsema ovat vain virheellistä vaikutelmaa] voidaan pitää totuutena vain niin kauan kuin ego näyttää olevan olemassa, mutta kun me huomaamme egon todellisuuden, nimittäin oman todellisen luontemme, me tulemme näkemään, ettei mitään egoa ole koskaan ollut olemassa, joten *ajata* [tosiasia, ettei mitään ole koskaan syntynyt tai tullut olemassaoloon, edes virheellisenä vaikutelmana] tulee silloin loistamaan ainoana totuutena, sillä koska egoa ei ole koskaan ollut olemassa, mitään muutakaan ei ole koskaan tosiasiallisesti ollut olemassa, koska *vivarta vidan* mukaan kaikki muu on näennäiselle olemassaololleen riippuvainen egon näennäisestä olemassaolosta.

Joissakin kirjoissa, joihin tallennetaan Bhagavanin vastauksia kysymyksiin, hän näyttää hyväksyvän kausaalisen kehon olemassaolon nukuttaessa, mutta *Ulladu Narpadussa* hän tekee selväksi, että egon poissa ollessa ei ole ruumista tai mitään muutakaan. Esimerkiksi säkeessä 26 hän sanoo, että jos ego tulee olemassaoloon, kaikki tulee olemassaoloon, ja jos egoa ei ole olemassa, mitään ei ole olemassa. Lisäksi säkeessä 5 hän selventää, että ruumis on viiden tupen muoto, joten kaikki viisi yhdessä sisältyvät nimitykseen 'ruumis' ja että ilman sellaista ruumista maailmaa ei ole olemassa. Nämä viisi tuppea jakautuvat yleensä kolmeksi ruumiiksi, karkeaksi, hienovaraiseksi ja kausaaliseksi, ja *advaitan* teksteissä vallitseva näkemys on, että ruumis, jonka koemme itsenämme valvetilassa, on karkea ruumis, ruumis, jonka me koemme itsenämme unessa, on hienovarainen ruumis, ja se, minkä me koemme nukkuessa, on kausaalinen ruumis, mutta Bhagavan on huomauttanut, että tämä näkemys ei ole oikea.

Ensiksi hän sanoo, että valveilla olemisen ja unen näkemisen välillä ei ole todellista eroa ja että nähdessämme unta meistä tuntuu, että me olemme hereillä, joten ruumis, jonka koemme itsenämme unessa, tuntuu olevan yhtä karkea tai fyysinen kuin valvetilan ruumis. Sen vuoksi mikä tahansa ruumis, jonka me koemme itsenämme, joko valveilla tai unessa, on muoto, joka koostuu kaikista viidestä tupesta.

Toiseksi hän sanoo, ettei syväuni ole tietämättömyyden tila, vaan puhtaan itsetietoisuuden tila. Vain valveilla olevan tai unta näkevän egon näkökulmasta syväuni näyttää olevan pimeyden tai tietämättömyyden tila, mutta syväunessa egoa ei ole olemassa, ja sen puuttuessa, se, mitä jää jäljelle, on vain puhdasta itsetietoisuutta. Sen vuoksi kausaalisen ruumiin sanotaan olevan olemassa syväunessa vain myönnytyksenä egon itsensä tietämättömyydestä johtuvalle näkemykselle.

Ego on väärää tietoisuutta 'Minä olen tämä ruumis', joten se näyttää olevan olemassa vain kun me olemme tietoisia itsestämme ruumiina, kun olemme valveilla ja näemme unta. Sen vuoksi sitä ei ole olemassa syväunessa, koska me olemme silloin tietoisia itsestämme vain sinä mikä 'Minä olen'¹⁶ ilman yhtäkään liitettä. Kuten Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 25, ego tulee olemassaoloon, pysyy ja kukoistaa vain tarttumalla muotoihin, ja ensimmäinen muoto, johon se tarttuu, on mikä tahansa ruumis, jonka se tällä hetkellä kokee 'minänä', joten koska mitään muotoja ei näytä olevan olemassa syväunessa, egoa ei silloin ole olemassa.

Samassa säkeessä hän sanoo, että kun ego jättää yhden muodon, se tarttuu toiseen muotoon, ja vertaus, jonka hän joskus on antanut tälle, on mato, iilimato tai toukka, joka irrottaa yhden otteen vasta tartuttuaan toiseen [kuten tallennettu, esimerkiksi, *Maharshi's Gospel*, kirja 1, luku 5, *Day by Day* 21-11-45 yöllä, ja *Talks with Sri Ramana Maharshi* (Keskustelut), keskustelu 286]. Meidän ei kuitenkaan pidä uskoa tämän vertauksen tarkoittavana sitä, että ego jättää yhden ruumiin vasta tartuttuaan toiseen, vaan pikemminkin heti, kun se jättää yhden ruumiin, se tarttuu toiseen, koska se kokee jokaisena annettuna hetkenä itsensä vain yhtenä ruumiina.

Lisäksi, sanomalla tämän hän ei tarkoita sitä, että ego tarttuu muotoon jopa syväunessa, ensinnäkin siksi, ettei sitä ole olemassa tarttuakseen silloin mihinkään, ja toiseksi siksi, ettei syväunessa sen vuoksi ole muotoja, joihin tarttua, koska kuten hän sanoo seuraavassa säkeessä, kaikki muu tulee olemassaoloon vasta kun ego tulee olemassaoloon. Sen vuoksi vain silloin, kun ego näyttää olevan olemassa, nimittäin valveilla tai unennäössä, kun se milloin tahansa jättää yhden muodon, se tarttuu toiseen. Kun se vajoaa syväunessa, se jättää kaikki muodot, ja se alkaa tarttua niihin vasta siten, kun se nousee syväunesta joko valveille tai näkemään unta.

Kun Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 5, että ruumis on viiden tupen muoto (*panca kosa*), hän tarkoittaa sitä, että aina kun me koemme itsemme ruumiina, me koemme kaikki viisi tuppea itsenämme. Tämä johtuu siitä, että mikä tahansa ruumis, jonka koemme itsenämme, on aina elävä ruumis ja näyttää aina olevan hereillä, joten se ei koostu ainoastaan fyysisestä muodosta (*anamanya kosa*), vaan myös hengestä, joka tekee sen eläväksi (*pranamaya kosa*), ajattelevasta mielestä (*manomaya kosa*) ja arvostelukykyisestä älystä (*vijnanamaya kosa*), ja se näyttää olevan itsemme vain itsemme tuntemattomuuden takia, jota kutsutaan *anandamaya kosaksi* tai kausaaliseksi ruumiiksi. Sen vuoksi me emme koskaan koe itseämme yhdeksi näistä viidestä tupesta kokematta itseämme niinä kaikkina.

Ego itse ei ole mikään näistä viidestä tupesta, mutta se ei voi tulla olemassaoloon tai pysyä tarttumatta niihin kaikkiin viiteen itsenään. Vaikka niitä kuvataan viideksi 'tupeksi' tai 'päällysteeksi' ja niitä verrataan sipulikerroksiin, jotka kuoriutuessaan eivät jätä mitään sisäpuolelle, ne eivät oikeastaan ole viisi erillistä kerrosta, vaan ne ovat tiiviisti kietoutuneina toisiinsa ja kokemuksemme mukaan ne ovat toinen toisistaan erottamattomia. Aivan kuten kun me kuorimme pois ne kaikki viisi, me joka kerta nukahdamme, jos me tutkimme egoa, 'minää', joka kokee ne itsenään, ja siten koemme todellisen luontemme, me tulemme kuorimaan ne kaikki yhtä aikaa ja ikuisesti.

Karkein näistä viidestä tupesta on fyysinen ruumis ja jokainen muu tuppi on vähitellen toinen toistaan hienovaraisempi, joten koska kaikki ne viisi muodostavat yhden ruumiin, me voimme sanoa, että tämän ruumiin hienoin muoto on itsensä tuntemattomuuden pimeys (*anandamaya kosa*), ja että tuon pimeyden karkeampi muoto on äly, älyn karkeampi muoto on mieli, mielen karkeampi muoto on elämä eli *prana* ja elämän karkeampi muoto on fyysinen ruumis. Sen vuoksi Bhagavan sanoo *Naṅ Yarissa?* [kahdeksas kappale]: '*Praṇan* sanotaan olevan mielen karkea muoto'.

Mikään näistä viidestä tupesta ei ole 'Minä', mutta se, joka kokee ne kaikki 'minänä', on ego, joten tutkiaksemme, mitä me oikeasti olemme, meidän on erotettava itsemme kaikista niistä, myös itsensä tuntemattomuuden hienovaraisesta pimeydestä, ja me voimme erottaa itsemme niistä vain olemalla kohdistamatta huomiomme mihinkään muuhun kuin 'Minään'. Koska ego ei voi pysyä tarttumatta näihin viiteen tuppeen itsenään, kun se yrittää tarttua vain itseensä, se tulee vajoamaan ja katoaa. Sen vuoksi Bhagavan päättää *Ulladu Narpadun* säkeen 25 sanomalla, että jos joku etsii sitä, muodoton aave-ego pakenee.

Itsensä tuntemattomuuden pimeyttä kutsutaan kausaaliseksi ruumiiksi, koska mikään muista neljästä tupesta ei voi ilmestyä ilman sitä, joten voimme erottaa itsemme pysyvästi kaikista viidestä tupesta vain hävittämällä tämän perustavanlaatuisen pimeyden. Aivan kuten pimeys voidaan poistaa vain valolla, itsensä tuntemattomuuden pimeys voidaan poistaa vain puhtaan itsetietoisuuden (*atmajnana*) kirkkaalla valolla, ja me voimme nähdä tämän valon vain kohdistamalla huomiomme innokkaasti egoon, siihen, jolle itsensä tuntemattomuus ja muut neljä tuppea ilmenevät.

Toisin sanoen se, mikä on verhoutunut itsensä tuntemattomuuden pimeyteen, on vain ego, ja koska ego on vain vääriä tietoisuutta itsestämme 'Minä olen tämä ruumis', voimme vapauttaa itsemme itsensä tuntemattomuuden pimeydestä vain hävittämällä egon, ja me voimme hävittää egon vain näkemällä itsemme sellaisena kuin me todella olemme. Sen vuoksi tarkastelimme me asiaa mistä näkökulmasta tahansa, me voimme hävittää egon ja siten erottaa itsemme pysyvästi kaikista viidestä tupesta vain keskittämällä huomiomme innokkaasti vain itseemme.

Niin kauan kuin ego on yhteydessä mihinkään muuhun kuin itseensä, sen todellinen luonne kätkeytyy siltä, joten todellisen luonteensa löytämiseksi sen täytyy kohdistaa huomionsa vain itsen-

sä. Sen vuoksi Bhagavan sanoi: 'Sen todellinen luonne tunnetaan, kun se ei ole kosketuksissa esineiden tai ajatusten kanssa' ja 'Ego sen puhtaudessaan koetaan kahden tilan tai kahden ajatuksen välissä.' (*Maharshi's Gospel*, kirja 1, luku 5). Sen vuoksi meidän pitäisi vetää huomiomme täysin pois kaikesta muusta kiinnittämällä se tiukasti yksin itseemme, kuten hän viittaa *Upadesa Undiyarin* säkeessä 16:

'Jättämällä sivuun ulkoiset *visayat* [ilmiöt], mielen tuntiessa oman valonsa muodon, on yksin todellista tietoisuutta [tai tietoa].'

Toisin sanoen, kun me keskitämme huomiomme vain itseemme, tietoisuus kaikesta muusta vetäytyy pois ja katoaa, ja puhtaan itsetuntemuksen kirkkaassa valossa ego tulee hajoamaan ja tuhoutumaan täysin, kuten Bhagavan sanoo *Guru Vacaka Kovain* säkeessä 193:

'Jos ego-mieli, joka vaeltaa sinne tänne keskittymällä muihin asioihin, alkaa keskittää huomionsa omaan luontoonsa, silloin [kaikki] muut asiat häipyvät, 'minä', rajallinen tietoisuus, tulee hävitetyksi itsen todellisella tietoisuudella, joka loistaa rajoituksetta sydämen luontona.'

Osa XXVI

9. Syyskuuta 1978

Sadhu Om: *Guru Vacakan Kovain* säkeessä 803 Bhagavan sanoo: *Mey-jnani* [todellisuuden tuntija], joka, 'minä' (ego) tuhottuna, pysyy tiukasti itsen tilassa, joka on *jnana* [tieto tai tietoisuus], antaen *atmanubhavan* [itsen suoran tietoisuuden] voiman, jolla lihan harha [väärä tietoisuus 'minä olen tämä ruumis'] hävitetään, kannattajilleen [noille voimakkaasti kaipaaville ja uskoville], jotka, kärsien ahdistuksesta [ja siksi etsien pelastusta], turvautuvat [häneen], on *jiva-karuṇa* [myötätunto ja ystävällisyys eläviä olentoja kohtaan]. Muut [myötätunnon ja ystävällisyyden teot] ovat puutteellisia.

Ainoa todellinen *jiva-karunyan* (ystävällisyyden eläviä olentoja kohtaan) teko on antaa heille itsetuntemus (*atma-jnana*) ja tuhota siten heidän egonsa eli yksilöllisyyden tunteensa (*jiva-bhoda*), joka on kaiken kärsimyksen perimmäinen syy. Kaikki muut ystävällisyyden teot, myös jopa taivaallisten nautintojen antaminen kaikille eläville olennoille tai 'taivaallistaa' tämä maailma, eivät ole todellista ystävällisyyttä, koska ne eivät ratkaise juuriongelmaa, egoa, joten ne vain hautaavat sen syvemmälle sen omaan tietämättömyyteen, *jiva-bhodan* harhaan.

Se, mitä kaikki elävät olennot todella haluavat, on vain onnellisuus, mutta kukaan ei koskaan voi olla tyytyväinen osittaiseen onnellisuuteen, joten tietoisesti tai tietämättään kaikki etsivät äärettömää onnellisuutta, jota ei tahraa edes vähäisin suru tai tyytymättömyys. Äärellinen ego ei kuitenkaan voi koskaan nauttia äärettömästä onnellisuudesta, joten se on tuomittu ikuisen tyytymättömyyteen. Koska ego eli yksilöllisyys (*jivatva*) on kaiken tyytymättömyyden ja sitä seuraavan kurjuuden syy, se on itse kurjuus, joten ojentaa *sivatva* (*sivana*, äärettömänä kokonaisuutena olemisen hyvää tekevä tila) tuhoamalla *jivatva* on yksin todellinen *jiva-karuṇa*.

Ja kuka voi antaa *sivatvan*? Vain hän, joka on liuenut *sivana sivaan*, kuten Bhagavan viittaa edellisessä säkeessä, *Guru Vacaka Kovain* säe 815 (*Upadesa Tanippakkalin* säe 10):

Vain hän, joka on pelastunut, voi pelastaa eläviä olentoja maailmassa; kun taas jokainen muu on kuin sokea ihminen, joka on [yrittää olla] opas [toiselle] sokealle.

11. Syyskuuta 1978

Sadhu Om: *Sphurana* ei ole asia, jota me emme vielä tiedä, koska se loistaa meissä aina 'Minänä'. Se on yksinkertainen tietoisuus 'Minä olen', joten se ei ole meille koskaan tuntematon, koska vaikka me keskitymme muihin asioihin, me emme lakkaa olemasta tietoinen, että minä olen.

Kuitenkin, koska me olemme niin tottuneet kiinnittämään huomiomme muihin asioihin aina kun me olemme hereillä tai näemme unta, kun me yritämme kiinnittää huomiomme vain tietoisuu-

teen 'Minä olen', se näyttää loistavan tuoreella kirkkaudella ja tämä itsetietoisuuden tuore kirkkaus on se, mitä yleensä kutsutaan *sphuranaksi*. Kun me keskitymme muihin asioihin, tietoisuus 'Minä olen' sekoittuu ja sotkeutuu ruumiin ja muiden tällaisten liitteiden tietoisuuden kanssa, joten sen sijaan, että loistaisin vain sinä mikä 'Minä olen'¹⁶, se loistaa 'minä olen tämä ruumis', mutta kun me yritämme keskittyä vain meidän olennaiseen itsetietoisuuteen, 'Minä olen', liitteet vetäytyvät takalalle ja itsetuntemus alkaa loistaa selkeämmin ja näkyvämmiin. Mitä innokkaammin keskitymme 'Minä olen', sitä enemmän tietoisuus kaikista muista asioista häviää, kunnes lopulta me jäämme jäljelle loistaen vain sinä mikä 'Minä olen'¹⁶.

Aina kun me kiinnitämme huomiomme mihinkään muuhun kuin 'Minään', me näytämme olevan keho, mutta kun me yritämme kiinnittää huomiomme vain 'Minään', alamme ymmärtää, että 'Minä' on oikeastaan jotain täysin erillistä jokaisesta kehosta, joka minä näytän olevan. Me voimme tehdä tämän paljon selkeämmäksi tarkastelemalla esimerkkiä. Olettakaamme, että me kuulemme, että läheinen ystävämme on juuri kuollut. Me menemme hänen taloonsa ja näemme hänen ruumiinsa makaavan siellä. Eilen me puhuimme hänen kanssaan, mutta tänään me näemme hänen ruumiinsa makaavan elottomana. Mitä eroa on tämän elottoman ruumiin ja sen henkilön välillä, jonka kanssa me eilen puhuimme? Varmasti se henkilö, joka puhui ja nauroi kanssamme, oli jotain muuta kuin vain tämä keho, joka on nyt ruumis. Joten kuka puhui meille tämän kehon välityksellä? Kuka näki meidät ja kuuli vitsejämme? Kuka muisteli hyviä aikoja, jotka meillä oli yhdessä aiemmin? Koska hän, joka puhui, näki, kuuli ja muisti, on jotain muuta kuin tämä ruumis, joka minä olen, joka nyt puhun, näen, kuulen ja muistan tämän ruumiinkaltaisen kehon kautta, joka nyt näyttää olevan minä itse?

Tunteaksemme tämän 'minän' sellaisena kuin se todella on, meidän täytyy vain keskittyä tietoisuuteen, joka aina loistaa 'minänä', siten jättäen huomioimatta kaikki muut asiat, myös ruumiinkaltaisen kehon, jonka me nyt erehdymme olevan 'minä'. Siksi *Ulladu Narpadun kalivenba-versiossa* Bhagavan laajensi säettä 29 lisäämällä siihen lauseen '*udalam pinam pol tirndu*', joka tarkoittaa 'hylätä keho kuin ruumis', joten yhdessä tämän virkkeen kanssa tämän säkeen ensimmäinen lause tarkoittaa: "Hylätä keho kuin ruumis, sanomatta 'minä' suulla, tutkimalla sisänpäin vajoavalla mielellä sitä, josta ihminen nousee 'minänä' yksin on tiedon polku".

Samalla lailla Vicara Sangrahamin jakson 1 ensimmäisessä alajaksossa hän sanoo:

Jos joku kysyy kuinka tutkia [tätä epäpuhdasta itsetietoisuutta, joka nousee 'Minä olen tämä ruumis'], [vastaus on:] voiko tämä ruumis, joka on *jaḍa* (tiedostamaton) kuin puupölkky, loistaa ja käyttäytyä 'minänä'? Se ei voi. Sen vuoksi, jättämällä ruumiskehon ruumiiksi ja pysyä lausumatta 'minää' edes [fyysisellä tai henkisellä] äänellä, jos joku tutkii innokkaasti sitä, mikä se on, joka nyt loistaa 'minänä', silloin [hänen] sydämessään *spurippun* kaltainen [tuore selkeys] tulee yksin itse ilmestymään itselle [tai itselleen] ilman ääntä 'minä olen minänä'. Jättämättä sitä [tuoretta itsetietoisuuden selkeyttä], jos hän vain on, se tuhoaa täysin *ahankara-rupa jiva-bhodan* [yksilöllisyyden tunteen egon muodossa], jota kutsutaan [toisin sanoen, joka kokee itsensä] 'ruumis on minä', ja [silloin] se tulee myös itse sammumaan, niin kuin tuli, joka tarttuu kamferiin. Viisaat ja pyhät tekstit sanovat tämän olevan *moksa* [vapautuminen].

Termi *spurippu*, joka tarkoittaa loistamista tai selkeyttä, on sanskritinkielisen sanan *sphurana* tamilinkielinen vastine, ja ne molemmat ovat sanallisia substantiiveja, jotka on johdettu sanskritinkielisestä verbistä *sphur* (*spuri* tai *puri* tamilin kielessä), mikä tarkoittaa loistaa, olla selkeä, loistaa esiin, ilmetä selvästi tai tehdä itsensä tunnetuksi; joten kun Bhagavan sanoo, 'jos joku innokkaasti tutkii sitä, mikä nyt loistaa minänä, silloin sydämessä *spurippun* kaltainen yksin tulee itse ilmestymään itselle ilman ääntä minä olen minänä', se, mitä hän tarkoittaa *spurippulla*, on itsetietoisuuden tuore selkeys. Toisin sanoen, jos innokkaasti kiinnitämme huomiomme 'Minään', itsetietoisuuden tuore selkeys tulee loistamaan esiin sisällämme.

Niin kauan kuin kiinnitämme huomiomme mihinkään muuhun kuin 'Minään', me olemme tietoisia itsestämme 'minä olen tämä ruumis', ja tämä lisäksi sekoitettu itsetietoisuus on se, jota kutsutaan egoksi (*ahankara*) tai yksilöllisyyden tunteeksi (*jivabhoda*). Kuitenkin, jos kiinnitämme huo-

miomme 'Minään' tarpeeksi innokkaasti, me tulemme siten irrottamaan itsemme kaikista lististä, ja sen vuoksi, sen sijaan, että loistaisimme 'minä olen tämä ruumis', meidän itsetietoisuutemme tulee loistamaan selvästi 'minä olen vain minä'.

Jos me tartumme nopeasti tähän tuoreeseen itsetietoisuuden selkeyteen jättämättä sitä tai päästämättä sitä menemään, se vakaan itsehuomioinnin tila on se, jota kutsutaan 'vain olemiseksi' (*summa irupadu*), koska se on tila, jossa ego ei nouse kiinnittämään huomiota mihinkään muuhun, ja siten se on täydellisen hiljaisuuden, tyyneyden tai toimettomuuden tila. Pysymällä vakaasti tässä vain olemisen tilassa, jossa me emme päästä irti itsensä huomioinnista edes vähimmässäkään määrin, egon viimeiset jäljellä olevat häiveet tulevat tuhoutumaan itsetietoisuuden selkeyden kautta ja silloin sen selkeyden tuoreus tulee vajoamaan, minkä jälkeen puhdas itsetietoisuus tulee loistamaan ikuisesti meidän luonnollisena, iankaikkisena ja muuttumattomana tilana.

Tämä on se, johon Bhagavan viittaa, kun hän sanoo: 'Jättämättä sitä [*spurippu* tai itsetietoisuuden tuoretta selkeyttä], jos hän vain on, se tulee täysin tuhoamaan yksilöllisyyden tunteen (*jiva-bhoda*) egon (*ahankara*) muodossa, jota kutsutaan [toisin sanoen, joka kokee itsensä] 'ruumis on minä', ja [silloin], kuten tuli, joka tarttuu kamferiin, se itse tulee myös tuhoutumaan'. Se, mikä egon tuhoamisen yhteydessä sammuu, ei ole itsetietoisuuden selkeys, vaan vain sen tuoreus, koska silloin se tullaan kokemaan itsensä todellisena luonteena (*atma-svarupa*), joka on ikuinen ja muuttumaton.

Kuitenkin, ellei meillä ole kaiken kuluttavaa rakkautta keskittyä vain itseemme ja elleivät meidän *visaya-vasanat* eli ulospäin suuntautuvat taipumuksenamme ole sen takia suuresti vähentyneet, me emme pysty tarttumaan itsetietoisuuden tuoreeseen selkeyteen jättämättä sitä koskaan, joten meidän harjoituksemme jakson aikana tämä tuore selkeys (*spurippu* tai *sphurana*) tulee haalistuu aina, kun kiinnitämme huomiomme muihin asioihin ja loistaa uudestaan vasta kun me uudistamme ponnistuksemme kohdistaa huomiomme vain itseemme. Toisin sanoen, siinä määrin kuin me kiinnitämme huomiomme muihin asioihin, meidän itsetietoisuutemme tulee jälleen peittymään sekoittumalla liitteisiin, ja siinä määrin kuin me keskitymme vain itseemme, liitteet tulevat haalistumaan ja itsetietoisuus tulee loistamaan selvästi. Toisin sanoen, mitä innokkaammin me keskitymme itseemme, sitä enemmän liitteiden ilmeneminen tulee heikkenemään, ja siitä johtuen sitä selvemmin *sphurana* loistaa, kunnes lopulta ego ja kaikki sen liitteet hajoavat ikuisesti puhtaan itsetietoisuuden absoluuttisessa selkeydessä.

Sen vuoksi, kun me aiemmin olemme sytyttäneet *sphuranan* eli tuoreen itsetietoisuuden selkeyden yrittämällä keskittyä vain itseemme, meidän tulisi silloin yrittää tarttua niin lujasti kuin mahdollista tähän *sphuranaan*, kunnes se kuluttaa egomme täysin kuin liekki, joka tarttuu ja kuluttaa pallan kamferia.

Osa XXVII

12. Syyskuuta 1978

Sadhu Om: Ensimmäinen kysymys, jonka Sivaprakasam Pillai kysyi Bhagavanilta, oli '*nan yar?*', joka tarkoittaa 'Kuka minä olen?', johon hän vastasi '*arive nan*', mikä tarkoittaa 'Tietoisuus yksin on minä', jolloin Sivaprakasam Pillai kysyi, '*arivin sorupam enna?*', 'Mikä on [tällaisen] tietoisuuden luonne?', johon Bhagavan vastasi '*saccidanandam*', 'Oleminen-tietoisuus-autuus'. Tästä meidän tulisi ymmärtää mitä 'Minä' oikeasti on, se ei ole ego eikä mikään viidestä tupesta [fyysinen keho, elämä, mieli, äly ja tahto tai itsensä tuntemattomuuden pimeys, jossa tahto sijaitsee], jotka muodostavat kehon tai henkilön, jonka ego uskoo olevan itsensä.

Tämän vuoksi Bhagavan kehotti meitä tutkimaan 'kuka minä olen' kokeaksemme sen mitä me todella olemme, nimittäin puhdasta tietoisuutta eli *sat-cit-ananda* [oleminen-tietoisuus-autuus]. Kuitenkin, ymmärtämättä, että se, mitä 'Minä' oikeasti on, on vain puhdasta tietoisuutta, ihmiset kysyivät häneltä usein: 'Kun te pyydätte meitä tutkimaan kuka minä olen, mikä on se minä, jota meidän on tutkittava?', johon hän yleensä vastaisi, 'Se on ego' [kuten on kirjoitettu esimerkiksi kirjassa

Day by Day with Bhagavan, 21-11-45 yöllä ja 3-1-46 iltapäivällä]. Miksi hän vastasi tällä tavalla?

Sen jälkeen, kun on kerrottu, että 'Minä' on tosiasiaa vain *sat-cit-ananda*, riippumatta siitä, mitä muuta se näyttää olevan, esittämällä tämän kysymyksen, "Mitä 'minää' minun on tutkittava?", on kuin sen jälkeen kun kerrottiin, että se, mikä näyttää käärmeeltä, on oikeastaan vain köysi, ja neuvottiin katsomaan sitä huolellisesti nähdäkseen itse, kysyen: "Mitä 'sitä' minun on katsottava, käärmettä vai köyttä?" Oikea vastaus annettavaksi jokaiselle, joka kysyy tämän kysymyksen, on 'käärme', koska he eivät selvästikään ole ymmärtäneet riittävän selvästi, ettei siellä ole kahta erilaista asiaa, käärmettä ja köyttä, vaan vain yksi asia, köysi, joka näyttää käärmeeltä. Samalla lailla ei ole olemassa kahta eri 'minää', todellista 'Minää' ja egoa, vaan vain yksi todellinen 'Minä', joka näyttää olevan ego.

He, jotka kysyvät, mitä 'minää' on tutkittava, eivät ole ymmärtäneet, että on olemassa vain yksi 'Minä', joten he kuvittelevat, että todellinen 'Minä' on jokin muu asia, jota on nyt tuntematon. Sen vuoksi, aina kun joku esitti tämän kysymyksen, Bhagavan tavallisesti vastasi, että 'minä', jota heidän tulisi tutkia, on ego, koska he uskoivat, että se on ainoa 'minä', jonka he tuntevat.

On olemassa myös syvempi syy, miksi hän kuvaili usein *atma-vicaraan* [itsetutkimusta tai itsekselyä] egon tutkimisena. Meidän on tutkittava itseämme vain siksi, että olemme nousseet egoiksi, joten vain tätä egoa on tutkittava, kuka tai mikä me todella olemme. Meidän todellisen luonteemme (*atma-svarupan*) ei tarvitse tutkia itseään, koska todelliselta luonteeltamme olemme aina tietoisia itsestämme sellaisena kuin me olemme. Siksi *atma-vicara* on ego tutkimassa itseään.

Vaikka tavoitteenamme on tuntea todellinen luonteemme, me pidämme nyt itsemme egona, joten me emme voi keskittyä todelliseen luonteeseemme sinä mikä se on, vaan vain egona, joka se näyttää olevan. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettemme voi keskittyä todelliseen luonteeseemme, mikä on se, joka meissä aina loistavaa 'minänä', mutta vain sen vuoksi, ettemme voi keskittyä siihen muuten kuin egona, koska se on se, mitä 'minä' nyt näyttää olevan.

Kuitenkin, koska on olemassa vain yksi 'Minä', jos joku tutkii tätä 'Minää', mikä nyt näyttää olevan ego, sen todellinen luonne paljastuu, aivan kuin jos joku katselee tarpeeksi huolellisesti sitä, mikä näyttää olevan käärme, hän havaitsee, että se on vain köysi. Kun hän näkee, että se on itse asiassa vain köysi, käärme oikeastaan katoaa tai pakenee. Samalla lailla, kun ihminen tutkii itseään tarpeeksi innokkaasti nähdäkseen, mitä hän todellisuudessa on, ego katoaa tai pakenee. Sen vuoksi Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 25 ja muuallakin, että jos joku etsii tai tarkkailee egoa, se tulee pakenemaan.

Se, mikä jää jäljelle, kun ego pakenee, on vain meidän todellinen luontomme, joka, kuten hän sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 21, on aina sanan 'Minä' todellinen merkitys, koska me emme lakkaa olemasta olemassa unessa, vaikka siellä ei silloin ole egoa. Tämän sanan 'Minä' todellinen tuonti ei ole jotakin uutta, jota me emme ole tunteneet aiemmin, vaan se on vain se 'Minä', jonka olemme aina tunteneet selvästi, koska ilmeneepä ego, kuten valveilla ja unennäössä, tai olkoon ilmenemättä, kuten unessa, me olemme aina tietoisia itsestämme, omasta olemassaolostamme, 'Minä olen'. Kuitenkin, vaikka me emme koskaan ole olleet tietoisia tästä yhdestä todellisesta 'minästä', me olimme aiemmin tietoisia siitä egona, väärennettynä 'minänä', joka nousee 'minä olen tämä ruumis', joten kun tämä huijari pakenee, me tiedämme vain sen, minkä olemme aina tienneet, nimittäin yhden todellisen 'minän', mutta sen sijaan, että tunnemme sen egona, tunnemme sen sellaisena kuin se todella on.

'Minä', joka meidän on tunnettava, ei ole mitään muuta kuin oma itsemme, joten kun me tiedämme, mitä me todella olemme, me tulemme tietämään, että olemme aina tunteneet itsemme. Siksi Bhagavan sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 33: 'Tehdessään itsestään kohteen, onko siinä kaksi minää? Koska olla yksi on totuus, jokaisen kokemus'.

Ego on vain vääriä tietoa tai tietoisuutta itsestämme, joka on meidän todellisen luonteemme tietoisuuden päälle lisätty tietoisuus, samalla lailla kuin käärme on vain väärinkäsitys, joka on lisätty köysihavaintomme päälle. Sen vuoksi, kun väärä tietoisuus nimeltä 'ego' poistetaan, se, mitä jää jäljelle, on todellinen tietoisuus siitä, mitä me todella olemme, jota on egon ilmenemisestä vapaa, sa-

malla lailla kuin kun 'käärmeeksi' kutsuttu väärinkäsitys poistuu, se, mitä jää jäljelle, on meidän käsityksemme köydestä, jota on käärmeen ilmenemisestä vapaa.

Aivan kuten käärme ei ole mitään muuta kuin köysi, ego ei ole mitään muuta kuin meidän todellinen luonteemme. Sen vuoksi, nähäksemme todellisen luonteemme, meidän on vain katsottava egoa erittäin huolellisesti. Niin kauan kuin me erehdymme, että olemme tämä ego, meidän on tutkittava sitä, mutta meidän päämäärämme ei ole tuntea egoa, vaan vain tietää mitä me todella olemme. Jos me selvästi ymmärrämme egon ja todellisen luonteemme ykseyden, me tulemme ymmärtämään, että egon katsominen ei ole mitään muuta kuin todellisen luonteemme katsomista.

Jos joku ei kuitenkaan kykene epäilemään *jivabhavansa* todellisuutta tai yksilöllisyytensä tunnetta, väärää tietoisuutta 'Minä olen tämä ruumis', he eivät pysty edes älyllisellä tasolla ymmärtämään, että se, mikä näyttää olevan ego, ei ole mitään muuta kuin heidän todellinen luonteensa. Tällaisille ihmisille on tarpeen sanoa, että 'minä', jota tulisi tutkia, on vain ego, koska he uskovat, että todellinen 'Minä' on jotain muuta kuin se, kun taas heille, jotka voivat ymmärtää, että ego on vain virheellinen vaikutelma, kuten kuviteltu käärme, tulee olemaan selvää, ettei egon ja oman todellisen luonteensa tutkimisen välillä ole todellista eroa.

Kysymyksessä 'Mistä minä olen?' se, mihin 'minä' viittaa, on vain ego, koska ego yksin on nouseva 'minä', 'minä', joka ilmestyy ja sen vuoksi ainoastaan näyttää olevan olemassa, joten tutkiminen mistä minä olen tarkoittaa tutkia lähdeä, josta ego on noussut tai ilmestynyt, nimittäin etsijän omaa todellista luonnetta. Kysymyksessä 'Kuka minä olen?' kuitenkin vaikka se, mihin 'minä' viittaa, voi näyttää olevan ego, jos jollakin on kypsempi ja sen vuoksi selkeämpi ja hienovaraisempi ymmärrys, hänelle tulee olemaan selvää, että syvemmältä kannalta se, mihin 'Minä' viittaa, on tosiasiassa hänen todellinen luonteensa, koska ihmisen todellinen luonne yksin on oleminen 'Minä', 'Minä', joka todella on olemassa, joten se yksin on se, mikä näyttää olevan ego, ja näin ollen vaikka tutkiminen kuka minä olen, saattaa näyttää tarkoittavan egon tutkimista, se, mitä se oikeastaan tarkoittaa, on tutkia omaa todellista luonnettaan.

Tämä on se, mitä minä selitin kirjassa *The Path of Sri Ramana*, mutta yksi henkilö tuli äskettäin luokseni ja väitti, että se, mitä olin kirjoittanut sinne, on väärin, koska Bhagavan sanoi, että 'minä' kysymyksessä 'Kuka minä olen?' on vain ego. Vaikka selitin hänelle miksi Bhagavan sanoi niin ja että ego ja meidän todellinen luonteemme eivät ole kaksi eri asiaa, kuten käärme ja köysi eivät ole kaksi eri asiaa, hän ei voinut ymmärtää tai hyväksyä selitystäni.

Se, mitä tämä henkilö väitti, on samaa kuin väittäisi, että meidän ei pitäisi katsoa köyttä, koska Bhagavan sanoi, että meidän pitäisi katsoa vain käärmettä. Mutta kuinka me voimme katsoa sitä, joka näyttää olevan käärme katsomatta köyttä? Me emme ehkä tiedä, että se on köysi, mutta vaikka me katsomme sitä ajatellen, että se on käärme, se, mitä me itse asiassa katsomme, on vain köysi. Samalla lailla, vaikka me emme tunnista sitä meidän todelliseksi luonteeksemme, kun me kiinnitämme huomiota egoon, se, mihin me itse asiassa kiinnitämme huomiota, on vain meidän todellinen luonteemme, koska se, mikä näyttää olevan tämä ego, ei ole mitään muuta kuin se.

Mitään sellaista asiaa kuin ego ei itse asiassa ole olemassa. Me näytämme olevan tämä ego vain siksi, ettemme tarkastele itseämme tarpeeksi huolellisesti, joten ego näyttää olevan olemassa vain, kun me emme kiinnitä siihen huomiota tarpeeksi innokkaasti. Tämä on se syy miksi Bhagavan pyytää meitä tutkimaan itseämme keskittymällä innokkaasti egoon, joka me nyt näytämme olevan. Joten, jotta ymmärtäisimme selvästi, että se, mikä näyttää olevan tämä ego, ei ole mitään muuta kuin meidän todellinen luonteemme, meidän on välttämätöntä mennä syvälle sisälle.

Kuinka me voimme nähdä sen, mitä me todella olemme niin kauan kuin me takerrumme uskoon, että se 'minä', jota me tutkimme, on vain ego? Itsemme tutkimisen tärkein tarkoitus meille on nähdä, ettemme oikeasti ole tämä ego, joka me näytimme tähän saakka olevan, vaan olemme vain aluton, loputon (rajaton tai ääretön) ja särkymätön (jakamaton tai pirstoutumaton) *sat-cit-ananda*, kuten Bhagavan sanoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 28. Joten, kun me keskitymme itseemme, meidän on luovuttava kaikista ideoista kahdesta eri 'minästä', joista yhden me tunnemme, nimittäin egon, ja toisen, jota me emme tunne, nimittäin meidän todellisen luonteemme.

On olemassa vain yksi 'Minä', joka on meidän todellinen luonteemme, mutta koska me emme ole tutkineet sitä tarpeeksi innokkaasti, se näyttää olevan tämä ego. Sen vuoksi tämän egon tutkiminen innokkaasti tietääkseen, mikä se on, on ainoa keino tietää, mitä me todellisuudessa olemme. Me emme voi tietää sitä, mitä me tosiasiallisesti olemme niin kauan kuin me uskomme edelleen, että sanan 'minä' (mihin tämä sana itse viittaa) todellinen merkitys on ego, joten mitä pikemmin me luovumme tästä väärästä ajatuksesta, sen parempi.

Sen vuoksi meidän tulisi miettiä huolellisesti ja syvällisesti Bhagavanin opetuksia ymmärtääksemme miksi hän sanoi mitä hyvänsä hän sanoi, ja meidän ei tulisi olettaa, että jokainen vastaus, jonka hän antoi vastauksena moniin kysymyksiin, joita häneltä kysyttiin, usein sellaisten ihmisten toimesta, jotka olivat kaukana kyvystä ymmärtää hänen opetuksiaan syvällä ja herkällä tavalla, oli hänen lopullinen sanansa, jonka hän sanoi siitä asiasta. Hän vastasi monilla eri tasoilla sovittamalla ne heidän tarpeisiinsa, jotka esittivät häneltä kysymyksiä, joten ei kaikki, mitä hän sanoi, edusta hänen opetustensa todellista syvällisyyttä ja hienovaraisuutta.

Osa XXVIII

26. Syyskuuta 1978

Sadhu Om: Erilaisten *bhavojen* eli hengellisten asenteiden keskellä jumalaa kohtaan, ihmisen on pidettävä häntä uskollisena ystävänsä ja palvelijana, joka on valmis tekemään kaiken meidän puolestamme. Sen vuoksi minä sanon usein: 'Miksi sinun tulisi ajatella, että sinun pitäisi palvella Jumalaa? Kuka sinä olet palvelemaan häntä? Hän palvelee sinua aina ja täyttää jokaisen tarpeesi, joten miksi sinun pitäisi tehdä mitään? Hän on kaikkia rakastava, kaiken tietävä ja kaikkivoimainen, joten hän tietää kaikki tarpeesi ja täyttää ne paljon paremmin kuin sinä itse pystyisit. Joten, kun hän tekee kaiken puolestasi, miksi sinun pitäisi suunnitella mitään tai edes ajatella mitään? Miksi et vain pysy vai, lepää täysin uskoen häneen? Jätä kaikki hänelle ja ole rauhallinen. Tämä on ainoa tapa, jolla sinä voit todella palvella häntä'.

Tämä on se, mitä Bhagavan tarkoittaa, kun hän sanoo *Nan Yar?*:issa:

Vaikka ihminen asettaa minkälaisen kuorman tahansa Jumalan kannettavaksi, koko se taakan hän tulee kantamaan. Koska yksi *paramesvara sakti* [korkein hallitseva voima eli Jumalan voima] ajaa kaikkia *kayoita* [mitä hyvänsä tarvitsee tai pitäisi tehdä tai tapahtua], sen sijaan että myös me taivumme siihen, miksi meidän on ikuisesti ajateltava, 'se on välttämätöntä tehdä näin; se on välttämätöntä tehdä niin'? Vaikka me tiedämme, että juna kantaa kaikki kuormat, miksi meidän, jotka matkustamme siinä, sen sijaan, että pysyisimme onnellisina jättämällä pienen matkalaukkumme sen [junan] päälle, kärsimme kantamalla sitä [matkalaukkumme] oman päämme päällä?

Jos me kasvatamme itseämme tarttumaan nopeasti kiinni tähän asenteeseen, luopumalla kaikesta huolestamme ja huolehtimistamme luottamalla täysin, että hän toimittaa mitä hyvänsä me tarvitsemme, se tulee pelastamaan meidät vaivasta ajatella niin monia lukemattomia ajatuksia, sillä meidän olisi toisin uskoen välttämätöntä ajatella. Vasta kun me olemme lujasti vakiinnuttaneet tämän asenteeseen, meillä on mahdollisuus luovuttaa itsemme kokonaan, koska itsensä luovuttaminen ei ole täydellistä ennen kuin me luovumme ajattelemasta jotakin muuta kuin itseämme tai keskitämme huomion johonkin muuhun kuin itseemme, kuten Bhagavan sanoo *Nan Yar?*:n saman kappaleen ensimmäisessä lauseessa: 'Olemalla *atma-nishaparan* [hän, joka on vakaasti kiinni itsessään ja itsenään], antamatta edes pienintäkään tilaa minkään *cintanan* [ajatuksen] muun kuin *atma-cintanan* ['itsensä ajattelemisen', itsetutkimuksen tai itsensä tarkkaamisen] nousulle, yksin on itsensä luovuttamista Jumalalle'.

Tämä on *bhava*, joka *Sundaramurthilla* [tunnetulla tamilirunoilijalla ja yhdellä kuudestakymmenestäkolmesta pyhimyksestä, joiden tarinoita kerrotaan *Periya Purānamissa*] oli Jumalaa kohtaan, jota hän piti ystävänsä ja palvelijanaan uskoen tämän huolehtivan kaikista hänen tarpeistaan. Tämä on erittäin turvallinen ja varma *bhava*, joka on Jumalaa kohtaan. Muut *bhavat*, kuten

nayaka-nayaki bhava [asenne, että Jumala on hänen sulhasensa tai aviomiehensä ja että hän on hänen morsiamensa], eivät ole sopivia kaikille. Vain erittäin puhtaat palvojat, kuten Bhagavan, ovat sopivia pitämään Jumalaa rakastajanaan ja sulhasenaan. Siksi hän lauloi *Arunacala Aksaramanama-lain* ['Katoamattoman Avioliiton Seppele Arunachalalle'], kun taas minä laulan vain *Ramaṇakṣara Malar Malain* ['Kirjainten Kukkaseppele Ramanalle'], koska useimpien meistä on parempi ajatella Bhagavanin olevan rakastettu isämme ja gurumme mieluummin kuin sulhasemme.

2. Lokakuuta 1978

Sadhu Om: Yhdessä *Sri Ramaṇa Varuhaissa* [361 säkeinen runo, jonka hän kirjoitti heinäkuussa 1955, vuodattaen ulos kaiken ahdistuksensa ja rukoillen Bhagavana tulemaan hänen luokseen vielä kerran nimessä ja muodossa] olevassa säkeessä minä lauloin, että vaikka tiedän, että kaikki Jumalat kuten Rama, Krishna, Siva, Devi ja Subrahmanya eivät ole kukaan muu kuin Bhagavan, en halua nähdä ketään heistä; ainoa jumalallinen muoto, jonka haluan nähdä, on se harmaahiuksinen vanha mies, jolla on sauva. Se on ainoa muoto, joka on rakas sydämelleni ja jota minä aina kunnioitan.

18. Lokakuuta 1978

Sadhu Om: Mielellä on kolme voimaa: *icchan* [haluamisen], *kriyan* [tekemisen] ja *jnanan* [tietämisen] voimat. Näistä *kriya-sakti* [tekemisen voima] on *satin* [olemisen] vääristymä ja on *manaksen* [mielen] toimintaa, *jnana-sakti* [tietämisen voima, joka tässä yhteydessä tarkoittaa voimaa tuntea muita asioita kuin itsensä] on *citin* [tietoisuuden] vääristymä ja on *buddhin* [älyn] toimintaa, ja *iccha-sakti* [haluamisen voima] on *anandan* [onnellisuuden] vääristymä ja on *cittamin* [tahdon] toimintaa. Pohjimmiltaan nämä kolme voimaa ovat yksi ja erottamaton, juuri kuten *sat, cit ja ananda* ovat yksi.

Jos me todella tiedämme, että jokin on hyvää, me pidämme siitä ja teemme sitä. Jos, kuitenkin, me sanomme, että me tiedämme, että se on hyvää, mutta emme pidä siitä tai emme tee sitä, me emme ole todella vakuuttuneita siitä, että se on hyvää. Toisin sanoen, meiltä puuttuu vakaumuksen lujuus, joka on *jnana-sakti* [tietämisen, ymmärtämisen, arvostelukyvyn, erottelemisen tai ratkaisemisen voima]. Esimerkiksi, jos me sanomme, että tiedämme, että tulen koskettaminen on haitallista, mutta haluamme kuitenkin koskettaa sitä tai emme kaihdakaan koskettaa sitä, me emme ole todella ymmärtäneet, kuinka haitallista se on.

Samalla lailla, jos me olisimme syvästi ja lujasti vakuuttuneita siitä, että meidän todellinen luonteemme on onnellisuus ja että kaikki muu on kurjuutta, me emme haluaisi kiinnittää huomiotamme mihinkään muuhun kuin itseemme, ja meillä olisi voimaa olla tekemättä mitään, vaan keskittyä vain itseemme. Jos, toisaalta, me huomaamme, että me olemme kykenemättömiä kohdistaa huomiota vain itseemme, se tarkoittaa, ettei meillä vielä ole riittävästi halua siihen, ja syy siihen, miksei meillä ole riittävästi halua, on se, ettemme ole todella vakuuttuneita siitä, että onnellisuus on meidän todellinen luonteemme ja sen vuoksi sitä ei voi löytää mistään muusta kuin itsestämme.

Kuitenkin, vaikka meillä ei olisi kykyä takertua itsehuomiointiin tiukasti ja vakaasti, meidän ei tulisi lannistua, koska se, mikä on paljon tärkeämpää kuin meidän kykymme, on meidän halumme tehdä niin. Jos me todella haluamme tehdä niin, kyky tulee varmasti seuraamaan meidän halumme jalanjalkia. Sen vuoksi meidän tulisi rukoilla Bhagavana koko sydämeistämme, jotta hän antaisi meille horjumattoman lujan vakaumuksen siitä, että onnellisuus on meidän todellinen luonteemme, koska mitä enemmän me olemme vakuuttuneita tästä, sitä enemmän me haluamme keskittyä vain itseemme ja mitä enemmän me haluamme tehdä niin, sitä enemmän me kykenemme siihen. Sen vuoksi, menestyäksemme tällä polulla, *bhaktin* [mieltymyksen tai rakkauden], *vivekan* [tarkkanäköisyyden, arvostelukyvyn tai ratkaisun] ja itsehuomioinnin harjoittamisen on kuljettava käsi kädessä. Jos me haluamme todella seurata tätä polkua ja siten luovuttaa itseemme täysin Bhagavanille, joka on

Jumala, guru ja meidän oma todellinen luonteemme, hän tulee tekemään kaiken muun meille.

19. Lokakuuta 1978

Sadhu Om: Kuten Bhagavan sanoi, pelkkä *jnanin* läsnäolo maan päällä hyödyttää kaikkia ihmisiä. Kuitenkin, hyvin harvoilla *jnaneilla* on kuitenkin se, mitä Ramakrishna kutsui 'auktoriteetin tunnusmerkiksi' olla guru, kuten Bhagavanilla oli. *Jnanassa* ei tietenkään ole eroja, mutta koska *jnanit* näyttävät olevan yksilöitä, ulkoisesti heiden välillään näyttää olevan eroja, joten jokaisella heillä on oma roolinsa ja joillakin ei näytä olevan mitään erityistä roolia.

Guruna toimiminen ei kuitenkaan ole ainoa tapa, jolla *jnani* voi auttaa muita. Vaikka *jnani* toimii aivan kuten yksinkertainen oppilas, armon täydellinen voima virtaa hänen lävitseen. On olemassa niin paljon, mitä me voimme oppia todelliselta oppilaalta.

Vaikka Bhagavan ei koskaan pitänyt itseään *guruna*, koska hänen mukaansa muita ei ollut, hänen ulkoisen roolinsa oli selvästi olla *guru*, mutta hän osoitti silti myös Arunachalan nöyrän palvojan ja opetuslapsen roolia. Koska hän on kaikkien niiden *guru*, joita hänen opetuksensa vetää puoleensa ja haluavat seurata polkua, jonka hän on osoittanut meille, yhdelläkään hänen opetuslapsellaan ei ole mitään tarvetta toimia *guruna* ja kuka tahansa, joka todella toimii *guruna*, ei ole hänen todellinen opetuslapsensa.

Tästä oli esimerkkinä Muruganar, joka oli hänen tärkein opetuslapsensa, mutta joka ei kuitenkaan koskaan hyväksynyt itselleen *gurun* roolia. Aina kun joku kertoi hänelle, että hän piti häntä heidän *gurunaan*, hän tahtoi vastata kiihkeästi: 'Kuka minä olen olemaan *guru*? Bhagavan yksin on sopiva olemaan *guru* meille kaikille. Hän yksin voi pelastaa meidät, joten ota hänet yksin olemaan sinun *gurusi*.

20. Lokakuuta 1978

Sadhu Om: Vaikka Seshadri Swami oli *jnani*, hänen roolinsa ei ollut olla *guru*. Tätä kuvaa seuraava tarina. Hänellä oli yksi palvoja, joka usein rukoili häntä antamaan hänelle *brahma-jnanan*, ja vaikka hän kertoi palvojalleen, ettei tämä ollut vielä riittävän kypsä, palvoja pysyi järkähtämättömänä sanoen: 'Minä en ehkä ole vielä tarpeeksi kypsä, mutta minä tiedän, että te voitte silti antaa sen minulle'. Eräänä päivänä, ehkä saadakseen hänet ymmärtämään oman kypsymättömyytensä, Seshadri kosketti häntä, mutta vaikka hänen kosketuksensa aiheutti hänessä ruumiista irtautumisen autuaallisen kokemuksen, se horjutti hänen mielensä tasapainoa, joten hän juoksi ulos temppelistä, repien pois vaatteensa ja käyttäytyen kuin hullu.

Kuullessaan tästä, hänen ystävänsä ja perheensä olivat erittäin järkyttyneitä, koska hän oli rikas mies ja suuresti kunnioitettu, joten he ottivat hänet kiinni ja veivät hänet takaisin Seshadri Swamin luo, pyytäen tätä parantamaan hänet hänen hulluudestaan. Hän selitti, että tämä oli pyytänyt *jnanaa* ja tulemalla liian lähelle *jnana-tulta*, hän oli lopulta syttynyt tuleen, mutta koska hän ei ollut tarpeeksi kypsä, se oli johtanut hänet tähän näennäiseen hulluuteen. Hän sanoi, ettei hän voinut tehdä mitään parantaakseen tämän, mutta hän vakuutti heille, että muutaman päivän kuluessa tämä palaisi normaaliksi. Palattuaan normaaliksi, palvoja kertoi Seshadri Swamille, että hän ymmärsi nyt, ettei ollut riittävän kypsä vastaanottamaan *brahma-jnanaa*, mutta rukoili häntä antamaan hänelle ensin tarvittavan kypsyyden ja sitten antamaan hänelle *brahma-jnanan*.

Tällaista kokemusta ja henkisen tasapainon menetystä ei tapahdu koskaan niille, jotka turvautuvat Bhagavaniin ja hänen opetuksiinsa, koska hän on täydellinen *guru*, joten hän työskentelee sisällämme, korjaa *vasanamme* ja valmistelee meitä olemaan halukkaita luovuttamaan itsemme täysin. Koska hän tuntee meidät niin hyvin, hän ei anna meille mitään ennen kuin hän tietää, että olemme siihen valmiita, joten jos me luotamme täysin häneen, hän johtaa meidät kitkattomasti, tasaisesti ja mahdollisimman nopeasti lopulliseen päämääräämme sallimatta meidän koskaan menettää mielemme tasapainoa.

Kun hän lopulta paljastaa itsensä Sydämessämme puhtaan tietoisuuden valona, hän on valmistellut meidät täydellisesti, joten se tapahtuu niin kitkattomasti ja luonnollisesti, että se näyttää ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut, ja sen sijaan me tulemme näkemään, että me olemme niin kuin olemme aina olleet.

Kysymys: Koska Bhagavan on aina ollut ainoa *guru* jokaisen Sydämessä, nyt, kun hän on ilmestynyt Ramanan nimessä ja muodossa, mitä erityistä hyötyä me saamme pitämällä tätä nimeä ja muotoa meidän *gurunamme*?

Sadhu Om: Ramakrishnalla oli tapana sanoa, että vaikka maito täyttää kauttaaltaan koko lehmän vartalon, sitä saadaksemme meidän on otettava se ulos utareesta. Samalla lailla, vaikka armo loistaa kaikissa paikoissa, kaikkina aikoina ja meidän jokaisen Sydämessä, niin kauan kuin me katsoimme ulospäin, me voimme saada sen vain sopivista kanavista. Joistakin kanavista, kuten Seshadri Swami, virtaus ei ole niin voimakas tai hyvin valvottu, koska heillä on erilainen tarkoitus, mutta koska Ramanan nimen ja muodon ainoa tarkoitus on egon hävittäminen, hän on täydellinen kanava, josta armo virtaa ikuisesti, tasaisesti, täydellä teholla ja täydellisellä hallinnalla. Jos me luotamme täysin tähän yhteen kanavaan, me tulemme tuhoutumaan hänen toimestaan nopeimmalla mahdollisella tavalla ja ilman, että koemme enempää kuin vähimmän määrän harmia.

Osa XXVIX

24. Lokakuuta 1978

Sadhu Om: Jos *japa* [Jumalan nimen tai jonkin muun mantran toistaminen] tai *murti-dhyana* [meditaatio Jumalan muotoon] tehdään vain mielen yksipisteisyyden saavuttamiseksi, siitä ei ole paljon henkistä hyötyä, koska nimi ja muoto ovat *mithya amsa*, *brahmanin* epätodellisia aspekteja. Jotta *japa* tai *murti-dhyana* olisivat henkisesti tehokkaita, *satya amsa* [yksi *brahmanin* kolmesta todellisesta aspekteista, nimittäin *sat-cit-ananda*, olemassaolo-tietoisuus-autuus, joka tunnetaan myös nimellä *astibhati-priya*, oleminen-valaisu-rakkaus] täytyy yhdistää niihin ja että *satya amsa* on rakkaus, mikä on *ananda* eli *priya* aspekti. Siinä määrin kuin ne tehdään sydämen sulattavalla rakkauksella, *japa* ja *murtidhyana* ovat voimakkaita apuja itsensä luovuttamisen polulla, koska ne kaikki ovat keinoja, jolla rakkaus voidaan keskittää ja kohdistaa takaisin Jumalaan tai *guruun*, joka on sen lähde, ja mitä enemmän meidän rakkautemme on keskittynyt Jumalaan tai *guruun*, sitä halukkaampia meistä tulee antamaan itsemme kokonaan hänelle.

Jos Jumalan nimen *japa* tai Jumalan muodon mietiskely tehdään mielen yksipisteisyyden saavuttamiseksi, se olisi henkisesti hyödyllistä vain siinä määrin kuin se auttaa syventämään rakkautta Jumalaa kohtaan sydämessä, mutta jos se ei syvennä tällaista rakkautta, se voi muodostua enemmän esteeksi kuin avuksi itsensä luovuttamisen polulla, koska se vahvistaisi mielen ulospäin suuntautuvaa voimaa, sen kykyä keskittää huomionsa toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin. Mitä enemmän joku tekee *japaa* tai *dhyanaa* todellisella sydämen sulattavalla rakkauksella, sitä vähemmän hänellä tulee olemaan kiinnostusta muihin asioihin, ja siten halu ja kiintymys mihinkään muuhun kuin Jumalaan heikkenee vähitellen. Niinpä, kun hänen rakkautensa Jumalaan kasvaa, antautuminen kukkii hänen sydämessään. Siksi rakkaus, jolla me teemme *japaa* tai *dhyanaa*, tulee lopulta antamaan meille mahdollisuuden sulautua rakkautemme kohteen todellisuuteen.

Vaikka aluksi me saatamme pitää Jumalaa tai *guru*a toisena tai kolmantena persoonana, mitä enemmän meidän rakkautemme häntä kohtaan kasvaa, sitä enemmän meidän rakkautemme itseämme kohtaan persoonana, jonka me ajattelemme olevan ensimmäinen persoona, vähenee, ja tästä seuraa, että sitä enemmän me tulemme luovuttamaan itsemme hänelle. Kun meidän rakkautemme ja antautumisemme siten kasvaa riittävästi, Jumalan on *gurun* muodossa helppo kääntää mielemme takaisin sisälle kohtaamaan vain itsemme ja siten hävittää meidän egomme.

Kaikista Jumalan nimistä ja muodoista Arunachalan ja Ramanan nimillä ja muodoilla on ainutlaatuinen voima synnyttää rakkaus itsen huomiointia kohtaan meidän sydämessämme. Ainoa toi-

nen persoona, joka kääntää huomionsa automaattisesti takaisin ensimmäiseen persoonaan, on Arunachala-Ramana, kuten Bhagavan itse osoittaa *Sri Arunacala Padigamin* säkeessä 10:

Olen nähnyt ihmeen, magneettisen kukkulan, joka tarttuu sieluun [tai vetää väkisin] sielua [puoleensa]. Alistaen sen sielun pahankurisen toiminnan, joka ajattelee sitä kerran, vetämällä [kiskomalla tai houkuttelemalla] [sitä sielua] kohtaamaan itseään, ainoaa [tai verratonta] [ääretöntä itsetietoisuutta, joka loistaa sydämessä 'minänä'], ja [siten] tekemällä siitä *acalan* [liikkumattoman] itsensä kaltaisen, se hyväksyy [ja kulluttaa] sen makean [hengellisesti kypsyneen ja puhtaan] sielun *balina* [uhrina tarjottuna ruokana]. Mikä [ihme] tämä on! Oi sielut, pelastukaa ajattelemalla suurta Aruna Vuorta, tätä sielun surmaajaa, joka loistaa sydämessä ['minänä'].

2. Marraskuuta 1978

Sadhu Om: Egottomuus on täydellistä nöyryyttä, joten mitä nöyrempiä me olemme, sitä lähempänä me olemme juurimaan egon. Sen vuoksi Bhagavan korosti voimakkaasti, että meidän on oltava nöyriä, kuten hän teki, esimerkiksi, *Nan Yar?*in viimeisessä kappaleessa:

Jos itse nousee [tai ilmestyy] [egona tai mielenä], kaikki nousee [tai ilmestyy]; jos itse vajoaa [katoaa tai lakkaa], kaikki vajoaa [katoaa tai lakkaa]. Mihin tahansa määrään alas alentumista [laskeutumista tai nöyränä olemista] me etenemme [tai käytäydymme], siinä määrin siinä on hyvyttä [hyötyä tai etua]. Jos joku [jatkuvasti] hallitsee [pitää aisoissa, heikentää tai vähentää] mieltä, olkoonpa hän missä tahansa, hän voi olla.

Kun hän sanoo: 'Mihin tahansa määrään alas alentumista me etenemme, siinä määrin siinä on hyvyttä', hän käyttää termiä *tarndu*, [adverbiaalinen partisiippi], joka tarkoittaa alentua alas, vajoa, heikentyä, taipua, kumartua tai palvoa, joten se tarkoittaa olla nöyrä ja alistuvainen. Mitä alemmaksi ego alentuu tai vajoaa, sitä enemmän nöyryys ja antautuminen ottavat haltuunsa.

Nöyryys on jumalallisuutta. *Guru Vacaka Kovain* säkeissä 494, 496 ja 497 Bhagavan sanoo, että ihmisestä tulee ylevä samassa määrin kuin hänestä tulee nöyrä, ja että syy siihen, miksi Jumala on niin suurenmoinen, että hän on kaikkien elävien olentojen palvelijan arvoinen, on se, että hän on niin nöyrä ja vapaa egosta, että hän ajattelee olevansa jopa alimpien olentojen palvelija. Hän on ylin, koska hän on nöyrempi kuin jopa kaikkein nöyrin.

3. Marraskuuta 1978

Sadhu Om: Se mitä me etsimme, on aina läsnä eikä se ole koskaan kadonnut, koska se on meidän oma todellinen luonteemme. Tämän havainnollistamiseksi Bhagavan käytti usein vertausta naisesta, joka etsi kaikkialta kaulakoruaan huomaamatta, että hänellä oli se jo yllään. Nähdessään hänen kiihkeän etsintänsä, hänen ystävänsä huomautti, että se oli hänen omalla kaulallaan eikä sen vuoksi ollut koskaan kadonnut. Se ystävä, joka näin huomauttaa meille, että etsimämme onnellisuus on itsemme, on *guru*.

Me voimme kehittää tätä vertausta sanomalla, että sen sijaan, että huomauttaisi, että kaulakoru on kaulassaan, hänen ystävänsä antaa hänelle peilin ja ehdottaa, että jos hän katsoo siihen, se voi auttaa häntä löytämään kaulakorunsa. Silloin hän voi valita katsooko peiliin vai ei. Jos hän katsoo siihen, se antaa hänelle mahdollisuuden nähdä minne hänen tulisi katsoa löytääkseen kaulakorunsa, nimittäin hänen omalle kaulalleen. Peili on kuin Bhagavanin opetus. Jos me tutkimme niitä huolellisesti, ne tulevat osoittamaan meille minne katsoa löytääksemme onnen, jota me etsimme.

Katsottuaan peiliin ja nähtyään, mistä kaulakoru löytyy, nainen lakkaa etsimästä sitä muista

paikoista ja tunnusteleo omaa kaulaansa, jossa hän huomaa sen olleen koko ajan. Samalla lailla tutkittuamme Bhagavanin opetuksia, meidän tulisi lakata etsimästä onnea itseemme ulkopuolella, ja meidän tulisi sen sijaan katsoa sisälle nähdäksemme, että se on meidän oma todellinen luontemme.

Kun nainen tunnusteleo omaa kaulaansa ja löytää kaulakorunsa sieltä, hän ei enää tarvitse peilin apua, koska hän on nyt selvästi tietoinen siitä, että hänellä on koko ajan ollut se yllään. Samalla lailla, kun me katsomme sisälle ja siten näemme, että me itse olemme ääretöntä onnea, me emme enää tule tarvitsemaan Bhagavanin opetusten apua, koska me tulemme olemaan täysin tietoisia siitä, että etsimämme onni on se, mitä me aina todella olemme, eikä se sen vuoksi voi koskaan olla kadonnut.

Sadhu Om [vastauksena naiselle, joka kysyi, oliko hänen tekemänsä *mantra-japa* este seurata Bhagavanin polkua]: Oleta, että alat polkea polkupyörällä päästäksesi tiettyyn määränpäähän, mutta poljettuasi lyhyen matkaa, huomaat, että allasi oleva maa liikkuu ja kun katsot nähdäksesi miksi, huomaat, että olet laivan kannella, joka on viemässä sinua määränpäähäsi. Sinun *japasi* on aivan kuten sinun polkemisesi polkupyörällä sen laivan kannella. Se tuntuu olevan välttämättömältä ennen kuin tiesit, että olit jo laivassa, joka kantaa sinut nopeammin määränpäähäsi kuin polkupyöräsi koskaan voisi, mutta heti kun tiedät, että matkustat sillä laivalla, ymmärrät, ettei sinun enää tarvitse ajaa polkupyörällä.

Ainoa asia, josta sinun täytyy olla varma, on, että haluat saavuttaa määränpään, johon laiva sinua kuljettaa. Jos se on määränpää, jonka haluat saavuttaa, kaikki, mitä sinun tarvitsee tehdä, on rentoutua ja nauttia matkasta. Jos kuitenkin haluat päästä johonkin muuhun määränpäähän, voit vapaasti poistua laivasta ja soutaa pienellä veneellä kohti paikkaa, jonne sinä haluatkin mennä.

Laiva on Bhagavanin armo, joka kantaa meidät pitkin itsetutkimuksen ja itsensä luovuttamisen polkua kohti egon tuhoutumista. Rentoutuminen ja matkasta nauttiminen on luovuttaa itseemme hänen armolleen.

Jotta me voisimme luovuttaa itseemme, meidän täytyy karttaa nousemista egona, minkä voimme tehdä tehokkaimmin ja täydellisimmin keskittymällä valppaasti itseemme, siten antamatta tilaa minkään muun ajatuksen nousulle, kuten Bhagavan opettaa meille *Nan Yar?*:n 13. kappaleessa:

Olemalla *atma-nisthaparan* [hän, joka on täysin kiinnittynyt itseensä ja itsenä], antamatta edes pienintäkään tilaa minkään muun *cintanan* [ajatuksen] nousulle kuin *atma-cintanan* ['ajatuksen itsestä', itsetutkimuksen tai itsensä tarkkaamisen], yksin on itsensä luovuttamista Jumalalle. Vaikka joku asettaa minkä tahansa määrän taakkaa Jumalan ylle, koko sen määrän hän kantaa. Koska yksi *paramesvara sakti* [ylin hallitseva voima tai Jumalan voima] ajaa kaikkia *karyaseja* [mitä hyvänsä tarvitsee tai pitäisi tehdä tai tapahtua], sen sijaan, että me myös taivumme siihen, miksi ajatella ikuisesti, 'on välttämätöntä tehdä näin; on välttämätöntä tehdä niin'? Vaikka me tiedämme, että juna kulkiessaan kantaa kaikki taakat, miksi pitäisi meidän, jotka matkustamme siinä, sen sijaan, että pysyisimme onnellisina jättämällä pienen matkalaukkumme sen [junan] päälle, kärsimme kantamalla sitä [matkalaukkumme] päämme päällä?

Tehtä jotain muuta *sadhanaa* kuin itsetutkimusta ja itsensä luovuttamista on kuin joko pyöräilyä laivan kannella, mikä on tarpeetonta ponnistelua tai pienen veneen soutamista päästäkseen johonkin muuhun määränpäähän. Kuten matkustaja junassa tai laivalla, meidän tulisi alistua Bhagavanin äärettömän rakkauden voimalle, joka tulee heikentymättä kantamaan meidät määränpäähämme, rajattomaan onnellisuuteen. Siinä määrin kuin me olemme halukkaita luovuttamaan itseemme Bhagavanille, kaikki muut *sadhanat* tulevat luonnollisesti putoamaan pois.

Osa XXX

4. Marraskuuta 1978

Sadhu Om [vastauksena jollekin, joka kysyi, tuleeeko jonkun *sat-vasana* (taipumus vain olla) vahvistumaan, jos hän harjoittaa rakkautta Jumalaan toisena persoonana]: Kyllä, se tulee, yhdistymisen (*sangan*) voimalla. Toisin sanoen, Jumala on *sat* (mikä on todellista), joten jopa kun joku ajattelee häntä tietyssä nimessä ja muodossa, mikäli niin tehdään sydämen sulattavalla rakkaudella, hän on siten yhdessä sen kanssa, mikä on todellista, joten se yhdistyminen on se, mitä kutsutaan *sat-sangaksi*, ja *sat-sanga* vahvistaa *sat-vasanaa*.

Tehokas harjoitus *bhaktin* polulla on ajatella jatkuvasti ja rakastavasti Jumalaa, hänen suurenmoisuuttaan, hänen inkarnaatioitaan, hänen *lilojaan* jne. Esimerkiksi, kun Parikshit oli kirottu kuolemaan viikon kuluessa, hän pyysi Sukalta opastusta, joten Suka kertoi hänelle Krishnan elämästä ja tehdessään niin hän samalla opetti hänelle *jnanan* polun. Parikshit kuunteli Sukan kertomusta (josta tuli myöhemmin *Bhagavatam*) niin suurella hartaudella, että seitsemän päivän kuluttua hänen mielensä oli tarpeeksi puhdistunut, jotta hän saattoi antautua kokonaan, siten ylittäen *samsaran* valtameren ja saavuttaen vapautumisen. Tällainen teho on kuunnella ja mietiskellä suuren viisaan tai Jumalan inkarnaation elämää, ja sen vuoksi minä olen kirjoittanut useita lauluja, jotka kertovat Bhagavanin elämästä.

Jos toinen persoona, jota me ajattelemme, on todella *jnani* tai Jumalan inkarnaatio, kuten Bhagavan tai Krishna, meidän ajattelumme heitä rakkaudella tulee varmasti kylvämään ja kasvattamaan *sat-vasanan* siemenen sydämessämme. Ajattelemalla toistuvasti tätä yhtä toista persoonaa, me tulemme torjumaan mielestämme ajatuksen muista maallisemmista toisista ja kolmansista persoonista, siten vähentämällä muiden ulospäin suuntautuvien *vasananoidemme* voimaa, ja näin meidän mieleemme tulee puhdistumaan asteittain.

Lisäksi, ajattelemalla usein Bhagavana, me tulemme luonnollisesti ajatelleeksi hänen opetuksiaan. Kuinka kauan me voimme ajatella Ramanaa ajattelematta 'kuka minä olen?' Voiko joku ajatella Ramaa ajattelematta hänen joustaan? 'Kuka minä olen?' on Ramanan jousi, ylivertainen ase, jonka hän on antanut meille voittamaan egon ja koko sen jälkikasvun.

17. Marraskuuta 1978

Sadhu Om [samalla, kun kärsi lavantaudista]: Kun selitin *Guru Vacaka Kovain* kunkin säkeen merkitystä, en ollut tyytyväinen selitykseeni säkeestä 558 {jossa Bhagavan sanoo: "Jos kysytään, '[Kun unikeho ja valvekeho ovat täten eri], kuinka valvekehossa oleva siemenneste vuotaa ulos, kun joku näkee unessa, että unikeho on yhteydessä naiseen?', vastaus tulee olemaan, että se johtuu kiinnittymisnopeus, jolla joku hyppää unikehosta valvekehoon"}}, koska minulla ei ole koskaan ollut sellaista kokemusta, enkä halua selittää sitä, mitä en ole itse kokenut. Kuitenkin, viime yönä Bhagavan antoi minulle samanlaisen kokemuksen, joka osoitti minulle, kuinka kokemus unikehossa voi siirtyä valvekehoon, joten nyt olen varma, että pystyn selittämään kyseisen säkeen merkityksen oikein.

Minä näin unta, että jotkut ystävät olivat ostaneet palan maata ja muokkasivat sitä kasvatukseen riisiä. Heillä oli tehokas pumppu, joka pumppasi suurta määrää vettä kaivosta, ja kun työskentelin kääntääkseni veden virtauksen yhdestä kaivannosta toiseen, kylmä vesisuihku kasteli minut läpimäräksi. Koska työskentelin ahkerasti kuumassa auringossa, äkillinen kylmän veden suihku sai minut värisemään niin voimakkaasti, että shokki herätti minut, minkä jälkeen huomasin valvekehoni värisevän rajusti korkeasta kuumeesta. Voima, jolla unikehon väriseminen siirrettiin tähän kehoon, aiheutti värinän kuumeisen kohtauksen, joka kesti kaksi tuntia.

Meidän elämäntapamme myötä meidän ei anneta saada tiettyjä kokemuksia, jotka ovat ta-

vanomaisia muille ihmisille, joten kun Bhagavan viittaa sellaisiin kokemuksiin opetuksissaan, me emme pysty ymmärtämään sellaisia opetuksia oman kokemuksen perusteella. Kuitenkin, kuten tässä tapauksessa, jos hän haluaa meidän ymmärtävän jonkun tällaisen opetuksen, hän antaa meille jonkin muun kokemuksen, joka kuvaa sitä yhtä hyvin.

21. Marraskuuta 1978

Sadhu Om: Bhagavan selitti, että Arunachalan kertomuksessa, joka, Arunachala, ilmenee tulipylväänä Brahman ja Vishnun ylpeyden nujertamiseksi, Brahma edustaa älyä (*buddhia*) ja Vishnu edustaa egoa (*ahankaramia*). Toisin sanoen, Vishnu, joka ottaa villisian muodon ja kaivautuu syväälle alas löytääkseen salaperäisen tulipylvään tyven, edustaa egoa, joka sukeltaa syvälle sisälle löytääkseen lähteen, josta se oli noussut, kun taas Brahma, joka ottaa joutsenen muodon ja lentää korkealle löytääkseen pylvään huipun, edustaa älyä, joka menee ulospäin tunteakseen ja ymmärtääkseen muita asioita kuin itsensä.

Ei ego eikä äly voi koskaan tietää, mikä on todellista, joten sekä Vishnu että Brahma epäonnistuivat yrityksissään löytää tulipylvään ala- tai yläpään. Kuitenkin, koska Vishnu oli nöyrä menen alaspäin etsiessään sen tyveä, kun hän epäonnistui, hän epäröimättä tunnusti tappionsa, sitä vastoin, koska Brahma lensi ylöspäin etsimään sen huippua, kun hän epäonnistui, hän ei ollut halukas hyväksymään tappiota, joten hän ajatteli typerästi, että olisi viisasta kertoa valhe väittämällä onnistuneensa, uskoen, ettei olisi ketään, joka voisi paljastaa hänen valheensa.

Tiedemiehet, filosofit, teologit ja muut, jotka uskovat voivansa tietää, mikä on todellista ohjaamalla älyjään ulospäin kohti mitä tahansa muuta kuin itseään, ovat kuin Brahma, joka lentää ylöspäin saavuttaakseen pylvään yläpään. He tulevat varmasti epäonnistumaan, koska he katsovat väärään suuntaan. Se, mikä on todellista, on vain oma itse, joten me voimme tietää sen vain katsoamalla sisälle ja siten laskeutumalla takaisin lähteeseen, josta me olemme nousseet. Sen vuoksi, vaikka tällaiset ihmiset uskovat, että se, mitä he tuntevat tietävän toisia ja kolmansia persoonia koskevan tutkimuksensa tuloksena, on totuus, se on itse asiassa valhe, koska se on kaikki täysin epätodellista.

Kuitenkin, kaikki tieto mistä tahansa muusta kuin itsestämme voidaan paljastaa valheeksi vain itsemme todellisella tiedolla, joka tulee loistamaan esiin sisäpuolelta nielemällä egon ja kaiken muun, kun ego kääntyy sisäänpäin ja siten vajoaa syvälle Sydämeen, lähteeseen, josta se nousi. Tätä todellisen tiedon esiin loistamista siinä tarinassa edustaa Herra Siva tulemalla ulos tulipylvästä suodakseen oman tilansa Vishnulle ja saattaakseen Brahman häpeään valheen kertomisesta.

28. Marraskuuta 1978

Sadhu Om: Täydellinen itsensä kieltäminen on itseoivallus. Toisin sanoen, se, mitä kutsutaan 'itseoivallukseksi' tai *atma-saksatkaraksi*, ei ole mitään muuta kuin egon tuhoutuminen, joten hänen merkkinsä eli *laksanansa*, joka on saavuttanut sen tilan, on, etteivät he koskaan anna pienintäkään merkitystä itselleen henkilönä.

Bhagavan sanoi, ettei ole mitään oppimisen arvoista, jota me emme jo tiedä, joten hän ei omasta halustaan opettanut mitään. Hänen mukaansa kukaan ei koskaan ole tietämätön, koska me tunnemme jo itsemme eikä ole olemassa mitään muuta, mitä tulisi tietää. Se, mitä vaaditaan, ei ole tietää mitään, mitä emme aina tiedä, vaan vain poistaa virheellinen tieto, joka näennäisesti peittää meidän tietomme itsestämme sellaisena kuin me todella olemme. Sen vuoksi hänellä oli usein tapana sanoa, että tällä polulla ei tarvitse oppia mitään vaan unohtaa kaiken oppimansa.

Kaikki oppiminen on vain egolle, koska meidän todellisen luonteemme ei ole tarpeen eikä se voi oppia mitään. Sen vuoksi, niin kauan kuin on mitä tahansa oppimista tai jotain opittua, on olemassa ego, joten luopuaksemme egosta meidän täytyy olla halukkaita luopumaan kaikesta, mitä on opittu. Toisin sanoen, meidän on luovuttava kaikista vakaumuksistamme, mielipiteistämme, ideoistamme, muistoistamme, toiveistamme, päämääristämme, pyrkimyksistämme, haluistamme, pelois-

tamme, mieltymyksistämme, inhoistamme, jne, koska kaikki nämä on opittu valveilla ja unennäössä eikä yksikään niistä ole olemassa nukkuessa, joten ne ovat muukalainen meidän todelliselle luonteellemme ja me voimme olla olemassa, olla tietoisia ja olla onnellinen ilman yhtäkään niistä. Nukkuessa ei ole olemassa egoa, ja sen vuoksi ei ole tietoisuutta mistään muusta kuin itsestämme. Sen vuoksi hän sanoo *Nan Yar?*:ssa [kuudennentoista kappaleen viimeisessä lauseessa]: 'Kerran tulee tarpeelliseksi unohtaa kaiken mitä on oppinut.'

Hän sanoi myös, ettei kenellekään tarvitse antaa initiaatiota, koska panna alulle merkitsee aloittaa ja jokainen meistä on jo aloittanut, koska me kaikki etsimme onnea, joka on kaiken henkisen harjoituksen ainoa päämäärä ja tarkoitus. Se, mitä me kaikki haluamme, on '*duhkha nivrtti, sukha prapti*', 'kärsimyksen poistaminen ja onnellisuuden saavuttaminen', mutta me emme voi löytää sitä itsemme ulkopuolelta. Me kaikki etsimme oikeaa asiaa, mutta väärässä suunnassa. Löytäksemme sen meidän täytyy katsoa sisäämme, joten kaikkien hengellisten opetusten perimmäinen tarkoitus on ohjata meidän etsintämme ulkopuolelta sisäpuolelle.

Sen vuoksi, vaikka hän ei ulkoisesti antanut yhtään initiaatiota tai hyväksynyt muodollisesti ketään opetuslapsekseen, hän antaa aina todellisen initiaation ja opetuksen Sydämessämme, vetämällä hiljaa huomiomme takaisin sisäpuolelle ja näin heikentäen asteittain sitä impulsseja, jonka kanssa me nousemme egona. Hänen todellinen opetuksensa on vain hiljaisuus, joka aina loistaa puhtaana tietoisuutena Sydämessämme, joten kaiken, mitä hän on sanoillaan meille opettanut, ainoa päämäärä on kääntää mielemme takaisin sisäpuolelle tyyntymään ja tulemaan yhdeksi tuon hiljaisuuden kanssa.

Hän täyttää roolinsa guruna erittäin hiljaisella, salaperäisellä ja vaivihkaisella tavalla. Hän opettaa meitä aina totuudenmukaisimmalla, syvimmällä ja kaikkein tehokkaimmalla tavalla, mutta niin kauan kuin me katsomme ulospäin, me emme ole tietoisia hänen hiljaisesta opetuksestaan, joka tauotta jatkuu Sydämessämme, joten tullaaksemme siitä tietoisiksi ja kuunnellaksemme sitä syvästi ja tarkkaavaisesti, meidän täytyy kääntyä takaisin sisäpuolelle ja laskeutua lähteeseen, josta me nousimme.

Osa XXXI

28. Marraskuuta 1978

Sadhu Om: *Ulladu Narpadun* säkeessä 31 Bhagavan sanoo:

Noille, jotka ovat [autuaasti vaipuneet ja vaipuneina] *tanmayanandaan* [onnellisuuden, joka koostuu siitä, nimittäin *brahmanista*, hänen todellisesta luonteesta], joka nousi ['Minä olen Minänä'] tuhoten itsensä [egon], mikä [toiminta] on olemassa toimimaan? He eivät tiedä [tai eivät ole tietoisia] mistään muusta kuin itsestään [heidän todellisesta luonteestaan]; [joten] kuka voi [tai miten] kuvitella heidän tilaansa '[kuten se on] tällaisena'?

Kuitenkin, ihmiset kuvittelevat, että he voivat ymmärtää Bhagavana ja tekoja, joita hän näytti tekevän, ja että hän olisi toiminut vain niin kuin he saattoivat odottaa hänen tekevän. Monissa tapauksissa hän kuitenkin toimi tavalla, jota useimmat ihmiset eivät odottaneet ja että ne harvat, jos kukaan, pystyivät ymmärtämään. Esimerkkinä tästä on tarina kuvitteellisesta Malayalaminkielisestä elämäkerrasta, jota Kunju Swami usein kertoo.

Ennen kuin B.V. Narasimha Swami kirjoitti kirjan *Self-Realisation*, ainoa julkaistu Bhagavanin elämäkerta oli Sivaprakasam Pillain tamilinkielinen runo, nimeltään *Sri Ramana Carita Ahaval*, joten kun malaijilainen pyhimyselämäkertojen kirjoittaja vieraili ashramissa ja sanoi, että hän oli kirjoittanut monien pyhimysten elämäkerrat ja halusi kirjoittaa yhden Bhagavanista, jotkut palvojat olivat innokkaita kertomaan hänelle kaiken, minkä he tiesivät Bhagavanin elämästä. Kuitenkin, hä-

nen pääasiallinen mielenkiintonsa lepäsi tarinoissa ihmeistä, joten tarinat, joita hän kuuli läheisiltä palvoijilta, eivät hänestä tuntuneet olevan tarpeeksi mielenkiintoisia ja tämän vuoksi hän meni kaupunkiin kysymään paikallisilta ihmisiltä tarinoita Bhagavanista, joiden hän toivoi olevan paljon mielenkiintoisempia. Kerättyään sellaisia tarinoita, joita hän halusi kuulla, hän kirjoitti elämäkerran malayalamin kielellä muistikirjaan ja kun hän sai sen valmiiksi, hän antoi sen Bhagavanille, joka luki sen ja korjasi kaikki kirjoitus- ja kielioppivirheet, jotka hän huomasi siinä.

Koska tuolloin siellä olleet palvojat näkivät hänen lukevan ja korjaavan sitä, he olettivat, että hän hyväksyi kaiken, mitä siihen oli kirjoitettu, joten he halusivat lukea sen, mutta Kunju Swami oli jonkin aikaa poissa eikä kukaan muu ymmärtänyt malayalamia. Muutaman päivän kuluttua hän kuitenkin palasi, joten he kertoivat hänelle elämäkerrasta ja pyysivät häntä lukemaan sen ja kertomaan heille, mitä siihen oli kirjoitettu. Kun hän luki sitä, kuitenkin, hän oli kauhuissaan nähdessään, että suurin osa siitä oli täysin kuvitteellista. Esimerkiksi se sanoi, että Bhagavan oli lakimies Maduraisissa, naimisissa oleva kolmelapsinen, mutta tekemällä intensiivisiä *tapasta*, hän saavutti yliluonnollisia voimia, joiden avulla hän lensi Maduraista Tiruvannamalaihin ja sitten jatkoi kuvaamalla monia ihmeitä, joita hän oli mukamas tehnyt tultuaan tänne.

Kunju Swami ei voinut ymmärtää, kuinka Bhagavan oli voinut lukea kaiken tämän ja korjata vain oikeinkirjoitus- ja kielioppivirheet huomauttamatta, että tarinat eivät olleet totta, joten hän lähestyi häntä, osoitti hänen korjauksiaan ja kysyi: 'Bhagavan, eivätkö nämä korjaukset ole teidän tekemiänne?', johon hän vastasi, 'Kyllä'. 'Mutta onko tämä kaikki totta?' kysyi Kunju Swami, johon Bhagavan vastasi: 'Onko tämä kaikki totta?' osoittaen ympäristöä, 'Ja onko tämä yksin valheellista?' osoittaen muistikirjaa.

Nähdessään, että Kunju Swami oli hämmentynyt hänen vastauksestaan, hän selitti edelleen kysymällä: 'Jos joku kirjoittaisi, että Ramana oli asianajajan poika, että hän saavutti itsetuntemuksen kuusitoistavuotiaana ja matkusti sitten junalla Maduraista Tiruvannamalaihin, sanoisitko sinä, että se on totta?', johon Kunju Swami vastasi 'Kyllä'. 'Ei', sanoi Bhagavan, 'jopa se olisi valheellista. Niin kauan kuin sinä käsität väärin, että ruumis on itsesi ja tämä ruumis on Ramana, mitä tahansa sinä ajattelet, näet, kuulet, luet tai tiedät Ramanasta tai mistä tahansa muusta, on virheellistä. Koska sinä käsität väärin itsesi olevan ruumis, sinä käsität väärin minun olevan tämä ruumis ja sinä käsität väärin tämän maailman olevan todellinen, mutta mikään näistä ei ole todellista. Se, mikä on todellista, olet vain sinä itse. Tunne itsesi ja tulet huomaamaan, ettei mikään muu ole totta.'

Kun he kuulevat tämän tarinan, jotkut ihmiset sanovat, että näyttää siltä, että Bhagavan osoitti välinpitämättömyyttä totuudelle, mutta jos me ajattelemme niin, se olemme me, jotka osoitamme välinpitämättömyyttä totuudelle, koska me olemme haluttomia hyväksymään hänen opetusensa totuutta. Hän on totuus itse, eikä hän voi koskaan olla välittämättä itsestään. Tämä maailma on vain mentaalinen sepitelmä, kuten mikä tahansa maailma, jonka näemme unessa, joten jos me pidämme tätä maailmaa todellisena, me olemme välinpitämättömiä totuudelle.

Joidenkin mielestä *jnani* on joku, joka tahtoo aina taistella sen puolesta, mikä on oikein ja sitä vastaan, mikä on väärin, mutta *jnani* ei näe oikeaa eikä väärää. Hän näkee vain itsensä, joten hän näkee kaiken itsensä. Hänelle ei ole olemassa muita. Ihmiset haluavat Bhagavanin sopivan hyvin heidän rajoitettuun käsitykseensä hänestä. He haluavat Bhagavanin, jonka he voivat ymmärtää, mutta kuka voi todella ymmärtää häntä? Hän yksin pystyy ymmärtämään itseään, joten vain hävittämällä itsemme hänessä me voimme ymmärtää häntä.

Kun minä tulin ensimmäisen kerran Bhagavanin luo, sain kokea monia järkytyksiä ja pettymyksiä. Huomasin, että hän ei useinkaan puoltanut sitä, mikä minusta näytti olevan oikein ja toisinaan hän jopa tuntui hyväksyvän sen, minkä minä harkitsin olevan väärin. Tällä tavalla hän opetti minulle, että hän on ymmärryksemme tuolla puolen. Hän on käsittämätön. Hän on mielen tuolla puolen. Hän näkee vain itsensä sekä siinä, mikä meistä näyttää olevan oikein, että siinä, mikä meistä näyttää olevan väärin.

Lakshmana Sarma kertoi minulle, että Bhagavan huomautti hänelle monista virheistä sekä *Sat-Darsanassa* että *Sat-Darsana Bhasyassa*, mutta aina kun erimielisyyttä syntyi, koska hän

(Lakshmana Sarma) oli eri mieltä Kavyakanthan ja Kapali Sastrin seuraajien kanssa heidän *Ulladu Narpadun* tulkinnastaan ja muista opetuksista, Bhagavan katsoi toimitettomana passiivisesti sekaantumatta tai tukematta kumpaakaan puolta. Jopa silloin, kun ihmiset kysyisivät kenen tulkinnat hänen opetuksistaan olivat oikein, Kavyakanthan vai Lakshmana Sarman, hän ei tahtonut ottaa kantaa, vaan vastaisi: 'Kumpikin heistä sanoo sitä, mitä hän uskoo. Sinä voit uskoa mitä ikinä haluat'.

Bhagavan on armon aito ruumiillistuma ja armo loistaa aina tasapuolisesti kaikille, sekä hyville että pahoille, mutta jokainen meistä käyttää armoa omalla tavallaan. Armo on hänen todellinen luonteensa, koska se on ääretön rakkaus, joka hänellä on itseään kohtaan ja koska hän näkee meidät kaikki itsensä, hän rakastaa jokaista meistä itsensä. Kuinka me voimme ymmärtää sellaista rakkautta niin kauan kuin me näemme moninaisuuden ja toiseuden? Hänen näkemyksensä on niin täysin erilainen kuin omamme, ettemme voi koskaan ymmärtää häntä ennen kuin me sulaudumme sille ja tulemme yhdeksi hänen kanssaan, minkä jälkeen me emme tule näkemään moninaisuutta tai toiseutta.

Me käytämme hänen armoaan omien mieltymystemme ja inhojemme mukaan, joten niin kauan kuin meillä on edes pienimpiäkin mieltymyksiä tai inhoja, me käytämme hänen armoaan väärin. Sen vuoksi hän sanoo *Nan Yar?*:ssa (Kuka minä olen?): 'Sekä mieltymyksiin että inhoamisiin on sopivaa tuntea vastenmielisyyttä'. Jotta me voimme käyttää hänen armoaan oikein, niin kuin hän haluaa meidän käyttävän, meidän on luovutettava oma tahtomme täysin hänen tahdolleen, mikä tarkoittaa sitä, ettei meillä saa olla omia mieltymyksiä tai inhoja. Kuitenkin, niin kauan kuin me nousemme egona, me emme voi täysin välttää saamasta lainkaan mieltymyksiä tai inhoja, joten luovuttaaksemme tahtomme täysin hänen tahdolleen, meidän täytyy luovuttaa itsemme täysin hänelle. Koska hänellä on ääretön rakkaus meitä kohtaan itsensä, hänen tahtonsa on, että meidän tulisi sulautua häneen ikuisesti, koska vasta kun me olemme yksi hänen kanssaan, me voimme kokea äärettömyyden onnea, mikä on meidän todellinen luonteemme.

Hän ei ainoastaan opettanut meille sitä, että meidän täytyy olla vapaat mieltymyksistä ja inhoamisista, vaan hän osoitti meille omalla esimerkillään mitä on elää ilman mieltymyksiä tai inhoja. Eräs erityisen merkittävä tapa, jolla hän painotti meille tarvetta luopua kaikista meidän mieltymyksistämme ja inhoistamme, oli, että aina kun joku valitti hänelle jonkun toisen henkilön käyttäytymisestä, hän aina langetti tuomion sitä henkilöä vastaan, joka nosti valituksen eikä koskaan sanonut mitään sitä henkilöä vastaan, josta he valittivat, osoittaen siten, että vika ei sijaitse siinä, mistä me voimme valittaa, vaan vain mieltymyksissä ja inhoissa, jotka saavat meidät valittamaan siitä.

Kerran Devaraja Mudaliar esitti vastalauseen sanomalla, että pyhät tekstit eivät ole aina oikeudenmukaisia ja puolueettomia, koska ne sanovat, esimerkiksi, että *muktia* [vapautumista] ei voida saavuttaa ilman suurta omistautumista ja ponnistusta, mutta ne sanovat myös, että jokainen, joka katsoo Arunachalaa tai edes ajattelee sitä kaukaa, tulee saavuttamaan *muktin*. Hän sanoi, että Tiruvannamalaissa on monia pahoja ihmisiä, rikollisia ja jopa murhaajia ja heidän kaikkien on täytynyt katsoa ja ajatella Arunachalaa. 'Kuinka sellaiset ihmiset voivat saavuttaa *muktin*?' hän kysyi, johon vastaukseksi Bhagavan hymyili ja kysyi: 'Mitä sinä menetät? Jos saat Herran armon ja saavutat *muktin*, mitä sinä menetät, jos muutkin saavuttavat sen? Se on *Siva-vakyam* [Herra Sivan lausunto tai käsky]. Hän itse sanoo, että hän tulee antamaan *muktin* kaikille, jotka ajattelevat Arunachalaa, joten jos hän suo *muktin* jopa pahoille ihmisille, eikö hän anna sen myös sinulle?'

Ihmiset sanovat, että Bhagavan oli tasapuolinen kaikille. On totta, että hän näkee jokaisessa vain itsensä, joten hän rakastaa kaikkia samalla lailla kuin itseään. Hän ei kuitenkaan koskaan sanonut, että mieli on kaikessa tasa-arvoinen, eikä hän sanonut, että meidän täytyisi odottaa näkevämme tasa-arvon maailmassa. Niin kauan kuin on olemassa mieliä ja on maailma, siellä tulee aina olemaan epätasa-arvoisuutta, koska sellainen on moninaisuuden luonne. Siksi hän sanoi kerran jollekin, joka väitti, että maailmassa tulisi olla tasa-arvo: 'Silloin mene nukkumaan. Nukkuessa kaikki ovat tasa-arvoisia.'⁴⁴

Atma-svarupassa [meidän todellisessa luonteessamme] ei ole eroja, mutta mielessä niitä on.

44 Tämä näyttää olevan viittaus keskusteluun, joka on tallennettu kirjaan *Keskustelut osana 507*.

Puhtauden suhteen jotkut mielet ovat ylempiä ja toiset taas alempia. Siinä määrin kuin epäpuhtaudet poistuvat mielestä, siinä määrin se on kohonnut.

Sadhu Om [vastauksena jollekin, joka kysyi, mitä Bhagavan tarkoitti, kun hän sanoi vastatessaan palvojalle, joka huomautti, että maailma on kuin valtameri ja että valtameriin sukeltavaa suolanukkea ei suojaa vedenpitävä peite, 'Mieli on vedenpitävä peite', kuten se on kirjoitettu kirjan *Maharshi's Gospel* ensimmäisellä sivulla]: Hän tarkoitti, että mieli ei voi pelastaa meitä eksymästä *samsaraan* [lakkaamattoman toiminnan ja jälleensyntymisen kierron tilaan]. Kuitenkin, jos otamme *atma-svarupan* [meidän todellisen luontemme] olemaan meidän vedenpitävä peitteemme ja sen vuoksi tartumme lujasti *svarupa-dhyanaan* [itsen huomiointiin], se tulee pelastamaan meidät. Se yksin on meidän todellinen suojamme.

[Aiemmassa tilanteessa Sadhu Om oli sanonut tämän suhteen: Armo on todellinen vedenpitävä peite, joka yksin voi pelastaa meidät *samsarasta*.]

Osa XXXII

5. Joulukuuta 1978

Sadhu Om: Jos me olemme huolissamme muista ihmisistä tai siitä, mitä tässä maailmassa tapahtuu, vaikka meidän huoltamme motivoisivat rakkauden ja myötätunnon *sattvika* ominaisuudet, se osoittaa, että meillä on edelleen *satya-buddhi* [todellisuuden tunne] suhteessa maailmaan. Niin kauan kuin me pidämme tätä maailmaa todellisena, me tulemme olemaan huolissamme siitä ja ihmisistä, joita näemme siinä ja meidän huolemme tulee kehottamaan meitä katsomaan ulospäin, pois itsestämme. Sen vuoksi Bhagavan opetti meille, että minkä tahansa maailman me näemme, se ei ole sen todellisempi kuin mikä tahansa maailma, jonka me näemme unessa. Se on vain mentaalinen seipelmä, joten se näyttää olevan olemassa vain kun me olemme tietoisia siitä.

Vain jos me olemme halukkaita hyväksymään tämän, tulee meillä olemaan riittävästi *vairagya* [vapautta halusta, kiintymyksestä, jne.] voidaksemme sukeltaa riittävän syvälle saavuttaaksemme *atma-muttun* [itsetuntemuksen helmen]. Sen vuoksi viime kädessä meidän täytyy olla halukkaita luopumaan jopa rakkauden ja myötätunnon *sattvika* tunteista toisia kohtaan.

Kun Bhagavan sanoi [*Nan Yar?:in* (Kuka minä olen?) yhdeksännessätoista kappaleessa], 'Mieltymykset ja inhoamiset ovat molemmat sopivia [ihmiselle] inhota [torjua tai hyljätä]', hän viittasi siihen, että meidän täytyy luopua kaiken sen huolehtimisesta, joka on jotakin muuta kuin itseämme. Vasta kun teemme niin, tulemme olemaan valmiita kääntymään sisälle ja antamaan itseme kokonaan.

Sadhu Om [keskustellessaan Bhagavanin armon kovasta kaipuusta ja rukouksista, jotka tulevat vuotaen ylös ihmisen sydäimestä sellaisen kaipauksen seurauksena]: Älä välitä siitä, joka valitaa, ruikuttaen hänestä erossa olemisen tilaa. On olemassa suuri voima, joka työskentelee meidän sisällämme korjaten meidän vikamme. Mitä enemmän me tulemme tietoiseksi sen toiminnasta, sitä enemmän ego tahtoo kaivata sitä itselleen, siten vetäytyen toiminnasta ja tyyntyen. Lopulta rauha yksin tulee jäämään jäljelle. *Ramama Sahasram* [tuhat säettä, jotka Sadhu Om kirjoitti rukoillessaan *jnanaa*] tuli ulos sellaisessa kaipauksen ja valituksen tilassa. Mieli tulee valittamaan ja valittamaan erossa olemisensä tilaa, kunnes lopulta sitä ei enää jää jäljelle valittamaan mistään.

Sadhu Om: Kun minä ensimmäisen kerran tulin Bhagavanin luo ja pohdin syvällisesti hänen opetuksiaan, minulle tuli mieleen kolme tärkeää johtopäätöstä.

Ensimmäinen näistä johtopäätöksistä on se kolmesta ominaisuudesta, jotka hän sanoi määrittelevän todellisuuden, nimittäin iankaikkisuus, muuttumattomuus ja itseloistavuus; itseloistavuus (*svayamprakasa*) on yksi olennainen ominaisuus.

Ei iankaikkisuus eikä muuttumattomuus yksinään tai molemmat yhdessä voi olla riittäviä määrittelemään, mikä on todellista, koska jos me yritämme päätellä mikä on todellista pohtimatta onko se itseloistavaa vai ei, me voisimme päätellä, että jokin eloton on todellinen. Me voisimme esi-

merkiksi väittää, että fyysinen avaruus on ikuinen ja muuttumaton, joten se on todellinen. Mutta kuinka me tiedämme, että se on ikuinen tai muuttumaton? Kuinka me tiedämme, että se on edes olemassa? Se näyttää olevan olemassa vain koska me olemme tietoisia siitä, joten sen näennäinen olemassaolo riippuu meidän tietoisuudestamme siitä. Kuinka voi mikään, jonka näennäinen olemassaolo riippuu jostain muusta asiasta, olla todellinen? Sen vuoksi mikään, mikä on eloton eikä siten ole tietoinen omasta olemassaolostaan, voi olla todellinen.

Ollakseen todellinen, asian täytyy olla tietoinen omasta olemassaolostaan ja tämä on se, mitä Bhagavan tarkoittaa olemalla itseloistava. Se, mikä ei ole itseloistava, ei voi olla todellinen, vaikka se näyttää olevan ikuinen ja muuttumaton.

Jos me harkitsemme huolellisesti itseloistavuuden merkitystä, tulee selviämään, että mikä tahansa on itseloistavaa, sen täytyy myös olla ikuista ja muuttumatonta, joten ominaisuus olla itseloistava sisältää itsessään nämä kaksi todellisuuden muuta ominaisuutta. Me voimme ymmärtää tämän tarkastelemalla joitakin esimerkkejä.

Jotkut ihmiset saattavat esimerkiksi ajatella auringon olevan itseloistava, mutta me voimme hylätä tällaisen ajatuksen huomauttamalla, että aurinko ei ole tietoinen omasta olemassaolostaan, joten tehdäkseen sen olemassaolon tunnetuksi sen täytyy olla riippuvainen toisesta valosta, nimittäin mielen valosta, joka sen havaitsee. Sen vuoksi mikä hyvänsä on elotonta (*jaḍaa*), ei ole todella itseloistavaa siinä mielessä kuin Bhagavan tätä termiä käyttää.

Koska mieli valaisee kaikkien elottomien asioiden näennäisen olemassaolon, onko mieli itseloistava? Ei, se ei voi olla, koska jos se olisi itseloistava, se loistaisi jopa nukkuessa. Koska se ei loista nukkuessa, sitä ei ole silloin olemassa, koska olemassaolo ja loistaminen ovat yksi ja sama asia. Olemassaolo on *ulladu* eli *sat* ja loistaminen on *unarvu* eli *cit*, ja kuten Bhagavan selitti *Upadesa Undiyarin* säkeessä 23, *ulladu* [mikä on olemassa] on *unarvu* [tietoisuus]:

Koska [minkään] muun tietoisuus [kuin mikä on olemassa] on olemassa olematonta ollakseen tietoinen, että on olemassa, mikä on olemassa (*ulladu*) on tietoisuus (*unarvu*). Tietoisuus yksin on olemassa meinä.

Mikä hyvänsä näyttää olevan olemassa yhteen aikaan, muttei toiseen aikaan, ei itse asiassa ole olemassa, vaikka se näyttää olevan olemassa. Sen vuoksi, koska mieli näyttää olevan olemassa vain valveilla ja unissa, mutta ei nukkuessa, sitä ei itse asiassa ole ollenkaan olemassa. Sen olemassaolo on vain näennäistä olemassaoloa, joten sen tietoisuus (loistaminen) on vain näennäistä tietoisuutta eikä todellista tietoisuutta.

Koska mieli ei loista nukkuessa, loistamisen (tietoisuuden) ominaisuus ei ole sille luonnollinen. Toisin sanoen, loistaminen ei ole mielen *svabhavaa* [omaa luonnetta]. Valo, jolla se loistaa, on se, jonka se lainaa jostakin muusta lähteestä, nimittäin *atma-svarupasta* [itsemme todellisesta luonteesta], joka on puhtaan tietoisuuden valo.

Se, mikä itse asiassa loistaa omalla valollaan, on vain meidän todellinen luonteemme, koska me yksin olemme olemassa ja loistamme nukkuessa ja teemme niin ilman minkään muun valon apua, koska silloin ei ole olemassa ketään muuta kuin me itse. Kaikki muu ilmestyy ja häviää, mutta me olemme olemassa ja loistamme oman tietoisuutemme puhtaalla valolla kaikkina aikoina ja kaikissa tiloissa läpikäymättä koskaan mitään muutoksia, joten me yksin olemme ikuisia, muuttumattomia ja itseloistavia. Sen vuoksi se, mikä on todellista, on vain itsemme, kuten Bhagavan sanoo *Nan Yar?*:in seitsemännen kappaleen ensimmäisessä lauseessa. '*yatharthamay ulladu atma-sorupam ondre*', 'Se, mikä on todella olemassa, on vain *atma-svarupa* [itsensä todellinen luonne]', ja *Ulladu Narpadun* säkeessä 13, '*nanam am tane mey*', 'Itsesi, joka on *jnana* [tietoisuus], yksin on todellinen'.

Harkitsemalla näin me voimme nähdä, että ellei jokin asia ole ikuinen, se ei voi olla itseloistava, koska vaikka se joskus näyttää olevan olemassa ja loistaa, se ei aina ole olemassa eikä aina loista, joten jopa kun se loistaa, sen täytyy tehdä niin sillä valolla, joka valaisee sekä sen ilmestymisen että katoamisen. Samalla lailla, ellei se ole muuttumaton, se ei voi olla ikuinen, koska se on yksi asia ennen jokaista muuttumista ja toinen asia sen jälkeen ja koska se ei ole ikuinen, se ei voi olla itseloistava. Sen vuoksi, sen, mikä on todella itseloistavaa, täytyy välttämättä olla ikuista ja muuttu-

matonta.

Puhtaan tietoisuuden valo, joka on meidän todellinen luontemme, on se, joka valaisee mielen sekä valvetilassa että unennäössä ja sen puuttumisen nukkuessa. Kuitenkaan, se, mitä sana 'valaisee' tarkoittaa tässä yhteydessä, ei ole 'tietää', vaan 'paljastaa' ja on tärkeää ymmärtää tämä erotte- lu, koska se, mikä tietää mielen näennäisen olemassaolon valve- ja unennäkötilassa, ei ole puhdas tietoisuus, vaan vain mieli itse. Ilman puhtaan tietoisuuden taustavaloa mieli ei voisi tietää mitään, ei itseään tai mitään muuta, mutta puhtaan tietoisuuden selkeässä näkymässä mieltä ei ole ollenkaan. Mieli sellaisena on varjo ja valo ei voi koskaan tietää varjoa.

Kuitenkin, vaikka mieli on varjo, se ei ole ainoastaan varjo, vaan valon ja varjon sekoitus, koska se on *cit-jada-granthi*, solmu (*granthi*), joka muodostuu tietoisuuden (*cit*) näennäisestä sekoittumisesta ruumiiseen, joka on eloton (*jada*). Mielen *cit*-elementti on puhdas tietoisuus, joka ei koskaan ole tietoinen mistään muusta kuin itseään, mutta se on se, joka valaisee mielen, tehden sen mahdolliseksi tuntea sekä itsensä [subjektin eli havaitsijan] että kaiken muun [objektit eli ilmiöt]. Kaikki mielen tuntemat ilmiöt ovat vain varjoja, koska ne ovat *jadaa*, joten puhtaan tietoisuuden selkeä valo ei tunne niitä, mutta mieli tuntee ne, koska mieli ei ole puhdasta valoa, vaan valon ja varjon, *citin* ja *jadan* sekoitus.

Sen vuoksi, vaikka puhtaan tietoisuuden valo saa mielen tuntemaan, se ei saa sitä tuntemaan itseään [puhdasta tietoisuutta], vaan vain mielen. Mieli on olemassa vain omassa näkymässään eikä meidän todellisen luontemme näkymässä. Siksi meidän todellinen luontemme ei ole tietoinen mielen läsnäolosta valveilla ja unennäössä, joten se ei ole tietoinen sen puuttumisesta nukkuessa. Sen näkemyksen mukaan se yksin on olemassa, joten se ei ole tietoinen mistään muutoksista, eikä se ole tietoinen mistään muusta tilasta kuin omasta iankaikkisesta ja muuttumattomasta puhtaan tietoi- suuden tilastaan.

Kuka sitten on tietoinen mielen puuttumisesta nukkuessa? Nukkuessa kukaan ei ole tietoinen sen puuttumisesta, koska tieto, että se on poissa nukkuessa, on vain ajatus, joka on olemassa sen nä- kyvissä valveilla ja unennäössä. Sen vuoksi kun sanotaan, että puhtaan tietoisuuden valo valaisee mielen läsnäolon valveilla ja unennäössä ja sen puuttumisen nukkuessa, se tarkoittaa sitä, että se lai- naa valonsa mielelle, siten mahdollistaen mielen tietää molemmat, että se [mieli] on läsnä valveilla ja unennäössä ja että se oli poissa nukkuessa.

Mieli lainaa tietoisuuden valonsa meidän todelliselta luonteeltamme, mutta se käyttää tätä valoa väärin tietääkseen muita asioita kuin itsensä. Tämä on samaa kuin suuntaisi peilistä heijastu- van auringonvalonsäteen pimeään luolaan ja siten käyttäen sitä tunteakseen mitä esineitä on luolas- sa. Jos sen sijaan se heijastunut valonsäde suunnattaisiin takaisin lähteelleen, aurinkoon, se sulautui- si ja häviäisi auringon kirkkaassa valossa. Samalla lailla, sen sijaan, että käyttäisimme mielen valoa tunteaksemme jotakin muuta kuin itsemme, jos suuntaisimme sen takaisin lähteelleen, itsemme, se sulautuisi ja katoaisi puhtaan tietoisuuden kirkkaassa valossa, kuten Bhagavan vihjaa *Ulladu Narpa- dun* säkeessä 22:

Harkitse, muuten kuin kääntämällä mieli takaisin sisälle, upottamalla se täysin Juma- laan, joka loistaa sen mielen sisällä antaen valon mielelle, kuinka käsittää Jumala mielen avulla?

Se, mihin hän viittaa tässä *patina*, Herrana tai Jumalana, on meidän todellinen luontemme (*atma-svarupa*), joka on puhtaan tietoisuuden valo. Jos me tällä tavalla käänämme koko mielemme tai huomiomme pois kaikista ilmiöistä takaisin puhtaan tietoisuuden valon kasvoihin, joka on sen olennainen *cit*-elementti, se, mikä tulee jäämään jäljelle loistaen, on vain todellinen tietoisuus, mikä on se, mikä me tosiasiaassa olemme, kuten Bhagavan vihjaa *Upadesa Undiyarin* säkeessä 16:

Jättämällä sivuun ulkopuoliset *visayat* [ilmiöt], mielen tuntiessa oman valon muo- tonsa, on yksin todellista tietoisuutta [tosi tietoa tai todellisuuden tietoa].

Toinen ja kaikkein tärkein niistä kolmesta päätelmästä, jotka saavutin pohtiessani huolellisesti Bhagavanin opetuksia, on, että ego tulee tuhoutumaan vasta, kun se keskittyy vain itseensä, koska kuten hän sanoo *Ulladu Narpadun* säkeessä 25, ego on muodoton aave, joka tulee olemassa-oloon, pysyy ja ravitsee itseään tarttumalla muotoon, mikä tarkoittaa keskittymällä kaikkeen muuhun kuin itseensä, joten jos se yrittää tarttua pelkästään itseensä, se tulee liukenemaan takaisin lähteeseen, josta se nousi, mikä on se, mitä hän tarkoittaa sanomalla, '*tedinal ottam pidikkum*', 'Jos etsitään, se pakenee'. Tästä syystä hän viittaa niin moniin muihin paikkoihin, kuten *Ulladu Narpadun* säkeisiin 22 ja 27, että me emme voi tuntea todellista luonnettamme ja siten hävittää egoa millään muulla tavalla kuin kääntämällä huomiomme takaisin sisälle tutkimaan lähdeä, josta me olemme nousseet.

Kolmas johtopäätökseni, joka loogisesti seuraa toisesta, on, että mitä enemmän me keskitymme egoon, sitä enemmän se tulee tyyntymään. Toisin sanoen, pitääksemme egon kurissa, meidän täytyy valvoa sitä valppaasti, ja luovuttaaksemme itsemme kokonaan, meidän täytyy jatkaa sinnikkäästi yrityksiämme keskittyä itseemme niin innokkaasti ja niin jatkuvasti kuin mahdollista.

Osa XXXIII

6. Joulukuuta 1978

Kysymys: Jos tämä valvetila on unta, kuinka selittää se tosiasia, että joka kerta, kun me heräämme, me olemme samassa ympäristössä, jossa me olimme, kun nukahdimme, kun taas jokaisessa unessa me olemme eri ympäristössä?

Sadhu Om: Meidän ei tulisi ajatella jokaista valvejaksoa erillisinä unina. Koko meidän nykyinen valve-elämämme syntymästä kuolemaan on yhtä pitkää unta, ei montaa lyhyttä. Tässä yhdesä unessa me näemme unta, että me olemme nyt hereillä, mutta että tämä valvetila keskeytetään säännöllisesti nukkumisen jaksoilla ja että nukkumiset keskeytyvät joskus unennäöillä. Nuo unet ovat vähemmän tärkeitä kuin meidän nykyinen valveen kaltainen pitkä uni. Ne ovat unia, jotka tapahtuvat unen sisällä.

Sitä tosiseikkaa, että unet esiintyvät unen sisällä, kuvaa se, minkä monet meistä ovat kokeneet, nimittäin heräämisen yhdestä unesta toiseen. Toisin sanoen, joskus uni päättyy ja me huomaamme makaavamme sängyssämme, joten me luulemme heränneemme ja alamme huolehtia päivittäisistä toimistamme, mutta sitten me heräämme taas ja ymmärrämme, että ensimmäinen 'herääminen' oli yhdestä unesta toiseen uneen. Unen sisällä me voimme nähdä minkä tahansa määrän toissijaisia unia ja jokaisen toissijaisen unen sisällä me voimme uneksia muita unia. Sen vuoksi, mitkä hyvänsä unet, joita me voimme uneksia nykyisen elämämme aikana, ovat vain unia unen sisällä.

Kysymys: Ystäväni kertoi minulle, että te olette kerran selittänyt hänelle, että unessa unen näkijä ei heijasta sitä, vaan hän, joka nukkuu, koska unen näkijä on osa heijastuskuvaa, mutta minusta tämä ei tunnu olevat totta, koska me olemme sekä uneksija että näkijä. Onko tämä sitä, mitä te itse asiassa sanoitte?

Sadhu Om: Hän ymmärsi väärin sen, mitä minä sanoin. Minä en sanonut, että unen näkijä ei ole heijastanut sitä, vaan että henkilö, joka me tunnumme olevan unessa, ei ole heijastanut sitä. Tuo henkilö ei ole näkijä, vaan meidän näkemämme esine, joten se on osa heijastuskuvaa. Kuitenkin, koska me erehdymme itsemme olevan tuo henkilö niin kauan kuin me näemme unta, meistä näyttää siltä, että se henkilö näkee unimaailman.

Sama pätee meidän nykyhetken unemme. Me, jotka näemme tämän unen, tunnumme olevan henkilö siinä, joten tämä henkilö tuntuu meistä olevan näkijä, vaikka se itse asiassa on meidän näkemämme esine. Sen vuoksi meidän täytyy erottaa näkijä kaikesta siitä, mitä nähdään. Mikä hyvänsä ihminen me tunnumme olevan, on vain ruumis ja mieli, jotka ovat meidän näkemiämme esineitä, joten näiden esineiden näkijänä me olemme erillään niistä.

Minkä tahansa unen uneksija on vain ego. Egona me heijastamme jokaisen unen ja näemme sen. Heijastaminen ja näkeminen ovat itse asiassa yksi ja sama asia. Sen vuoksi Bhagavan opetti meille *drsti-srsti-vadan*, jonka mukaan näkeminen (*drsti*) on itsessään luominen (*srsti*). Mitä hyvänsä me näemme, on vain meidän omia ajatuksiamme, jotka me luomme ja näemme samanaikaisesti, koska me luomme eli heijastamme unen pelkästään näkemällä sen omassa mielessämme.

Tämä selitys ei kuitenkaan ole kaikkien mieleen, koska jos me olemme vahvasti kiintyneet henkilöön, joka me tunnumme olevan, me emme tule olemaan halukkaita hyväksymään sitä, että tämä henkilö ja maailma, johon se kuuluu, ovat kaikki vain ajatuksia. Sen vuoksi on annettava erilaisia selitystasoja, jotka sopivat henkisen kypsyyden eri tasoille. Kypsymättömämmille sanotaan, että tämä maailma on Jumalan luoma ja että me olemme vain osa tätä luomakuntaa, joten se on ole-massa, näemmepä me sen vai emme. Tämä on *srsti-drsti-vada*, väite, että maailma on ensin luotu ja sen jälkeen meidän näkemä.

Monet advaitan tekstit ja kommentit näyttävät tukevan tätä näkemystä ja joskus jopa Bhagavan antoi vastauksia, jotka näyttävät tukevan sitä, mutta he tekivät niin vain miellyttääkseen vähemmän kypsiä mieliä. Sen vuoksi monet, jotka väittävät olevansa advaitisteja, eivät hyväksy sitä, että meidän nykyinen valve-elämämme on vain unta ja he voivat löytää runsaasti tukea uskomuksilleen muinaisista teksteistä ja kommentaiteista.

Esimerkiksi *Mandukya Upanisadissa* sanotaan, että tämä *atman* on *brahman*, mutta että sillä on neljä neljänestä. Ensimmäistä neljänestä kutsutaan *vaisvanaraksi*, jonka toimialue on valveillaolo ja joka on tietoinen ulkoisista esineistä, kun taas toista neljänestä kutsutaan *taijasaksi*, jonka toimialue on uni ja joka on tietoinen sisäisistä esineistä. Tämä merkitsee sitä, että valveillaolo ei ole pelkkää unta, ja se, mikä kokee valveillaolon ja se, mikä kokee unen, ovat jollakin tapaa erilaisia, vaikka niiden sanotaan olevan saman *atmanin* kaksi neljänestä.

Jos me harkitsemme kokemuksemme huolellisesti, meille tulee selväksi, että me, jotka koemme nyt tämän nykyisen tilan, joka meistä tuntuu olevan valveillaolo, olemme sama 'minä', joka koki kaikki unet, jotka me nyt muistamme, joten miksi *Mandukya Upanisad* viittaa siihen, että tämän tilan kokija on erilainen kuin unen kokija? Vaikka me olemme näiden kummankin tilan kokija, me olemme nyt tietoisia itsestämme ikään kuin me olisimme tämä ruumis, kun taas jossakin muussa unessa me olimme tietoisia itsestämme ikään kuin me olisimme joku muu ruumis. Sen vuoksi niille, jotka ovat erittäin vahvasti samaistuneet ruumiisiinsa ja jotka sen seurauksena uskovat, että se, mikä havaitsee tämän maailman, on tämä ruumis, *Mandukya Upanisad* sanoo, että se, mikä kokee unen, on jotakin muuta kuin henkilö, joka me nyt tunnumme olevan. Kuitenkin, osoittaakseen, että kummankaan näiden kahden tilan kokemukset eivät ole täysin erilaisia, se sanoo metaforisesti, että se, mikä kokee valveillaolon, on yksi neljännes itsestämme ja se, mikä kokee unen, on toinen neljännes itsestämme. Sen vuoksi tämä on valmisteleva opetus, jonka tarkoituksena on valmistaa ihmisiä hyväksymään aikanaan syvempiä ja hienovaraisempia opetuksia.

Toisin kuin *Mandukya Upanisad*, joka erottaa unen kokijan valveillaolon kokijasta, kun minä selitin sille ystävälle, että henkilö, joka me tunnumme olevan unessa, ei ole heijastanut sitä, minä en tarkoittanut sitä, että unen kokija on millään tavoin erilainen kuin valveillaolon kokija, ensinnäkin siksi, että se mitä me nyt pidämme valveillaolona, on itse asiassa vain unta ja toiseksi siksi, että me, jotka koemme kaikki unet, olemme yksi ja sama ego. Tämä yksi ego on kaikkien unien uneksija ja unen näkeminen merkitsee sekä unen heijastamista että havaitsemista. Seikka, jota minä olin toteamassa, on, että me, uneksija, emme ole mikään henkilö, jonka uneksimme itsemme olevan. Henkilö, joka me näytämme olevan unessa, on osa meidän untamme, joten se ei ole uneksija, vaan jotain meidän uneksimaamme.

Tämä on se, mihin Bhagavan viittaa *Guru Vacaka Kovain* säkeessä 160: Epäaito olento, joka vaeltaa 'minänä', on vain jotain, joka ilmenee varjona varjojen [patsaiden tai kuvien] joukossa.

Termi, jota hän käyttää tässä tarkoittamaan 'epäaitoa olentoa', on '*poli uyir*', joissa *poli* tarkoittaa epäaitoa, valheellista, jäljitelmää tai näennäistä ja *uyir* tarkoittaa enemmän tai vähemmän samaa kuin sanskritinkielinen termi *jiva*, nimittäin elämää, elävää olentoa tai sielua, mutta tässä sitä ei käytetä egon merkityksessä, vaan elävän olennon tai ihmisen merkityksessä, koska ego on muodoton näkijä, kun taas ihminen, jonka se luulee olevan 'minä', on sen näkemä esine, joten Bhagavan sanoo tässä, että tämä ihminen on 'varjo varjojen joukossa', siten vertaamalla sitä yhdeksi kuvaksi varjokuvien joukossa valkokankaalla.

Useista syistä on välttämätöntä ymmärtää selvästi tämä ero itsemme, unennäkijän ja minkä tahansa ihmisen välillä, jonka me näemme unessa itsemme olevan. Ensinnäkin, se selittää miksi, vaikka me olemme kaiken sen luoja, minkä me näemme, meistä tuntuu ettei meillä ole hallintaa siinä, minkä olemme luoneet, koska heti kun me alamme nähdä jotakin unta, me erehdymme itsemme olevan henkilö unessamme ja siten me näytämme olevan vain luomuksemme pieni osa. Toisin sanoen, sen sijaan, että kokisimme itsemme luojaksi, me nyt koemme itsemme luoduksi ja sellaisena meillä ei ole hallintaa omassa luomuksessamme.

Toiseksi ja kaikkein tärkeimmäksi, meidän täytyy erottaa itsemme, näkijä, kaikesta, minkä näemme, mukaan lukien henkilö, joka me näytämme olevan, koska jollemme tee niin, me emme kykene tehokkaasti tutkimaan sitä, mikä me todella olemme. Jotta voimme tutkia itseämme, meidän täytyy keskittää koko huomiomme itseemme, siten vetäen se takaisin kaikesta muusta, joten tehdäksemme niin meidän on ymmärrettävä selvästi, että me olemme pelkkiä näkijöitä, emmekä mitään, mitä näemme.

Kun me keskitymme johonkin, jonka näemme, me ruokimme ja elätämme egoa, kun taas jos me keskitymme itsemme, näkijään, ego sammuu ja liukenee takaisin lähteeseensä. Silloin me tulemme näkemään, ettemme ole edes näkijöitä, vaan vain puhdasta tietoisuutta, josta näkijä ja kaikki sen näkemä ilmestyvät ja johon ne katoavat.

Sadhu Om: Joku kysyi kerran Bhagavanilta, oliko kannattajia, jotka olivat viettäneet aikaa hänen kanssaan, mutta myöhemmin jättäneet hänet tai jopa kääntyneet häntä vastaan, kuten Perumal Swami, joka pani vireille oikeusjutun häntä vastaan, jotka olivat haaskanneet heille annetun arvokkaan tilaisuuden. Hän vastasi, ettei heidän seurustelemisensä hänen kanssaan voi mennä hukkaan. Jopa kaikkein pahimmat ihmiset tulevat hyötymään sellaisesta seurustelusta, koska *bhakti*- ja *vairagya*-siemen tulee siten kylvetyksi heidän sydämeensä, joten vaikka ne eivät idä heti, ajan myötä ne tulevat varmasti itämään, kasvamaan ja kantamaan hedelmää. Se saattaa ottaa enemmän aikaa, mutta se ei koskaan voi epäonnistua.

Sadhu Om [puhuen Bhagavanin kannattajalle, joka ymmärsi hyvin vähän hänen opetuksistaan]: Me kaikki luemme Bhagavanin opetuksista eri kirjoista ja ymmärrämme siten jotain, mutta pelkkä satunnainen lukeminen ei riitä. Meidän on ajateltava niitä erittäin huolellisesti ja syvällisesti. Tätä kutsutaan *mananaksi*, joka on välttämätön edellytys tehokkaaseen harjoitukseen, mitä hän opetti meille. Mitä syvemmälle me upotamme itsemme hänen opetuksiinsa, sitä enemmän me tulemme oppimaan niistä. Se, mitä hän on opettanut meille, on hyvin yksinkertaista, mutta kuitenkin äärimmäisen syvää ja hienovaraista, joten me voimme ymmärtää niitä vain siinä määrin kuin me ajatlemme niitä syvällisesti ja panemme ne täytäntöön.

Mitä enemmän me ajattelemme hänen opetuksiaan ja yritämme harjoittaa niitä, sitä enemmän selkeyttä hän antaa meille sisäpuolelta ja siten me tulemme pikkuhiljaa ymmärtämään omasta kokemuksesta, että hänen hiljainen opetuksensa aina jatkuu sydämessämme, mutta että meidän täytyy kääntyä sisälle kokeaksemme sen. Vaikka hän on jättänyt ruumiinsa, hän edelleen ohjaa meitä yhtä tehokkaasti kuin ruumiillisena elinaikanaan. Me tulemme ymmärtämään tämän selvästi hänen äänettömän läsnäolonsa seurauksena sydämessämme.

Jos me vietämme koko elämämme opiskellen ja ajatellen hänen opetuksiaan, meidän elämämme ei tule menemään hukkaan. Vaikkemme kykene menemään riittävän syvälle itsetutkimuksen ja itsensä luovuttamisen harjoituksessa, jos me menemme syvälle hänen opetustensa mietiskelyssä, se tulee olemaan arvokas ja hedelmällinen tapa viettää elämäämme. Hänen opetustensa mie-

tiskeleminen on hyvä *guru-bhakti*-harjoitus, toiseksi vain todella harjoittelemalla niitä, koska mitä syvällisemmin me ajattelemme niitä, sitä selvemmin me ymmärrämme niitä ja mitä enemmän me ymmärrämme niitä, sitä enemmän meidän rakkautemme panna ne käytäntöön tulee kasvamaan.

Jos me todella rakastamme Bhagavanaia, me tulemme rakastamaan hänen opetuksiaan. Rakkaudesta tulee tieto. Mitä enemmän me rakastamme häntä ja hänen opetuksiaan, sitä enemmän me viivymme niissä; mitä enemmän me viivymme niissä, sitä enemmän me tulemme ymmärtämään niitä; mitä enemmän me ymmärrämme niitä, sitä tehokkaammin me kykenemme harjoittamaan itsetutkimusta ja itsensä luovuttamista; ja mitä tehokkaammin me harjoitamme niitä, sitä enemmän todellisen tiedon selkeys loistaa kirkkaasti sydämessämme. Sen vuoksi hän sanoi, että *bhakti* [rakkaus] on *jnanan* [todellisen tiedon] äiti.

Osa XXXIV

6. Joulukuuta 1978 (jatkui)

Sadhu Om: Miksi meillä on halu? Kun joku kysyi minulta tämän kysymyksen, minä vastasin: 'Koska halu on meidän todellinen luonteemme' ja selitin tämän seuraavasti:

Oletetaan, että on pöytä, jonka pinta on täysin tasainen ja vaakasuora ja sen pöydän keskellä olevaan kohtaan vesi putoaa tipoittain. Kun ensimmäinen tippa putoaa, se tulee leviämään hieman pienen pyöreän lammikon muodostamiseksi ja sitten jokaisen seuraavan tipan jälkeen lammikko tulee leviämään edelleen. Jos me pystymme näkemään koko lammen, me tulemme näkemään sen mitä tapahtuu. Se on, että kun jokainen tippa putoaa lammen keskelle, se vajoaa ja sen vajoaminen on se, mikä aiheuttaa sen leviämisen.

Kuitenkin, jos me emme näe koko lampea, vaan voimme nähdä sen vain kapean raon kautta, joka on leikattu vaakasuorasti metallilevyyn muutaman tuuman sen yläpuolella ja jos rako antaa meille mahdollisuuden katsella vesilinjaa läheltä lammen keskustaa kohti sen ulkoreunaa ja sen taakse, se, mitä me tulemme näkemään, on se, mikä näyttää olevan tasainen vesivirta, joka virtaa yhteen suuntaan. Kun taas vesi tosiasiaissa vain vajoaa (ollen), meidän rajallinen näkemyksemme siitä saa sen meistä näyttämään virtaamiselta (liikkumiselta).

Samalla lailla, kun meidän näkemystämme rajoittaa nousumme egona, valheellisena tietoisuutena 'Minä olen tämä ruumis', rakkaus, joka on meidän todellinen luonteemme, on meidän kokemamme halua asioihin, jotka näyttävät olevan jotakin muuta kuin itseämme, nimittäin maailman kohteet tai Jumala. Rakkaus on *brahmanin priya*- tai *ananda*-aspekti, joten se on yksi ja jakamaton, mutta kun se loistaa mielen prisman kautta, se näennäisesti hajaantuu moniksi haluiksi ja kaikkiin halujen aikaansaannoksiin, nimittäin mieltymyksiin, inhoihin, toiveisiin, pelkoihin, kiintymykseen, vastenmielisyyteen, rakkauteen, vihaan, ahneuteen, kateuteen, raivoon, jne. Toisin sanoen, kun me nousemme egona, me näemme itsemme, yhden äärettömän ja jakamattoman kokonaisuuden 'minä' ja muina, ja näin ollen me koemme rakkauden virtaavan 'minästä' kohti toisia halun tai vastenmielisyyden muodossa. Kun me pysymme sinä, mikä me todella olemme, rakkaus koetaan olemisnämme, mutta kun me nousemme egona ja siten rajaamme itsemme kehon rajojen sisään, rakkauden koetaan virtaavan halun tai vastenmielisyyden muodossa kohti muita asioita.

Näin halun perimmäinen syy on meidän nousemisemme egona ja siten rajoittamalla itsemme kehon laajuuteen, minkä seurauksena me näemme muiden ilmestymisen. Rakkaus ottaa halun muodon vain silloin, kun se on suunnattu pois itsestämme kohti jotakin muuta. Koska sen luonteena on oleminen, todellinen rakkaus ei tarvitse ilmaisuja eikä siihen liity mitään toimintaa tai liikettä, kun taas halu ilmenee toiminnan tai liikkeen kautta, koska se on aina jotakin varten, joka näyttää olevan muuta kuin itseä. Esimerkiksi, äiti ilmaisee rakkautensa vauvalleen halaamalla ja keinuttamalla sitä, koska hänen rakkautensa siihen on halun muoto, ollen jotakin muuta varten kuin itseään, mutta hän ei ilmaise rakkauttaan kädelleen sillä tavalla, koska hän ei koe kättään jonakin muuna kuin itsenään. Sen vuoksi, voittaaksemme halun, vastenmielisyyden, pelon, jne, kaikki, mitä meidän tarvitsee teh-

dä, on hävittää ego, väärä tietoisuus 'Minä olen tämä ruumis', jonka me voimme tehdä vain tutkivala ja selvittämällä kuka minä olen.

Tällainen on Bhagavanin opetusten suuruus. Kuin taitava mekaanikko, hän on löytänyt täsmälleen sen, missä koko elämän koneen vika sijaitsee. Kaikki, mitä tarvitaan, on kiristää yksi pieni ruuvi ja kone tulee toimimaan täydellisesti. Löysä ruuvi on meidän väärä tietoisuutemme 'Minä olen tämä ruumis', ja me voimme kiristää sen yksinkertaisesti olemalla tietoinen itsestämme sinä mikä me todella olemme. Koska kaikki muut ongelmat tässä koneessa aiheuttaa tämä löysä ruuvi, heti kun se on kiristetty, kaikki muut ongelmat lakkaavat.

Niin kauan kuin me nousemme egona, me emme voi välttää halua, koska meidän todellinen luonteemme on sekä ääretön onnellisuus että rakkaus sellaiseen onnellisuuteen, joten me emme koskaan voi olla tyytyväisiä millään muulla tavalla kuin tuntemalla todellisen luonteemme. Jokaisen halun takana oleva liikkeelle paneva voima on rakkaus onnellisuuteen, mutta onnellisuutta ei ole olemassa missään asiassa, mitä me haluamme, vaan vain itsessämme, joten halu johtaa aina tyytymättömyyteen. Jopa kun halu täyttyy, se tyytyväisyys on vain väliaikaista, koska se ei ole täydellistä ja siten tyytymättömyys seuraa nopeasti sen vanavedessä. Vain täydellinen tyytyväisyys voi olla pysyvää ja täydellinen tyytyväisyys on vain itsetuntemuksen tyytyväisyyttä.

Ennen kuin me tunnemme itseämme sinä mikä me todella olemme, me tulemme aina olemaan tyytymättömiä suuremmassa tai pienemmässä määrin ja tyytymättömyys saa aikaan halun. Halu onnellisuuteen ei ole väärin, koska se on meidän todellinen luonteemme, kuten Bhagavan viittaa *Nan Yar?*:in ensimmäisessä lauseessa:

Koska kaikki elävät olennot haluavat aina olla onnellisia ilman niin kutsuttua kurjuutta, koska kaikille suurin rakkaus on vain itseään kohtaan, ja koska onnellisuus yksin on rakkauden syy, saavuttaakseen sen onnen, joka on hänen oma luonteensa, jonka hän kokee päivittäin [unettomuudessa] unessa, joka täysin vailla mieltä, itsensä tunteminen on välttämätöntä.

Se, mikä on väärin, ei ole rakkautemme tai halumme onnellisuuteen, vaan vain meidän etsimiseemme sitä jostakin muusta kuin itsestämme, koska onnellisuus on meidän todellinen luonteemme ja voi sen vuoksi löytyä vain itsestämme, eikä mistään muusta. Se, mitä vaaditaan, ei ole sitä, että luovumme kaikesta halusta, jota me emme voi tehdä, vaan vain, että me suuntaamme halumme pois kaikista muista asioista takaisin kohti itseämme. Mitä enemmän me haluamme tietää ja olla se, mitä me todellisuudessa olemme, sitä enemmän meidän halumme kaikkeen muuhun tulee kuihtumaan ja häviämään.

7. Joulukuuta 1978

Sadhu Om: Miksi on niin, että miehiä viehättävät naiset ja naisia miehet? Kun ystävä kysyi minulta tämän kysymyksen, aluksi ainoa vastaus, jota minä saatoin ajatella, oli yksi, jonka Bhagavan oli tavallisesti antanut, nimittäin: ”Miksi sinä ajattelet olevasi mies? Koska sinä luulet itsesi olevan ruumis, sinä tunnet joko 'Minä olen mies' tai 'Minä olen nainen'. Mutta onko tämä ruumis se, mikä sinä oikeasti olet? Tutki itseäsi ja saa selville”.

Tämä on mitä hyödyllisin ja käytännöllisin vastaus, joka tällaisiin kysymyksiin voidaan antaa. Kuitenkin, koska ystävä, joka oli kysynyt tämän kysymyksen, oli kysynyt sitä vilpittömästi, minusta tuntui, että muutama lisäselvitys olisi tarpeen. Muutamaan päivään minä en kyennyt miettimään mitään sopivaa selitystä, koska minun on vaikea kuvitella vetovoimaa, jota useimmat ihmiset tuntevat. Noin neljän päivän kuluttua, kuitenkin, sopiva selitys tuli minulle, kun olin kylpemässä:

Jokaisessa magneetissa on kaksi vastakkaista napaa, pohjoinen ja eteläinen. Samalla lailla jokaisessa *jivassa* on kaksi vastakkaista sukupuolta, mies ja nainen. Kuitenkin, jokainen keho, jonka me samaistamme 'minäksi', on yleensä joko mies tai nainen, joten jos me samaistamme miespuoli-

sen kehon 'minäksi', me tunnemme 'Minä olen mies' ja tunnemme sen vuoksi vetovoimaa naispuolisiin kehoihin ja jos me samaistamme naispuolisen kehon 'minäksi', me tunnemme 'Minä olen nainen' ja sen seurauksena me tunnemme vetovoimaa miespuolisiin kehoihin. Toisin sanoen, samalla lailla kuin kukin magneetin napa vetää puoleensa toisen magneetin vastakkaista napaa, vaikka molemmat magneetit sisältävät molemmat navat, kumpikin sukupuoli, johonka me samaistamme itsemme, saa meidät vetämään puoleensa vastakkaisen sukupuolen ihmisiä, vaikka kaikki ihmiset sisältävät molempien sukupuolten siemenet.

Kuten me saimme tietää fysiikan tunnilla koulussa, jos rautajauhe jaetaan tasaisesti kortille, joka on asetettu magneettitangon alle, jauhe muodostaa kuvion, joka osoittaa missä magneettinen vetovoima on vahvin, missä se on heikoin ja missä sitä ei ole lainkaan. Se on vahvin kummankin navan ympärillä, mutta tarkasti keskellä niiden välissä sitä ei ole ollenkaan. Hieman keskustan molemmilla puolilla on pieni vetovoima lähimpään napaa ja tämä vetovoima kasvaa, kun etäisyys keskustaan kasvaa.

Samalla lailla jokaisen *jivan* keskellä on kohta, jossa seksuaalista vetovoimaa ei ole ollenkaan. Mikä on tuo keskus? Se on seikka, joka on yhteinen sekä miehille että naisille, nimittäin 'Minä olen'. Olemmepa me tietoisia itsestämme joko 'minä olen mies' tai 'minä olen nainen', me kaikki olemme tietoisia itsestämme 'Minä olen', joten 'Minä olen' on vailla sukupuolta. 'Minä olen' on kaiken sen keskus, minkä me koemme ja kaikki muu on pelkkää lisäosaa ja siten toisarvoista. Niin kauan kuin me samaistamme itsemme lisäosiin, me koemme vastakohtia, kuten mies ja nainen, vetovoima ja hylkiminen, halu ja vastenmielisyys, nautinto ja kipu. Jos me tartumme tiukasti siihen mikä 'Minä olen'³⁷, toisaalta, me siten vapautamme itsemme kaikista sellaisista pareista.

Sen vuoksi, jos me haluamme olla vapaat seksuaalisesta vetovoimasta ja himosta, kaikki, mitä meidän tarvitsee tehdä, on vain pysyä keskellä tarttumalla siihen mikä 'Minä olen'³⁷. Sen vuoksi Bhagavan opettaa meille: ”Tule keskustaan. Tule sydämeen. Pysy pelkkänä 'Minä olen'. Vain silloin voit olla vapaa seksuaalisesta vetovoimasta ja kaikista muista haluista”.

Kun me pysymme keskustassa, me emme ole tietoisia mistään muusta kuin 'Minä olen', mutta heti kun me siirrymme pois keskeltä edes pienimmässäkin määrin, me tulemme tietoiseksi itsestämme 'minä olen mies' tai 'minä olen nainen' ja siten meistä tulee seksuaalisen halun saalis. Sen vuoksi me emme voi voittaa seksuaalista vetovoimaa millään muulla tavalla kuin pysymällä keskellä. Jos me yritämme pakolla voittaa seksuaalisen halun taistelemalla sitä vastaan aina, kun se nousee, me tulemme vain vahvistaa sitä, koska taistelemalla sitä vastaan, me kiinnitämme siihen huomiota ja huomio on se, joka ravitsee ja ylläpitää jokaista halua. Me voimme voittaa sen vain jättämällä sen huomiotta, mutta kuinka paljon hyvänsä me yritämme olla välittämättä siitä, se tulee jatkamaan nousuaan ajoittain, joten ainoa tapa jättää se huomiotta pysyvästi, on tarttua tiukasti siihen mikä 'Minä olen'³⁷.

Taistelu seksuaalista halua vastaan on kuin magneetin katkaisemista kahtia. Heti kun magneetti on katkaistu keskeltä, siitä, mikä oli keskusta, tulee kaksi vastakkaista napaa. Sen vuoksi selibaatti sopii vain heille, jotka ovat riittävän kypsiä. Muut saattavat kamppailla ollakseen selibaatteja, mutta heidät murskataan voimakkailla seksuaalisilla haluilla. Jos joku, joka ei vielä ole riittävän kypsä, yrittää olla selibaatti, se olisi samaa kuin pakolla kiskaisisi raa'an hedelmän puusta. Sellainen hedelmä tulee kuivumaan ja kuihtumaan koskaan kypsymättä.

Seksuaalisen halun perimmäinen syy on väärä samaistuminen 'Minä olen mies' tai 'Minä olen nainen', joten oikea tapa hoitaa seksuaalisen halun sairautta on korjata sen syy, minkä me voimme tehdä vain tutkimalla kuka minä olen. Seksuaalinen halu on pelkkä taudin oire, emmekä me voi parantaa mitään tautia hoitamalla vain sen oireita. Vain hoitamalla sen perimmäistä syytä me voimme päästä eroon taudista oireineen. Sen vuoksi Bhagavan ei suositellut selibaattia, vaan vain itsetutkimusta ja itsensä luovuttamista.

Kysymys: Mitä te tarkalleen tarkoitate, kun te sanotte, että jokaisessa yksilössä on kaksi vastakkaista napaa, mies ja nainen? Tarkoitatko te sitä, että meillä jokaisella on kyky heijastaa ja samaistaa itsemme joko miehiksi tai naisiksi?

Sadhu Om: Kyllä.

[Sitten muutaman muun keskustelun jälkeen Sadhu Om huomautti:] Tämä on selitys, jonka minä olen antanut useissa tilanteissa miespuolisille ystäville, jotka ovat kysyneet minulta tästä aiheesta, mutta yleensä en keskustelisi tästä aiheesta naisten seurassa, koska elleivät he kykene näkemään minua sellaisena, joka ei ole mies eikä nainen, he saattavat ymmärtää minua väärin ja ajatella: 'Kuinka hän tietää sellaisista asioista?' Totuus on, että mitä hyvänsä selvyyttä minulle on annettu, sen on antanut vain Bhagavan.

Osa XXXV

7. Joulukuuta 1978 jatkui

Sadhu Om: Kun seuraamme henkistä polkua, *maya*, joka ei ole mitään muuta kuin meidän oma mielemme, yrittää häiritä meitä niin monella tapaa kääntääkseen huomiomme pois itsestämme. Jopa niin suuresta sielusta kuin Buddha sanotaan, että vähän ennen *nirvaṇan* saavuttamista, *maya* ilmestyi hänen eteensä demoni Maran personoidussa muodossa ja yritti houkuttaa häntä tarjoamalla hänelle erilaisia aistinautintoja ja jopa koko maailman herruutta, estääkseen hänen ponnistelujaan kääntyä syvemmälle sisälle. Kuitenkin, huolimatta Maran kaikista ponnisteluista kääntää hänen huomionsa pois polulta, Buddha käytti *vivekan* [välinpitämättömyyden, arvostelukyvyn tai selkeän käsityksen] vahvaa voimaansa ja järkkymättömän *vairagyansa* [haluamattomuutensa] voimaa estääkseen jokaisen Maran kiusauksen tai uhkauksen vaikutuksen.

Toisin sanoen, vahvasta *vivekastaan* johtuen hän selvästi oivalsi, että todellinen onnellisuus lepää vain sisällä ja että sen vuoksi me voimme kokea sen vain olemalla, nousematta kokemaan mitään muuta, joten tämän selkeyden seurauksena hänellä oli vakaa *vairagya*, jonka johdosta hän pysyi takertumaan horjumattomasti itsensä tarkkaavaisuuteen ja siten välttämään joutumasta minkään muun häiritsemäksi.

Tämä tarina merkitsee sitä, että vaikka Buddha oli kehittänyt vahvaa *sat-vasanaa* eli halua vain olla, niin kauan kuin ego säilyy, sen *visaya-vasanat* tulevat jatkamaan olemassaoloaan suuremmassa tai pienemmässä laajuudessa, joten hänellä yhä oli jäljellä halu nousta ja kokea muita asioita kuin itsensä. Kuitenkin, sen sijaan, että hän antaisi *visaya-vasanoidensa* heiluttaa itseään, hän tarttui tiukasti kiinni itsensä tarkkaavaisuuteen ja siten sulautui lopullisesti takaisin lähteeseen, josta hän oli noussut.

Toisin sanoen, kunnes ego on hävitetty, me olemme joka hetki kasvotusten sen valinnan kanssa, että joko vain pysyä innokkaasti ja vakaasti itsetarkkaavaisena tai nousta ja olla tietoinen muista asioista kuin itsestämme. Mitä itsepintaisemmin me pidämme kiinni itsensä tarkkailemisesta, sitä voimakkaammin meidän *visaya-vasanamme* tahtovat versoa ajatusten muodossa, mutta siinä määrin kuin me jatkamme itsetarkkaavaisena olemista, näin sallimatta itsemme olevan minkä tahansa muun häiritsemä, meidän *visaya-vasanamme* tulevat heikkenemään ja meidän *sat-vasanamme* vahvistumaan. Kuitenkin, kuten haavoittunut tiikeri, joka on satimessa nurkassa, meidän heikentyneet *visaya-vasanamme* tulevat tekemään lopullisen epätoivoisen yrityksen puolustautua vetämällä meidän huomiomme väkisin ulospäin, kuten graafisesti kuvataan tarinalla Marasta, joka yrittää kääntää Buddhan ajatukset pois hänen ponnisteluistaan kääntyä sisäänpäin niin syväälle, että hän sulautuisi ikuisesti *nirvaṇaan*, tilaan, jossa ego sammuu yhdessä kaikkien *vasanoidensa* kanssa.

Kun jopa henkisen harjoituksensa loppuvaiheessa Buddhan täytyi torjua *mayan* yritykset estää häntä kääntymästä sisäänpäin, on luonnollista, että muut henkiset pyrkijät huomaavat olevansa tällä tavoin vedettyjä ja se tapahtuu heidän *visaya-vasanoidensa* toimesta ja sen vuoksi heidän on opittava torjumaan ne samalla tavalla kuin hän teki tarttumalla lujasti kiinni itsensä tarkkaavaisuuteen *vivekan* ja *vairagyan* avulla.

8. Joulukuuta 1978

Sadhu Om [vastauksena jollekin, joka kysyi: 'Miksi jotkut ihmiset pystyvät istumaan tunte- ja yhteen menoon meditaatioissa (mietiskelyssä), kun taas toiset eivät siihen pysty?']: Termiä 'meditaatio' käytetään eri tavoin, mutta yleensä se tarkoittaa yritystä kiinnittää mieli yhteen asiaan. Tuo yksi asia voi olla joko itsensä tai jokin muu. Jos joku yrittää meditoida jotakin muuta kuin itseään, sen saattaa olla mahdollista harjoittaa mieltä pysymään kiinteänä siinä kyseisessä asiassa pitkän ajanjakson yhteen menoon, koska mielen olemassaoloa ei uhata niin kauan kuin se takertuu johonkin muuhun kuin itseen.

Kuitenkin, jos joku yrittää mietiskellä itseään, mieli alkaa liukua takaisin lähteeseensä, joka on puhdas tietoisuus 'Minä olen' ja jos joku mietiskelee itseään niin innokkaasti, että lakkaa siten olemasta tietoinen mistä tahansa muusta, mieli tulee kuolemaan, koska sen hajoaminen puhtaassa tietoisuudessa tulee olemaan täydellinen ja pysyvä. Sen vuoksi, siihen saakka, kunnes me olemme halukkaita luovuttamaan itsemme kokonaan, aina kun me yritämme kiinnittää huomiomme yksin itsemme, tulee syntymään sisäinen ristiriita meidän halumme vajota takaisin lähteeseemme ja meidän halumme nousta ja kokea muita asioita välille. Mitä enemmän me yritämme keskittyä itsemme, sitä voimakkaammin *visaya-vasanat* [mielityksemme eli taipumuksemme olla tietoisia muista asioista] tulevat nousemaan ohjaamaan meidän huomiotamme pois itsestämme.

Sen vuoksi itsensä tarkkaamisen harjoituksen onnistumiseksi vaaditaan lempeää mutta sinnikästä asennetta. Me emme voi pakottaa itseämme olemaan syvästi itseään tarkkaavainen pitkiä ajanjaksoja, joten mieluummin kuin yrittää tehdä niin, meidän on yritettävä tehdä siten niin usein kuin on mahdollista kääntämällä huomiomme takaisin itsemme. Joka kerta kun me yritämme, me pysytymme pitämään kiinni itsensä tarkkaamisesta hetken aikaa, ennen kuin meidän *visaya-vasanamme* jälleen vetävät huomiomme pois itsestämme kohti muita asioita. Kuitenkin, jokainen yritys, jonka me teemme ollaksemme itsetarkkaavainen, tulee asteittain vahvistamaan meidän *sat-vasanaamme* [haluamme vain olla se mikä me olemme] ja heikentämään meidän *visaya-vasanoitamme*, joten se on vain lempeä ja sinnikäs periksi antamattomuus, jolla me voimme onnistua tällä itsetutkimuksen polulla.

Sen vuoksi, jos me seuraamme tätä Bhagavanin opettamaa polkua, pitkissä meditaatioissa istuminen ei ole välttämätöntä. Vaikka me pystymme istumaan pitkän aikaa, me emme tule kykene- mään pitämään huomiomme kiinnitettynä lujasti itsemme ja mitä pidempään me taistelemme teh- däksemme niin, sitä heikommiksi yrityksemme muuttuvat. Mieluummin kuin kamppailla pitkän ai- kaa, sen vuoksi, on usein tehokkaampaa yrittää usein muun toiminnan keskellä. Jos meillä on kiirei- nen elämä, varata aikaa lyhyille jaksoille yrittää mennä syvemmälle sisälle voi olla hyödyllistä, mut- ta meidän tulisi yrittää käyttää hyväksemme jokaista tilaisuutta, joka meillä on ollaksemme itsetark- kaavainen, riippumatta siitä kuinka lyhyt kukin tilaisuus saattaa olla.

Kun harjoitamme itsetutkimusta, meidän päämäärämme on olla niin innokkaasti itseämme tarkkaileva, että me siten lakkaamme olemasta tietoisia mistään muusta, koska kun me onnistumme olemaan tietoisia vain itsestämme, me tulemme olemaan tietoisia itsestämme sellaisena kuin itse asiassa olemme ja siten meidän mielemme tulee tuhoutumaan. Kuitenkin, jos joku harjoittaa mietis- kelyä johonkin muuhun kuin itseensä, hän ei voi siten saavuttaa *manonasa* [mielen tuhoutumista], joten he, jotka harjoittavat tällaista meditaatiota, pyrkivät yleensä pääsemään vain suhteelliseen mie- lenrauhaan.

Toisin sanoen, mieli väsyä vaeltelemalla loputtomassa toiminnassa, joten jos se harjoitetaan mietiskelemään vain yhtä asiaa, se voi siten levätä suhteellisen rauhallisessa tilassa ja lopulta siitä voi tulla niin rauhallinen, että jopa sen meditoinnin aktiivisuus yhteen asiaan lakkaa, minkä jälkeen se tulee vajoamaan *manolayan* [mielen hetkellisen hajoamisen] unenkaltaiseen tilaan. Kuitenkin, ajanjakson, jonka mieli on aktiivinen ja ajanjakson, jonka se voi levätä, määrää *prarabdha*, joten ku- kaan ei voi istua tyyneästi meditaatioissa tai pysyä *manolayassa* yhtään sen kauemmin kuin heidän

prarabdhasaan sallitaan.

Sitä paitsi, riippumatta siitä kuinka kauan ihminen saattaa istua rauhallisesti mietiskellen jotakin muuta kuin itseään tai jopa pysyä *manolayassa*, hän ei voi siten saavuttaa *mey-jnanaa* [todellista tietoa tai todellista tietoisuutta]. Ymmärtääksemme miksi tämä on näin, meidän täytyy ymmärtää, mitä tarkoitetaan termillä *mey-jnana*. Kun käytetään yksinään, joissakin yhteyksissä termi *jnana* voi viitata *mey-jnanaan*, mutta muissa yhteyksissä se voi viitata muunlaiseen tietoon, kuten *bhautika-jnanaan* [fyysisen maailman tietoon], *sangita-jnanaan* [musiikin tietoon] ja *ausadha-jnanaan* [yrttien ja lääketieteen tuntemiseen]. Kuitenkaan minkään muun kuin itsensä tunteminen ei voi olla *mey-jnanaa*. Itsensä tunteminen yhtenä iäti olemassa olevana todellisuutena yksin on *mey-jnanaa*, kun taas kaiken muun tunteminen on vain *ajnanaa* [tietämättömyyttä]. Sen vuoksi, saavuttaaksemme *mey-jnanan* meidän täytyy kiinnittää huomiomme vain itseemme ja siten lopettaa kaiken muun tunteminen, kuten Bhagavan viittaa *Upadesa Undiyarin* säkeessä 16:

Jättämällä ulkoiset ilmiöt, mielen tuntiessa oman valomuotonsa [puhtaan tietoisuuden valon, 'Minä olen'] on yksin todellinen tietoisuus [todellinen tieto tai todellisuuden tieto].

Prarabdhasi mukaisesti sinun täytyy nyt ryhtyä yrityksen johtamisen kovaan työhön, etkä ehkä pysty vapauttamaan mieltäsi välittömästi kaikista sen kiintymyksistä, joten ennen kuin *prarabdha* antaa mielellesi levon, sinun tulisi yrittää harjoittaa itsesi tarkkaamista aina kun voit keskellä kiireistä elämääsi. Et voi välttyä tekemästä mitään työtä, jonka olet määrätty tekemään, mutta sinun ei pitäisi tästä syystä luopua itsesi tarkkaamisen harjoittamisesta. Riippumatta siitä kuinka paljon työtä sinut on määrätty tekemään, jos olet riittävän kiinnostunut todellisen luonteesi tuntemisesta, sinä kykenet löytämään tarpeeksi aikaa itsesi tarkkaamisen harjoittamiseen, vaikka se olisi vain lyhyitä hetkiä silloin tällöin. Siihen saakka ja jollei sinua vapauteta vastuun taakasta liiketoimintaan ja perheeseen, sinun mielesi tulee olemaan ja menemään sisään ja ulos itsensä tarkkaamisesta, mutta niin kauan kuin sinä yrität olla itsetarkkaavainen niin paljon kuin pystyt, sinun ei tarvitse olla huolissasi siitä, kuinka paljon aikaa vietät meditaatiossa.

Prarabdha, jonka me koemme jokaisessa elämässämme, on lukemattomien tekojen hedelmien kokoelma, jotka me olemme tehneet edellisissä elämässämme ja sen valitsee Bhagavan meidän omaksi hengelliseksi hyödyksemme. Toisin sanoen, Bhagavan on meidän todellinen luontemme ja sellaisena hän vain on eikä tee mitään, mutta roolissaan Jumalana ja guruna hän antaa kaiken, mikä *prarabdhan* mukaan parhaiten edistää meidän hengellistä kehitystämme.

Hän ohjaa meitä aina sisäpuolelta, mutta niin kauan kuin me sallimme huomiomme kulkea ulospäin, me jätämme huomiotta hänen ohjauksensa, joten siinä määrin kuin me seuraamme hänen itsetutkimuksensa ja itsensä luovuttamisen polkua, me näin luovutamme itsemme hänen ohjaukseensa. Tämä on kaikki, mitä meidän puoleltamme vaaditaan, koska antamalla itsemme hänelle, me annamme hänen armonsa toimia esteettömästi ja se tulee tekemään kaiken, mikä on välttämätöntä kiintymyksiemme siteiden irrottamiseksi.

Sen vuoksi, mitä enemmän me antaudumme hänelle, sitä enemmän meidän mieleemme tulee puhdistumaan ja puhdistuneessa mielessä rauha tulee luonnostaan vallitsemaan, joten ei ole tarvetta istua meditaatiossa ollaksemme sisäisesti rauhassa. Mihin hyvänsä tekoihin mielesi ja kehosi saattavat ryhtyä, sinun rauhasi tulee pysymään häiriöttömänä. Kun sinun antautumisesi on täydellinen, se, mikä jää jäljelle, on vain sinun oma todellinen luonteesi, joka on ääretön ja ikuinen *sat-cit* [olemasaolo-tietoisuus]. Tämä on *mey-jnanan* [todellisen tiedon] tila.

Sanotaan, että *jnanin* ruumiin ja mielen toiminnat tulevat jatkumaan, kunnes tuon ruumiin *prarabdha* loppuu, mutta että *jnani* ei ole tällaisten toimintojen vaikutuksen alainen, koska samautuminen kehoon ja mieleen on loppunut. Aivan kuten hedelmä pysyy kiinni puussa niin kauan kuin se on raaka ja putoaa alas vasta kypsyyessään, ruumis ja mieli tulevat pysymään kiinni *jnanissa*, kunnes *prarabdha*, joka toi ruumiin olemassaoloon syntymässä, loppuu kuolemassa, minkä jälkeen ne

tulevat tipahtamaan. Kuitenkin, tämä näyttää olevan tapahtuma vain *ajnanin* näkemyksessä, koska *jnanin* selkeässä näkymässä ei ole lainkaan ruumista tai mieltä, joten vaikka ruumis ja mieli näyttäisivät olevan kiinni *jnanissa*, *jnani* ei ole kytkeytynyt niihin. *Jnanille* ei ole olemassa mitään *prarabdhaa* eikä mitään toimintaa, vaan vain *sat-cit-anandan* ikuinen rauha.

Sen vuoksi, jos sinä haluat kokea rauhaa ja olla vapaa toiminnasta, istua pitkän aikaa mietiskellen jotakin muuta kuin itseäsi on parhaimmillaan vain väliaikainen ratkaisu. Kokeaksesi ikuisen rauhan ja vapauden toiminnasta, jopa maallisen toiminnan keskellä, sinun täytyy luovuttaa itsesi kääntämällä huomiosi sisäänpäin niin paljon kuin mahdollista.

Osa XXXVI

8. Joulukuuta 1978 (jatkuu)

Sadhu Om [vastauksena ystävälleen, joka oli kirjoittanut kovasta kaipuustaan palata Tiruvannamalaihin]: 'Poissaolo saa sydämen muuttumaan rakastavammaksi'. Ehkä tämän vuoksi Bhagavan lähettää sinut usein takaisin Havaijille, jotta sinun koti-ikäväsi alkuperäistä kotiamme, Arunachalaa kohtaan, voi lisääntyä entisestään.

Sadhu Om [vastauksena joillekin ystäville, jotka puhuivat jollekulle, jolla oli erittäin vahvoja mieltymyksiä ja vastenmielisyyksiä]: Me emme voi sanoa mitään sellaiselle henkilölle, koska me siten loukkaisimme heidän tunteitaan tuloksetta, mutta jos me haluamme seurata Bhagavanin polkua, meidän on vältettävä mieltymyksiä ja inhoamisia mahdollisimman paljon. Meidän tulisi yrittää olla välinpitämättömiä kaikelle: kaikelle elämässämme tapahtuvalle, muiden ihmisten hyvälle ja huonoille ominaisuuksille ja kaikelle muulle kuin omalle itsetietoisuudellemme, 'Minä olen'. Salli-kaamme kaiken tapahtua sellaisena kuin sen on tapahtuva, olkoon kenellä tahansa mitä hyvänsä hyviä tai huonoja ominaisuuksia, mitä se meille kuuluu?

Siinä määrin kuin me takerrumme lujasti siihen mikä 'Minä olen'¹³⁷ ja siten luovutamme itsemme Bhagavanille, me tulemme olemaan välinpitämättömiä kaikelle muulle. Tällainen välinpitämättömyys (*udāsīna*) on hänen armonsä tunnusmerkki ja se tulee suojaamaan meitä jatkuvasti ja johtamaan meidät päämääräämme.

10. Joulukuuta 1978

Ystäväni nimeltä Ramanachalam kertoi Sadhu Omille ja minulle vastauksesta, jonka hän kerran kuuli Bhagavanin antavan. Joku oli kysynyt häneltä: 'Mikä on *jñānin lakṣaṇa* [ilmaiseva ominaispiirre, merkki, tunnus tai ominaisuus]?', johon hän vastasi:

Jñāni on kuin viuhka tai veena. Jos viuhka tai veena jää koskemattomaksi, se pysyy liikkumatta ja hiljaa, mutta jos joku heiluttaa viuhkaa, se antaa viileän ja miellyttävän tuulen ja jos joku soittaa veenaa, se tuottaa kaunista musiikkia. Samalla lailla, jos kukaan ei kysy *jñānilta* mitään tai häiritse häntä millään muulla tavalla, hän pysyy hiljaa, mutta jos joku sytyttää hänet sopivalla tavalla, hän paljastaa monia ihania totuuksia.

Kuullessaan tämän, Sadhu Om kirjoitti tamilinkielisen säkeen, joka ilmaisi tämän ajatuksen ja huomautti sitten:

Jñāni on kuin tyyni vesiallas. Häiriöttömänä allas pysyy tyynenä, mutta jos siihen heitetään kivi, väreet alkavat levitä siitä kohdasta, jossa kivi on koskettanut pintaa. Samalla lailla *jñāni* ei omasta aloitteestaan sano mitään, mutta jos hänelle esitetään kysymyksiä, hänestä tulee näkyviin sopivia vastauksia.

Edellisessä tilaisuudessa Sadhu Om kertoi minulle, että Bhagavan vertasi toisinaan *jñānia* radioon. Me kuulemme radion puhuvan tai laulavan, mutta jos puramme sen, emme löydä sisältä kehtään.

Kerran, kun Bhagavan käytti tätä vertausta, eräs bhakta kysyi häneltä: 'Jos sisällä ei ole ke-

tään, niin mistä vastauksesi tulevat?’, johon hän vastasi: Vastaus tulee samasta lähteestä kuin kysymys.

Sadhu Om [viitaten *Arunācala Māhātmyamin* ja *Arunācala Purāṇamin* tarinaan]: Kuningas Vajrangada Pandiyan käveli paljain jaloin Arunachalan ympärillä kolme kertaa päivässä kolmen vuoden ajan ja näin hän saavutti *citta-śuddhin* [mielen puhtauden]. Sen vuoksi, vaikka hän alkoi tehdä niin saadakseen takaisin entisen asemansa Indrana, kun hänen mielensä puhdistui, hän siten saavutti *vivēkan* [erottelu-, arvostelu- eli harkintakyvyn] ja *vairāgyan* [vapauden halusta], joten hän menetti kaiken halunsa tulla Indraksi ja hän halusi vain antautua kokonaan Arunachalalle. Siten hänen egonsa hävitettiin ja hän saavutti *śiva-sāyujya* [yhteen liittymisen Herra Sivan kanssa].

Tämä tarina havainnollistaa, että *citta-śuddhi* on hyöty, joka voidaan saavuttaa tekemällä *Arunagiri-pradakṣiṇa* [Arunachalan ympäri kiertäminen].

21. Joulukuuta 1978

Sadhu Om [kun häntä pyydettiin selittämään, mitä Bhagavan tarkoitti, kun hän sanoi: ’Vastaus tulee samasta lähteestä kuin kysymys’]: Bhagavan käytti joskus radion samankaltaisuutta selittääkseen *jñānin* mielen, puheen ja kehon toimintoja. Me kuulemme radiosta tulevia ääniä, kuten laulua ja puhetta, vaikka sen sisällä ei ole ketään, joka laulaa tai puhuu. Samalla lailla me näemme *jñānin* mielen, puheen ja kehon vastaavan kysymyksiin tai kirjoittavan säkeitä, vaikka mielen tai ruumiin sisällä ei ole goa tekemässä mitään.

Eräessä tilanteessa, kun hän sanoi tämän, palvoja kysyi häneltä: ’Jos sisällä ei ole ketään, mistä teidän vastauksenne tulevat?’, ja tässä yhteydessä hän vastasi: ’Vastaus tulee samasta lähteestä kuin kysymys’. Toisin sanoen vaikka laulun ja puheen kaltaiset äänet näyttävät tulevan radiosta, äänien lähde on muualla. Sitä ei löydy radiosta, vaan vain lähetyksasemalta. Samalla lailla, vaikka vastaukset ja säkeet näyttävät tulevan *jñānin* mielestä, puheesta ja kehosta, lähde, josta nämä vastaukset ja säkeet saavat alkunsa, voidaan löytää vain meidän jokaisen sydämeistä.

Vaikka meidän käsityksessämme Bhagavan näytti olevan ihminen, joka on olemassa itsemme ulkopuolella, se, mitä hän todellisuudessa on, on vain puhtaan tietoisuuden kirkasta valoa, joka aina kirkkaasti loistaa sydämessämme sinä mikä ’Minä olen’¹⁶. Tuo valo on alkuperäinen valo, valo, joka valaisee kaikki muut valot, koska fyysistä valoa valaisee vain mielivalo, joka itse on vain heijastus puhtaan tietoisuuden alkuperäisestä valosta, joka on Bhagavanin *svarūpa* (todellinen luonne).

Hän on kaiken selkeyden ja rakkauden alkuperäinen lähde. Siksi selkeys ja rakkaus, jonka me näimme loistavan läpi henkilön, joka hän näytti olevan, oli peräisin vain itsestämme ja siksi hän jatkuvasti käänsi huomiomme takaisin kohti itseämme, kertoen meille, että todellinen guru ja Jumala on se, joka aina loistaa sydämessämme sinä mikä ’Minä olen’¹⁶.

Siksi se, mitä hän vihjasi, kun hän sanoi ’Vastaus tulee samasta lähteestä kuin kysymys’, ei ole vain se, että minkä hyvänsä vastauksen lähde, jonka hän on meille kirjoittamiensa tai puhumien sanojensa kautta antanut, sijaitsee syvällä sydämessämme, vaan myös se, että me voimme löytää mitä hyvänsä vastauksia, joita me tarvitsemme, vain kääntymällä takaisin sisälle ja siten vajoamalla syvälle sisäpuolelle. Mitä enemmän me keskitämme huomiomme kohti tietoisuuden alkuperäistä valoa, joka loistaa aina kirkkaasti sydämessämme, sitä enemmän tämä valo selkiyttää mieltämme ja siinä selkeydessä vastaukset kaikkiin kysymyksiin tulevat selväksi, jopa niin, etteivät välissä olevat ajatusten ja sanojen välineet ole enää tarpeen.

Todellinen vastaus kaikkiin kysymyksiin löytyy vain hiljaisuudessa ja se hiljaisuus voidaan löytää vain syvältä meidän omasta sydämeistämme. Tätä Bhagavan tarkoitti, kun hän sanoi, että todellinen opetus on vain hiljaisuutta. Opetusten, jotka hän antoi meille sanojen muodossa, tarkoituksena on vain kääntää huomiomme takaisin sisälle, missä hänen todellinen opetuksensa loistaa aina selkeästi puhtaan tietoisuuden syvänä hiljaisuutena. Vain katsomalla syvälle sisällemme ja siten tietäen, mitä me todellisuudessa olemme, me tulemme tietämään kaikkien vastausten ainoan todellisen merkityksen, jotka hän aina antoi kirjoituksissa tai puhutuilla sanoilla.

Sadhu Om [kun häntä pyydettiin selittämään, mitä Bhagavan tarkoitti, kun hän kysyi retorisesti: 'Kuka voi sanoa, että uni katosi omasta halustaan?', kuten on tallennettu kirjassa *Day by Day with Bhagavan*, 8-9-45 Aamu]: Meidän elämämme on yhtä pitkää unta ja tämän pitkän unen keskellä me näemme monia muita lyhyempiä unia. Aivan kuten tietty *prārabdha* [osa tai kohtalo] on annettu meille tämän elämän ajaksi, *prārabdha* on annettu meille jokaista muuta untamme varten.

Normaalisti uni päättyy vain, kun sille määrätty *prārabdha* päättyy ja kun se päättyy, me joko nukahdamme tai alamme nähdä uutta unta, olipa tämä toinen uni joko nykyisen elämämme jatkumista tai jotakin muuta lyhyempää unta sen sisällä. Samalla lailla nykyisen elämämme uni päättyy normaalisti vasta, kun sille määrätty *prārabdha* päättyy, ja kun se päättyy, me joko nukahdamme tai alamme nähdä uutta unta.

Jos me nukahdamme tämän unen tai minkä tahansa muun unen lopussa, se syväuni kestää vain rajoitetun ajan ennen kuin me heräämme ja alamme nähdä unta uudelleen, koska kaikkien unien uneksija olemme me itse egona, joten me tulemme jatkamaan unen näkemistä uni toisensa jälkeen kunnes ego hävitetään, ja kaikkien uniemme keskellä me ajoittain löydämme hengähdystaukoja lyhyillä syväunijaksoilla, koska unen näkeminen on väsyttävää toimintaa, joten me emme voi jatkaa unen näkemistä pitkään ilman tarpeellista lepoa, jonka me voimme löytää vain syväunessa tai jossain muussa sellaisessa *manōlayan* [mielen hetkellisen hajoamisen] tilassa.

Kuitenkin, vaikka uni yleensä päättyy vasta, kun sille määrätty *prārabdha* päättyy, me voimme aiheuttaa jokaisen unen ennen aikaisen lopun milloin tahansa yksinkertaisesti kääntämällä huomiomme takaisin sisälle kohdataksemme itsemme. Se, kuinka innokkaasti meidän on kohdistettava huomio itseemme voidaksemme aiheuttaa nykyisen unemme päättymisen, riippuu *dēhābhīmanāme* voimasta, kiintymyksestämme nykyiseen kehoomme 'minänä'. Paitsi silloin, kun me olemme hyvin uneliaita, meidän kiintymyksemme kehoomme tässä unessa, jota me kutsumme elämäksemme, on yleensä erittäin vahva, joten tämän unen lopettamiseksi meidän on kohdistettava huomio itseemme erittäin innokkaasti, kun taas kiintymyksemme mihin tahansa kehoon, jonka me koemme 'minänä' useimmissa muissa unissa, on suhteellisen heikko, joten jopa vähäinen itsetarkkaavaisuus riittää tällaisten unien lopettamiseksi.

Jos me aiheutamme minkä tahansa unen loppumisen itsetarkkaavaisuuden avulla, se ei tietenkään lopu omasta halustaan, vaan kun Bhagavan kysyi retorisesti: 'Kuka voi sanoa, että uni katosi omasta halustaan?', hän ei tarkoittanut ainoastaan niitä unia, jotka päättyvät itsetarkkaavaisuuden seurauksena, vaan myös niitä, jotka päättyvät *prārabdhan* mukaisesti. Kaikki, mitä tapahtuu *prārabdhan* mukaisesti, tapahtuu varmasti ellei ego tuhoudu ja kunnes ego tuhoutuu, mutta se ei tarkoita sitä, että se tapahtuu ilman meidän ponnistelujamme, ensinnäkin siksi, että *prārabdha* on valikoima toimintojemme hedelmiä, jotka me olemme tehneet edellisissä elämissä omalla tahdollamme ja ponnistuksellamme, mutta vielä tärkeämpää, koska me emme voi kokea mitään tapahtumaa, ellei me kohdistamme huomiota siihen, ja huomion kohdistaminen mihin tahansa edellyttää ponnistusta. Sen vuoksi ponnistus meidän puoleltamme tuo mukanaan sekä hedelmien tuottamista, jonka me koemme *prārabdhana*, että kokemuksiamme näistä hedelmistä, joten mitään ei todellakaan tapahdu ilman ponnistelujamme. Jos me emme nousisi egona, me emme voisi tehdä mitään *āgāmyaa* [tatomme mukaista toimintaa] tai kokea minkä tahansa *āgāmyan* hedelmää, jonka olimme tehneet edellisissä elämissä, ja jopa meidän nousemisemme egona edellyttää ponnistelua, joten mitä tahansa tapahtuu, mukaan lukien minkä tahansa unen päättymisen, tapahtuu meidän ponnistuksemme suorana tai epäsuorana seurauksena.

Ei kuitenkaan riitä, että aiheutetaan unen loppuminen. Se, mikä meidän on saatava loppumaan, on itsetietämättömyyden perustavanlaatuisen uni, jossa kaikki unet esiintyvät, ja me voimme lopettaa itsetietämättömyytemme vain olemalla tietoinen itsestämme sellaisena kuin me olemme. Jotta me olisimme tietoisia itsestämme sellaisina kuin todellisuudessa olemme, meidän täytyy kiinnittää huomiomme itseemme niin innokkaasti, että me siten lakkaamme olemasta tietoisia mistään muusta.

Itsetietämättömyys on egon todellinen luonne, joten itsetietämättömyyden lopettaminen tar-

koittaa egon hävittämistä. Koska ego on kaikkien unien uneksija, joten niin kauan kuin se säilyy, se jatkaa unien näkemistä yksi toisensa jälkeen ja kun se hävitetään, ei ole olemassa ketään, joka näkee unta mistään. Siksi, koska me emme voi hävittää egoa ilman, että kiinnitämme huomiomme itseemme niin innokkaasti, että me siten näemme, mitä me todellisuudessa olemme, ponnistusta varmasti tarvitaan, jotta me voimme hävittää egon ja siten lopettaa itsetietämättömyyden unen, jossa kaikki unet tulevat näkyviin. Kuitenkin se, minkä täytyy tehdä ponnistus ollakseen erittäin itsetarkkaavainen, on vain itsemme egona, mutta kun kiinnitämme huomion itseemme riittävän innokkaasti, me havaitsemme, ettei sellaista asiaa kuin ego ole koskaan ollut olemassa, joten kukaan ei koskaan tehnyt mitään ponnistusta, kuten Bhagavan vihjasi aiemmassa vastauksessaan, joka tallennettiin kirjaan *Day by Day*:

Sinun ajattelemisesi, että sinun täytyy tehdä ponnistus päästäksesi eroon tästä valvetilan unesta ja sinun tekemäsi ponnistukset saavuttaa *jñāna* tai todellinen herääminen, ovat kaikki unen osia. Kun sinä saavutat *jñānan*, tulet havaitsemaan, ettei ollut nukkumisen aikaista unta eikä valvetilaa, vaan vain sinä ja sinun todellinen tilasi.

Siksi ponnistelu on välttämätöntä vain egon näkökulmasta eikä todellisen luontemme näkökulmasta, joka on muuttumaton ja siksi pysyy aina sellaisena kuin se on, olematta koskaan tietoinen mistään muusta kuin itsestään. Kun me tunnemme todellisen luontemme, sen vuoksi, me tulemme havaitsemaan, ettei mitään egoa ole koskaan ollut, joten se ei koskaan nähnyt mitään unia tai tehnyt yhtään ponnistusta. Siihen asti ponnistusta varmasti tarvitaan egon hävittämiseksi ja siten kaikkien sen unien lopettamiseksi.

Osa XXXVII

21. Joulukuuta 1978 (jatkuu)

Sadhu Om: Se, mitä englanniksi kutsutaan ensimmäiseksi, toiseksi ja kolmanneksi persoonaksi, kutsutaan vastaavasti tamiliksi *tanmai*, *munnilai* ja *paḍarkkai*. *Tanmai* tarkoittaa kirjaimellisesti 'ykseyttä', joten vaikka joissakin yhteyksissä se tarkoittaa ensimmäistä persoonaa, muissa yhteyksissä se voi tarkoittaa luontoa, olemusta, luontaista ominaisuutta, luonnetta, tilaa tai todellisuutta. *Munnilai* tarkoittaa kirjaimellisesti 'sitä, mikä seisoo edessä' ja *paḍarkkai* tarkoittaa kirjaimellisesti 'sitä, mikä levittäytyy', joten yksi tapa, jolla me voimme tulkita näitä kahta termiä Bhagavanin opetusten yhteydessä, on se, että 'toinen persoona' (*munnilai*) viittaa mihin tahansa, minkä me tällä hetkellä suoraan havaitsemme aisteillamme, kun taas 'kolmas persoona' (*paḍarkkai*) viittaa kaikkeen muuhun, mitä saatamme ajatella.

Nāṅ Ārin? (Kuka minä olen?) viidennessä kappaleessa Bhagavan sanoo:

Kaikista ajatuksista, jotka ilmestyvät mielessä, **ajatus nimeltä 'minä' yksin on ensimmäinen ajatus** [varhaisin, perus, alkuperäinen tai syynä oleva ajatus]. Vasta tämän ajatuksen jälkeen ilmestyy muita ajatuksia. Vasta ensimmäisen persoonan [egon, varhaisimman ajatuksen nimeltä 'minä'] ilmestymisen jälkeen toiset ja kolmannet persoonat [kaikki muut asiat] ilmestyvät; ilman ensimmäistä persoonaa toista ja kolmatta persoonaa ei ole olemassa.

Samalla lailla *Uḷladu Nāṛpadun* säkeessä 14 hän sanoo:

Jos ensimmäinen persoona [ego] on olemassa, toiset ja kolmannet persoonat [kaikki muu] ovat olemassa. Jos ensimmäinen persoona lakkaa olemasta itse tutkimalla ensimmäisen persoonan todellisuutta, toiset ja kolmannet persoonat tulevat päättymään

ja [se, mikä silloin jää yksin jäljelle, nimittäin] luonne [itseys, olemus tai todellisuus], joka loistaa yhtenä [näihin kolmen persoonan ilmestymiseen jakaantumattomana] yksin on itse, itsen [todellinen] tila [tai luonne].

Kun minä ensimmäistä kertaa luin näitä kahta jaksoa, minä pohdiskelin syvästi minkä seuraamuksia Bhagavan opettaa meille niissä ja minä hämmästyin sitä, kuinka hän selittää niin yksinkertaisella ja loogisella tavalla, ei ainoastaan koko moninaisuuden ilmestymisen, vaan myös keinot päästä siitä eroon ja kuinka osuva on hänen näiden kolmen termin, *tanmai*, *munnilai* ja *padarkkai* käyttö, selittämään tämän. Ensimmäinen persoona on 'minä', ego eli subjekti, joka on tietäjä tai havaitsija, kun taas toiset ja kolmannet persoonat ovat kaikki muut asiat, jotka ovat esineitä, asioita, jotka ensimmäinen persoona tuntee tai havaitsee. Koska toiset ja kolmannet persoonat ilmenevät vain ensimmäisen persoonan näkymässä, ne eivät voi olla olemassa ilman sitä.

Kun hän sanoo: 'Jos ensimmäinen persoona on olemassa, toiset ja kolmannet persoonat tulevat olemaan olemassa' ja 'ilman ensimmäistä persoonaa, toisia ja kolmansia persoonia ei ole olemassa', hän ei ainoastaan viittaa siihen, että toisten ja kolmansien persoonien näennäinen olemassaolo riippuu ensimmäisen persoonan näennäisestä olemassaolosta, vaan myös päinvastoin. Toisin sanoen, ensimmäinen persoona ei voi pysyä takertumatta toisten ja kolmansien persoonien ilmaantumiseen, joten ensimmäinen persoona ei ole todellisempi kuin toiset ja kolmannet persoonat, eivätkä ne ole todellisempia kuin se. Kuitenkin, vaikka ne ovat toisistaan riippuvaisia ja siksi ilmestyvät ja häviävät samanaikaisesti, loogisesti ajatellen sen, mikä ilmestyy ensin, täytyy olla ensimmäinen persoona, koska ensimmäinen persoona on syy, kun taas toiset ja kolmannet persoonat ovat sen seuraamuksia. Heti kun me nousemme ensimmäisenä persoonana, me tuomme mukamme toiset ja kolmannet persoonat olemassaoloon kanssamme. Siksi ensimmäinen persoona on juuri, kun taas toiset ja kolmannet persoonat ovat niitä, jotka välittömästi versovat siitä.

Toisin sanoen ensimmäinen persoona on subjekti eli tietäjä, kun taas toiset ja kolmannet persoonat ovat sen tuntemia esineitä tai asioita, joten vain kun me nousemme egona, muut asiat tulevat olemassaoloon. Me voimme ymmärtää tämän omasta kokemuksestamme. Syväunessa me emme nouse egona, joten sen seurauksena mitään muuta ei tule näkyviin, mutta heti kun me nousemme syväunesta, joko hereille tai uneen, muut asiat ilmestyvät ja ne näyttävät olevan olemassa, kunnes me häviämme jälleen syväunessa. Kuitenkin, vaikka tämä on sitä, mitä me koemme joka päivä, me yleensä jätämme huomioimatta sen merkityksen, kunnes Bhagavan osoittaa sen meille.

Me jätämme huomioimatta sen merkityksen, koska me oletamme, että asiat, jotka me havaitsemme tämänhetkisessä tilassamme jatkavat olemassaoloaan vaikkemme havaitsimme niitä, mutta Bhagavan opettaa meille, että tämä oletus on virheellinen. Kun me näemme unta, me oletamme, että maailma, jonka me silloin havaitsemme, on olemassa, havaitsimmepa me sen tai emme, mutta heti kun me heräämme, me ymmärrämme, että unimaailma oli vain mielemme luomus ja siksi sitä ei ole olemassa nyt, kun me emme havaitse sitä. Meidän oletuksemme siitä, että tämä nykyinen maailma on olemassa, havaitsimmepa me sen tai emme, on aivan kuin oletus, joka meillä oli unimaailmasta niin kauan kuin me näimme unta. Aivan kuten meidän kokemuksemme unessa ei tukenut sitä, mitä oletimme silloin, meidän kokemuksemme tässä tilassa ei tue sitä, mitä me oletamme nyt.

Miksi me emme havaitse unimaailmaa nyt? Koska sitä ei todellisuudessa ole olemassa ja sen vuoksi se näytti olevan olemassa vain niin kauan kuin me havaitsimme sen. Samalla lailla, me emme havaitse tätä nykyistä maailmaa, kun me näemme jotain muuta unta, koska meidän nykyinen tilamme on vain unta, joten tämä maailma näyttää olevan olemassa vain niin kauan kuin me sen havaitsemme. Syväunessa me emme havaitse lainkaan mitään maailmaa, vaikka me olemme silloin tietoisia omasta olemassaolostamme, koska silloin ei ole olemassa maailmaa, jonka me voisimme havaita.

Miksi me havaitsemme maailman valveilla ja unessa, mutta emme syväunessa? Mikä on se perusvirhe, jonka me teemme valveilla ja unessa, mutta jota me emme tee syväunessa? Millä tavalla me eroamme syväunessa siitä, mitä me olemme nyt tai unessa? Syväunessa me olemme tietoisia it-

sestämme juuri sellaisena kuin 'Minä olen' ja siitä johtuen me emme ole tietoisia mistään muusta kuin siitä mikä 'Minä olen'³⁷, kun taas valveilla ja unessa me olemme tietoisia itsestämme 'minä olen tämä ruumis' ja siitä johtuen me olemme tietoinen lukuisista muista muodoista, joten vasta kun me olemme tietoisia itsestämme 'minä olen tämä ruumis', me olemme tietoisia jostain maailmasta tai jostain muusta kuin itsestämme, kuten Bhagavan viittaa *Uḷladu Nārpadun* säkeessä 4:

Jos itse on muoto, maailma ja Jumala tulevat olemaan samoin; jos itse ei ole muoto, kuka voi nähdä niiden muodot ja miten [tehdä sen]? Voiko nähty olla toisin [tai luonteeltaan erilainen] kuin silmä [tietoisuus, joka näkee tai havaitsee sen]? [Todellinen] silmä on itse [itsen todellinen luonne, joka on puhdasta tietoisuutta], ääretön [ja siten muodoton] silmä [joten se ei voi koskaan nähdä mitään muotoja tai ilmiöitä, jotka kaikki ovat rajallisia].

Se, mitä me kutsumme maailmaksi, ei ole mitään muuta kuin erilaisten muotojen kokoelma ja me havaitsemme tällaiset muodot vain, kun me luulemme itsemme olevan viidestä tupesta koostuva ruumiin muoto. Se, mitä me todellisuudessa olemme, on vain puhdasta tietoisuutta, joka on ääretön ja siten muodoton, joten puhtaana tietoisuutena me emme koskaan ole tietoisia mistään muodoista. Kuinka me sitten erehdymme luulemaan itsemme olevan kehon muoto? Se, joka on tietoinen itsestään 'minä olen tämä ruumis', ei ole itsemme sellaisena kuin me todellisuudessa olemme, vaan vain itsemme egona, johon Bhagavan viittaa *tanmaina*: ensimmäisenä persoonana. Vasta kun me nousemme egona ja sen vuoksi erehdymme luulemaan itsemme olevan ruumis, muut muodot näyttävät olevan olemassa, niin kuin hän sanoo *Nāṇ Ārin* viidennessä kappaleessa: ”Ensimmäisen persoonan ilmestymisen jälkeen ilmestyvät toiset ja kolmannet persoonat; ilman ensimmäistä persoonaa toisia ja kolmansia persoonia ei ole olemassa”.

Sen vuoksi koko moninaisuuden ilmaantumisen perimmäinen syy on vain meidän nousemme egona ja sen seurauksena erehtyä luulemaan itsemme olevan keho. Miten me sitten voimme välttää nousemisen egona? Egona me olemme aina tietoisia itsestämme 'minä olen tämä ruumis', joka ei ole sitä mitä me todellisuudessa olemme, joten ego on virheellinen tietoisuus itsestämme ja siksi se voidaan hävittää vain oikealla tietoisuudella itsestämme: toisin sanoen, olemalla tietoisia itsestämme sellaisena kuin me todellisuudessa olemme.

Koska egon luonne on olla tietoinen itsestään kehon muotona ja sen seurauksena olla tietoinen muista muodoista, niin kauan kuin meidän huomiomme suuntautuu kaikenlaisiin muotoihin, me siten ravitsemme ja ylläpidämme egoa, kuten Bhagavan antaa ymmärtää *Uḷladu Nārpadun* säkeessä 25:

Tarttumalla muotoon se tulee olemassaoloon; tarttumalla muotoon se pysyy; tarttumalla muotoon ja ruokkimalla sitä, se kasvaa runsaasti; jättämällä muodon, se tarttuu muotoon. Jos sitä etsitään, se pakenee. [Tällainen on] muodottoman aave-egon [luonne]. Tutki.

Ego on muodoton aave, koska sillä ei ole omaa muotoa, joten se näyttää olevan olemassa vain silloin, kun se tarttuu kehon muotoon itsensä ja tartuttuaan kehon muotoon itsensä, se pysyy ja menestyy tarttumalla jatkuvasti muihin muotoihin. Koska tarttumalla muotoon on egon oikea luonne ja koska sillä ei ole omaa muotoa, jos se yrittää tarttua vain itseensä, se tulee vajoamaan ja liukenemaan takaisin lähteeseen, josta se nousi. Tämä on se, mitä hän vihjaa, kun hän sanoo: '*tēḍiṇāl oṭṭam piḍikkum*', 'Jos sitä etsitään, se tulee pakenemaan'.

Toisin sanoen, koska ego on muodoton, 'tarttuminen muotoon' tarkoittaa meidän huomiomme kohdistamista pois päin itsestämme kohti muita asioita, joten jotta hävittäisimme egon, meidän on käännettävä koko huomiomme takaisin sisään kohdataksemme ainoastaan itsemme. Huomiomme kääntäminen takaisin sisälle jotta näkisimme, mitä me todellisuudessa olemme, on sitä, mitä Bhaga-

van tarkoittaa, kun hän sanoo 'jos etsitään' (*tēdīnāl*) ja se on myös sitä, mihin hän viittaa 'tutkimalla mikä tämä on' (*yādu idu endru nāḍal*) *Uḷḷadu Nārpadun* säkeessä 26:

Jos ego tulee olemassaoloon, kaikki tulee olemassaoloon; jos egoa ei ole olemassa, mitään ei ole olemassa. Ego itse on kaikki. Sen vuoksi, tiedä, että tutkimalla, mikä tämä on, yksin on luopumista kaikesta.

Toisin sanoen, koska ego 'pakenee' ja lakkaa olemasta, kun se tutkii itseään tarpeeksi innokkaasti, ja koska 'jos egoa ei ole olemassa, mitään ei ole olemassa', me voimme luopua kaikesta vain tutkimalla, mikä tämä ego todellisuudessa on. Tämän vuoksi hän sanoo *Uḷḷadu Nārpadun* säkeen 14 toisessa lauseessa: 'Jos ensimmäinen persoona lakkaa olemasta itse tutkimalla ensimmäisen persoonan todellisuutta, toiset ja kolmannen persoonat tulevat päättymään ja olemus, joka loistaa yhtenä yksin on itse, itsen tila'.

Se, mihin hän tässä viittaa 'olemuksena, joka loistaa yhtenä' (*ondrāy olirum taṇmai*), on meidän todellinen olemuksemme (*ātma-svarūpa*), joka on puhdas tietoisuus, koska kun me tutkimme itseämme riittävän innokkaasti, me tulemme näkemään, että se, mikä me todellisuudessa olemme, on vain puhdas tietoisuus, joka on yksi ja jakaantumaton, ja vain silloin, kun me näemme itsemme sellaisena, ego tulee häviämään, jonka jälkeen kaikki muu lakkaa olemasta yhdessä sen kanssa.

Osa XXXVIII

18. (28.) Joulukuuta 1978

Sadhu Om: Aivan kuten on olemassa tiettyjä peruseriaatteita, joihin itsetutkimuksen harjoitus perustuu, on myös tiettyjä peruseriaatteita, joihin itsensä luovuttamisen harjoitus perustuu. Peruseriaatteita, joihin itsetutkimuksen harjoitus perustuu, ovat, että egon luonteena on nousta, pyysyä ja kukoistaa siinä määrin kuin se 'tarttuu muotoon' tai kiinnittää huomiota kaikkeen muuhun kuin itseensä, mutta vajoaa ja liukenee takaisin lähteeseensä siinä määrin kuin se kiinnittää huomiota itseensä, kuten Bhagavan ilmaisee *Uḷḷadu Nārpadun* säkeessä 25, ja että se tulee sen vuoksi kuolemaan vain, kun se kiinnittää huomiota itseensä niin innokkaasti, että se siten lakkaa olemasta tietoinen mistään muusta. Samalla lailla, peruseriaatteet, joihin itsensä luovuttamisen harjoitus perustuu, ovat, että Jumala tai guru on kaikkietävä, kaikkivoipa ja kaikkia rakastava. Koska hän on kaikkietävä, mitään ei voi tapahtua ilman hänen tietämistään, ja koska hän on kaikkivoipa, mitään ei voi tapahtua ilman hänen tahtoaan, joten mitä tahansa tapahtuu, se tapahtuu hänen tahtonsa mukaisesti, ja koska hän on kaikkia rakastava, kaikki mitä tapahtuu, on sitä, mikä on parasta itsellemme ja kaikille osallisille. Vasta kun me kykenemme käsittämään selvästi ja epäilemättä, että sellainen on Jumalan luonne, me tulemme olemaan halukkaita luopumaan kaikesta muusta ja uskomaan itsemme kokonaan hänen huolenpitoonsa.

4. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: *Ēkāṇma Pañcakam* ensimmäisessä säkeessä Bhagavan sanoo:

Itsesi unohtamisen [jälkeen], sinä ajattelet kehon yksin olevan sinä itse ja ottaen lukemattomia syntymiä, lopulta tuntien itsesi ja ollen oma itsesi on vain [kuin] heräämistä ympäri maailmaa vaeltelemisen unesta. Ymmärrä.

Kun me luemme tätä säettä, meidän on harkittava huolellisesti missä määrin itsensä tunteminen ja itsenä oleminen on kuin unesta heräämistä. Meidän nykyinen tilamme ja mikä tahansa muu tila, jossa me olemme tietoisia itsestämme ruumiina ja sen tähden tietoisia muista muodoista, on

unta, joten kun me tunnemme ja pysymme todellisena luonteenamme (*ātma-svarūpana*), tämä ja kaikki muut unet tulevat päättymään. Tässä mielessä itsensä tunteminen ja itsenä oleminen on kuin heräämistä ympäri maailmaa vaeltelemisen unesta.

Kuitenkin, on olemassa tärkeä ero itsemme tuntemisen sellaisena kuin me todella olemme ja unesta heräämisen välillä. Kun me heräämme unesta, me kykenemme usein muistamaan unemme, koska me olemme heräämässä unesta toiseen ja molempien unien näkijä on sama, nimittäin ego, kun taas kun me tunnemme itsemme sellaisena kuin me todella olemme, ego sen myötä häviää, joten koska vain egona me koimme tämän tai minkä tahansa muun unen, jäljellä ei tule olemaan ketään, joka muistaa, mitä ego koki.

Kun me heräämme egon tilasta puhtaan tietoisuuden tilaan, jota me aina todellisuudessa olemme, me emme tule tietämään mitään muuta kuin itsemme, koska meille ei ole mitään muuta kuin me itse tiedettäväksi, kuten Bhagavan sanoo *Upadēśa Undiyārin* säkeessä 27:

Vain tieto [tietoisuuden tiedossa], joka on vailla tietoa ja tietämättömyyttä [mistään muusta kuin itsestään], on [todellista] tietoa [tai tietoisuutta]. Tämä [yksin] on [mikä on] todellista [tai totta], [koska ihmisen todellisessa puhtaan tietoisuuden tilassa] ei ole mitään mitä tietää [toisin sanoen, ei ole olemassa mitään muuta kuin itse itselle joko tietää tai ei tietää].

Sen vuoksi puhtaana tietoisuutena meillä ei tule olemaan muistoa siitä, että olisimme joskus nähneet unta, koska puhtaana tietoisuutena me emme ole koskaan nähneet unta. Se, joka näkee kaikki unet, on vain ego, ei puhdas tietoisuus, joten kun ego hävitetään, kaikki sen muistot unistaan tulevat häviämään yhdessä sen kanssa. Tämän takia Bhagavan sanoi kerran: 'Jokainen, joka tulee tänne, sanoo tullessaan vain *mōkṣan* [vapautumisen] tähden, mutta jos minä näytän edes pienen näytteen *mōkṣasta*, kaikki varikset tulevat lentämään pois ja minut jätetään yksikseen istumaan tänne'.

Kun ihmiset tulevat tänne ja sanovat haluavansa tietää Bhagavanin polusta, minä mietin joskus, haluaisivatko he yhä tietää siitä, jos he ymmärtäisivät, että voidaksemme seurata sitä loppuun asti, meidän on oltava valmiita luopumaan kaikesta muusta kuin pelkästä tietoisuudesta 'Minä olen'. Jos me todella omaksumme hänen polkunsa, me astumme suoraan tiikerin kitaan, tiikerin, joka ei koskaan lepää ennen kuin hän on nielaissut meidät kokonaan. Ruumiin kuolemalla me emme todellakaan menetä mitään, koska me olemme varmoja, että me tuomme esiin toisen ruumiin ja maailman ja siten näemme unia muista tämän kaltaisista elämisistä yksi toisensa jälkeen, kun taas egon kuolemalla me menetämme kaiken kokonaan ja ikuisesti.

Sen vuoksi lohduttaakseen ihmisiä ja välttääkseen heidän pelottelemisensa Bhagavan sanoi joskus asioita, jotka viittasivat siihen, että *jñāni* tuntee nimet ja muodot ja kokee parit (vastakohtat) ja kolmikot (kokija, kokemus ja koettu) aivan kuten *ajñāni*. Totuus on kuitenkin se, että *jñāni* ei ole mitään muuta kuin *jñānaa* [puhdasta tietoisuutta], eikä *jñāna* tiedä mitään muuta kuin itsensä. Se on täydellisen onnen tila, mutta tämä ei tarkoita sitä, että se kokisi onnen jonain muuna kuin itsenään, koska se on itse ääretön onnellisuus.

6. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: Bhagavanin todellinen palvoja ei koskaan ajattele 'Minun täytyy olla hänen armonsa väline' tai 'Hänen armonsa täytyy toimia minun kauttani muiden hyväksi', koska egona me itse olemme hänen armonsa ensisijainen este. Jos me haluamme hänen armonsa virtaavan ilman mitään esteitä, meidän täytyy vajota, koska siinä määrin kuin me vajoamme, me siten poistamme kaikkia esteitä, jotka estävät hänen armonsa toiminnan.

Tämän vuoksi hän aina suositteli huomion kiinnittämisen ensimmäiseen persoonaan 'Minään' yksinkertaista tapaa, koska mitä enemmän me kiinnitämme huomiota ensimmäiseen persoonaan, sitä enemmän me siten vajoamme; mitä enemmän me vajoamme, sitä vapaammin hänen ar-

monsa virtaa; ja mitä enemmän hänen armonsa virtaa, sitä enemmän rakkautta ja voimaa me tulemme saamaan kiinnittääksemme huomiota vain ensimmäiseen persoonaan. Toisaalta, jos me nousemme ajatellen 'Hänen armonsa täytyy toimia minun ja tekojeni kautta', me olisimme siten estämässä hänen armonsa virtausta.

Tätä voidaan valaista suosituilla tarinalla Aleksanterista tapaamassa viisasta Pohjois-Intiassa. Kuultuaan, että viisas mies asui luolassa jollakin läheisistä kukkuloista, Aleksanteri meni tapaamaan häntä varhain eräänä aamuna. Kun hän saapui, hän näki vanhan miehen kyyristelevän luolan suun ulkopuolella, joten hän lähestyi tätä ja sanoi: 'Minä olen valloittanut puolet maailmasta, joten olen voimakkain keisari, jonka maailma on koskaan nähnyt. Minä voin antaa sinulle mitä hyvänsä haluat, joten pyydä vain ja minä annan sen.' Vanha mies jätti hänet huomiotta ja pysyi vain hiljaa, joten hän toisti tarjouksensa kahdesti ja kolmannen kerran jälkeen vanha mies ainoastaan heilutti kättään osoittaen, että Aleksanterin pitäisi astua sivuun. Silloin Aleksanteri sanoi: 'Mitä tämä on? Minä tarjosin sinulle mitä tahansa, mitä sinä haluat pyytää ja sinä pyydät minua vain astumaan sivuun', johon vanha mies vastasi: 'Minä en halua mitään, mitä sinä voisit antaa minulle, mutta minä olen vanha mies ja tässä luolassa on yöllä kylmä nukkua, joten kun aurinko nousee, minä kyyristyn tänne lämmittelemään itseäni sen valossa. Mutta sinä tulit tänne ja seisoit minun ja auringon välissä, joten kaikki mitä minä voin pyytää sinua tekemään, on astua sivuun ja siten lakata estämästä auringonvaloa.'

Aivan kuten Aleksanteri esti auringonvalon seisomalla vanhan miehen edessä ajatellen, että hän voisi auttaa tätä, me estämme Bhagavanin armon nousemalla egona, joten kaikki mitä meidän tarvitsee tehdä, on vain vajota takaisin sisäpuolelle. Minkä tahansa muun tekeminen ei ole armon edistämistä, vaan sen estämistä.

Sadhu Om [kun häneltä kysyttiin joitakin kysymyksiä, jotka koskivat kirjan Sri Ramana Polku 1 kappaleen 8. osaa, jossa hän keskusteli siitä, kuinka tietoisuus 'Minä', joka leviää koko kehoon *nāḍīen* kautta, vetäytyy takaisin sydämeen, kun me kiinnitämme huomion itseemme]: Vaikka siinä kuvataan kuinka tietoisuus 'Minä' vetäytyy *nāḍīen* kautta, meidän ei tulisi yrittää nähdä kuinka tämä tapahtuu, koska jos me sallimme itsemme kiinnittävän huomiota mihinkään muuhun kuin itseemme, tietoisuus 'Minä' leviää jälleen *nāḍīen* kautta. Sen vetäytyminen tapahtuu vain siinä määrin kuin meidän huomiomme kiinnittyi lujasti vain itseemme.

Jos me kävelemme kohti aurinkoa, meidän varjomme seuraa meitä, mutta jos me käännyimme ympäri nähdäksemme seuraako se meitä, se pysähtyy. Samalla lailla, niin kauan kuin me olemme erittäin itsetarkkaavaisia, tietoisuus 'Minä' vetäytyy pois *nāḍīen* kautta, mutta jos me yritämme tarkistaa, että tämä tapahtuu, meidän huomiomme siten siirtyy pois itsestämme kohti kehoa ja siksi vetäytyminen tulee keskeytymään.

Jotta me voisimme tutkia itseämme, meidän täytyy kiinnittää huomio vain itseemme, ensimmäiseen persoonaan, ja niin kauan kuin me jatkamme huomion kiinnittämistä itseemme, me emme tule panemaan merkille mitä saattaa olla tapahtumassa kehossa. Jos me yritämme nähdä, mitä on tapahtumassa, meidän huomiomme tulee siten siirtymään pois ensimmäisestä persoonasta kohti toisia ja kolmansia persoonia, joten lopulta me emme tule tietämään todellista luonnettamme emmekä sitä, mitä kehossamme tapahtuu meidän itsetarkkaavaisena olemisen seurauksena.

Sinä kysyt, kuinka voidaan tietää, että tämä vetäytyminen todella tapahtuu. Useimmat meistä eivät voi eikä useimpien tarvitse tietää sitä, mutta muutamalle viisaalle, kuten Bhagavanille ja Patanjalille, sellaiset asiat paljastuvat, vaikka he eivät haluakaan tietää niitä, koska heillä on jumalallinen tehtävä opastaa muita.

Sitä paitsi, meille on tärkeää ymmärtää, että kaikki tällaiset selitykset ovat vain yhtä totta kuin keho ja jos me haluamme tietää, mikä on todellista, meidän täytyy luopua ajatuksesta, että todellisuudessa mikään sellainen asia kuin keho on lainkaan olemassa. Keho näyttää olevan olemassa vain egon näkökulmasta, joten kaikki selitykset *nāḍēista*, *cakroista*, *kuṇḍalinīsta* ja siitä, mitä kehossa tapahtuu itsetutkimuksen tai minkä muun muotoisen henkisen harjoittelun seurauksena, eivät

koske meitä, jos meidän ainoa tavoitteemme on tietää, mitä me todellisuudessa olemme ja siten hävittää ego. Keho on pelkkä henkinen väärennös, kuten kaikki muutkin esineet, joten meidän ei pitäisi olla huolissamme siitä ettemme tiedä siitä yhtään mitään. Jotta me voimme tietää, mitä me todellisuudessa olemme, meidän täytyy vetää huomiomme kokonaan pois kehosta ja kaikista muista ilmiöistä kohdistamalla se vain itseemme, ensimmäiseen persoonaan.

Kysymys: Miksi te sitten kirjoititte tästä aiheesta kirjassa *The Path of Sri Ramana* (Sri Ramana Polku)?

Sadhu Om: Eritasoisia selityksiä täytyy antaa, jotta ne sopivat ihmisille, joiden henkisen kypsyys taso on erilainen ja myös heille, jotka ovat tulleet Bhagavanin polulle eri taustoista. Jotkin, jotka tulevat hänen polulle, ovat harjoittaneet aiemmin joogaa, joten he esittävät kysymyksiä sellaisista asioista, ja tämä selitys tietoisuus 'minän' poistumisesta *nāḍīen* kautta, täytyy antaa, jotta he vakuuttuisivat siitä, että kaikki mitä joogaharjoituksella voidaan saavuttaa, voidaan saavuttaa paljon tehokkaammin ja helpommin yksinkertaisen itsetutkimuksen avulla. Se oli siksi vastauksena sellaisten ihmisten esittämiin kysymyksiin, kun minä annoin nämä selitykset, jotka myöhemmin sisällytettiin kirjaan *The Path of Sri Ramana*.

Bhagavan antoi joskus myös tällaisia selityksiä, kun kysymyksiä esittivät ihmiset, jotka olivat kiinnostuneita sellaisista asioista, kuten on kirjoitettu, esimerkiksi, *Śrī Ramaṇa Gītān* luvussa 9, hänen vastauksissaan *Upadēśa Mañjarin* toisen luvun kysymyksiin 12 ja 16, *Vicāra Saṅgrahamin* joissakin osissa ja *Day by Day*:ssa 14-9-45.

Osa XXXIX

6. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: *Uḷḷadun Nāṛpadun* säkeessä 15 Bhagavan sanoo:

Menneisyys ja tulevaisuus tukeutuvat nykyhetkeen. Tapahtuessaan myös ne ovat tosiasiassa nykyhetkeä. Nykyhetki on ainoa. Tuntematta nykyhetken todellisuutta, yrittää tuntea mennyttä tai tulevaa on yrittää laskea ilman ykköstä.

Vaikka jakava viiva näyttää erottavan pöydän reunan sen takana olevasta tyhjästä tilasta, jos me yritämme selvittää, onko sellaista viivaa todella olemassa, me emme löydä sellaista, koska siitä, missä pöytä päättyy, alkaa tyhjä tila, joten ei ole olemassa juopaa niiden välissä. Samalla lailla, vaikka jokin, jota kutsutaan nykyisyydeksi, näyttää erottavan menneisyyden tulevaisuudesta, jos me yritämme selvittää, onko sellaista asiaa todella olemassa, me emme löydä sitä, koska jos harkitsemme sitä tarpeeksi huolellisesti, me tulemme huomaamaan, että missä sen oletetaan olevan, hetki aiemmin on menneisyyttä ja hetki sen jälkeen on tulevaisuutta. Siellä missä viimeisin mennyt hetki päättyy, alkaa lähimmän tulevaisuuden hetki, joten niiden välillä ei ole tilaa nykyisyyden olemassaololle.

Vaikka ei ole olemassa aikaa, jota voitaisiin kutsua tarkaksi nykyhetkeksi, koko ajan ilmeneminen on rakennettu sellaisen hetken esiintymiselle, koska ilman sen ilmenemistä ei sellaista asiaa kuin menneisyys tai tulevaisuus näyttäisi olevan olemassa. Toisin sanoen, vain olemassa olevalta vaikuttavan nykyhetken näkökulmasta menneisyys ja tulevaisuus näyttävät olevan olemassa, kuten Bhagavan huomauttaa sanomalla tämän säkeen ensimmäisessä lauseessa: 'Menneisyys ja tulevaisuus takertuvat nykyisyyteen', mikä tarkoittaa sitä, että menneisyys ja tulevaisuus ovat riippuvaisia nykyisyydestä näennäiselle olemassaololleen.

Jokainen hetki, sekä mennyt että tuleva, näyttää olevan läsnä, kun se tapahtuu, kuten hän sanoo toisessa lauseessa, mutta vain niin kauan kuin me olemme kiinni ajan virrassa menneisyydestä tulevaisuuteen, nykyhetki näyttää olevan olemassa, koska jos sen sijaan, että keskittyisimme mihinkään, mikä tapahtuu ajan virrassa, me yritämme keskittyä tarkkaan nykyhetkeen, me emme löydä

koko juopaa juuri menneen hetken ja seuraavan tulevan hetken välillä. Toisin sanoen, tarkka nykyhetki on niin ohikiitävä ja äärettömän lyhyt, ettei sillä ole minkäänlaista pituutta, joten koska joka hetkellä täytyy olla jonkinlainen pituus, ei ole oikein kutsua sitä edes ajan hetkeksi.

Mitä nykyhetki sitten on, ja miksi hän sanoo kolmannessa lauseessa 'nihaŗvu ondrē', joka tarkoittaa 'Nykyisyys yksin [on olemassa]' tai 'Nykyisyys on ainoa'? Tämän ymmärtämiseksi meidän täytyy tarkastella, mikä on todellisuudessa läsnä oleva. Se, mikä on aina todellisuudessa läsnä, on vain oma olemassaolomme, 'Minä olen', joten vain oma olemassaolomme 'Minä olen' saa minkä tahansa ajan tai paikan näyttämään olevan läsnä. Niin kauan kuin me olemme tietoisia itsestämme 'Minä olen tämä ruumis', läsnäolomme näyttää rajoittuvan tiettyyn paikkaan, 'tänne' ja tiettyyn aikaan, 'nyt', mutta jos me olisimme tietoisia itsestämme vain sinä mikä 'Minä olen'¹⁶, me emme olisi tietoisia sellaisesta rajoituksesta myöskään paikassa tai ajassa.

Sekä aika että paikka näyttävät olevan olemassa vain, kun me olemme tietoisia itsestämme 'Minä olen tämä ruumis', ja vain sen ajan ja paikan näkökulmasta, jossa me nyt näytämme olevan läsnä, kaikki muut ajat ja paikat näyttävät olevan olemassa. Kuitenkin, niin kauan kuin aika näyttää olevan olemassa, me emme koskaan pysy paikallaan siinä, koska me näytämme jatkuvasti siirtyvän menneestä tulevaan, ja siksi aika itse näyttää olevan lakkaamatonta virtausta menneestä tulevaan.

Kaikki muu kuin 'Minä olen' ilmestyy ja katoaa, joten kaikki sellaiset asiat näyttävät olevan olemassa vain ajan virrassa. Sen vuoksi, koska tarkalla nykyhetkellä ei ole pituutta, siinä ei ole tilaa millekään ilmaantua, joten se, mikä siinä on olemassa, on vain oma läsnäolomme, ei 'Minä olen tänä ruumiina' vaan pelkkänä 'Minä olen'. Sen vuoksi me voimme keskittyä täsmälliseen nykyhetkeen vain kiinnittämällä huomiomme siihen mikä 'Minä olen'¹⁷, joka seisoo aina paikallaan ja muuttumattomana, ja sen vuoksi näennäinen ajanvirta ei koskaan kosketa tai vaikuta siihen millään tavalla.

Mitä Bhagavan siis tarkoittaa, kun hän sanoo, että nykyisyys yksin on olemassa, on sitä, että se ei ole olemassa hetkenä ajassa, vaan yhtenä aina läsnä olevana todellisuutena, 'Minä olen', josta nykyhetken ilmestyminen saa näennäisen olemassaolonsa. Ilman 'Minä olen' ikuista läsnäoloa nykyhetkeä ei näyttäisi olevan olemassa, eikä ilman nykyhetkeä muuta aikaa näyttäisi olevan olemassa, joten koko ajan ilmeneminen saa näennäisen olemassaolonsa nykyhetken näennäisestä olemassaolosta, joka puolestaan johtuu egon näennäisestä olemassaolosta, virheellisestä tietoisuudesta 'Minä olen tämä ruumis', joka johtuu vain siitä, mikä yksin on tosiasiasa olemassa, nimittäin 'Minä olen'.

Aika näyttää olevan olemassa vain pitäessämme itseämme egona, joten tunteaksemme ajan todellisuuden meidän on tunnettava egon todellisuus, ja tunteaksemme egon todellisuuden meidän on tutkittava itseämme, kuka on se, joka nyt näyttää egolta. Jos me tutkimme itseämme tarpeeksi tarkasti, me tulemme huomaamaan, että me olemme vain yksi perustietoisuus 'Minä olen', joten 'Minä olen' yksin on egon todellisuus ja siten koko ajan ilmeneminen. Toisin sanoen se, mikä todella on olemassa, on vain 'Minä olen', eivät ego eikä aika.

Koska egoa ei todellisuudessa ole olemassa, ei myöskään aikaa eikä mitään muuta kuin 'Minä olen', mutta ennen kuin me tutkimme itseämme tarpeeksi tarkasti, me olemme edelleen tietoisia itsestämme 'Minä olen tämä ruumis' ja olemalle sen tähden tietoisia ajan näennäisestä olemassaolosta ja kaikesta, mitä ajassa ilmestyy. Kuitenkin, tuntematta ajan epätodellisuutta ja siitä johtuen mitään, mitä ajassa ilmestyy tai tapahtuu, me yritämme tuntea muita asioita kuin itseämme, sisältäen sen, mitä tapahtui menneisytydessä ja tulee tapahtumaan tulevaisuudessa, mutta sen yrittäminen on turhaa, kuten Bhagavan antaa ymmärtää tämän säkeen viimeisessä lauseessa:

'Tuntematta nykyhetken todellisuutta, yrittää tuntea menneisyyttä tai tulevaa, on [kuin] yrittäisi laskea [laskea tai arvioida] ilman [numero] yhtä.'

Jos meitä pyydetään laskemaan kuinka monta riisiä säkkiin mahtuu, me emme voi tehdä sitä tietämättä yhden mittayksikön kokoa tai painoa. Samalla lailla, me emme voi tietää menneen tai tulevan todellisuutta tai mitään, mikä ilmestyi tai tapahtui menneisytydessä ja tulee ilmestymään tai tapahtumaan tulevaisuudessa, tietämättä nykyisyyden todellisuutta. Hetkenä ajassa, nykyisyys on epä-

todellista, joten nykyhetken todellisuus on vain 'Minä olen', joka on yksi todellinen läsnäolo, joka on nykyhetken ilmestymisen taustalla ja saa sen näyttämään olevan läsnä. Sen vuoksi, koska menneisyyden ja tulevaisuuden ilmestyminen riippuu nykyisyyden ilmestymisestä, 'Minä olen' yksin on, ei vain nykyhetken, vaan myös menneisyyden ja tulevaisuuden todellisuus ja kaiken, mikä ilmestyy tai tapahtuu ajassa.

Kaikki ajatukset, ilmiöt, teot ja tapahtumat ilmestyvät ja katoavat vain ajan virrassa, mutta mikään niistä ei voi esiintyä tarkassa nykyhetkessä, koska tarkka nykyisyys on liian ohikiitävää omataksen mitään pituutta, joten siinä ei voi koskaan tapahtua mitään. Sen vuoksi, jos me yritämme kiinnittää huomiomme tarkkaan nykyhetkeen, mieli tulee pysähtymään ja kaikki ajatukset, mukaan lukien ensimmäinen ajatus, nimittäin väärä tietoisuus, 'Minä olen tämä ruumis', lakkaavat olemasta. Se, mitä silloin jää jäljelle, on vain yksi ikuinen, muuttumaton ja itseloistava läsnäolo, 'Minä olen'.

Osa XL

6. Tammikuuta 1979 jatkuu

Sadhu Om [jatkoa keskustelulle Uḷladu Nārpadun säkeestä 15, joka on tallennettu edelliseen jaksoon]: Kun Bhagavan sanoo tämän säkeen kolmannessa virkkeessä, '*niharvu ondrē*', mikä tarkoittaa 'Nykyisyys yksin [on olemassa]' tai 'nykyisyys on ainoa', tämä voidaan tulkita kahdessa mielessä: Joko me voimme ymmärtää sen suhteellisessa merkityksessä tarkoittaen, että kolmessa ajassa, menneessä, nykyisyydessä ja tulevaisuudessa, nykyisyys on ainoa aika, jolla on ainakin jonkin verran todellisuutta, koska se on aikaa, jossa yksi todellisuus, 'Minä olen', on aina olemassa ja loistaa; tai me voimme ymmärtää sen syvemmissä merkityksessä tarkoittavan, että se, mikä on aina läsnä, nimittäin 'Minä olen', on ainoa tosiasiallisesti olemassa oleva asia, joten mikään kolmesta ajasta ei ole todellista edes pienimmässä määrin.

Viimeksi mainittu on se, mitä hän jatkaa vihjaamalla *Uḷladun Nārpadun* säkeessä 16:

Kun me tutkimme, ilman meitä, missä on aika, missä on paikka? Jos me olemme ruumis, aika ja paikka kietoo meidät pauloihinsa. Olemmeko me keho? Koska olemme yksi, nyt, silloin ja aina, yksi paikassa, täällä, siellä ja kaikkialla, olemme me, me. Aikaa ja paikkaa ei ole olemassa.

Tässä säkeessä hän paljastaa äärimmäisen totuuden, ettei aikaa (menneisyyttä, nykyisyyttä tai tulevaisuutta) eikä paikkaa (ensimmäistä, toista ja kolmatta persoona) ole todellisuudessa olemassa, koska se, mikä todella on olemassa, olemme vain me, yksi todellisuus, joka on aina olemassa ja loistaa sinä mikä 'Minä olen'¹⁶.

Tämän säkeen ensimmäinen lause, '*nām andri nāl ēdu, nādu ēdu, nāḍum kāl?*' on retorinen kysymys, joka tarkoittaa 'Kun me tutkimme, ilman meitä, missä on aika, missä on paikka?', mikä tarkoittaa, että kun me tutkimme itseämme, huomaamme, ettei ole olemassa aikaa eikä paikkaa, vaan vain itsemme. Avain ymmärtää, että tämä on osallisuus, on sana *andri*, joka on adversatiivinen konjunktio, jolle ei ole yhtä vastinetta englanniksi, mutta joka asiayhteydestä riippuen voidaan kääntää joko 'paitsi' tai 'vaan vain'.

Esimerkiksi englanniksi voitaisiin sanoa 'Huoneessa ei ole huonekaluja paitsi pöytä' tai 'Huoneessa ei ole tuoleja vaan vain pöytä', kun taas tamiliksi *andria* käytettäisiin molemmissa tapauksissa, ensimmäisessä tapauksessa tarkoittamaan 'paitsi' ja toisessa tapauksessa tarkoittamaan 'vaan vain'. Englanniksi sanaa 'paitsi' käytetään ensimmäisessä tapauksessa, koska pöytä on huonekalu, mutta sitä ei voida käyttää toisessa tapauksessa, koska pöytä ei ole tuoli. Tästä syystä sanaa 'vaan vain' käytetään toisessa tapauksessa, mutta sitä ei voida käyttää ensimmäisessä tapauksessa.

Tämän säkeen ensimmäisessä lauseessa *andria* käytetään merkityksessä 'mutta vain', koska

me emme ole aika emmekä paikka, mutta englanniksi me emme voi sanoa 'Missä on aika, missä on paikka, vaan vain me?', joten meidän täytyy käyttää sanaa 'paitsi' sellaisessa kysymyksessä, vaikka epäsuora merkitys on, ettei ole olemassa aikaa eikä paikkaa vaan vain me itse. Kuten Bhagavan sanoo *Nān Yar?*:n seitsemännessä kappaleessa: 'Se, mikä todella on olemassa, on vain *ātmasvarūpa* [itsen todellinen luonto]', joten kaikki muut asiat, mukaan lukien aika ja paikka, ovat vain mentaalisia sepitelmä, kuten kuoressa nähty hopea.

Aika ja paikka näyttävät olevan olemassa vain silloin, kun me nousemme egona ja sen seurauksena erehdymme olemaan keho, joka on sidottu ajan ja paikan rajoituksiin, joten toisessa lauseessa hän sanoo: 'Jos me olemme keho, aika ja paikka sitoo meidät pauloihinsa', mutta sitten hän kysyy: 'Olemmeko me ruumis?', siten vihjaten, että me emme ole ruumis. Se, mitä me todellisuudessa olemme, ei ole keho, joka on suljettu tiettyyn aikaan ja paikkaan, vaan vain yksi perustavanlaatuisen, muuttumaton ja rajoittamaton *sat-cit* (olemassaolo-tietoisuus), 'Minä olen', jossa aika, paikka ja kaikki muu ilmestyy ja katoaa ja joka siksi pysyy muuttumattomana ja yhtäläisesti läsnä kaikkina aikoina ja kaikissa paikoissa, joten hän päättää tämän säkeen sanomalla kahdella viimeisellä rivillä: 'Koska me olemme yksi, nyt, silloin ja aina, yksi paikassa, täällä, siellä ja kaikkialla, siellä on me, [vain] me. Aikaa ja paikkaa ei ole olemassa.' Täten näillä kahdella viimeisellä rivillä hän toistaa sen, mitä hän vihjasi ensimmäisessä lauseessa, nimittäin että se, mikä todellisuudessa on olemassa, ei ole aika eikä paikka, vaan vain me itse.

Vaikka hän vihjaa tässä säkeessä, että me emme ole ruumis, kuten hän toistuvasti opetti meille joko suoraan tai epäsuorasti niin monissa muissa opetustensa kohdissa, pinnallisen tarkastelun perusteella saattaa vaikuttaa siltä, että hän on ristiriidassa tämän opetustensa peruseräiteen kanssa seuraavassa säkeessä (säe 17), jossa hän näyttää vastaavan tässä säkeessä esittämänsä toiseen retoriseen kysymykseen, nimittäin 'Olemmeko me ruumis?', sanomalla, että ruumis on vain 'Minä', ei vain niille, jotka eivät tiedä mitä he itse asiassa ovat, vaan jopa niille, jotka tietävät:

Heille, jotka eivät tunne itseään [todellista luontoaan] ja heille, jotka ovat tunteneet itsensä, ruumis on itse asiassa 'minä' [tai vain 'minä']. Heille, jotka eivät tunne itseään, 'minä' [rajoittuu] vain ruumiin laajuuteen, [kun taas] heille, jotka ovat tunteneet itsensä ruumiin sisällä, itse, 'Minä' loistaa rajattomasti. Ajattele, että ero heidän välillään on vain tämä.

Bhagavanin päätöksessä sijoittaa tämä säe välittömästi säkeen 16 jälkeen on ripaus tahallista huumoria, koska se, mitä hän sanoo tämän säkeen ensimmäisessä lauseessa, näyttää tekevän väkivaltaa sille, mitä hän sanoi tuossa säkeessä. Jos aikaa ja paikkaa ei todellisuudessa ole olemassa, ruumista tai muuta ilmiötä ei voi olla olemassa, joten miksi hän sanoo, että keho on itse asiassa 'Minä' ja vain 'Minä' heille, jotka tietävät, mitä he todellisuudessa ovat? Missä mielessä ruumis on heille vain 'Minä'?

Kuten Bhagavan usein selitti, '*jñānamē jñāni*' (*jñāna* yksin on *jñāni*), ja *jñāna* yksin on se, mikä todella on olemassa, joten *jñānin* selkeässä näkemyksessä ei ole olemassa mitään muuta kuin *jñāna*, kuten hän antaa ymmärtää Uḷḷadu Nārpadun säkeessä 31: '*taṇṇai alādu aṇṇiyam onḍrum aṇṇiyār*' (He eivät tiedä mitään muuta kuin itsensä). Siksi *jñānin* selkeässä näkemyksessä ei ole aikaa, tilaa, maailmaa tai kehoa, mutta *ajñānin* kehoon sidotussa näkemyksessä kaikki nämä asiat näyttävät olevan olemassa.

Koska todellisuudessa ei ole olemassa mitään muuta kuin *jñāna*, mikä tahansa muu, mikä näyttää olevan olemassa, ei voi olla muuta kuin *jñāna*, jonka *jñāni* kokee 'minänä'. Siksi se, mitä *ajñāni* näkee ajan, avaruuden, maailman, kehon ja kaikkina muina ilmiöinä, on se, mitä *jñāni* kokee 'minänä', joten tässä säkeessä Bhagavan selittää, että kun taas *ajñānille* 'minä' rajoittuu yhden tietyn ruumiin laajuuteen, *jñānille* 'Minä' loistaa rajattomasti, ja siksi se ei sisällä vain kehoa vaan myös kaiken muun, mikä näyttää olevan olemassa muiden näkemyksessä.

Toisin sanoen *ajñānin* kokemus on 'Minä olen vain tämä keho', kun taas *jñānin* kokemus on

'Minä olen myös tämä keho'. Tästä näkökulmasta Bhagavan vastasi, kun häneltä kysyttiin, eikö hän kokenut kipua syövän seurauksena: 'Kyllä, kipua on, mutta se ei ole muuta kuin Minä'.

Sen vuoksi ero *jñānin* ja *ajñānin* välillä on se, että edelliselle 'Minää' ei ole rajattu millään tavalla, joten mitään muita rajoituksia ei ole olemassa, kun taas jälkimmäiselle 'minä' rajoittuu kehon laajuuteen, joten lukemattomia muita kaikenlaisia rajoituksia näyttää olevan olemassa. Jos siis ymmärrämme tämän säkeen oikein, me tulemme huomaamaan, että siinä Bhagavan rohkaisee meitä osoittamalla, että *jñānin* ja *ajñānin* välinen ero on itse asiassa vain hyvin pieni näkökulmaero ja että kaikki mitä meidän on tehtävä, on luopua perustavanlaatuisesta rajoituksesta, 'Minä olen vain tämä keho', koska kun luovumme tästä rajoituksesta, kaikki muut rajoitukset lakkaavat olemasta sen mukana, ja se, mitä sitten jää jäljelle, on vain yksi rajaton 'Minä', muu kuin se, jota ei ole olemassa.

Samalla lailla seuraavassa säkeessä (säe 18) hän sanoo:

Heille, joilla ei ole tietoa [todellisesta luonteestaan] ja heille, joilla on, maailma on todellinen. Heille, jotka eivät tunne [todellista luonnettaan], todellisuus [rajoittuu] maailman [muotojen, jotka sen muodostavat] laajuuteen, [kun taas] heille, jotka ovat tunteneet [todellisen olemuksensa], todellisuus läpäisee vailla muotoa *ādhāra* [tukea, perustana tai astiana] [muodoille, jotka muodostavat] maailman. Tämä on ero heidän välillään. Harkitse.

Se, mitä *ajñāni* näkee lukuisista nimistä ja muodoista koostuvana maailmana, on se, mitä *jñāni* näkee yhtenä muodottomana ja siten jakamattomana todellisuutena, jota hän kuvaili edellisessä säkeessä 'minänä', joka loistaa rajattomasti. Kaikki muodot rajoittuvat monin eri tavoin, joten se, joka on rajaton, on muodoton. Se, mikä on rajatonta ja siksi muodotonta, yksin on todellista, ja siksi se yksin on sitä, mitä me todellisuudessa olemme.

Miksi me sitten näemme itsemme tänä nimien ja muotojen maailmana? Vain siksi, että me olemme rajanneet itseämme ruumiin laajuuteen, kuten Bhagavan sanoo Uḷadu Nārpadun säkeessä 4:

Jos itse on muoto, maailma ja Jumala ovat samoin; jos itse ei ole muoto, kuka voi nähdä niiden muodot ja miten [tehdä niin]? Voiko nähty olla muuta [tai luonteeltaan erilaista] kuin silmä [tietoisuus, joka näkee tai havaitsee sen]? [Todellinen] silmä on itse, ääretön [ja siten muodoton] silmä.

Jos me näemme köyden ja luulemme sen olevan käärme, köysi on *ādhāra* (tuki tai perusta) ja käärme on vain kuvitteellinen päällekkäisyys. Samalla lailla, me olemme *ādhāra* ja kaikki nimet ja muodot ovat vain kuvitteellista päällekkäisyyttä. Aivan kuten käärme ei itse asiassa ole mitään muuta kuin köysi, nimien ja muotojen maailma ei itse asiassa ole mitään muuta kuin me itse, yksi ja ainoa todellisuus.

Käärme on epätodellinen käärmeenä, mutta todellinen köytenä. Samalla lailla maailma on epätodellinen maailmana, mutta todellinen itsenämme, joten tästä syystä Bhagavan sanoo, että maailma on todellinen ei vain *ajñānille* vaan myös *jñānille*. Mutta kun *ajñānille* maailma on todellinen maailmana, *jñānille* maailma on todellinen itsenämme, yhtenä rajattomana ja siksi muodottomana todellisuutena, joten tätä hän tarkoittaa sanoessaan: 'Heille, jotka eivät tiedä, todellisuus on maailman laajuinen, [kun taas] heille, jotka ovat tienneet, todellisuus leviää vailla muotoa *ādhāra* maailmalle.

Osa XLI

14. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: Nāṇ Yarin? viidennessä kappaleessa Bhagavan sanoo:

Kaikista ajatuksista, jotka ilmestyvät mieleen, ajatus nimeltä 'minä' on ensimmäinen ajatus. Vasta tämän jälkeen syntyy muita ajatuksia. Vasta ensimmäisen persoonan ilmestymisen jälkeen ilmestyvät toinen ja kolmas persoona; ilman ensimmäistä persoonaa toista ja kolmatta persoonaa ei ole olemassa.

Samalla lailla *Uḷḷadu Nārpadun* säkeessä 14 hän sanoo:

Jos ensimmäinen persoona on olemassa, toinen ja kolmas persoona tulevat olemaan olemassa. Jos ensimmäinen persoona lakkaa olemasta itse tutkimalla ensimmäisen persoonan todellisuutta, toinen ja kolmas persoona lakkaavat, ja luonto, joka loistaa vain yhtenä, on oma itse, itsen tila.

Ensimmäinen persoona on ego, ajatus nimeltä 'minä', kun taas toinen ja kolmas persoona ovat kaikki muut asiat, nimittäin kaikki esineet tai ilmiöt, jotka, kuten ego, ovat kaikki vain ajatuksia. Koska toinen ja kolmas persoona näyttävät olevan olemassa vain ensimmäisen persoonan näkökulmasta, hän sanoo: 'Vasta ensimmäisen persoonan ilmaantumisen jälkeen ilmestyvät toinen ja kolmas persoona; ilman ensimmäistä persoonaa toista ja kolmatta persoonaa ei ole olemassa', mikä antaa ymmärtää, että ego on perimmäinen syy kaikkien muiden asioiden näennäiseen olemassaoloon.

Tästä syystä hän kuvailee egoa *Uḷḷadu Nārpadun* säkeessä 24 'orjuutena' ja 'tänä *samsārana*', koska ei voi olla orjuutta ilman egoa, joka sen sitoo, eikä *samsāraa* ilman egoa sen kokemiseksi. Siksi, jos me haluamme olla vapaita kahleista ja tästä *samsārasta*, meidän on lakattava nousemasta egona, ja lakataksemme nousemasta egona meidän täytyy tutkia itseämme, joka nyt näyttää olevan ego.

Aina kun me nousemme ja pysymme egona, olemme tietoisia itsestämme 'Minä olen tämä ruumis', joten tätä väärää tietoisuutta 'Minä olen tämä keho' kutsutaan egoksi tai ensimmäiseksi persoonaksi. Se, mikä on todellista tässä lisätietoisuudessa 'Minä olen tämä keho', on vain perustavaa laatua oleva tietoisuus 'Minä olen', joka yksin on sitä, mitä me todellisuudessa olemme, joten se, mihin Bhagavan viittaa säkeessä 14 'ensimmäisen persoonan todellisuutena', olemme vain me itse tänä olennaisena tietoisuutena 'Minä olen'.

Sen vuoksi me itse olemme egon todellisuus, ensimmäinen persoona, ja siinä määrin kuin me keskitymme itseemme, ego laantuu ja vajoaa takaisin itseemme, joten jos me keskitymme itseemme riittävän innokkaasti, ego lakkaa olemasta, ja kun se lakkaa olemasta, kaikki muu (kaikki toiset ja kolmannet persoonat) lakkaavat olemasta sen mukana, kuten hän antaa ymmärtää sanoessaan: 'Jos ensimmäinen persoona lakkaa olemasta itse tutkimalla ensimmäisen persoonan todellisuutta, toinen ja kolmas persoona tulevat loppumaan, ja luonto, joka loistaa yhtenä, on oma itse, itsen tila'. Se, mitä hän tarkoittaa 'luonto, joka loistaa yhtenä', on todellista luontoamme (*ātma-svarūpaa*), joka on yksi, jakamaton ja muuttumaton kokonaisuus, joten sitä ei koskaan jaeta ensimmäiseksi, toiseksi ja kolmanneksi persoonaksi, ja siksi ne kaikki ovat vain kuviteltua ilmentymää.

Toisin sanoen, egon luontona on nousta, pysyä ja kukoistaa keskittymällä kaikkeen muuhun kuin itseensä (kehen tahansa toiseen tai kolmanteen persoonaan), mutta laantuu ja vajoaa takaisin itseemme, lähteeseensä, keskittymällä vain itseensä (ensimmäiseen persoonaan), kuten hän vihjaa *Uḷḷadu Nārpadun* säkeessä 25:

Tarttumalla muotoon se tulee olemassaoloon; tarttumalla muotoon se pysyy; tarttumalla muotoon ja ruokkimalla sitä se kasvaa runsaasti; poistuessaan muodosta, se tarttuu muotoon. Jos etsitään, se pakenee. Muodoton haamuego. Tutki.

Sen vuoksi me emme voi tehdä loppua nousullemme egona kiinnittämällä huomiomme mihinkään muuhun kuin itseemme, ensimmäisen persoonan todellisuuteen ja lähteeseen, kuten hän antaa ymmärtää *Ulladu Nārpadun* säkeen 27 toisessa lauseessa: "Tutkimatta paikkaa, jossa 'minä' nousee, kuinka saavuttaa itsensä tuhoaminen, jossa 'minä' ei nouse?" Tästä syystä hän ei koskaan omasta aloitteestaan suositellut mitään muuta kuin tätä yksinkertaista itsetutkimuksen harjoitusta.

Kuitenkin, jotkut ihmiset uskovat virheellisesti, että itsetutkimus on liian vaikeaa ja että sen vuoksi on välttämätöntä ensin harjoittaa jotain muuta *sādhanaa* saadakseen voimaa, jota tarvitaan itsetutkimuksen harjoittamiseen. Tämä on virheellinen uskomus, ensinnäkin siksi, että itsetutkimus on itse asiassa helpoin kaikista *sādhanoista*, kuten Bhagavan opetti meille *Ājma-Viddaissa*, ja toiseksi siksi, että itsetutkimuksen harjoittamiseen vaadittava voima on voima olla itse-valpas, kun taas se voima, joka voidaan saada harjoittelemalla muita *sādhanoja*, on voimaa keskittyä johonkin muuhun kuin itseensä. Nämä kaksi voimaa ovat pohjimmiltaan erilaisia, joten jälkimmäinen ei välttämättä johda ensimmäiseen.

Jos itsetutkimus näyttää olevan vaikeaa, se johtuu *viṣaya-vāsanoidemme* vahvuudesta, jotka ovat taipumusta keskittyä kaikkeen muuhun kuin itseemme, joten saadaksemme itsetutkimuksen harjoittamiseen tarvittavan voiman, meidän on heikennettävä *viṣaya-vāsanoitamme*, jonka me voimme tehdä suoraan ja tehokkaimmin itsetutkimuksella, koska pitämällä lujasti kiinni itsehuomioinnista, me emme anna minkään *viṣaya-vāsanāsin* vaikuttaa itseemme. Minkä tahansa muun harjoittaminen kuin itsetutkimuksen edellyttää keskittymistä johonkin muuhun kuin itseemme, joten vaikka se voi heikentää joitain *viṣaya-vāsanoita*, se ei voi heikentää niitä kaikkia.

Toisin sanoen, itsetutkimus on vain keskittymistä ensimmäiseen persoonaan, kun taas mikä tahansa muu harjoitus edellyttää yhteen tai useampaan, toiseen tai kolmanteen persoonaan keskittymistä. Keskittyminen ensimmäiseen persoonaan on *nivṛttiā*, mielen vetäytymistä kaikesta toiminnasta vetäytymällä sisäänpäin, joten se aiheuttaa egon vajoamisen ja lopullisen hajoamisen, kun taas huomion keskittäminen mihin tahansa toiseen tai kolmanteen persoonaan on *pravṛttiā*, sitoutumista henkiseen toimintaan menemällä ulkopuolisiin, joten se ravitsee ja ylläpitää egoa. Toisin sanoen, toiseen tai kolmanteen persoonaan keskittyminen on tekemistä eli *karmaa*, kun taas ensimmäiseen persoonaan keskittyminen ei ole minkään tekemistä, vaan vain olemista.

Kun me keskitymme kehen tahansa toiseen tai kolmanteen persoonaan, me teemme sen *viṣaya-vāsanoiden* vaikutuksen alaisena, joten me siten vahvistamme mitä tahansa *viṣaya-vāsanāa*, jonka me annamme vaikuttaa itseemme, ja nuo vahvistetut *viṣaya-vāsanāt* ovat meille esteitä, kun me yritämme kääntää huomiomme takaisin itseemme, ensimmäiseen persoonaan. Kun me kiinnitämme huomiota vain ensimmäiseen persoonaan, meitä eivät horjuta mitkään *viṣaya-vāsanāt*, vaan ainoastaan *sat-vāsanā*, taipumus olla se mikä me todellisuudessa olemme, joten me siten vahvistamme *sat-vāsanāa* ja heikennämme kaikkia *viṣaya-vāsanoita*.

Itsetutkimuksen harjoittamiseen vaadittava vahvuus on *sat-vāsanān* vahvuus, kun taas *viṣaya-vāsanāt* heikentävät kykyämme olla lujasti itsetietoisia, joten ainoa suora ja tehokkain tapa saada voimaa, jota tarvitaan itsetutkimuksen harjoittamiseen, on kärsivällisesti ja sitkeästi yrittää olla itsetarkkaavainen, kuten Bhagavan vihjaa *Nāṇ Yarin* kuudennessa kappaleessa:

Jos muita ajatuksia herää, yrittämättä suorittaa niitä loppuun, on tarpeen tutkia, kenelle ne ovat ilmestyneet. Kuinka monta ajatusta herääkin, mitä [sillä on väliä]? Valppaasti, heti kun jokainen ajatus ilmaantuu, jos tutkitaan, kenelle se on ilmestynyt, tulee olemaan selvää: minulle. Jos ihminen tutkii, kuka minä olen [kiinnittäen valppaasti huomion itseensä, 'Minään', jolle kaikki muu ilmestyy], mieli palaa

syntymäpaikkaansa [nimittäin itseensä, lähteeseen, josta se nousi]; [ja koska ihminen siten pidättäytyy keskittymästä siihen], myös herännyt ajatus tulee häviämään. Kun harjoittelee ja harjoittelee tällä tavalla, mielen voima pysyvästi lujasti vakiintunee syntymäpaikassaan kasvaa.

Vaikka muut harjoitukset voivat olla keino kasvattaa mielen voimaa, niillä saavutettu voima on voimaa keskittyä muihin asioihin kuin itseensä, mikä on *pravṛtin* voimaa, kun taas itsetutkimiseen vaadittava voima on voimaa keskittää huomio pelkästään itseen, mikä on *nivṛtin* voimaa. Nämä ovat siis kaksi aivan erilaista voiman muotoa. Toinen on voimaa mennä ulospäin ja toinen on voimaa mennä sisään.

Kuten Bhagavanilla oli tapana sanoa tässä yhteydessä, kilpahevonen, joka on kasvatettu ja koulutettu laukkaamaan eteenpäin suurella nopeudella, ei ole hyödyllinen veden nostamiseen kivistä, jota varten hevosen liike taaksepäin on välttämätöntä. Tästä syystä hän neuvoi kaikkia todellisia henkisiä etsijöitä harjoittamaan itsetutkimista alusta alkaen. Vaikka *viṣaya-vāsanamme* ovat edelleen suhteellisen vahvoja, tehokkain tapa heikentää niitä on yrittää olla mahdollisimman itsetarkkavainainen, kuten hän vakuutti meille *Nān Yar?*:n kymmenennessä kappaleessa:

Vaikka *viṣaya-vāsanāt*, jotka ovat peräisin ikimuistoisista ajoista, nousevat lukemattomin määrin kuin valtameren aallot, ne kaikki tuhoutuvat, kun *svaṛūpa-dhyāna* [itsetarkkailu] lisääntyy ja lisääntyy. Antamatta tilaa edes epäilevälle ajatukselle 'Vaikka niin monia *vāsanaita* lakkaa [tai tuhoutuu], onko mahdollista olla vain *svaṛūpana* [omana todellisena luontoni]?', on välttämätöntä tarttua sinnikkäästi itsetarkkaavaisuuteen. Olipa hän kuinka suuri syntinen tahansa, jos hän sen sijaan, että itkisi ja vaikeröisi: 'Minä olen syntinen! Kuinka tulen pelastumaan?' jos ihminen hylkää täysin ajatuksen, että on syntinen ja on innokas [tai vankkumaton] itsetarkkailussaan, hän tulee varmasti uudistumaan [muuttumaan sellaiseksi, mikä hän todella on].

Vaikka meidän ponnistelumme olla itsetarkkaavaisia ovat aluksi suhteellisen heikkoja, tällaiset heikot ponnistelut ovat paljon tehokkaampia heikentämään kaikkia *viṣaya-vāsanaita* ja siten vahvistamaan kykyämme takertua lujasti itsetarkkaavaisuuteen kuin mikään määrä harjoittelua tehtynä mihinkään muuhun *sādhanaan*, joten luottamalla lujasti Bhagavanin sanoihin ja hänen meille antamiinsa vakuuksiin, yrittäkäämme kukin tehdä parhaamme harjoitella itsetarkkaavaisena olemista niin paljon kuin me pystymme.

Vaikka me emme voikaan saada voimaa keskittää koko huomiomme vakaasti vain itseemme, yrittämällä keskittää sen mihin tahansa muuhun, voima ja selkeys, jonka me saavutamme yrittämällä keskittää se pelkästään itseemme, tulee tekemään mielestämme erittäin terävän ja hienovaraisen instrumentin, jota voidaan sen vuoksi käyttää tehokkaasti mihin tahansa muuhun tarkoitukseen. Esimerkiksi, näin siitä tuli minulle niin helppoa oppia karnaattista musiikkia suhteellisen lyhyessä ajassa ja suhteellisen pienellä harjoittelulla.

Kun asuin Ramanasramamissa 50-luvun lopulla ja 60-luvun alussa, jotkut ystävät, jotka tulivat vierailemaan ashramissa, olivat yllättyneitä nähdessään taidon, jonka olin hankkinut karnaattisessa musiikissa. 'Kun me tapasimme sinut kaksi vuotta sitten, sanoit, että tiedät hyvin vähän karnaattisesta musiikista, joten miten olet saavuttanut niin paljon taitoa näin lyhyessä ajassa? Normaalisti se vaatisi vähintään kaksitoista vuotta omistautunutta opiskelua ja harjoittelua saavuttaaksesi sen mestaruuden, joka sinulla nyt on, mutta sinä et ole käyttänyt kaikkea aikaasi harjoitteluun, joten miten sinulla on nyt niin paljon tietoa ja taitoa näin vaikeassa taiteessa?' he kysyivät, johon vastasin, että kaikki oli sokean musiikinopettajani Kannapan ansiota, mutta he eivät olleet tyytyväisiä tähän vastaukseen. 'Hän on epäilemättä erittäin hyvä opettaja', he sanoivat, 'mutta se ei selitä, kuinka olet oppinut niin paljon niin lyhyessä ajassa ja niin pienellä harjoittelulla'.

En sanonut sen enempää, mutta ainoa selitys voi olla, että tämä kyky oli itsetarkkaavaisuuden harjoittamisen tahaton sivutuote. Vain tietoisuuden heijastuneen valon (*cidābhāsa*) avulla mieli pystyy tuntemaan mitään muuta kuin itsensä, joten kun keskitämme mieleemme mihin tahansa muuhun asiaan, käytämme vain tätä heijastunutta valoa. Kuitenkin itsemme tunteakseen tämä heijastunut

valo ei ole välttämätöntä, koska tunnemme itsemme luonnollisesti oman alkuperäisen puhtaan tietoisuuden valomme avulla. Keskittymällä itseemme me upotamme mieleemme tähän alkuperäiseen valoon, joten itsen tarkkaavaisuudella saavutettu mielen voima ja selkeys on paljon suurempaa ja hienostuneempaa kuin mikään voima tai selkeys, joka voidaan saavuttaa keskittymällä johonkin muuhun kuin itseensä. Tästä syystä Ādi Śaṅkara sanoo *Vivēkacūḍāmaṇin* säkeessä 364, että *nididhyāsānan*, joka tarkoittaa itsetarkkaavaisuuden harjoittamista, voima on satatuhatta kertaa suurempi kuin *mananan*, joka on sata kertaa suurempi kuin *śravaṇan*.

Osa XLII

15. Tammikuuta 1979

Sadhu Om [vastauksena vieraalle, joka kysyi häneltä, kuinka hän sai nimensä]: Se ei ole vain minun nimeni, se on kaikkien nimi. Om on *brahmanin* nimi. Minulla ei ole omaa nimeä.

16. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: Koko elämämme tänä kehona on yhtä unta. Tämän unen keskeyttävät syväunen jaksot ja syväunen keskeyttävät muut unet, joten sellaiset unet ovat unia tämän unen sisällä. Jokaiselle unelle on olemassa *prārabdha*, joten se, mitä me koemme kussakin unessa, määräytyy sen mukaan, minkä *prārabdhan* Bhagavan on määrännyt sille. Koska unet, jotka meidän syväunemme keskeyttää, ovat nykyelämämme unen osia, jokaisen sellaisen unen *prārabdha* on osa tämän elämän *prārabdhaa*.

Ihmiset kysyvät usein, voiko Bhagavan muuttaa meidän nykyisen elämämme *prārabdhan*, ja jotkut jopa odottavat, että koska hän on guru, hänen pitäisi muuttaa meidän *prārabdhaamme* sen jälkeen kun me olemme paenneet hänen jalkojensa juureen. Kyllä, hän voi varmasti muuttaa sen, koska hän on se, joka on sen myöntänyt. Hän voi esimerkiksi päättää kuluttaa loppuun lisää hedelmiä *sañcitastamme* antamalla meidän kokea se unessa, tai hän voi jopa antaa jonkin tässä elämässä tehdyn *āgāmyan* hedelmän koetuksi tässä elämässä. Kuitenkin, hän tekisi hyvin harvoin tällaisia muutoksia, koska *prārabdha*, jonka hän on määrännyt nykyisen elämämme uneen, on se, joka edistää henkistä kehitystämme eniten, joten miksi hän päättäisi muuttaa sitä? Ja vaikka hän päättäisikin muuttaa sen, me emme voi koskaan tietää, että hän on tehnyt niin, koska tiedämme, että meidän *prārabdhamme* on ainoa, kun me koemme sen, mikä tapahtuisi sen jälkeen, kun hän olisi tehnyt muutoksen.

Kuitenkin, miksi meidän pitäisi haluta tai odottaa hänen muuttavan *prārabdhaamme*? Hän on jo määrännyt sen *prārabdhan*, joka on meille parasta, joten meidän tulee hyväksyä se täysin sydämin hänen suloisena tahtonaan, emmekä saa edes ajatella, että se edellyttää mitään muutosta. Jos me ajattelemme, että hänen pitäisi muuttaa se tai ihmettelemme, voisiko hän muuttaa sitä, se osoittaa sitä, että me emme ole vielä valmiita luopumaan tahdostamme ja hyväksymään hänen tahtoaan koko sydämeistämme. Ja kuinka me voimme luovuttaa itsemme hänelle, jos me emme ole edes halukkaita alistamaan tahtoamme hänelle? Antautumisen polku alkaa siitä, että luovutamme tahtomme, koska me olemme valmiita luopumaan itsestämme vain siinä määrin kuin me olemme valmiita luopumaan omasta tahdostamme.

Koska me emme voi vapauttaa itseämme karman kahleista ilman, että luovutamme itsemme kokonaan hänelle, meidän on oltava halukkaita ottamaan vastaan täysin sydämin ja iloisina kaikki *prārabdha*, jonka hän on meille varannut, joten meidän ei pitäisi antaa pienintäkään tilaa sydämesämme millekään halulle tai ajatukselle, että hänen pitäisi muuttaa sitä millään tavoin. Sen vuoksi meidän tulee seurata esimerkkiä, jonka hän on antanut meille *Śrī Aruṇācala Padigam* säkeessä 2: (*niṅ iṭṭam eṅ iṭṭam; iṅbu adu erku, eṅ uyir iraiyē*), 'Sinun tahtosi on minun tahtoni; se on onnea minulle, sieluni Herra.'

Sadhu Om [vastauksena jollekulle, joka pyysi häntä selittämään, mitä Bhagavan sanoi *krama muktista* (asteittaisesta vapautumisesta), joka on tallennettu kirjan Keskustelut jaksoon 513]: Kun Vedat selittävät luomista, ne joskus sanovat, että maailma on luotu Brahman mielestä, ja tätä selitetään edelleen sanomalla, että Brahma nukkui ja nukkuessaan hän heijasti tämän maailman unena. Aina kun me näemme unta, me pidämme itseämme kehona tuossa unessa, ja me teemme niin, koska me olemme unohtaneet identiteettimme ruumiina, joka on silloin oletettavasti nukkumassa. Samalla lailla, jos Brahma näkee unta tästä maailmasta, hänen on täytynyt unohtaa identiteettinsä Brahmana, joka on silloin nukkumassa, ja erehtynyt itse olevansa keho tässä unessa, jonka kautta hän näkee tämän unimaailman.

Jos me kysymme: 'Kuka tässä maailmassa on uneksiva Brahma?', vastaus on, että kuka tahansa, joka nyt näkee tämän maailman, koska minkä tahansa unen uneksija on ego, joka näkee sen. Toisin sanoen me, jotka näemme tämän maailman, olemme uneksijoita, joten me itse olemme Brahma, joka on luonut tämän maailman. Sen vuoksi, sen sijaan, että keskittyisimme tähän uneen tai mihiin tahansa siinä, meidän tulisi keskittyä vain itseemme nähdäksemme, kuka minä olen, uneksija, joka näkee tämän unen.

Jos me kiinnitämme huomiomme innokkaasti ensimmäiseen persoonaan unessa, me tulemme siten erottamaan itsemme unikehosta, joten uni tulee päättymään ja me heräämme. Samalla lailla, jos me kiinnitämme huomiota ensimmäiseen persoonaan riittävän innokkaasti tässä valvetilan unessa, väärä tietoisuus 'Minä olen tämä ruumis' hajoaa ikuisesti ja me heräämme todellisessa puhtaana tietoisuuden tilassamme. Koska puhdas tietoisuus on *brahman*, tätä tilaa, jossa me pysymme puhtaana tietoisuutena, kutsutaan *brahma-sākṣātkāraksi*, *brahmanin* suoraksi kokemukseksi. Tämä yksin on todellista vapautumista, ja se saavutetaan välittömästi, heti kun ego on nielty puhtaan tietoisuuden valossa.

He, jotka uskovat *krama muktiin* (asteittaiseen vapautumiseen), sanovat kuitenkin, että puhtaat sielut, jotka ovat vapaita halusta, eivät saavuta vapautumista välittömästi, vaan vain vähitellen, koska lähdettyään tästä maailmasta he menevät *brahma-lōkaan*, Brahman maailmaan, josta ei ole paluuta, ja vasta elettyään siellä pitkän aikaa, he saavuttavat lopulta vapautumisen. Toisin sanoen, he uskovat, että *brahma-lōka* on todellinen ja että se on olemassa niin kauan kuin Brahma elää, joten he sanovat, että siellä elävät sielut saavuttavat lopulta vapautumisen vasta kun Brahma kuolee ja hänen maailmansa lakkaa olemasta.

Bhagavan opettaa meille kuitenkin, että kaikki tällaiset uskomukset ovat väärä, koska kokeaksemme minkä tahansa maailman meidän on samaistettava itsemme ruumiiksi siinä maailmassa, joten *brahma-lōkan* kokeminen olisi vain toinen uni. Mikä tahansa maailma, jonka voimme kokea, on vain unta, ja niin kauan kuin unennäkijä on olemassa, kun yksi uni päättyy, toinen alkaa ennemmin tai myöhemmin, koska unennäkijän luonne on nähdä unta, joten se ei lopeta unen näkemistä ennen kuin se lakkaa olemasta. Vaikka me näemme unta, että me olemme *brahma-lōkassa*, tämän unen päätyttyä jatkamme unen näkemistä muista unista. Me emme voi saavuttaa vapautumista vain sen vuoksi, että yksi unistamme on päättynyt. Kuten hän sanoo *Uḷḷadu Nārpadun* säkeessä 40: 'Egomuodon tuhoutuminen [tai ollessa hävinnyt] on *mukti* [vapautuminen]', joten koska ego on kaikkien unien uneksija, vapautuminen voidaan saavuttaa vain hävittämällä unennäkijä.

Sanomalla, että tämä maailma on Brahman unta, on vain vertauskuvallinen tapa sanoa, että se on egon unta. Jos olisi totta, että tämä on Brahman unta, niin kuka tahansa, joka nyt näkee tämän maailman, nimittäin ego, on Brahma, joten jos ego kääntää huomionsa sisäänpäin nähdäkseen kuka minä olen, se voi siten herätä Brahmana *brahma-lōkassa*, mutta jopa se olisi vain toista unta. Sen vuoksi, jos ego kokee itsensä 'Minä olen Brahma', se on vain toinen väärä samaistuminen, joten sen pitäisi jälleen kääntää huomionsa takaisin sisäänpäin nähdäkseen, mitä se todella on. Vasta kun me kiinnitämme huomion itseemme niin kiihkeästi, että lakkaamme olemasta tietoisia itsestämme minään muuna kuin itsenä, silloin me tulemme heräämään puhtaan tietoisuuden todelliseen tilaamme.

Niin kauan kuin me olemme tietoisia jostain maailmasta, me emme ole tietoisia itsestämme sellaisena kuin me todellisuudessa olemme, koska me voimme havaita maailman vain, kun me pi-

dämme itseämme ruumiina tuossa maailmassa. Tästä syystä Bhagavan sanoo *Nān Yar?*:n kolmannessa kappaleessa: 'Aivan kuten, jolle tietoisuus kuvitteellisesta käärmeestä poistu, tietoisuutta köydestä, [joka on] *adhiṣṭhāna* [pohja, perusta eli alusta], ei ilmene; jollei maailman havaitseminen, joka on *kalpita* [mentaalin väärennös], poistu, *svarūpan* [oman todellisen luonteen] *darśana* [näkeminen], [joka on] *adhiṣṭhāna*, ei tule ilmestymään' ja neljännessä kappaleessa 'Kun mieli tulee ulos *ātma-svarūpasta* [omasta todellisesta luonnostaan], maailma ilmestyy. Sen vuoksi, kun maailma ilmestyy, *svarūpa* ei ilmesty; kun *svarūpa* ilmestyy (loistaa), maailma ei tule näkyviin'.

Kaikki ajatukset *brahma-lōkasta* tai mistä tahansa muusta maailmasta ovat tarpeettomia häiriötekijöitä, koska kaikki maailmat ovat yhtä epätodellisia. Koska mikä tahansa maailma näyttää olevan olemassa vain egon näkökulmasta, se ei voi olla todellisempi kuin ego, joka sen näkee, joten meidän on tutkittava egon todellisuutta keskittämällä koko huomiomme itseemme, siihen, joka nyt näyttää olevan ego. Toisin sanoen, mikä tahansa maailma on vain kokoelma jatkuvasti muuttuvia esineitä tai ilmiöitä, joita muuten kutsutaan toiseksi ja kolmanneksi persoonaksi, ja kuten Bhagavan huomauttaa *Nān Yar?*:n viidennessä kappaleessa: 'Vasta ensimmäisen persoonan [nimittäin egon] ilmestymisen jälkeen ilmestyvät toiset ja kolmannet persoonat [kaikki muut asiat]; ilman ensimmäistä persoonaa toista ja kolmatta persoonaa ei ole olemassa.' Koska me näytämme olevan ego vain niin kauan, kun me emme kiinnitä huomiota itseemme tarpeeksi innokkaasti, jos me kiinnitämme huomiota itseemme tarpeeksi innokkaasti nähdäksemme, mitä me todella olemme, ego tulee siten lakkaamaan olemasta ja kaikki maailmat lakkaavat olemasta sen mukana, kuten hän vihjaa *Uḷladu Nārpadun* säkeessä 14:

Jos ensimmäinen persoona [ego] on olemassa, toiset ja kolmannet persoonat [kaikki muu] on olemassa. Jos ensimmäinen persoona lakkaa olemasta [itse] tutkimalla ensimmäisen persoonan todellisuutta, toiset ja kolmannet persoonat tulevat loppumaan, ja [se, mikä sitten yksin jää jäljelle, nimittäin] luonto [tai todellisuus], joka loistaa yhtenä [jakaantumatta näiden kolmen persoonan ilmaantumisen kautta] yksin on itse, itsen [todellinen] tila [tai luonto].

Ensimmäinen persoona on lisällä sekoitettu tietoisuus 'Minä olen tämä keho', ja ensimmäisen persoonan todellisuus on puhdasta tietoisuutta 'Minä olen'. Sen vuoksi, jos me keskitymme tarkasti huomiota omaan olennaiseen tietoisuutemme 'Minä olen', lisäosa 'tämä ruumis' putoaa pois ja me tulemme siten jäämään jäljelle pelkästään sinä mikä 'Minä olen'¹⁶. Tästä syystä hän sanoo, että jos me tutkimme persoonan todellisuutta, ensimmäinen persoona lakkaa olemasta. Toisin sanoen, jos me innokkaasti kohdistamme huomion vain oleelliseen siihen mikä 'Minä olen'¹⁶, ensimmäinen persoona lakkaa olemasta. Toisin sanoen, jos me kiinnitämme huomiota vain olennaiseen 'Minä olen' sekatietoisuudessa 'Minä olen tämä ruumis', me tulemme huomaamaan, että 'Minä olen' yksin on todellinen ja lisä 'tämä ruumis' on vain illusorinen ilmentymä, joten ego itsessään ei koskaan ollut todellinen. Toisin sanoen, jos me tutkimme tarkasti egoa, huomaamme, että ego itsessään on aina olematon, ja tosiasiallisesti olemassa oleva on vain puhdas tietoisuus 'Minä olen', joka on *ātma-svarūpa*, itsemme todellinen luonne.

Vaikka me emme näkisikään selvästi, että meidän olennainen tietoisuutemme 'Minä olen' yksin on se, mikä todella on olemassa, ja sen sijaan heräämme Brahmana *brahma-lōkassa*, meidän tulisi vain jatkaa samaa tutkimusta, kunnes näemme itsemme sellaisina kuin me todella olemme. Toisin sanoen, meidän pitäisi tutkia itseämme, 'Minää', joka on tietoinen itsestään 'Minä olen Brahma' ja joka sen vuoksi on tietoinen *brahma-lōkasta*. Tämä on ainoa keino, jolla jopa Brahma voi saavuttaa vapautumisen.

Jos me harkitsemme sitä huolellisesti, itse *krama muktin* ajatus on järjetön, koska ego, väärä tietoisuus 'Minä olen tämä ruumis', on itsessään orjuutta, joten niin kauan kuin me olemme tietoisia itsestämme 'Minä olen tämä ruumis', me emme voi olla osittain vapautuneita. Pelkästään egon tuhoaminen on todellista vapautumista, joten osittaista tai asteittaista vapautumista ei ole olemassa. Ego on joko kuollut tai elossa. Se ei voi olla osittain kuollut ja osittain elossa.

Jos me yritämme hypätä kaivon yli, me joko laskeudumme turvallisesti kaivon toiselle puolelle tai putoamme sinne. Samalla lailla, me olemme joko vapautuneita tai orjuudessa. Hyppäsimme-

pä me sitten 50 tai 99 % kaivon leveydestä, putoaisimme silti kaivoon, joten ollaksemme turvassa meidän on hypättävä sen yli koko leveydeltä. Samalla lailla, jos me sanomme, että ego on osittain kuollut, se tarkoittaa, että se on edelleen elossa, joten ollaksemme turvassa, meidän on hävitettävä se kokonaan. Koska ego itsessään on orjuutta, ei voi olla sellaista asiaa kuin osittain vapautunut ego. Siitä vapautuu vasta, kun se on kuollut.

Osa XLIII

16. Tammikuuta 1979 jatkuu

Sadhu Om: Bhagavanin armo loistaa aina sydämessämme meidän omana olemuksenaamme, 'Minä olen', ja sen luonteenä on vetää meidän mieleemme sisäänpäin liittämällä se yhteen hänen kanssaan, hänenä. Kuitenkin, sen sijaan, että antautuisimme hänen armonsa vaikutukselle kääntymällä mielellään sisäänpäin kiinnittämällä huomiomme häneen sydämessämme, me yleensä mukautamme itsemme *vişaya-vāsanoiden* hallintaan [taipumuksiin huomioida ilmiöitä], sallien huomiomme suuntautua ulospäin ja estäen siten hänen armonsa työn. Sen vuoksi, jos me haluamme vilpittömästi välttää hänen armonsa estämistä tällä tavalla, meidän on luovutettava itsemme koko sydämessämme hänelle yrittämällä pysyä lujasti kiinni itsen tarkkaavaisuudessa.

Havainnollistaakseen, että hänen armonsa tekee kaiken meille, sillä ehdolla, että me luovutamme itsemme hänelle kaiken kuluttavalla rakkaudella, Bhagavan kertoi toisinaan Rukminin tarinan. Hän oli voimakkaan kuninkaan tytär, ja kuultuaan Krishnan sankariteoista hän oli rakastunut tähän ja päättänyt, ettei hän menisi naimisiin kenenkään muun kanssa. Kun hän kertoi vanhemmilleen rakkaudestaan Krishnaa kohtaan ja halusi mennä naimisiin tämän kanssa, he olivat aluksi onnellisia, mutta hänen vanhin veljensä oli yhden Krishnan vihollisen ystävä, joten hän vastusti hänen avioliittoaan tämän kanssa ja suostutteli hänen vanhempansa järjestämään tämän avioliiton yhden hänen ystävänsä kanssa. Rukmini oli järkyttynyt, mutta oli voimaton vastustamaan vanhempiaan ja veljiään, joten hän lähetti viestin Krishnalle, avasi sydämensä hänelle, kertoi hänelle rakkaudestaan tätä kohtaan, halustaan mennä naimisiin hänen kanssaan ja ahdingostaan. Hän kertoi tälle myös, että hän menisi hääaamuna palvomaan tiettyyn temppeliin, ja hän pyysi häntä tulemaan pelastamaan hänet tuolloin. Kuultuaan palvojansa rukouksen, hänen häihinsä osallistumisen verukkeella, Krishna tuli heti pelastamaan hänet, ja kun Rukmini meni palvomaan temppeliin, hän karkasi hänen kanssaan ja vei hänet takaisin valtakuntaansa, missä hän avioitui hänen kanssaan.

Kuten Bhagavan osoitti, tämä tarina havainnollistaa sitä, että Jumala tekee kaiken meille sillä ehdolla, että rakkautemme häntä kohtaan on niin kokosydämistä, että me olemme valmiita luopumaan kaikesta muusta hänen vuokseen. Rukmini oli voimaton pakenemaan vanhempiansa ja veljiensä suunnittelemaa avioliittoa, mutta hänen rakkautensa Krishnaa kohtaan oli niin suurta, että mennäkseen naimisiin hänen kanssaan hän oli valmis luopumaan kaikesta muusta, mitä hän piti rakkaana, mukaan lukien vanhempansa ja veljensä, joten hän sekaantui asiaan ja tuli pelastamaan hänet.

Samalla lailla, me olemme voimattomia pakenemaan *samsaran* siteitä ilman hänen armonsa apua, mutta niin kauan kuin me emme halua lakata nousemasta egona ja sen seurauksena kiinnittämästä huomiota johonkin muuhun kuin itseemme, me siten estämme hänen armonsa työn, juuri kuten Rukmini olisi estänyt Krishnan pelastamisen, jos hän ei olisi ollut halukas jättämään vanhempiaan ja veljiään. Sen vuoksi meidän rakkautemme tietää ja olla sitä, mitä me todellisuudessa olemme, täytyy olla niin vahvaa, ettei se jätä sydämeemme yhtään tilaa halulle tietää tai olla mitään muuta.

24. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: Lakshmana Sarma kysyi kerran Bhagavanilta tavasta, jolla jotkut ihmiset olivat tulkinneet hänen opetuksiaan väärin, ja Bhagavan huomautti: 'Johtuen *antahkaranan* ['sisäisen inst-

rumentin' tai 'sisäisen elimen', jonka eri toiminnot puhtauden mukaan luokitellaan neljään luokkaan, *manas* (mieli), *buddhi* (äly), *cittam* (tahto) ja *ahamkāram* (ego)] puhtaudesta, samaa opetusta ajatellaan eri tavoin. Jos sinä ajattelet, että voit kirjoittaa paremman kommentin, sinä voit kirjoittaa oman. Lakshmana Sarma piti tätä kehotusta Bhagavanin siunauksena ja kirjoitti tamilinkielisen kommenttinsa *Uḷḷadu Nārpadusta* ja englanninkielisen kirjansa *Maha Yoga*.

Upaniṣadeissa ja *Purāṇoissa* on useita tarinoita, jotka havainnollistavat sitä, mitä Bhagavan sanoi, nimittäin sitä, että *antaḥkaranan* puhtauden mukaan samaa opetusta ajatellaan eri tavoin. Yksi tällainen tarina on seuraava: Indra ja *rākṣasa* [demoni] saivat molemmat opetuksen 'tat tvam asi' [se sinä olet] gurulta. *Rākṣasa* ymmärsi tämän tarkoittavan, että hänen ruumiinsa on 'se' [*brahman*, perimmäinen todellisuus], joten hän alkoi tehdä *tapaksia* tehdäkseen ruumiistaan kuolemattoman ja saadakseen itselleen voimaa ja nautintoja. Indra kuitenkin pohti huolellisesti tämän opetuksen merkitystä sadan vuoden ajan ja päätteli lopulta, ettei hänen ruumiinsa voinut olla *brahman*, joten hän palasi gurun luo ja kysyi, voisiko hänen *prāṇansa* [elämänsä] olla *brahman*, johon guru vastasi: 'Ei, sinä et ole *prāṇa*; sinä olet se'. Toisen sadan vuoden *mananan* [syvän ja huolellisen harkinnan] jälkeen hän päätti, että hänen mielensä on ehkä *brahman*, mutta kun hän kysyi gurulta, hänelle sanottiin: 'Ei, sinä et ole mieli; sinä olet se'. Vielä sadan vuoden *mananan* jälkeen hän päätti, että ehkä hänen älynsä on *brahman*, mutta guru sanoi hänelle: 'Ei, sinä et ole äly; sinä olet se'. Vielä sadan vuoden *mananan* jälkeen hän päätti, että *ānandamaya kōsan* [tahdon, joka koostuu *vāsanoista*] täytyy olla *brahman*, mutta guru sanoi: 'Ei, sinä et ole *ānandamaya kōsa*; sinä olet se'. Harkittuaan tätä huolellisesti, hän ymmärsi, että hän on tietoisuus, jossa kaikki nämä viisi tuppea ilmestyvät ja katoavat, joten hän käänsi huomionsa takaisin sisään tutkiakseen tietoisuutta itseään, ja siten hän sulautui ikuisesti siihen, sinä.

Koska *rākṣasan* mieli oli erittäin epäpuhdas, hän ei pysähtynyt miettimään tarkasti hänelle annettua opetusta, niinpä hän päätteli kiireesti, että hänen ruumiinsa on *brahman*. Toisin sanoen, hän pysähtyi *śravaṇan* [opetuksen kuulemisen] vaiheeseen eikä jatkanut tekemään *mananaa*, joten hän ei ymmärtänyt opetuksen syvää merkitystä. Indran mieli oli sen sijaan puhtaampi, joten hän ei tehnyt hätiköityjä johtopäätöksiä, vaan pohti tarkkaan, mitä opetus oikeastaan tarkoitti, ja hänen huolellisen ja kärsivällisen *mananansa* seurauksena hänen mielensä puhdistui edelleen, joten hän lopulta ymmärsi opetuksen oikean merkityksen ja tarkoituksenmukaisen johtopäätöksen, ja siksi hän suoritti *nididhyāsanana* [syvän mietiskelyn] ja käänsi huomionsa takaisin sisään tutkiakseen ja tietääkseen, kuka minä olen.

Alusta loppuun gurun opetus pysyi samana: 'tat tvam asi'. Kuitenkin, omistautuneen *mananansa* ansiosta Indran mieli puhdistui vähitellen mietiskelemällä gurunsa sanoja, joten hän tuli jatkuvasti lähemmäksi opetuksen oikeaa merkitystä ja tarkoituksenmukaista johtopäätöstä.

Toinen tarina on eräs, johon Natananandar viittaa *nūṇmukhamsa* [esipuheensa] alussa *Śrī Ramaṇa Varille* [*Sri Ramanan polku* alkuperäisellä tamilinkielellä]. *Ekaksara* [yksitavuinen] *mantra* 'da' annettiin *dēvoille* [jumalille], *asuroille* [demoneille] ja ihmisille. *Dēvat*, jotka nauttivat antautumalla aistillisiin nautintoihin, käsittivät sen tarkoittavan 'hallitse itseäsi' (*dama*). *Asurat*, jotka olivat julmia, käsittivät sen tarkoittavan 'ole kiltti' (*dayā*). Ja miehet, jotka olivat ahneita, ymmärsivät sen tarkoittavan 'anna' (*dānam*). Jokainen heistä tulkitsi samaa tavua eri tavalla oman mielensä luonteen ja kypsyyden mukaisesti.

Samalla lailla, ihmiset ymmärtävät ja tulkitsevat Bhagavanin opetuksia eri tavoin, kukin oman *antaḥkaranansa* puhtauden mukaisesti. Esimerkiksi *Uḷḷadu Nārpadun* säkeessä 8 Bhagavan sanoo:

Kuka tahansa palvoo [sitä] missä tahansa muodossa ja antaa [sille] minkä tahansa nimen, on tapa nähdä tuo *poru!* [todellinen olemus, nimittäin *brahman*] nimessä ja muodossa. Kuitenkin, [tutkimalla] itsensä todellisuutta, [ja siten] liukenemalla tuon todellisen olemuksen todellisuuteen, tulemalla yhdeksi [sen kanssa] yksin on [sen] näkemistä todellisuudessa. Tiedä.

Tämän säkeen toisen lauseen ensimmäinen sana on '*āyīṇum*', joka tarkoittaa 'kuitenkin', joten Bhagavan asettaa vastakkain sen, mitä hän sanoo ensimmäisessä lauseessa ja sen, mitä hän sanoo

toisessa. Ilmeisesti kummassakin lauseessa mainitut keinot ovat erilaisia. Ensimmäisessä keinona on nimen ja muodon palvominen, kun taas toisessa oman todellisuuden tutkiminen. Näiden kahden lauseen välinen vastakohtaisuus ei kuitenkaan piile ainoastaan keinoissa vaan myös tuloksessa. Ensimmäisessä tulos on '*pēr-uruvil a-p-porūlai kāṇ*', joka tarkoittaa 'nähdä tuo *poru!* nimessä ja muodossa', kun taas toisessa tulos on '*uṇmaiyil kāṇal*', 'nähdä [se] todellisuudessa'.

Pääte '-il' sekä sanassa '*pēr-uruvil*' (nimessä ja muodossa) että '*uṇmaiyil*' (todellisuudessa) on lokatiivinen sijapäätte, joten se tarkoittaa 'sisään', ja siten vastakohta on 'nähdä nimessä ja muodossa' ja 'nähdä todellisuudessa' välillä, selkeällä merkityksellä, että näkeminen nimessä ja muodossa ei ole näkemistä todellisuudessa. Kuitenkin, '-il':ä voidaan kuitenkin pitää myös '*illāda*':n tai '*illāmal*':n runollisena lyhenteenä.

Edellinen, nimittäin '*illāda*', on negatiivinen adjektiivinen partisiippi, joka tarkoittaa 'joka on ilman', joten '*pēr-uru-v-illāda a-p-porūlai*' tarkoittaa 'se *poru!*, joka on vailla nimeä ja muotoa' tai 'tuo nimetön ja muodoton *poru!*'. Tämä merkitys ei ole väärä, koska ainut todellinen olemus on nimetön ja muodoton, mutta se ei ole Bhagavanin tarkoittama merkitys, koska '*illāda*' on adjektiivinen partisiippi, joten se muuntaa '*a-p-porūlai*' [se *poru!*] eikä '*kāṇ*' [näkeminen], ja sen vuoksi jos me tulkitsemme '*pēr-uruvil*':n tarkoittavan 'nimetöntä ja muodotonta', se jättää avoimeksi kysymyksen, onko nimettömän ja muodottoman *poru!*:n palvominen nimessä ja muodossa tapa nähdä se nimessä ja muodossa vai todellisuudessa.

Kuitenkin, jotkut palvojat pitävät '-il':n '*pēr-uruvil*':ssä tarkoittavan '*illāmali*':a, joka on adverb, joka tarkoittaa 'ilman', joten '*pēr-uru-villāmal a-p-porūlai kāṇ*' tarkoittaa 'nähdä tuo *poru!* ilman nimeä ja muotoa'. Tämä ei ole oikea merkitys, koska sen näkeminen ilman nimeä ja muotoa on sen näkemistä sellaisena kuin se todella on, mitä Bhagavan tarkoittaa '*uṇmaiyil kāṇal*':lla, 'nähdä [se] todellisuudessa', toisessa lauseessa. Sen vuoksi, jos me otamme sen tässä merkityksessä, ensimmäisen ja toisen lauseen välillä ei olisi merkittävää vastakohtaisuutta, jolloin sana '*āyīnum*', 'kuitenkin', tulisi tarpeettomaksi. Eli jos me otamme sanan '*pēr-uruvil*' tarkoittavan 'ilman nimeä ja muotoa', nämä kaksi lausetta yhdessä tarkoittaisivat, että on olemassa kaksi vaihtoehtoista tapaa nähdä todellinen olemus todellisuudessa, toisin sanoen, ilman nimeä ja muotoa, nimittäin palvomalla sitä nimessä ja muodossa tai tutkimalla omaa todellisuuttaan. Se, että tämä ei ole Bhagavanin tarkoittama merkitys, käy selväksi ei ainoastaan sanalla '*āyīnum*', 'kuitenkin', vaan myös hänen opetuksillaan kokonaisuutena.

Vaikka tämä ei selvästikään ole oikea merkitys, se vetoaa heihin, joiden mieliä vetää *nāma-rūpa upāsana* [nimen ja muodon palvominen], joten se tosiasia, että tällaiset palvojat tulkitsevat sitä mieluummin tällä tavalla, havainnollistaa se, mitä Bhagavan sanoi saman opetuksen heijastumisesta eri palvojien mielissä eri tavoilla kunkin *antaḥkaranan* puhtauden mukaan.

Palvoa Jumalaa nimessä ja muodossa ei voi olla suora keino nähdä hänet sellaisena kuin hän todella on, nimittäin ilman nimeä ja muotoa, mutta se voi olla epäsuora tapa tehdä niin, koska jos me palvomme häntä nimessä ja muodossa ilman minkään muun halua, vaan vain rakkaudesta häntä kohtaan, se tulee puhdistamaan mielen ja siten antamaan sille selkeyden ymmärtää, että ainoa tapa nähdä hänet todellisuudessa on tulla yhdeksi hänen kanssaan tutkimalla itsensä todellisuutta ja siten liukenemalla häneen, kuten Bhagavan viittaa *Upadēśa Undīyārin* säkeessä 3:

Niṣkāmya karma [toiminta, jota ei motivoi halu] tehtynä [rakkaudella] Jumalalle, puhdistaa mielen ja [täten] se näyttää tien vapautumiseen [toisin sanoen, se saa ihmisen oivaltamaan, mikä on oikea tie vapautumiseen].

27. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: Meidän pitäisi aina pystyä vetämään itsemme takaisin ajatuksistamme. Jos me seuraamme jotakin ajatuskulkua ja näemme, että se ei johda meitä mihinkään, mikä edistäisi henkistä kehitystämme, meidän tulisi välittömästi jättää se kiinnittämällä huomiomme takaisin itsemme.

On olemassa peli, jota lapsilla oli tapana pelata. Rikkoutuneesta mutaruukusta he tekivät kie-

kon, jonka päälle laitettiin samankokoinen ja -muotoinen värillinen paperi. Sitten he heittivät kiekon ylös ilmaan, joten tietylle korkeudelle se työnsi paperia, kunnes se alkoi pudota takaisin maahan, jolloin se jätti paperin kellumaan ilmaan.

Kuten ego, ensimmäinen ajatus, me olemme kuin kiekko, ja kaikki muut ajatukset ovat kuin paperinpala, jota kiekko työntää ylöspäin. Niin kauan kuin me nousemme egona, me sallimme huomiomme mennä ulospäin, pois itsestämme kohti muita asioita, jolloin me siten työnnämme ajatuksia edellämme, kuten ylöspäin liikkuva kiekko työntää paperinpalaa. Kuitenkin, heti kun me käännämme huomiomme takaisin itseemme, me alamme laskeutua ja vajota takaisin kohti lähdettä, josta me nousimme, ja armon veto vetää meidät sinne takaisin, kuin kiekon, joka on menettänyt nousuvauhtinsa ja alkaa sen vuoksi pudota takaisin maan päälle painovoiman vetämänä. Aivan kuten putoava kiekko jättää paperin ajalehtimaan ilmaan ilman mitään tukea, sisäänpäin vajoava ego jättää taakseen kaikki muut ajatukset, näin ilman huomiomme tukea kaikki muut ajatukset ajautuvat pois unholaan.

Toisin sanoen se, mikä saa muut ajatukset nousemaan, on vain huomio, jonka me niille annamme, joten kun me näytämme seuraavan mitä tahansa ajatuksia, me itse asiassa ohjaamme niitä huomiollamme, kuten nouseva kiekko työntää paperia ylöspäin. Sen vuoksi, kun me käännämme huomiomme takaisin kohti itseämme, me siten riistämme huomioltamme kaikki muut ajatukset, ja koska ne näyttävät olevan olemassa vain tietoisuudessamme, kun me lakkaamme olemasta tietoisia niistä, ne lakkaavat olemasta olemassa, kuten Bhagavan vihjaa *Nāṇ Yar?*:n (Kuka minä olen?) kuudennessa kappaleessa:

Jos muita ajatuksia nousee, yrittämättä suorittaa niitä loppuun, on tarpeen tutkia, kenelle ne ovat ilmestyneet. Kuinka monta ajatusta nouseekin, [mitä] sitten? Valppaasti, heti kun jokainen ajatus ilmestyy, jos tutkitaan, kenelle se on ilmestynyt, tulee olemaan selvää: minulle. Jos tutkitaan, kuka minä olen [valppaudella keskittyen itseensä, 'Minään', jolle kaikki muu ilmestyy], mieli tulee palaamaan syntymäpaikkaansa [nimittäin itseensä, lähteeseen, josta se syntyi]; [ja koska ihminen siten pidättäytyy kohdistamasta huomiota siihen], myös ajatus, joka on noussut, lakkaa. Kun ihminen harjoittelee ja harjoittelee tällä tavalla, mielelle voima olla lujasti paikallaan syntymäpaikassaan kasvaa.

Osa XLIV

30. Tammikuuta 1979

Sadhu Om: Kerran Bhagavanin läsnä ollessa eräs *bhakta* kysyi, mitä hyötyä mantrasta '*namō ramaṇāya*' [joka tarkoittaa kunnioitusta, (maahan heittäytymistä, tervehtimistä, palvontaa, vajoamista tai antautumista) Ramanalle] on, ja koska Bhagavan ei vastannut, useat palvojat alkoivat tarjota omia näkemyksiään. Tätä seuranneen keskustelun aikana eräs palvoja sanoi: '*namō ramaṇāya manō maraṇāya*', mikä tarkoittaa '*namō ramaṇāya* on mielen kuolemaa'. Tämän kuultuaan Bhagavan nauroi ja ilmaisi hyväksyvänsä.

[Kun minä kuulin tämän, kysyin Sadhu Omilta, kuka tämän sanoi, ja vastauksena hän vain hymyili ja sanoi: 'Joku palvoja, sillä ei ole väliä kuka. Ajatuksen olisi joka tapauksessa antanut vain Bhagavan', mutta myöhemmin minulle kertoi eräs toinen tuolloin paikalla ollut palvoja, että Sadhu Om itse sanoi tämän.]

Mantrojen tehokkuus perustuu suurelta osin siihen, että tietyillä äänillä on erityisiä vaikutuksia mieleen, niinpä mantrat on paljastanut viisaat, jotka ovat tarkkailleet jokaisen äänen vaikutusta meditoimalla niitä syvästi. Esimerkiksi mantra '*aruṇācala śiva*' saa mielen kääntymään takaisin sisään ja siten vaipumaan lähteeseen, josta se nousi, joten tämä on tarkoitus, jota varten Bhagavan antoi meille tämän mantran. Kokemukseni mukaan sekä *aruṇācalassa* että *ramaṇāssa* tavu '*ṇā*' on erityisen voimakas kyvyssään vetää meidän huomiomme takaisin itseemme, ensimmäiseen persoonaan, ja siten vetää se pois kaikista esineistä, jotka ovat toisia ja kolmansia persoonia. Kuitenkin,

näiden kahden nimen, *aruṇācalan* ja *ramaṇan*, voima ei kuitenkaan piile vain niitä vastaavissa äänissä, vaan ennen kaikkea siinä, mihin nämä nimet viittaavat, nimittäin meidän omaan todelliseen luontoomme (*ātma-svarūpaan*), joka on se, joka on ilmestynyt Arunachalan ja Bhagavanin muodoissa kääntääkseen mieleemme takaisin sisään, jotta näkisimme, mitä me todellisuudessa olemme.

Sen vuoksi me tunnistamme näiden nimien voiman, ja ne vaikuttavat meihin siinä määrin kuin me rakastamme sitä, johon ne viittaavat. Tämä pätee yleensä mihin tahansa Jumalan nimeen, ei vain siksi, että sellaiset nimet saavat voimansa ensisijaisesti itse Jumalalta, johon ne viittaavat, enemmin kuin niiden äänistä, vaan myös siksi, että todellinen sydämen sulattavan rakkauden voima on paljon suurempi kuin minkä tahansa äänen voima, koska rakkaus on Jumalan todellinen luonne. Koska hän itse on rakkaus, rakkaus häntä kohtaan on ainoa keino, jolla me voimme tuntea hänet sellaisena kuin hän todellisuudessa on, nimittäin omana todellisena luontonamme.

Kuitenkaan, ei millään tietyllä äänellä tai ääniyhdistelmällä, eikä edes millään muulla Jumalan nimellä, ole voimaa saada mieltä kääntymään takaisin sisään ja tyyntymään yhteen ensimmäisen persoonan pronominin, 'minän', ainutlaatuisen ja luonnollisen voiman kanssa. Kuten Bhagavan usein sanoi, 'Minä' tai 'Minä olen' on Jumalan ensimmäinen ja tärkein nimi, joten mitään muuta mantraa ei voi voimaltaan ja teholtaan verrata siihen. Toisin kuin muiden mantrojen, 'minän' tai 'Minä olen' voima ei johdu sen äänestä, vaan vain siitä, mihin se viittaa, nimittäin tietoisuuteen omasta olemisesta, koska se on yhtä voimakas ja tehokas millä tahansa kielellä sitä saatetaan esittää, edellyttäen, että henkilö tuntee kyseisen kielen riittävän hyvin tunnistaakseen minkä tahansa äänen tai äänet, jotka siinä tarkoittavat 'Minää' tai 'Minä olen'.

Niin kauan kuin käytämme sanaa 'minä' tai 'Minä olen' viittaamaan ei mihinkään muuhun kuin omaan olemiseemme, se ei käännä mieltämme takaisin sisimpäämme, mutta jos harkitsemme huolellisesti, mihin nämä sanat itse asiassa viittaavat, on selvää, että lopulta ne viittaavat vain tietoisuuteemme omasta olemassaolostamme, joten mietiskelemällä niiden todellista merkitystä käännämme automaattisesti huomiomme takaisin omaan olemassaoloomme. Sen vuoksi mantralla 'Minä' tai 'Minä olen' on enemmän kuin millään muulla mantralla voimaa auttaa meitä kiinnittämään mieleemme siihen, mikä Jumala todellisuudessa on, koska hänen oma olemassaolonsa ja meidän oma olemassaolomme ovat yhtä ja samaa *poruḷa* [ainetta tai todellisuutta], kuten Bhagavan selittää *Upadēsa Undiyārin* säkeessä 24:

Olemassaololtaan Jumala ja sielu ovat vain yksi *poruḷ*. Vain tietoisuus [heidän] liitteistään on (erilainen) [mikä saa heidät näyttämään] erilaisilta.

Tästä syystä hän sanoi usein [kuten tallennettiin esimerkiksi teokseen *Day by Day with Bhagavan*, 28-6-46], että 'Minä' on suurin ja voimakkain kaikista mantroista, jopa *ōm*:ia suurempi. Kuten hän joskus ilmaisi sen, 'Minä' on vanhempi veli ja *ōm* on nuorempi veli. Kun *ōm* saa voimansa ainutlaatuisesta äänestään, kun taas 'Minä' saa voimansa siitä tosiasiaista, että se on meidän luonnollinen nimeemme.

Śrī Aruṇācala Akṣaramaṇamālain säkeessä 13 hän laulaa:

Arunachala, *ōmkāran* [pyhä tavu *ōm*:in] *poruḷ* [olemus, todellisuus, merkitys tai tarkoite], sinä, jolle ei ole [mitään tai ketään] vertaista tai parempaa, kuka [muu kuin sinä] voi tuntea sinua [sellaisena kuin sinä todellisuudessa olet]?

Hän ei sano, että Arunachala on *ōmkāra*, vaan että se on *ōmkāra-p-poruḷ*, *ōmkāran* merkitys, mikä tarkoittaa sitä, että se on todellisuus, johon tavu *ōm* viittaa, nimittäin *brahmaniin*. Koska *brahman* on *ātma-svarūpa*, itsemme todellinen luonto, se loistaa aina sydämessämme 'minänä', joten *ōmkāra-p-poruḷ* on se, jota hän kutsuu nimellä '*nāṇ eṇum sol-poruḷ*', joka on sanan 'Minä' merkitys *Upadēsa Undiyarin* säkeessä 21:

Se [yksi ääretön kokonaisuus, joka esiintyy 'minä olen minä', kun ego tutkii lähdeään ja siten kuolee, sulautuen siihen] on aina *nāṇ eṇum sol-poruḷ* [sanan 'Minä' todellinen olemus tai oikea merkitys.], meidän ei-olemassaolomme poissaolosta johtuen [toisin sanoen, koska meistä ei tule ole-mattomia] edes syväunessa, josta puuttuu 'minä' [nimittäin ego].

Sen vuoksi hän antaa ymmärtää, että se, mitä meidän pitäisi mietiskellä, ei ole pelkkä ääni

'ōm', vaan se, mihin se viittaa, nimittäin meidän oma olemuksemme, joka on sanan 'Minä' todellinen merkitys. Kuitenkin, voidaksemme kääntää huomiomme takaisin kiinnittääksemme sen omaan olemukseemme, paljon voimakkaampi ja tehokkaampi apuväline kuin 'ōm' on sana 'Minä' tai ilmaus 'Minä olen', koska 'Minä' ja 'Minä olen' ovat luonnolliset nimet, joilla me viittaamme itseemme, joten ne vetävät huomiomme takaisin itseemme tehokkaammin kuin 'ōm' tai mikään muu *mantra* tai Jumalan nimi.

1. Helmikuuta 1979

Sadhu Om: En sano, että itsen tarkkaavaisuus on helppoa mielelle, vaan että se on helppoa meille, koska todellinen luonteemme on vain olla tietoinen itsestämme eikä mistään muusta, mikä on sitä, että me yritämme olla olemalla itsetarkkaavainen. Mielen luontena on vaeltaa jatkuvasti toiselta tai kolmannelta persoonalta toiselle, joten huomion kiinnittäminen itseemme, ensimmäiseen persoonaan, on täysin vastoin mielen luonnetta. Itsellemme sellaisina kuin me todellisuudessa olemme, mikään ei kuitenkaan ole helpompaa tai luonnollisempaa kuin vain olla itsetarkkaavainen.

Niin kauan kuin me luulemme olevamme persoona, me näytämme olevan tämä mieli, joten sellaisena meidän on aina taisteltava pitääksemme kiinni itsen tarkkaavuudesta. Koska Bhagavan tai Jumala on puhdas tietoisuus, joka ei koskaan erehdy itsensä olevan mieli tai mikään muu, hänen sanotaan valloittaneen mielen, mikä tarkoittaa sitä, että mieli ei koskaan vaikuta häneen millään tavalla, koska hänen selkeän näkemyksensä mukaan ei ole ollenkaan sellaista asiaa kuin mieli. Tästä syystä häntä pidetään oikeutetusti suurista suurimpana.

Jopa tavallinen suuruus saavutetaan vain hillitsemällä mieltä. Esimerkiksi, jos me emme koskaan valehtele, voidaan sanoa, että me olemme saavuttaneet moitteettoman rehellisyyden suuruuden, mutta olemme saavuttaneet tällaisen suuruuden vain hillitsemällä mielen taipumusta valehdella aina, kun se on mukavampaa kuin totuuden kertominen. Egona nousemattomuuden mahtavuus, joka on tavoite, jonka Bhagavan on neuvonut meille saavuttaa, on äärettömästi suurempi kuin moitteettoman rehellisyyden suuruus, joten jos me haluamme saavuttaa tällaisen suuruuden, meidän on hillittävä jokaista mielen ulospäin suuntautuvaa taipumusta, ja sen vuoksi meidän ei pitäisi lannistua tai masentua minkäänlaisista näennäisistä vaikeuksista, joita saatamme kohdata matkalla. Jos me otamme yhden askeleen kohti Bhagavana, hän ottaa yhdeksän askelta meitä kohti, joten meidän tulee yrittää parhaamme ollaksemme itsetarkkaavaisia tietäen, että jos me teemme niin, hänen armonsa huolehtii kaikesta muusta.

Vaikka meidän ei tarvitsekaan kysyä itseltämme mitään, kun yritämme olla itsetarkkaavaisia, jos meidän mielemme on erittäin levoton muiden ajatusten takia, saattaa olla hyödyllistä kysyä itseltämme kysymyksiä, kuten 'Kenelle nämä kaikki ajatukset ilmestyvät?' tai 'Kuka on tietoinen kaikesta tästä henkisestä levottomuudesta?', koska tällaiset kysymykset voivat auttaa meitä kääntämään huomiomme takaisin oman olemassaolomme perustavaa laatua olevaan tietoisuuteen, joka on aina erillään mielestä ja sen ajatuksista. Toisin sanoen, se, mikä on levoton tai häiriintynyt, on vain mieli, ei olemuksemme, joten erottaaksemme itseemme mielestä meidän tarvitsee vain pitää kiinni olemuksestamme.

Aallot ja myrskyt voivat häiritä ja sekoittaa valtameren pintaa, joten jos me kellumme pinnalla, aallot heittelevät meitä ja myrskyt lyövät meitä, mutta jos me sukellamme syvälle mereen, eivät aallot tai myrskyt vaikuta meihin. Samalla lailla, jos me kellumme mielen pinnalla, meitä heittelevät henkisen aktiivisuuden aallot ja myrskyt, jotka nousevat laajuuteen, jonka me sallimme *viśaya-vāsanoiden* [taipumukset, jotka kiinnittävät huomiota esineisiin tai ilmiöihin] huojuuttaa itseämme, mutta jos me pidämme kiinni itsetarkkailusta, me tulemme siten vajoamaan syvälle sisälle itseemme, erottaen itseemme kaikista sellaisista aalloista ja myrskyistä.

Aloittelijalle henkisellä polulla saattaa tuntua helpolta meditoida kahdeksan tuntia päivässä, koska hän on kuin sokea mies, joka ei tiedä mitä on tekemässä tai minne on menossa. Sellainen ihminen saattaa ajatella, että se, mitä hän tekee meditaation nimissä, on itsensä huomioimista, kun taas

itse asiassa he leijuvat vain pinnalla. Kuitenkin, siinä määrin kuin me menemme syvälle itsetutkimuksen harjoituksessa, meidän ymmärryksemme harjoituksesta tulee kasvamaan syvemmäksi ja selkeämmäksi, ja näin me tulemme tajuamaan, että me emme voi itse asiassa pitää kiinni itsemme tarkkailusta edes viittä minuuttia, koska meidän silmämme ovat avautuneet, joten me tiedämme, mitä me olemme tekemässä tai minne olemme menossa.

Ei kuitenkaan ole välttämätöntä meditoida kahdeksaa tuntia tai edes viittä minuuttia, koska jos me kiinnitämme huomiota itseemme tarpeeksi innokkaasti vain hetken, sen vuoksi puhtaan tietoisuuden ääretön selkeys tulee nielemään meidät. Toisin sanoen, jos me käännämme huomiomme 180 astetta takaisin kohti itseämme, se siten vetäytyy täysin pois kaikesta muusta, joten se, mitä silloin jää jäljelle, on meidän puhtaan tietoisuutemme luonnollinen tila, jossa me emme voi elää hetkeäkään egona. Siihen hetkeen asti meidän täytyy toistuvasti yrittää parhaamme kääntää huomiomme täydet 180 astetta takaisin kohti itseämme, mikä tarkoittaa sitä, että me olemme niin kiihkeästi itsetarkkaavaisia, että me lakkaamme olemasta tietoisia mistään muusta.

Vaikka meille on varmasti hyödyllistä yrittää pitää kiinni ainakin rajallisissa määrin itsen tarkkaavaisuudesta riippumatta siitä mitä muuta mieleemme, puheemme tai kehomme saattavat olla tekemässä, meidän tulisi myös yrittää toistuvasti mennä syvemmälle sisään yrittämällä olla niin innokkaasti itsetarkkaavainen kuin mahdollista, vaikka vain hetken tai kaksi kerrallaan. Näitä kahta intensiteettiastetta tulisi harjoitella rinnakkain, koska kumpikin auttaa toistaan, mutta lopulta se tapahtuu vain, kun yksi meidän toistuvista yrityksistä olla niin innokkaan itsetarkkaavainen kuin mahdollista, että me tulemme sen tähden menettämään itsemme ikuisesti puhtaan tietoisuuden kirkkauteen, joka on Bhagavanin armon valo.

Osa XLV

2. Helmikuuta 1979

Sadhu Om [keskustellessaan minun ja toisen nuoren ystäväni kanssa]: Ainakin sinulla on ystäviä, joiden kanssa puhua ja jotka rohkaisevat sinua jatkamaan tätä itsetutkimuksen ja itsensä luovuttamisen polkua, mutta kun minä tulin ensimmäisen kerran Bhagavanin luo, siellä ei ollut sellaisia ystäviä. Aluksi ainoat ystäväni olivat Janaki Matha ja hänen ryhmänsä, mutta vaikka he kaikki olivat ihastuneet Bhagavaniin, he eivät olleet kiinnostuneita seuraamaan hänen polkuaan. Janaki Matha rohkaisi seuraajiaan tekemään *pūjāa*, *japaa* ja niin edelleen, mutta ei itsetutkimusta tai itsensä luovuttamista.

Hän (nainen) ja hänen seuraajansa eivät olleet poikkeuksia tässä suhteessa. Silloin kuten nytkin suurin osa Bhagavanin palvojista on ihastunut häneen, muttei hänen opetuksiinsa. Heille hän on Jumala, ja he rakastavat ja palvovat häntä sellaisena, samalla kun käyttävät hieman enemmän kuin kauniita sanoja tosiseikasta, että hän on ensin ja ennen kaikkea ei vain Jumala vaan guru. Toisin sanoen syy, miksi hän ilmestyi ihmismuodossa, oli opettaa meitä kääntymään takaisin sisäänpäin, missä hän aina loistaa omana todellisena luontonaamme, ja siten luovuttamaan itsemme kokonaan hänelle, kadottaen itsemme ikuisesti häneen. Sen vuoksi, vaikka hän on varmasti Jumala, hänen ensisijainen roolinsa on syvempi ja paljon tärkeämpi *gurun* rooli. Jos me uskomme hänen olevan Jumala, sellaisena hän varmasti siunaa meitä, mutta jos me haluamme saada hänestä suurimman hyödyn, meidän tulisi pitää häntä ei vain Jumalana, vaan paljon tärkeämmin guruna, mikä tarkoittaa sitä, että meidän ei pitäisi olla kiintyneitä vain hänen ulkoiseen nimeensä ja muotoonsa vaan myös hänen opetuksiinsa, ja sen mukaisesti meidän tulisi yrittää parhaamme mukaan kääntyä takaisin sisäisesti ja siten luovuttaa itsemme täysin hänelle, jolloin hän voi niellä meidät kokonaan.

Vaikka Bhagavan oli ruumiillisesti läsnä niinä päivinä, me emme voineet kysyä häneltä sisäisistä haasteista ja kamppailuista, joita me kohtasimme seurattessa hänen polkuaan. Jos joku oli kysynyt häneltä tällaisia asioita, hän tahtoi yleensä pysyä hiljaa. Vaikka hänen hiljainen vastauksensa saattaa muiden silmissä näyttää siltä, että hän oli välinpitämätön tällaisten vakavien etsijöiden koke-

mista vaikeuksista ja ahdistuksista, hän itse asiassa tietää kaikki meidän vaikeutemme kauan ennen kuin me itse tiedämme, ja hän työskentelee aina syvällä sydämessämme korjatakseen syyt kaikille esteille, jotka estävät meitä kääntymästä sisään ja antautumasta kokonaan hänelle.

Niiden joukossa, jotka tulivat hänen luokseen vilpittömästi etsimään *mōkṣaa* [vapautusta], kaikkein kypsimmät sielut tulivat, oppineet kaiken mikä on tarpeen ollakseen oppinut lukemalla hänen kirjoituksiaan ja tarkkailemalla hiljaa hänen vastauksiaan kysymyksiin, pohtien huolellisesti ja syvästi hänen sanojensa merkitystä ja vihjauksia, ja panna ne käytäntöön kääntymällä ja siten vajoamalla takaisin sisälle, ja sitten lähteä saavutettuaan sen, mitä varten he olivat tulleet, ilman, että kukaan muu tietäisi suuresta muutoksesta, jonka Bhagavan oli saavuttanut heidän sydämissään. Toiset, jotka eivät olleet niin täydellisen kypsiä, ymmärsivät, mitä heidän piti tehdä, mutta siitä huolimatta he kamppailivat kuitenkin vajotakseen tarpeeksi syvälle sisimpäänsä, joten he sisäisesti rukoilivat häntä antamaan heille kokosydämisen ja kaiken kuluttavan rakkauden, jota vaadittiin luovuttaakseen itsensä kokonaan hänelle uppoamalla takaisin sisään ja sulautuen ikuisesti lähteeseen, josta he olivat nousseet. Heidän hartaalla kaipauksellaan ja rukouksillaan heidän mielensä puhdistuivat, ja näin heistä tuli kelvollisia tarjoamaan itsensä hänelle täysin varauksetta, siten sallien hänen niellä heidät kokonaan.

Muutamat meistä, kuten Muruganarin ja minun, Bhagavan siunasi runouden lahjalla, joten sen sijaan, että rukoilisimme vain sisäisesti, kirjoitimme rukouksemme lauluiksi ja säkeiksi, jotka annoimme Bhagavanille ja joskus lauloimme hänen läsnä ollessaan. Hän ei yleensä koskaan kommentoinut rukouksia, jotka me teimme sellaisissa säkeissä tai ilmaissut niille joko hyväksyntäänsä tai paheksuntaansa, mutta hän saattoi tehdä pieniä, mutta merkittäviä muutoksia niihin, jotka me olimme kirjoittaneet, tehdäkseen niistä vieläkin merkityksellisempiä, voimakkaampia ja sydäntä sulattavampia ja siten hän osoitti epäsuorasti hyväksyvänsä sille, minkä puolesta me olimme rukoilleet. Jos sinä luet joitain säkeitä, joita hän oli muuttanut tällä tavalla, sinun sydämesi sulaisi ja sinä itkisit rakkaudesta häntä kohtaan.

Vakavat ja kypsät etsijät esittivät hänelle kysymyksiä harvoin jos koskaan. Jopa minä, joka olin hänen palvojistaan nuorin, kaikkein merkityksettömin ja vähiten koulutettu, en koskaan kysynyt häneltä mitään, joten mitä sanoa niistä, jotka olivat todella kypsiä ja kelvollisia antautumaan hänelle vajoamalla takaisin sisimpäänsä? Suurimman osan kysymyksistä esittivät satunnaiset vierailijat, oppineet panditit ja vähemmän kypsät palvojat, joista jotkut olivat eläneet monta vuotta hänen luonaan, mutta jotka eivät silti olleet omaksuneet hänen opetustensa todellista merkitystä ja joiden mielten kimppuun kävivät siksi jatkuvasti epäilykset ja hämmennykset. Sellaisten ihmisten esittämät kysymykset täyttävät kirjat, sellaiset kuin *Talks* ja *Day by Day*, ja Bhagavanin vastaukset annettiin kunkin kyseisiä kysymyksiä esittäneen henkilön tarpeiden ja ymmärryksen tason mukaan.

Sadhu Om [kun jotkut vierailijat keskustelivat erilaisista syistä, joita ihmiset antavat tehdäkseen *giri-pradakṣiṇan* (Arunachalan kiertämiseen), kuten esimerkiksi saadakseen *punyan* tai jopa tunteakseen jotain värähtelyä, ja kysyivät sitten häneltä miksi hän teki niin, ja mitä ohjeita tulisi noudattaa tehdessään niin]: Minä en koskaan tehnyt *giri-pradakṣiṇaa* saadakseni jotain hyötyä tai jostain muusta syystä paitsi rakkaudesta Arunachalaan. Koska minä tiesin, että vain hänen armostaan minä pystyin tekemään *pradakṣiṇan*, enkä koskaan tuntenut tarvetta noudattaa mitään ohjeita, kuten olla puhumatta tai virtsaamatta. Ainoa asia, jota en halua jättää väliin tehdessäni *pradakṣiṇan*, on *Aruṅācala Akṣaramaṇamālain* laulaminen, mutta nykyään edes se ei ole joskus mahdollista.

Mitä tulee *punyaan* [vanhurskaaseen tekoon ja siitä kertyviin ansioihin], en ollut koskaan kiinnostunut sellaisista asioista. Aina kun Devaraja Mudaliar näki minun tekevän *pradakṣiṇaa*, hän sanoi: 'Jopa nähdä jonkun, joka kiertää Arunachalaa, on suuri *punya*, joten sinä jaat *punyasi* minun kanssani', mutta minä vain pysyin vaiti sanomatta mitään. Eräänä päivänä hän kysyi minulta, miksi en koskaan vastannut, kun hän sanoi tämän, joten minä selitin hänelle, etten koskaan uskonut saavani *punyaa* kiertämällä mäkeä, ja vaikka olisikin totta, että hän otti jotakin *punyaa* minulta, se ei ollut minulle menetystä. Mikä on menetys, jos joku ottaa meiltä sen, mitä emme halua ja emme edes tiedä, että meillä se on?

9. Helmikuuta 1979

Sadhu Om: Yhdessä säkeessäni laulan Bhagavanille: 'Mikä typerä kaveri minä olen! Koko tämän ajan olen yrittänyt vakuuttaa itselleni, että maailma on epätodellinen, ja pitää sitä sellaisena, samalla kun olen katsonut läpi sormien itseni väärinymmärtämisen ensisijaista virhettä, että pidän itseni, sen, jolle tämä maailma ilmenee, olevan todellisen.

18. Helmikuuta 1979

Sadhu Om: Kuten useimmat muutkin *Uḷladu Nārpadu Anubandhamin* säkeet, säkeet 4 ja 5 ovat tamilikäännöksiä, jotka Bhagavan kirjoitti sanskritin säkeistä. Säkeessä 4 hän sanoo: Kuumuuden poistaa viileä kuu, köyhyyden hyvä *kalpaka* [taivaallinen toiveiden täyttävä puu] ja *pāpan* [synnin tai vian] *gaṅgā* [pyhä Ganges-joki]. Kaikki nämä kolme, kuumuudesta alkaen, tulevat häipymään [pujahtamaan tiehensä tai lakkaamaan] juuri vertaansa vailla olevien *sādhujen* [hyväntahtoisten ihmisten] suuren *darśanan* [näkemisen] johdosta, mikä tässä yhteydessä tarkoittaa *jñāneja*, niitä, jotka tuntevat ja elävät omana todellisena olemuksensa].

Tässä yhteydessä 'kuumuus' ei tarkoita vain fyysistä lämpöä, vaan henkisen toiminnan kiihkoa polttavien halujen, pelkojen, toiveiden, huolien, ahdistuksen ja vastaavien muodossa. Samoin 'köyhyys' ei tarkoita vain aineellisen omaisuuden puutetta, vaan vielä suurempaa köyhyyttä, jota kutsutaan 'haluksi' tai 'himoksi', jota ei voida tyydyttää millään aineellisella rikkauksella tai millä tahansa muulla, jota joku voi haluta. Kaikenlainen kuumuus, kaikenlainen köyhyys ja kaikki *pāpa* [syntiset teot ja niistä johtuvat haitat] poistetaan jo pelkästään näkemällä *jñāni*, joka on verraton joka suhteessa.

Gaṅgā on tässä aineellisessa maailmassa, toiveen täyttävä puu on taivaassa, jumalien maailmassa, ja kuu on välimaailmassa nimeltä *pitṛlōka* [kuolleiden esi-isien maailma, jotka eivät vielä ole siirtymässä mihinkään muuhun maailmaan], joten kun Bhagavan kuvailee *sādhuja* tai *jñāneja* tässä '*ṇai-y-illā*', verrattomina, vertaansa vailla olevina tai lyömättöminä, hän viittaa siihen, että kaikissa näissä kolmessa maailmassa, ja todellakin kaikissa muissa maailmoissa, ei ole ketään eikä mitään, joka olisi samanarvoinen tai edes verrattavissa *jñāniin*.

Samalla lailla säkeessä 5 hän viittaa siihen, että ei ole mitään, mikä olisi yhtäläinen, samanlainen tai verrattavissa *jñāniin*:

Tīrthat [pyhät kylpypaikat], jotka koostuvat vedestä, ja jumaluudet [Jumalan kuvat], jotka on [pantu kokoon] kivistä tai maasta, eivät ole lainkaan kuin [samanlaisia tai verrannollisia] nuo *mahātmat* [suuret sielut tai *jñānit*]. Ah! Katso, nuo [*tīrthat* ja jumaluudet] saavat aikaan puhtautta lukemattomien päivien aikana [toisin sanoen, asteittain pitkän ajan kuluessa], [kun taas] *sādhut* [*jñānit*] [tekevät sen] heti, kun heidät nähdään silmällä.

Tīrthat ja jumalalliset kuvat suovat puhtautta jokaisen palvojan uskon ja rakkauden mukaisesti, joten se, puhdistavatko ne ihmisen mielen ja kuinka nopeasti ne tekevät sen, riippuu hänen uskonsa ja rakkautensa olemassaolosta ja laajuudesta. Jos jollakulla ei ole lainkaan uskoa tai antaumusta, *tīrthat* ja jumalalliset kuvat eivät puhdistaa hänen mieltään, ja koska useimpien ihmisten usko ja antautuminen ei ole kovin syvää ja intensiivistä, nopeus, jolla *tīrthat* ja jumalalliset kuvat puhdistavat heidät, on erittäin hidasta ja asteittaista. Kuitenkin, aivan kuten tuli polttaa jokaisen, joka siihen koskettaa, uskoivatpa he sen tekevän niin tai eivät halua sen tekevän niin, *jñānin* armollinen katse puhdistaa kenet tahansa, olipa heillä uskoa ja antaumusta vai ei, joten *jñānin* näkemisen puhdistava vaikutus on välitön, ja siihen määrän kuin mieli siten puhdistuu, usko ja antautuminen tulee itämään, kasvamaan ja kukkimaan siinä. Kuitenkin, vaikka tuli polttaa kaiken sen kanssa kosketuksiin joutuvan, jotkin asiat tuhoutuvat sillä nopeammin kuin toiset. Esimerkiksi banaanikasvin varren palaminen tulessa kestää kauan, koska se on täynnä kosteutta, kun taas kuiva puu palaa nopeammin ja ruuti heti. Samalla lailla, vaikka jokaisen *jñānin* näkemän mieli alkaa välittömästi puhdistua, epä-

puhtauksia täynnä oleva mieli on kuin banaanikasvin kostea varsi, joten sen täydellinen puhdistuminen ja tuhoutuminen kestää kauemmin, kun taas mieli, joka on vähemmän täynnä epäpuhtauksia, puhdistuu täysin ja tuhoutuu nopeammin, ja erittäin kypsän sielun mieli puhdistuu ja tuhoutuu välittömästi.

Kun me näemme *jñānin*, meidän *pāpa* [synti tai vika], joka on aiempien syntisten tekojemme hedelmä tai seuraukset, tulee siten poistumaan, kun sitä vastoin, kun *jñāni* näkee meidät, sydämemme ja mielemme tulevat puhdistumaan. Meidän mielemme epäpuhtaudet, jotka *jñānin* armollinen katse poistaa, ovat *viṣaya-vāsanoita* [taipumuksia etsiä onnea muista asioista kuin itsestämme], jotka yllyttävät meitä tekemään syntisiä tekoja. Sen vuoksi se, mitä Bhagavan tarkoittaa näissä kahdes- sa säkeessä, on, että kun me näemme *jñānin*, syntisten tekojemme vaikutukset poistuvat, kun sitä vastoin, kun *jñāni* näkee meidät, niiden syy tulee poistumaan. Toisin sanoen *jñāni*, joka näkee meidät, vaikuttaa meihin paljon syvemmin ja enemmän kuin se, että me näemme hänet.

Syynä tähän on se, että kun me näemme *jñānin*, näemme hänet itsemme kaltaisena persoonana, joten me emme näe häntä sellaisena kuin hän todellisuudessa on, kun sitä vastoin, kun hän näkee meidät, hän ei näe meitä persoonana vaan sellaisena kuin me itse asiassa olemme, nimittäin pelkätään itsenään. Sen vuoksi hän puhdistaa meidät näkemällä meidät ikuisesti puhtaana olentona, jota me aina todella olemme, joten *jñānin* katse on armoa. Tämä sen vuoksi vahvistaa totuuden Mudaliar Pattin kerran lausumissa viisaissa sanoissa. Elämänsä loppupuolella hän (nainen) tuli melkein täysin sokeaksi, mutta siitä huolimatta hän tuli Bhagavan luo joka päivä ja vietti jonkin aikaa vain seisomalla hänen edessään. Eräänä päivänä Devaraja Mudaliar kysyi häneltä hellästi: 'Pätti [isoäiti], miksi te seisotte täällä joka päivä kasvot kohti Bhagavana, kun ette voi nähdä häntä?', johon hän vastasi nuhtelevasti: 'Tyhmä poika, kuka voi nähdä Bhagavanin? En tule tänne nähdäkseni häntä, vaan saadakseni hänet näkemään minut.'

Osa XLVI

18. Helmikuuta 1979 jatkuu

Sadhu Om: Missä tahansa *sādhanassa* [hengellisessä harjoituksessa] tavoitteena on pitää mieli kiinnittyneenä johonkin *lakṣyaan* [kohteeseen], mutta rakkaus tehdä niin on yleensä riittämätöntä, joten ennemmin tai myöhemmin mieli kääntyy pois *lakṣyastaan* kohti jotain muuta. Tämä mielen poikkeaminen *lakṣyasta* tapahtuu *pramādan* [laiminlyönnin tai välinpitämättömyyden] vuoksi, joten olla valppaana suojelemassa *pramādaa* vastaan on välttämätöntä missä tahansa *sādhanassa*. Välttääksemme joutumasta *pramādan* saaliiksi meidän on kyettävä havaitsemaan tarkka hetki, jolloin se tapahtuu, koska jos me emme huomaa sitä hetkeä, huomiomme kääntyy pois *lakṣyastaan* ennen kuin huomaamme tämän tapahtuneen.

Pramāda tapahtuu aina jommallakummalla kahdesta tavasta. Huomiomme kääntyy pois *lakṣyasta* joko *viṣaya-vāsanoiden* [taipumuksemme kiinnittää huomio johonkin muuhun kuin itseemme] tai unen vuoksi, joten näitä molempia *pramādan* muotoja on vältettävä, jotta voimme ta- kertua lujasti *dhyāna-lakṣyaamme* [kohteeseen, jota me meditoimme]. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että meidän pitäisi yrittää välttää unta kokonaan. Niin kauan kuin keho ja mieli ovat aktiivisia, uni on välttämätöntä, joten jos me olemme unisia, meidän tulee nukkua. Nukkumisen jälkeen me heräämme virkeänä, joten tuoreella ja kirkkaalla mielellä meidän tulee sitten palata meditaatioomme, ja meditoimalla meidän tulee takertua *dhyāna-lakṣyaamme* niin lujasti, ettemme joudu *pramādan* saaliiksi joko keskittämällä huomiomme muihin asioihin, jotka ovat *viṣaya-vāsanoidemme* vallassa tai unen muodossa.

Alkuperäinen *pramāda* ja kaikkien muiden *pramādan* muotojen juuri on itsestä laiminlyönti, joka on egon tosi luonne, koska egona keskittämme huomiomme aina muihin asioihin kuin itseemme. Sen vuoksi ainoa keino, jolla me voimme kukistaa kaikki *pramādan* muodot, on olla niin innokkaasti itsetarkkaavainen, ettemme joko anna tilaa huomiomme kääntymiselle kohti mitään muuta tai

sille hajota *manōlayan* [mielen tilapäinen hajoaminen] mihin tahansa muotoon, kuten uneen tai *kēvala nirvikalpa samādhiin* [*manōlayan* muoto, jonka synnyttävät tietyt joogaharjoitukset, jonka päämääränä on hillitä kaikki henkinen toiminta (*citta-vṛtti*) muilla keinoin kuin itsetarkkailulla], koska itsetarkkailu on ainoa vastalääke itsensä laiminlyönnille, *peruspramādalle*, josta kaikki muut *pramādan* muodot ovat peräisin.

Vaikka on tarpeellista välttää *pramādaa*, kun harjoittaa mitä tahansa meditaation muotoa, ainoa meditaation muoto, joka voi auttaa meitä välttämään kaikkia *pramādan* muotoja, on itsen tarkkaavaisuus, koska *pramāda*, jota tulee välttää kaikissa muissa meditaation muodoissa, ovat kaikki *pramādan* toissijaiset muodot, mutta ei *peruspramāda*, nimittäin itsensä laiminlyönti. Toisin sanoen, koska *dhyāna-lakṣya* missä tahansa muussa meditaation muodossa on jotain muuta kuin hän itse, kuten esimerkiksi Jumalan nimi tai muoto, kiinnittymällä lujasti tuohon *dhyāna-lakṣyaan* hän kohdistaa huomionsa pois itsestään, joten vaikka hän voi siten välttyä muiden ajatusten häirinnältä, hän ei voi välttyä olemasta itsensä laiminlyövä. Todellakin, meditoimalla mitä tahansa muuta kuin itseään, ihminen vain jatkaa itsensä laiminlyöntiä sen välttämisen sijasta.

Mikä tahansa muu meditaation muoto kuin itsetarkkailu on sen vuoksi vain osittainen ja pysymätön ratkaisu *pramādan* ongelmaan, koska niin kauan kuin itsensä laiminlyönti jatkuu, me pysymme alttiina milloin tahansa putoamaan muiden *pramādan* muotojen saaliiksi. Takertumalla lujasti itsetarkkailuun, pitää vain itseään omana *dhyāna-lakṣyana*, on ainoa täydellinen ja pysyvä ratkaisu *pramāda*ongelmaan, koska itsensä laiminlyönti voidaan voittaa vain siinä määrin kuin olemme itsetarkkaavia. Jos me olemme niin innokkaasti itsetarkkaavaisia, ettemme anna pienintäkään tilaa itsen laiminlyönnille, me tulemme siten tietoisiksi itsestämme sellaisina kuin me tosiasiasa olemme ja ego tulee näin tuhoutumaan ikuisiksi ajoiksi, kuten Bhagavan vihjaa *Upadēśa Undiyārin* säkeissä 16 ja 17:

Jättäen ulkoiset *viṣayat* [esineet tai ilmiöt], mieli, joka tietää oman valomuotonsa, on yksin todellista tietoisuutta [tai tietoisuutta siitä, mikä on todellista].

Kun ihminen tutkii mielen muotoa unohtamatta [laiminlyöntiä tai luovuttamista], [on selvää, että] ei ole olemassa mitään, jota kutsutaan 'mieleksi'. Tämä on suora [selvä tai sopiva] polku kaikille.

Mielen '*oli-y-uru*' eli 'valon muoto' on sen perustavanlaatuinen tietoisuus 'Minä olen', joka on valo, joka valaisee sen ja mahdollistaa sen, että se on tietoinen sekä itsestään että muista asioista. Tämä valo loistaa aina selvästi meidän sisällämme omana olemuksenamme, 'Minä olen', koska vaikka me nousemme egona tai mielenä, me emme koskaan lakkaa olemasta tietoisia 'Minä olen'. Kuitenkin, vaikka me olemme aina selvästi tietoisia 'Minä olen', kun me nousemme egona, me emme ole tietoisia itsestämme ainoastaan 'Minä olen', vaan 'minä olen tämä ruumis', ja tämä väärä tietoisuus itsestämme on se, joka piilottaa todellisen luontemme tarkkana 'Minä olen'. *Pramādanasta* johtuen me olemme tietoisia itsestämme 'minä olen tämä ruumis', koska vain *pramādan* eli itsen laiminlyönnin vaikutuksesta tulemme tietoisiksi kehosta tai mistä tahansa muusta kuin itsestämme. *Pramāda* on näin ollen egon luonne, joten *pramādan* hävittäminen on egon hävittämistä ja päinvastoin.

Kenelle *pramāda* on? Se on vain egolle, koska vain kun me nousemme egona, me tulemme tietoisiksi kaikesta muusta kuin itsestämme. Sen vuoksi ei voisi olla olemassa *pramādaa* ilman egoa, ja samalla lailla ei voisi olla olemassa egoa ilman *pramādaa*. Jos me emme koskaan antaisi huomiomme kääntyä pois itsestämme *pramādan* vaikutuksen alaisena, me emme olisi tietoisia mistään muusta kuin itsestämme, joten siellä ei olisi tilaa meille nousta egona, koska tarttumatta ensin kehoon ja sitten muihin asioihin me emme voisi nousta, pysyä tai kukoistaa egona, kuten Bhagavan tekee selväksi *Uḷladu Nārpadun* säkeessä 25, jossa hän kuvailee egoa '*uru-v-atra pēy agandai*', 'muodottomana demoni egona' ja sanoo: 'Tarttumalla muotoon se tulee olemassaoloon; tarttumalla muotoon se pysyy; tarttumalla ja ruokkimalla muotoa se kasvaa runsaasti'. Sen vuoksi tehdäksemme lopun nousullemme egona meidän on tehtävä loppu *pramādallemme* ja päinvastoin.

Tehdäksemme lopun *pramādalle* ja siitä johtuen tehdäksemme lopun nousullemme egona,

meidän täytyy olla niin innokkaasti itsetarkkaavia, ettemme koskaan anna huomiomme kääntyä pois itsestämme mihinkään muuhun. Olemalla niin innokkaasti itsetarkkaavia on se, mitä Bhagavan ilmaisee sanomalla '*maṇam taṇ oḷi-y-uru ḍrdal*', 'mielen tuntiessa [tai tutkiessa] oman valonsa muotoa' ja siten sallimatta koskaan huomiomme kääntyä pois itsestämme kohti mitä tahansa muuta, on se, johon hän viittaa sanomalla '*veḷi viḍayaṅgalai viṭtu*', 'jättäen [luopuen tai päästään irti] ulkoiset viṣayat [esineet tai ilmiöt]'. Tällä tavalla, tuntematta mitään muuta kuin oman 'valomuotoamme', meidän todellinen luontomme puhtaana tietoisuutena 'Minä olen', yksin on '*uṇmai-y-uṇarcci*', 'todellinen tietoisuus' tai 'tietoisuus siitä, mikä on todellista'.

Säkeessä 17 se, mitä hän kuvailee '*maṇattiṇ uru*', 'mielen muotona', on sen olennainen 'valon muoto', sen perustietoisuus 'minä olen, ja '*maṇavādu*' tarkoittaa 'unohtamatta', 'laiminlyömättä' tai 'luovuttamatta', joten se merkitsee 'ilman *pramādaa*' tai 'antamatta myöten *pramādalle*'. Sen vuoksi '*maṇattiṇ uruvai maṇavādu usāva*', 'kun joku tutkii mielen muotoa unohtamatta [laiminlyömättä tai luovuttamatta]', tarkoittaa sitä, että meidän on tutkittava 'valon muotoamme' niin innokkaasti ja valppaasti, ettemme anna tilaa edes pienimmälle *pramādalle* sallien huomiomme luisua pois itsestämme kohti kaikkea muuta.

Siihen määrään kuin me olemme innokkaasti itsetarkkaavia, me egona tulemme tyyntymään ja liukenemaan takaisin 'valomme muotoon', joka on sekä meidän todellinen olemuksemme että lähteemme, josta me olemme nousseet. Meidän vapautumisemme ja hajoamisemme on sen vuoksi täydellistä ja pysyvää vain silloin, kun olemme niin innokkaan itsetarkkaavia, että me lakkaamme olemasta edes pienimmässä määrin tietoisia mistään muusta kuin itsestämme, koska me silloin tulemme olemaan tietoisia itsestämme puhtaana tietoisuutena, joka me itse asiassa aina olemme, ja siten ego, väärä tietoisuus 'minä olen tämä ruumis', tulee tuhoutumaan ikuisesti.

Kun me näemme perustana olevan köyden sellaisena kuin se todellisuudessa on, harhaluulo siitä, että se on käärme, tulee siten häviämään. Samalla lailla, kun me olemme tietoisia itsestämme sellaisina kuin me todellisuudessa olemme, nimittäin puhtaana, liitevapaana tietoisuutena 'Minä olen', kuviteltu liitteeseen yhdistetty tietoisuus 'minä olen tämä ruumis' tulee siten häviämään. Kuitenkin, jopa sanoa, että käärme tulee häviämään, ei ole täysin oikea, koska siellä ei ole koskaan ollut mitään käärmettä. Toisin sanoen, kun me näemme köyden köytenä, ei ainoastaan käärme lakkaa olemasta, vaan meille tulee olemaan selvää, ettei sitä tosiasiasa koskaan ole ollut olemassa. Samalla lailla, jopa sanoa, että ego tulee häviämään, ei ole täysin oikea, koska sellaista asiaa kuin ego ei ole koskaan ole ollut olemassa. Toisin sanoen, kun me olemme tietoisia itsestämme omana itsenämme, 'minä olen minä', ego ei ainoastaan lakkaa olemasta, vaan tulee olemaan selvää, ettei sitä tosiasiasa ole koskaan ollut olemassa.

Tämä on se, mitä Bhagavan tarkoittaa, kun hän sanoo: '*maṇam eṇa oṇḍru ilai*', 'ei ole olemassa mitään, jota kutsutaan mieleksi'. Toisin sanoen, ego tai mieli näyttää olevan olemassa vain silloin, kun me kiinnitämme huomiota muiden asioiden näennäiseen olemassaoloon, mutta jos me käännämme huomiomme takaisin sisään kohdataksemme vain itsemme, me emme löydä mitään sellaista asiaa kuin ego tai mieli, koska se, mitä me aina tosiasiasa olemme, ei ole mitään muuta kuin pelkkä itsemme, 'minä olen minä', joten me emme tosiasiasa ole koskaan nousseet egona tai mielestä.

Sen vuoksi hän päättää säkeen 17 sanomalla: '*mārggam nēr ārkkum idu*', 'Tämä on suora [selvä tai sopiva] polku kenelle tahansa'. Kiinnittämällä huomiota kaikkeen muuhun kuin itseemme me ylläpidämme ja ruokimme egon ja sen *pramādan* näennäistä olemassaoloa, joten me emme voi lopettaa niiden näennäistä olemassaoloa millään muulla tavalla kuin olemalla valppaan itsetarkkaavainen. Muut keinot voivat auttaa puhdistamaan mielen ja siten johdattamaan meidät tälle itsetutkimuksen polulle, joten sellaisena ne voivat olla epäsuoria keinoja hävittää ego, mutta itsetutkimus yksin on suora keino, koska se yksin voi paljastaa totuuden, ettei tosiasiasa ole olemassa sellaista asiaa kuin ego.

Siihen saakka, kun me tutkimme itseämme tarpeeksi tarkasti nähdäksemme, mitä me todella olemme, me tulemme jatkamaan näennäisesti olemista egoina, ja siksi meidän *pramādamme* ja kaik-

ki muu tulee näyttämään myös olevan olemassa. Millä tahansa muulla *sādhanalla* [keinolla], joita me saatamme harjoittaa, voi olla jonkin verran rajoitettua hyötyä, mutta mikään muu *sādhana* kuin *ātma-vicāra* [itsetutkimus] ei voi auttaa meitä näkemään suoraan, mitä me todella olemme, ja siten hävittää egon ja kaikki sen jälkeläiset.

Osa XLVII

24. Helmikuuta 1979

Sadhu Om: Seuraapa joku *bhaktin* tai *jñānan* polkua, rakkaus on olennainen ainesosa, jota ilman kumpaakaan ei voida seurata. On laajalle levinnyt väärinkäsitys, että *bhakti* ja *jñāna* ovat kaksi erillistä polkua, kun taas itse asiassa *jñānan* polku on *bhaktin* polun huipentuma.

Toisin sanoen, kun kannattaja aloittaa *bhaktin* polun, he yleensä uskovat Jumalan olevan muu kuin he itse, mutta kun heidän *bhaktinsa* kypsyy, he tulevat ymmärtämään, että Jumala on ainoa todellisuus, ainoa asia, joka todella on olemassa, joten hän on yksi ääretön kokonaisuus, jota luokun ottamatta mitään ei ole olemassa. Hän on sen vuoksi meidän oma olemuksemme, meidän todellinen olemassaolomme, joten me emme voi olla mitään muuta kuin hän. Kun tämä selkeä ymmärrys nousee sydämeemme hänen armonsa vaikutuksesta, me alamme etsiä häntä itsestämme, joten tämä on kohta, jossa *bhaktin* polku kypsyy *jñānan* poluksi.

Tämä on se, mitä Bhagavan opettaa meille *Upadēsa Undiyārin* säkeissä 3:sta 8:an. Niin kauan kuin me uskomme, että Jumala on muuta kuin me itse, jos me rakastamme häntä hänen itsensä tähden, emmekä vain sen hyödyn tähden, jonka me uskomme saavamme hänestä, me yritämme ilmaista rakkautemme häntä kohtaan tekemällä tekoja hänen tähtensä, ja sellaiset teot, joita me teemme ilman minkäänlaisen hyödyn tavoittelua, vaan vain rakkaudesta häntä kohtaan, tulevat puhdistamaan mielemme ja siten antamaan meille selkeyden tunnistaa oikea polku vapautumiseen, kuten Bhagavan sanoo säkeessä 3:

Niškāmya karma [teko, jota ei motivoi halu] tehtynä [rakkaudella] Jumalalle, puhdistaa mielen ja [siten] se tulee näyttämään polun vapautumiseen.

Mieliämme eivät puhdistaa itse teot, vaan rakkaus, jolla me teemme niitä, koska me voisimme tehdä samoja tekoja halujemme täyttämiseksi, mutta ne eivät silloin puhdistaisi mieltämme. Tästä syystä Bhagavan korostaa, että niiden tekojen, joita me teemme, tulisi olla *niškāmya* (ei tehtynä minkään toiveen toteuttamiseksi) ja '*karuttanukku akkum*' (tehtynä Jumalalle), mikä tarkoittaa, että ne tulisi tehdä vain rakkaudesta häntä kohtaan.

Meidän mielemme epäpuhtaudet ovat meidän *viṣaya-vāsanoitamme* (taipumuksiamme etsiä onnea maailman objekteista), jotka ovat siemeniä, jotka versovat maallisina haluina ja kiintymyksiinä, ja jotka siksi ovat siemeniä, jotka ajavat meidät tekemään *kāmya karmoja* (tekoja, jotka on tehty toiveiden täyttämiseksi) ja siten tulla upotetuksi toiminnan suureen valtamereen, kuten hän sanoi edellisessä säkeessä, joten mielen puhdistaminen on kaikkien tällaisten *vāsanoiden* ja niiden synnyttämien halujen, jotka johtavat niiden nousuun, asteittaista heikkenemistä. Koska nämä epäpuhtaudet ovat niitä, jotka sumentavat mielemme maallisilla haluilla, kun meidän mielemme on puhdistunut näistä epäpuhtauksista, me saavutamme sisäisen selkeyden ymmärtää, että vapautumisen polku ei ole menemistä ulospäin ryhtymällä tekoihin, vaan vain menemistä sisään päin tyyntymään pelkkään olemisen toiminnasta vapaaseen tilaan, kuten Bhagavan viittaa tässä säkeessä sanomalla, että Jumalalle tehty *niškāmya karma* 'tulee näyttämään [tai saa meidät näkemään] tien vapautumiseen'. Toisin sanoen, vaikka *niškāmya karma*, joka on tehty rakkaudesta Jumalaan, ei itsessään ole polku vapautumiseen, puhdistamalla mielemme se tulee johtamaan meidät tälle polulle.

Säkeissä 4:stä 7:än Bhagavan toisaalta käsittelee erilaisia *niškāmya karmoja*, joita me voimme tehdä rakkaudesta Jumalaan, nimittäin *pūjā* (palvonta), *japa* (Jumalan nimen toistaminen) ja

dhyāna (mietiskely), jotka ovat kehon, puheen ja mielen tekoja, ja sanoo, että tässä järjestyksessä jokainen näistä on parempi kuin edellinen, mikä tarkoittaa sitä, että se on tehokkaampi mielen puhdistamiseksi. Lopuksi säkeessä 8 hän sanoo:

Ennemmin kuin *anya-bhāvan* [Jumalan mietiskely muuna kuin omana itsenä], *ananya-bhāva* [hänen mietiskelemisensä ei minään muuna kuin omana itsenä], jossa hän on [ymmärretään olevan] minä, on varmasti paras kaikista [*bhaktin* harjoituksista].

Toisin sanoen, kun mielemme on puhdistunut riittävästi *niṣkāmya pūjān*, *japan* ja *dhyānan* harjoituksella, me tulemme siten saavuttamaan mielen ja sydämen selkeyden ymmärtääksemme, että me emme itse asiassa voi olla mitään muuta kuin Jumala, joten hän on se, joka aina loistaa sydämesämme 'minänä'. Kun me ymmärrämme selkeästi tämän, me lakkaamme mietiskelemästä häntä ikään kuin hän olisi jotain muuta kuin me itse, me tulemme sen sijaan mietiskelemään ei mitään muuta kuin itseämme, lujalla vakuutuksella, että hän yksin on 'minä'. Toisin sanoen, me tulemme mietiskelemään vain 'minää', joten se, mitä Bhagavan kuvailee tässä '*ananya-bhāvana*' (mietiskelynä siihen, mikä ei ole toinen), on *ātma-vicāra* (itsetutkistelu), joka on *jñānan* polku.

Sen vuoksi, kun hän sanoo, että tämä on 'paras kaikista', hän viittaa siihen, että *ātma-vicāra* on paras kaikista *bhaktin* harjoituksista. Se on parasta, ei vain siksi, että se on tehokkain keino puhdistaa mieli, vaan mikä vielä tärkeämpää, koska se on ainoa keino poistaa ego, kaikkien epäpuhtauksien juuri. Muut harjoitukset voivat puhdistaa mieltä vain rajattuun määrään, koska niin kauan kuin ego säilyy, siinä tulee väistämättä olemaan epäpuhtauksia, nimittäin *viṣaya-vāsanoita*, suuremmassa tai pienemmässä määrin, koska sen todellisena luontona on omata *viṣaya-vāsanāt*. Jotta voisi poistaa kaikki epäpuhtaudet, sen vuoksi, on välttämätöntä hävittää ego, ja koska me nousemme, pysymme ja kukoistamme egona siihen määrään, johon me kiinnitämme huomiota kaikkeen muuhun kuin itseemme, me tulemme tyyntymään ja sulautumaan takaisin lähteeseen, josta nousimme vain siihen määrään, johon me emme kiinnittäneet huomiota mihinkään muuhun kuin itseemme, joten vain itseemme mietiskeleminen on ainoa keino, jolla me voimme hävittää egon.

Koska me tulemme tyyntymään siihen määrään, johon me kiinnitämme huomiota itseemme, tämä itsetarkkaavuuden harjoitus on oikeaa itsensä luovuttamisen harjoitusta, kuten Bhagavan antaa ymmärtää *Nāṇ Yar?*:n 13. kappaleen ensimmäisessä lauseessa:

Olemalla *ātma-niṣṭhāparan* [hän, joka pysyy lujasti itsenään], joka ei anna pienintäkään tilaa minkään *cintanan* [ajatuksen] nousulle paitsi *ātma-cintanan* [itsen ajatuksen, nimittäin itsetarkkaavuuden], on yksin antautumista Jumalalle .

Koska itsemme luovuttaminen kokonaan Jumalalle on *bhaktin* polun perimmäinen maali ja päämäärä, ja koska me voimme luovuttaa itsemme kokonaan hänelle vain olemalla niin täysin itsetarkkaavainen, että vajoamme syvälle sisimpäämme ja siten menetämme itsemme täysin häneen, *ananya-bhāva*, mietiskely ei mihinkään muuhun kuin itseän, on parasta kaikista *bhaktin* harjoituksista.

Harjoittamalla kärsivällisesti ja sitkeästi *ātma-vicāraa*, toisin sanoen yrittämällä pitää kiinni itsetarkkaavuudesta niin lujasti kuin mahdollista ja kääntämällä mielemme takaisin sisäänpäin aina, kun se kääntyy ulospäin sen *viṣaya-vāsanoiden* vaikutuksesta, 'miehelle voima pysyä lujasti paikallaan syntymäpaikassaan lisääntyy', kuten Bhagavan sanoo *Nāṇ Yar?*:n kuudennessa kappaleessa. Tämä 'voima pysyä lujasti vakiintuneena syntymäpaikassaan' on se, johon hän viittaa *Upadēsa Undiyārin* säkeessä 9 '*bhāva balamina*', 'mietiskelyn voimana', joka tässä yhteydessä tarkoittaa *ananya-bhāvan* eli itsetarkkaavuuden voimaa, intensiteettiä, lujautta tai vakautta:

[Tällaisella] mietiskelyn voimalla, olemalla *sat-bhāvassa* [olemisen tilassa], joka

ylittää [kaikki] *bhāvanāt* [ajattelun, mielikuvituksen tai mietiskelyn henkisen toiminnan merkityksessä], yksin on *para-bhakti tattva* [korkeimman antautumisen luonne, totuus tai todellinen tila].

Toisin sanoen, kun kärsivällisellä ja sitkeällä itsetarkkaavuuden (*ananya-bhāvan*) harjoituksella mieli kasvavassa määrin saavuttaa 'voimaa pysyä lujasti vakiintuneena syntymäpaikalleen' (*taṅ pirappiḍattil taṅgi nirkum śakti*), sillä voimalla se tulee tyyntymään ja pysymään lujasti vakiintuneena olemisen tilaan (*sat-bhāvaan*), joka ylittää kaiken henkisen toiminnan. Koska olemisen tila (*sat-bhāva*) on itse Jumala, olemine siinä nousematta tietämään mitään muuta, on itsensä luovuttamista kokonaan Jumalalle, joka on *para-bhakti tattva*, korkeimman antautumisen luonne, totuus tai todellinen tila.

Sen vuoksi *bhaktin* polun varhaiset vaiheet ovat *niṣkāmya karman* polkua, jossa hengelliset teot tehdään vain rakkaudesta Jumalaan eikä minkään halujen täyttämiseksi, kun taas sen myöhemmät vaiheet ovat *jñānan* polkua, jossa me vetäydymme takaisin sisällemme mietiskelläksemme häntä rakastavasti sydämessämme meidän omana olemuksenamme, 'Minä olen', siten lakkaamalla nousemasta egona tekemään mitä tahansa tekoja. Koska Jumala on meidän oma olemuksemme, koko olemassaolomme, kaikkein täydellisin rakkauden ilmaus häntä kohtaan ei ole nousta ja mennä ulospäin tehdäkseen mitä tahansa tekoja, vaan vain vajota takaisin sisäpuolelle vain olemaan olemisen luonnollisessa tilassa (*sat-bhāva*), siten liueten ja sulautuen ikuisesti häneen, hänenä.

Huomion keskittäminen mihin tahansa muuhun kuin itseemme on toimintaa, koska meidän huomiomme on siirtymässä pois itsestämme kohti tuota toista asiaa, kun taas huomion kohdistaminen itseemme ei ole toimintaa, vaan kaiken toiminnan loppumista, koska siinä määrin kuin me keskitämme huomiomme itseemme, me egona tulemme siten vajoamaan ja liukenemaan takaisin omaan olemukseemme, joka on lähde tai 'syntymäpaikka', josta me olimme nousseet. Sen vuoksi, niin kauan kuin me pidämme Jumalaa jonain muuna kuin itsenämme, häneen kohdistuva mietiskelymme on henkistä toimintaa, kun taas kun me käsitämme, ettei hän todellisuudessa ole mitään muuta kuin me itse, mietiskelymme häntä kohtaan ei ole henkistä toimintaa vaan vain olemisen tilaa (*summā iruppadu*).

Niin kauan kuin me osallistumme tekemällä kaikenlaista toimintaa, me olemme nousseet egona, koska se, mikä kokee itsensä 'minä olen tekemässä', on vain ego, joten, kuten Bhagavan sanoi *Upadēsa Undiyārin* säkeessä 2, toiminta ei anna vapautusta. Sen vuoksi, kun hän sanoi säkeessä 3, että *niṣkāmya karma*, joka on tehty Jumalalle, puhdistaa mielen ja näyttää siten polun vapautumiseen, se, mitä hän tarkoitti 'polulla vapautumiseen', ei ole mitään toimintaa tai tekemistä, vaan vain olemista sellaisena kuin me aina itse asiassa olemme, nimittäin ikuisesti toiminnasta vapaana puhtaana olemassaolo-tietoisuutena (*sat-cit*), 'Minä olen'.

Voidaksemme olla sellaisia kuin me todellisuudessa olemme, meidän on lakattava nousemasta egona, ja voidaksemme lakata nousemasta egona, meidän on takerruttava lujasti kiinni omaan olemukseemme, 'Minä olen', joten *ananya-bhāva* tai *ātma-vicāra* yksin on polku vapautumiseen, mutta jotta me näkisimme tämän selvästi, meidän mielemme täytyy ensin puhdistua riittävästi Jumalan armolla, joka nousee sydämessämme muodossa, joka on rakkauttamme häneen.

Enemmän kuin minkään muun *bhaktin* harjoitus, *ātma-vicāran* harjoitus vaatii syvää, koko-sydämistä ja kaiken kuluttavaa rakkautta, koska kaikki muut harjoitukset, kuten Jumalan nimen tai muodon mietiskely, me teemme egona suuntautuen ulospäin, pois itsestämme, joten meidän olemassaolomme egona ei ole siten uhattuna, kun taas *ātma-vicāraa* tehdään egona suuntautuen takaisin sisäänpäin, vain itseämme kohti, ja siinä määrin kuin me siten kohtaamme itsemme, me tulemme vajoamaan ja liukenemaan takaisin omaan olemukseemme, joka on *svarūpa* eli Jumalan todellinen muoto. Sen vuoksi me emme voi kiinnittää huomiota itseemme ilman että luovutamme siten itsemme Jumalalle, joten me kykenemme menemään syvälle tässä *ātma-vicāran* harjoituksessa vain siinä määrin kuin meillä on kaiken kuluttavaa ja sydämen sulattavaa rakkautta luovuttaa itsemme kokonaan hänelle.

Sen vuoksi he, jotka ajattelevat, että *jñānan* polku on korkeampi arvoinen ja *bhaktin* polku alempi arvoinen ja jotka sen vuoksi pitävät *bhaktia* tarpeettomana ja merkityksettömänä *jñānan* polkuun verrattuna, eivät ole itse asiassa ymmärtäneet kumpaakaan näistä poluista. Vaikka *bhaktin* polku alkaakin tekemällä *niškāmya karmaa* rakkaudesta Jumalaan, ja vaikka siinä vaiheessa palvoja saattaa ajatella Jumalan olevan toinen (*anya*), puhdistamalla palvojan mielen, tällaiset harjoitukset tulevat lopulta antamaan palvojalle ei ainoastaan selkeyden ymmärtää, että Jumala on itse asiassa ei-toinen (*ananya*), vaan vielä tärkeämpänä kokosydämisen rakkauden, jota edellytetään meille ollaksemme valmiita luovuttamaan itsemme kokonaan hänelle tutkimalla, mitä me todellisuudessa olemme. *Jñānan* polku ei sen vuoksi ole erillinen polku, vaan *bhaktin* polun huipentuma, ja ilman riittävän syvää *bhaktia* me emme voi harjoittaa *jñānan* polkua.

Osa XLVIII

24. Helmikuuta 1979 (jatkuu)

Sadhu Om: On olemassa kaksi pääasiallista syytä, nimittäin aineellinen eli todellinen syy, jota kutsutaan sanskritin kielellä *upādāna-kāraṇa* ja tamilin kielellä *mudal-kāraṇam* (alkuperäinen syy), ja aktiivinen tai tehokas syy, jota kutsutaan *nimitta-kāraṇaksi* sekä sanskritin että tamilin kielessä. Joissakin tapauksissa on olemassa myös kolmannen tyyppinen syy, nimittäin avustava syy, jota tamilin kielessä kutsutaan *tuṇai-k-kāraṇam*, täydentävä, tukeva tai apusyy. Näiden termien merkityksen havainnollistamiseksi pöydän aineellinen syy (*upādāna-kāraṇa*) on puu, sen tehokas syy (*nimitta-kāraṇa*) on puuseppä, jonka työkalut ovat tukeva eli avustava syy (*tuṇai-k-kāraṇam*).

Monet *vēdāntan* tulkinnat sanovat, että brahman on maailman tehokas syy (*nimitta-kāraṇa*), mutta Bhagavan on tehnyt selväksi, että vaikka brahman onkin maailman olennainen syy (*upādāna-kāraṇa*), koska se on ainoa asia, joka todellisuudessa on olemassa ja siksi ainoa todellinen olemus, se ei ole maailman tehokas syy (*nimitta-kāraṇa*), kuten hän sanoo *Guru Vācaka Kōvain* säkeessä 85:

Vaikka itse yksin on se, josta on tehty kuin maailma, jolla on erilaisia nimiä ja muotoja, itse ei ole se, joka nimittana [tehokkaana syynä] tekee [mitään tekoja, kuten] luoden, ylläpitäen ja tuhoten sitä [maailmaa].

Tässä säkeessä *tān* [itse] tarkoittaa *ātma-svarūpaa* [itsemme todellista luontoa], joka on brahman, ja *ulahā samaivadu* [mistä tehdään (tai muodostetaan) kuin maailma] tarkoittaa 'mitä nähdään (tai havaitaan) maailmana', koska vaikka *ātma-svarūpa* yksin on se, mitä näemme maailmana, siihen ei koskaan vaikuta millään tavalla se, että se nähdään sellaisena, aivan kuten köyteen ei vaikuta millään tavalla se, että se nähdään käärmeenä. Se, mikä näkee maailman, on vain ego, joten se näyttää olevan olemassa vain egon vuoksi, ja siksi ego yksin on sen näennäisen olemassaolon tehokas syy (*nimitta-kāraṇa*), kuten Bhagavan vihjaa *Uḷladu Nārpadun* säkeessä 26:

Jos ego tulee olemassaoloon, kaikki tulee olemassaoloon; jos ego ei ole olemassa, mitään ei ole olemassa. Ego itse on kaikki. Sen vuoksi, tiedä, että tutkimalla mikä tämä on, yksin on luopumista kaikesta.

Tämä koko maailma on vain unta, ja tämän unen näkijä on ego, joten se, mitä ego näkee kaikkena tänä moninaisuutena, on vain sitä itseään, kuten Bhagavan antaa ymmärtää sanoessaan 'Ego itse on kaikki'. Sen vuoksi ego ei ole vain tehokas syy (*nimitta-kāraṇa*), vaan myös kaiken muun olennainen syy (*upādāna-kāraṇa*). Jos ego kuitenkin tutkii itseään tarpeeksi tarkasti, se huomaa, että se ei itse asiassa ole mitään muuta kuin *ātma-svarūpa*, joten vaikka ego on välitön oleellinen syy kaikkeen, egon todellinen syy on *ātma-svarūpa*, joten *ātma-svarūpa* yksin on kaiken perimmäinen todellinen syy.

Mikä sitten on egon tehokas syy (*nimitta-kāraṇa*)? Kuten Bhagavan selitti, ei ole olemassa egon tehokasta syytä, koska jos me tutkimme egoa tarpeeksi tarkasti, huomaamme, ettei sellaista asiaa ole lainkaan, kuten hän vihjaa *Upadēśa Undiyārin* säkeessä 17:

Kun joku tutkii mielen muotoa ilman että unohtaa, ei ole olemassa mitään, jota kutsutaan 'mieleksi'. Tämä on suora polku kaikille.

Ego on sen vuoksi ensimmäinen tehokas syy ja kaikkien muiden tehokkaiden syiden tehokas syy, koska kaikki tehokkaat syyt ja niiden seuraukset näyttävät olevan olemassa vain egon näkymässä. Ilman egoa ei ole syytä eikä seurausta, ja koska *ātma-svarūpan* selkeässä näkymässä ei ole egoa eikä mitään muutakaan, *ātma-svarūpalla* ei ole mitään syytä eikä seurausta, koska se yksin on olemassa. Syy ja seuraus ovat sen vuoksi vain illusorinen vaikutelma.

Kuitenkin, niin kauan kuin me nousemme egona, syy ja seuraus näyttävät olevan meille todellisia, joten voidaksemme lopettaa niiden näennäisen olemassaolon, meidän on tutkittava itseämme, sitä, jolle ne yksin tulevat näkyviin. Jos me tutkimme itseämme tarpeeksi tarkasti, me tulemme huomaamaan, että me emme ole koskaan mitään muuta kuin *ātma-svarūpa*, emmekä siksi ole koskaan nousseet egona, joten koskaan ei ole ollut sellaista asiaa kuin syy tai seuraus. Tämä on lopullinen totuus (*pāramārthika satya*), joka tulee selviämään meille vasta, kun ego tuhotaan itsetutkimuksen (*ātma-vicāran*) terävällä miekalla.

27. Helmikuuta 1979

Sadhu Om: Jos me tunnemme, että toistuvat epäonnistumisemme takertua lujasti itsetarkkaavaisuuteen, masentaa meidät, meidän tulee muistaa, että tekijä ja hän, joka kokee epäonnistumisen, on itsemme egona ja että egona me emme voi olla itsetarkkaavaisia vain omalla ponnistuksellamme, vaan vain gurun armolla. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että meidän pitäisi jopa luopua yrittämästä olla itsetarkkaavaisia, koska Bhagavanin armo toimii meidän kauttamme ja antaa meille rakkautta olla itsetarkkaavaisia, joten kaikki ponnistelut, joita me teemme tällä polulla, on hänen armonsa toimintaa. Hänen armonsa työskentelee aina vetääkseen meidät sisäänpäin, joten yrittämällä kääntyä sisimpäämme me itse annamme tilaa hänen armolleen.

Toistuvasti tehty ponnistus olla itsetarkkaavainen on sen vuoksi olennaista, koska se on keskeinen osa hänen armonsa prosessia, joka vetää meitä hellästi mutta lujasti sisäänpäin. Huolimatta siitä, kuinka monta kertaa näytämme epäonnistuvan ponnisteluissamme, meidän tulee jatkaa yrittämistä, koska jokainen yritys olla itsetarkkaavainen on askel eteenpäin tällä polulla. Kuten Bhagavan usein sanoi, vain sinnikkyuden avulla me voimme edistyä tällä polulla, joten näytämme epäonnistuvan tai epäonnistuvan, meidän tulee jatkaa yrittämistä.

Siinä määrin kuin me todella rakastamme tietää ja olla sitä mitä me todellisuudessa olemme, me tulemme jatkamaan yrittämistä ollaksemme itsetuntevia joka hetki, joten meidän periksiantamattomuutemme on rakkautemme mitta, minkä vuoksi Bhagavan sanoi, että hellittämättömyys on ainoa edistymisen luotettava merkki. Kun hän sanoi, että *bhakti* on *jñānan* äiti, hän tarkoitti '*bhaktilla*' kokosydämistä ja kaiken kuluttavaa rakkautta tietää ja olla sitä, mitä me todellisuudessa olemme, ja tämä rakkaus on se, joka pakottaa meidät takertumaan lujasti itsetarkkaavaisuuteen.

Tämä rakkaus on *svātma-bhakti* [rakkautta omaan itseemme, mikä tarkoittaa rakkautta itseemme, joka me tosiasiallisesti olemme], joka on se, jota kutsutaan myös *satvāsana*ksi [taipumus kiinnittää huomiota olemiseemme ja siten olla se, joka me tosiasiallisesti olemme]. Syy siihen, miksi me usein epäonnistumme yrityksissämme pitää kiinni itsetarkkaavaisuudesta, on se, että me sallimme mieleemme vetäytyä ulospäin *viśaya-vāsanoiden* [taipumuksemme kiinnittää huomiota ja etsiä onnea muista asioista kuin itsestämme] vaikutuksen alaisena. Mitä vahvempia *viśaya-vāsanamme* ovat, sitä enemmän ne vaikuttavat meihin, mutta kärsivällisillä ja sinnikkäillä yrityksillä kääntyä takaisin sisimpään ja takertua lujasti itsetarkkaavaisuuteen, me tulemme vahvistamaan vähitellen *sat-vā-*

sanāamme ja vastaavasti heikentämään *viṣaya-vāsanoitamme*, kuten Bhagavan antaa ymmärtää *Nān Ārin* kuudennessa kappaleessa:

Jos muut ajatukset nousevat, yrittämättä suorittaa niitä loppuun, on tarpeen tutkia, kenelle ne ovat ilmestyneet. Kuinka monta ajatusta nouseekin, entä sitten? Valppaasti, heti kun jokainen ajatus ilmaantuu, jos tutkitaan, kenelle se on ilmestynyt, tulee olemaan selvää: minulle. Jos hän tutkii, kuka minä olen [valppaasti keskittäen huomionsa itseensä, 'minään', jolle kaikki muu ilmestyy], mieli tulee palaamaan syntymäpaikkaansa [nimittäin omaan olemukseensa, lähteeseen, josta se nousi]; [ja koska hän siten pidättäytyy kohdistamasta huomiota siihen], myös noussut ajatus tulee lakkaamaan. Kun harjoittelee ja harjoittelee tällä tavalla, mielen voima pysyvä lujasti vakiintuneena syntymäpaikassaan kasvaa.

'Voima pysyvä lujasti vakiintuneena syntymäpaikassaan' on *svātma-bhaktin* voimaa, joka kasvaa määrään, jolla me yritämme kääntää huomiomme takaisin ja pitää se kiinnittyneenä lujasti omaan olemassaoloomme, 'minä olen'. Sen vuoksi on olemassa kaksi voimaa, jotka vetävät mieltämme kahteen vastakkaiseen suuntaan, nimittäin *sat-vāsanān* voima ja *viṣaya-vāsanoiden* voima. *Sat-vāsanān* voima vetää mieleemme takaisin sisäänpäin kohdataksemme ainoastaan itsemme, kun taas *viṣaya-vāsanoiden* voima vetää sitä ulospäin kohdataksemme *viṣayoiden* [esineiden tai ilmiöiden] maailman. Kuitenkin, koska *vāsanāt* ovat vain taipumuksia, me olemme aina vapaita valitsemaan, minkä *vāsanān* tai *vāsanoiden* annamme vaikuttaa itsemme minä hetkenä hyvänsä, joten vaikka *viṣaya-vāsanamme* ovat vahvempia kuin *sat-vāsanamme*, me voimme aina käyttää meidän *icchā-kriyā-svatantraa* [tahdon ja toiminnan vapautta] luovuttamalla itsemme *sat-vāsanān* sisäiselle vedolle mieluummin kuin minkä tahansa *viṣaya-vāsanoiden* ulospäin vedolle.

Ātma-vicāran [itsetutkimuksen] harjoittaminen on sen vuoksi taistelua, jota käydään sisälämme omasta tahdostamme *sat-vāsanamme* ja *viṣaya-vāsanoidemme* välillä ja halukkuudessamme olla jommankumman niistä vaikutuksen alainen, kuten Bhagavan sanoo *Guru Vācaka Kōvain* säkeessä 396:

Työn [tekemisen, käsittelyn tai toiminnan] tekeminen itselle [nimittäin egolle], joka on *parāmukhaa* [katsoa pois päin, kohti muita asioita kuin itseään] johtuu harjoittamisen [harjaannuksen, tavan tai tuttuuden] vetovoimasta [vallasta, mahdista tai voimasta], *ahamukha* [katsoa sisäänpäin, kohti minää] *ātma-vicāralla* [itsetutkimuksella], joka on väsymättömän tutkimuksen, kuka minä olen, ponnistusta, yksin on *dēvāsura-yuddhaa* [jumalien ja demonien välistä sotaa], jota *sadhaka* taistelee.

Koska *sat-vāsanā* on siemen, joka on kylvetty, ylläpidetty ja kasvatettu sydämessämme Bhagavanin armon avulla, tämä taistelu halumme katsoa sisäänpäin (*ahamukha*) ja halumme katsoa jonkin muualla (*parāmukha*) välillä on itse asiassa taistelu, jota käydään hänen armonsa toimesta, mistä johtuen hän kuvailee sitä '*aruḥ-pōrāṭṭam*' (armon sodankäynniksi) *Śrī Aruṇācala Akṣara-maṇamālain* säkeessä 74:

Arunachala, yhteisessä [luonnollisessa ja kaikkialle levittäytyvässä] tilassa, jossa ei ole menemistä ja tulemista [nimittäin sydämessä, puhtaan tietoisuuden äärettömässä ja ikuisesti muuttumattomassa avaruudessa, joka ei koskaan katoa (lakkaa olemasta) tai tule (aloita olemista) ja jossa, tunnettuaan sen omana todellisena olemuksenaan, hän tulee tietämään, ettei hän koskaan olisi voinut mennä minnekään tai palata takaisin] näytä [minulle] armon sodankäynti [jossa sinä et lakkaa taistelemasta pelastaakseni minut ennen kuin saavutat voiton, tuhoten minussa demonien valtavan armeijan, nimittäin egon ja kaikki sen *viṣaya-vāsanāt*].

Vaikka tätä sodankäyntiä käydään aina armon toimesta sydämessämme, se tulee päättymään voittoon vain silloin, kun me teemme yhteistyötä armon kanssa luovuttamalla itsemme sille täysin, ja koska me voimme luovuttaa itsemme sille vain siihen määrään, johon me väsymättä teemme ponnistusta tutkiaksemme kuka minä olen katsomalla syvälle itsemme sisälle, meidän sinnikkyytemme tässä ponnistelussa on välttämätöntä. Kuitenkin, vaikka kärsivällinen ja pitkäjänteinen ponnistelu on meidän puoleltamme välttämätöntä, meidän täytyy ymmärtää selvästi, että se on vain hänen armoaan, että me olemme tekemässä sellaista ponnistusta, koska siinä määrin kuin me tämän ymmärrämme, meidän rakkautemme olla syvästi ja vakaasti itsetarkkaavainen lisääntyy.

Jos me emme ymmärrä tätä, me tulemme helposti lannistumaan näkemällä omien ponnistelujujemme riittämättömyyden, kun taas jos me ymmärrämme tämän, me saavutamme rohkeuden jatkaa sitkeästi riippumatta siitä, kuinka monta kertaa me näytämme epäonnistuvan ponnisteluissamme. Hänen armonsa toimii aina omalta osaltaan tavoilla ja siinä määrin, ettei mielemme voi koskaan riittävästi käsittää, mutta me tulemme olemaan valmiita luovuttamaan itsemme sille vain siinä määrin kuin me ymmärrämme, että se on tekemässä niin.

Läpi lukemattomien elämien hänen armonsa on ollut työskentelemässä sydämessämme, valmistuen meitä seuraamaan tätä lopullista itsetutkimuksen ja itsensä luovuttamisen polkua, eikä se lopeta tekemästä työtään ennen kuin me olemme lopulta valmiita luovuttamaan itsemme kokonaan vajoamalla takaisin sisällemme ja liukenemaan ikuisesti sydämessä. Kaikki meidän ponnistelumme kääntyä takaisin sisimpään ja luovuttaa itsemme hänelle tehdään vain hänen armonsa vaikutuksesta, joten meidän ponnistelumme on osa hänen armonsa prosessia, joka valmistaa meitä erehtymättä viimeistä hetkeä varten, jolloin se tulee nielaisemaan meidät kokonaan, sen puhtaan tietoisuuden äärettömässä valossa.

Tästä syystä Bhagavanilla oli usein tapana sanoa, että armo on alku, keskikohta ja loppu. Se on vain armo, joka on tuonut meidät tälle polulle, se on vain armo, joka opastaa meitä erehtymättä sitä pitkin, ja se on vain armo, joka tulee lopulta nielemään meidät kokonaan.

Osa XLIX

27. Helmikuuta 1979 (jatkuu)

Sadhu Om: Kun me laulamme gurun ylistykseksi tai toistamme hänen nimeään, vain me saamme siitä tyydytystä ja hyötyä. Guruun se ei vaikuta vähimmissäkään määrin. Hän ei ole mielisään kehuista eikä vihamielinen herjauksesta.

Tämä on tila, johon Bhagavan viittaa *Ulladun Nārpadu Anubandhamin* säkeessä 38:

Kun itse aina pysyy poikkeamatta omassa tilassaan [tila, jossa hän on olemassa ja loistaa ikuisesti sellaisena kuin hän todellisuudessa on, nousematta koskaan egona], tuntematta [mitään eroa] 'itsenä' ja 'muina', kuka on siellä itsen lisäksi? Jos kuka tahansa sanoo itsestä mitä tahansa [kiittääkö tai halventaa itseä], [niin] mitä sitten? Vaikka itse kehuisi itseään tai vaikka [itse] halveksisi [itseään], niin mitä sitten?

Jos me tunnistamme, että sellainen on gurun suuruus ja jos me usein ajattelemme sitä suuruutta, rakkautemme häntä kohtaan ja hänen meille osoittamansa polun seuraamiseen kasvaa ja kukoistaa.

Toisaalta, jos me laulamme ylistäen Jumalaa tai toistamme hänen nimeään, hän on meihin tyytyväinen (ainakin meidän mielestämme) ja siunaa meitä myöntymällä rukouksiimme. Tämä voidaan nähdä suurten pyhimysten elämästä, joita Jumala suojeli ja pelasti erilaisista ongelmista. Jumalan velvollisuus on olla tyytyväinen todellisiin kannattajiinsa, suojella heitä ja tehdä se mitä he pyytävät. Tästä syystä sanotaan, että guru on suurempi kuin Jumala, koska gurulla ei ole sellaista velvollisuutta. Guru ei ole velvollinen antamaan meille sitä, mitä me pyydämme, vaan vain antamaan

meille sen, mikä on meille todella hyvää.

Tietenkin, kuten Bhagavan sanoo *Nāṇ Yar?*:n kahdennentoista kappaleen ensimmäisessä lauseessa: "Jumala ja *guru* eivät todellisuudessa ole eri". Vaikka he ovat todellisuudessa yksi, heidän toimintansa vaihtelevat meidän näkemyksemme ja toiveidemme mukaisesti. Jos me haluamme Bhagavanin näyttelevän *gurun* roolia, hän tekee niin, koska se on ensisijainen syy, miksi hän ilmestyi ihmismuodossa, mutta jos me haluamme hänen näyttelevän Jumalan roolia, hän tekee niin, koska hän ei ole vain *guru*, vaan myös Jumala. Toisin sanoen, hän on Herra Arunachala Siva ihmismuodossa, joten hän on sekä Jumala että *guru*.

Vaikka Rama oli *jñāni*, hänen piti näyttellä Jumalan roolia puolustaen *dharmaa* [oikeudenmukaisuutta] tässä maailmassa, joten Vasishtha opetti häntä, kuten Bhagavan on kääntänyt *Uḷḷadu Nārpadu Anubandhamin* säkeissä 26 ja 27:

Tutkittuaan [tai huolellisesti harkittuaan] kaikkia tiloja, joita on monenlaisia, mikä ainut [tila] on olemassa ilman virhettä [huijausta tai petosta], [nimittäin] *paramapadam* [korkein tila, joka on *sat-citin* ainoa todellinen tila, puhdas olemassaolotietoisuus, loistaen ikuisesti sydämessä sinä mikä 'Minä olen'¹⁶], pitäen lakkaamatta vain sitä lujasti sydämellä, leiki maailmassa, sankari. Se, mikä on olemassa sydämessä todellisuutena kaikenlaisille ilmentymille [nimittäin *sat-cit*, puhdas olemassaolotietoisuus, joka yksin on se, mikä todella on olemassa, ja joka siksi on ainoa perustavanlaatuinen todellisuus, joka on ilmentyneen alla ja kannattelee sitä tai on kaikkien muiden asioiden näennäinen olemassaolo], koska sinä olet tuntenut sen [ainoan alla olevan todellisuuden], koskaan hylkäämättä sitä näkemystä [nimittäin sitä selkeää tietoisuutta yhdestä äärettömästä, jakamattomasta ja muuttumattomasta todellisuudesta, joka on kaiken ilmenneen perustana], leiki maailmassa, sankari, ikään kuin [omaten] halun [soveltuen mihin tahansa rooliin, jota esität elämässä, nimittäin halun puolustaa *dharmaa* eli oikeudenmukaisuutta, joka on prinssin tai kuninkaan velvollisuus].

Olla se, jolla näennäisesti on mielen ja mielihyvän nousu [iloon tai mielihyvään maallisissa asioissa], olla se, jolla näennäisesti on mielen levottomuutta [ahdistusta tai kärsimättömyyttä] ja vastenmielisyyttä [inhoa, iljetystä, vihaa tai vihanpitoa], [ja] olla se, jolla näennäisesti on ponnistelua täynnä oleva aloitteellisuus [toisin sanoen, hän, joka näennäisesti tekee aloitteita ja pyrkii sitkeällä ponnistelulla maallisiin hankkeisiin], [mutta siitä huolimatta], olla se, joka [todellisuudessa] on vailla [kaikkia tällaisia] vikoja, leiki maailmassa, sankari. Olla se, joka on vapaa monista harhaluuloiksi kutsutuista siteistä [toisin sanoen, monista siteistä, kiintymyksistä tai kahleista, jotka aiheuttavat harhaa, hämmennystä, pimeyttä (mielen ja sydämen selkeyden puute) ja siitä johtuvaa halua] [ja] olla se, joka on vakaasti [pysyvästi] rauhallinen [tasa-arvoinen, puolueeton, tasa-arvoinen, tyyni, seesteinen eli maltillinen] kaikissa olosuhteissa, [mutta kuitenkin] tekee tekoja ulkopuolella pukeutuen valepukuun [toisin sanoen, ulkoisesti antautuen toimintoihin, jotka sopivat sinun valepukuusi tai ulkoisiin rooleihisi tässä elämässä], leiki maailmassa tarpeen mukaan [sopuinnussa jokaisen tilanteen kanssa], sankari.

Vaikka Jumalalla näyttää ulkoisesti olevan tietty rooli esittävänä tässä maailmassa, hän esittää sitä roolia vain olemalla sellainen kuin hän on, nousematta koskaan tekemään mitään, joten rooli, jota hän näyttää esittävän, ei koskaan tee vaikutusta häneen, kuten Bhagavan selittää *Nāṇ Yar?*:n viidennessätoista kappaleessa:

Aivan kuten pelkässä auringon läsnäolossa, joka nousi ilman *icchāa* [mieltymystä,

toivetta tai halua], *samkalpaa* [halua, tahtoa tai tarkoitusta] [tai] *yatnaa* [vaivaa tai ponnistusta], aurinkokivi [*sūryakānta*, helmi, jonka oletetaan säteilevän tulta tai lämpöä, kun se altistuu auringolle] säteilee tulta, lootus kukoistaa, vesi haihtuu ja maailman ihmisen aloittavat [tai tulevat aloittamaan omia *kāryojaan* [toimintojaan], tekemään [noita *kāryoja*] ja lopettamaan [tai rauhoittumaan], ja [aivan kuten] magneetin edessä liikkuva neula, *jīvat* [tuntevat olennot], jotka ovat alttiita [tai sidottuina] *muttoriliin* [Jumalan kolminkertaiseen toimintaan, nimittäin maailman luomiseen, ylläpitämiseen ja hävittämiseen] tai *pañcakṛtyahin* [Jumalan viisi toimintaa, nimittäin luominen, ylläpitäminen, hajottaminen, salaaminen ja armo], jotka tapahtuvat vain [tai ei muuten kuin] Jumalan läsnäolon erityisluonteen vuoksi, joka on *samkalpa rahitar* [joka on vailla mitään tahtoa tai aikomusta], liikettä [ponnistelua tai osallistumista toimintaan] ja laantua [lakata olemasta aktiivinen, hiljentyä tai nukkua] oman karmansa mukaisesti [toisin sanoen, ei ainoastaan heidän *prārabdha-karmansa* tai kohdalonsa mukaisesti, joka pakottaa heidät tekemään mitä tahansa tarpeellisia tekoja, jotta he voisivat kokea kaikki ne miellyttävät ja epämiellyttävät asiat, jotka heidän on määrä kokea, mutta myös heidän *karma-vāsanoillaan*, heidän taipumuksellaan ajatella, puhua ja toimia tietyillä tavoilla, jotka ohjaavat heitä tekemään ponnistusta kokeakseen miellyttäviä asioita ja välttämään epämiellyttävien asioiden kokemista]. Kuitenkin, hän [Jumala] ei ole *samkalpa sahitar* [hän, joka on yhteydessä tahtoon ja tarkoitukseen tai joka omaa tahtoa tai tarkoitusta]; edes yksi *karma* ei tartu häneen [toisin sanoen, mikään *karma* tai toiminta ei sido häntä tai vaikuta häneen millään tavalla]. Se on kuin maailman tapahtumat [toiminnat, joita tapahtuu täällä maan päällä] eivät ole yhteydessä [tai vaikuta] aurinkoon, ja [kuten] neljän muun elementin [maan, veden, ilman ja tulen] ominaisuudet ja virheet eivät ole yhteydessä kaiken läpäisevään tilaan.

Koska neljä Sanakadi-rishiä yrittivät tietää todellisuuden, joka on kaikkien ilmentymien takana, Herra Siva ilmestyi heidän eteensä guruna Dakshinamurtin muodossa, ja pysymällä hiljaa hän käänsi heidän mielensä sisäänpäin yhdistyäkseen puhtaan tietoisuuden valoon. Karkotettuaan näin heidän tietämättömyytensä, hän pysyi sulautuneena puhtaan olemisen hiljaisuuteen. Kuitenkin, jumalallisesta suunnitelmasta johtuen hänen avioitumisensa aika lähestyi, joten tietäen, että hän oli imeytynyt hiljaisuuteen, devat huolestuivat, peläten, ettei hän ehkä palaisi takaisin rooliinsa Jumalana. Jopa Brahma ja Vishnu pelkäsivät häiritä häntä, koska he tiesivät, että guruna hän ei tekisi heille pahaa, mutta Jumalana hän pystyi ilmaisemaan vihansa. Sen vuoksi lopulta päätettiin, että Kaman tulisi yrittää kylvää lihallisen halun siemen hänen sydämeensä, mutta kun hän yritti tehdä niin, Herra Siva avasi kolmannen silmänsä, *jñānan* silmän, ja poltti hänet tuhkakksi.

Kuitenkin, vaikka Kama oli epäonnistunut yrityksensä herättää lihallista halua Herra Sivan sydämessä, devat olivat onnellisia, koska se tosiasiassa, että Herra Siva oli vastannut vihaisesti polttamalla Kaman, osoitti, että hän oli hylännyt roolinsa guruna ja palannut rooliinsa Jumalana. Guruna hän ei voinut olla mielissään, vihastua tai olla vaikuttunut millään tavalla, riippumatta siitä, mitä kuka tahansa tekee hänelle, mutta Jumalana hänen täytyy teeskennellä iloa, vihaa ja muita vastaavia olosuhteisiin sopivia intohimoja, kuten Vasishtha opetti Ramalle tehdä.

Koska neljä Sanakadi-rishiä etsivät gurun ohjausta, Herra Siva toimi guruna heille, ja koska devat halusivat Jumalan, hän toimi Jumalana heille. Samalla lailla, on meidän päätettävissämme, haluammeko me pitää Arunachalaa ja Bhagavania guruna vai Jumalana. Jos me otamme hänet guruna ja pyrimme sen mukaisesti seuraamaan hänen meille opettamaansa itsetutkimuksen ja itsensä luovuttamisen polkua, hän tulee tuhoamaan meidät puhtaan tietoisuuden (*jñānan*) kirkkaassa valossa, kun taas jos me otamme hänet Jumalana ja sen mukaisesti rukoilemme häntä tämän tai tuon takia, hän vastaa rukouksiimme sopivalla tavalla.

Kerran Bhagavanilta kysyttiin, täyttäisikö Arunachala kannattajiensa maalliset toiveet ja hän

vastasi: 'Miksi ei? Kun hän voi antaa korkeimman *muktin* lahjan niille, jotka vain ajattelevat häntä, eikä hän voi antaa mitä tahansa muuta, mitä me saatamme pyytää?'

Kuitenkin, vaikka Bhagavan voi antaa meille mitä tahansa me haluamme, meidän puoleltamme olisi typerää pyytää häneltä mitään muuta kuin täydellistä rakkautta antautuaksemme hänelle kokonaan, koska hän tietää, mikä on meille todella hyvää, paremmin kuin me itse. Meidän suurin onnemme on, että hän on tullut elämäämme ja vetänyt meidät puoleensa, joten meidän ei pitäisi hukata tätä arvokasta tilaisuutta pyytämällä häneltä mitään muuta kuin rakkautta, jotta me voisimme seurata polkua pelastukseen, jonka hän on meille niin armollisesti paljastanut.

Korostaakseen sitä, että gurun rooli on paljon suurempi kuin Jumalan rooli, hän varoitti meitä *Uḷḷadu Nārpadu Anubandhamin* säkeessä 39:

Saatat aina kokea [tai vaalia] *advaitaa* [ei-kaksinaisuutta] [sinun] sydämässäsi, [mutta] älä edes yhtä kertaa suorita [esittele tai mahtaile] *advaitaa* toiminnassa. Oi poika, *advaita* on sopiva kolmessa maailmassa, [mutta] *advaita* ei ole sovelias *gurun* luona. Tiedä [tämä selvästi].

Advaita on todellinen tila, jossa ei ole mitään muuta kuin itse olemassa, joten sitä ei voida koskaan panna toimintaan. Toiminta on mahdollista vain kaksinaisuuden tilassa, jossa me olemme nousseet egona ja sen seurauksena koemme muiden asioiden kuin itsemme ilmestymisen. Sen vuoksi, kun hän sanoo "*advaita* on sopiva kolmessa maailmassa", se on myönnytys niiden tietämättömyydelle, jotka eivät ymmärrä *advaitan* todellisia seuraamuksia.

Kuitenkin, hän tekee tämän myönnytyksen korostaakseen *gurun* suuruutta. Toisin sanoen, 'kolme maailmaa', joihin tässä viitataan, ovat Brahman, Vishnun ja Sivan maailmoja, joten '*advaita* on sopiva näissä kolmessa maailmassa; *advaita* ei sovi gurun luona' tarkoittaa, että vaikka voi olla sopivaa vaatia itselleen ei-kaksinaista statusta jonkin näiden kolmen Jumalan luona heidän vastavissa maailmoissaan väittämällä "Sinä ja Minä olemme yksi", hänelle ei ole koskaan sopivaa vaatia ei-kaksinaisuuden statusta *gurun* luona. *Gurun* läsnä ollessa ainoa sopiva 'toiminta' meille on kääntyä takaisin sisään ja siten laantua ja hajota ikuisesti lähteeseen, josta me olemme nousseet.

Sadhu Om
Tallentanut Michael James